

BHAVAN'S LIBRARY

This book is valuable and
NOT to be ISSUED
out of the Library
without Special Permission

GANGATHARANGINI

by

PANDITHARAJA-NYAYATHILAKA

SRI MANTHITTA KUNJU NAMBOODIRI

WITH COMMENTRY

by

AUTHOR

५

Published by

SRI THARAKKAL SANKARAN UNNI WARIER

Copies 500]

[Price 3—0—0

RAJA PRESS, TRIPUNITHURA.

1956.

गङ्गातरङ्गिणी

पण्डितराज—न्यायतिलक

श्री मान्तिङ्ग 'शास्त्रशर्म' (कुशुनम्पूतिरि) महाशयैः

विरचिता

मूलकारचिरचितया व्याख्या

समन्विता

श्री तरकल शङ्करगुण्णिपारश्वेन

प्रकाशिता

राजामस, पूर्णवेदपुरी

१९५६

- दर्शनकलानिधिरामवर्मपरीक्षितोश्रीमहाराजानाम्

अभिप्रायः ।

इह जगति तनुमतां निखिलसुखसाधनं धर्म एव समार्जनीय इति वेद
स्मृतिपुराणादिषु बहुशः समुद्घुष्यते। सर्ववर्णाश्रमसाधारणश्च धर्मस्तीर्थाटनपुण्य
क्षेत्रवासादिरूप इति तत्रैव प्रतिपादितम्। तादृशेषु च तीर्थेषु गङ्गैव महत्तमा,
क्षेत्रेषु श्रीवाराणस्येव मुख्यतमा इत्ययमपि सर्वाभ्युपगतो विषयः। प्रकृतग्रन्थ
निर्मातृणां गोश्रीमहाराजवितीर्ण'तार्किकतिलक'पण्डितराज'विरुद्विभूषितानामम्मत्सती
र्थ्यानां मान्तिष्टशास्त्रशर्म (कुञ्चुनम्पूतिरि) महाशयानां जन्मान्तरीयसुकृतविशेषपरि
पाकवशात् कञ्चन कालं श्रीकाशीक्षेत्रवासस्समजायत। तदा प्रभृत्येतेषामनन्य
साधारणमहिमवस्तु श्रीविश्वनाथ-तत्प्रियतमक्षेत्र-तदन्तिकस्थगङ्गाप्रवाहेषु निरति
शया भक्तिः क्रमेण परिपुष्टा गङ्गातरङ्गिणीनामकमहास्तोत्ररूपेण बहिर्निर्गता लाल
सीति। अहो, एतेषां धन्यतमता, यदेतैरेतस्तोत्ररत्नद्वारेण बहूनामपि परेषा
मनल्पं सुकृतमार्जयितुं सुलभ उपायस्समपादि ॥

स्तवोऽयं स्वयं रमणीयत्वात्, रमणीयार्थप्रतिपादकत्वाच्च सत्काव्यरसिकाना
मत्यन्तमाह्लादमुत्पादयतीत्यत्र न विशयलेशः। मूले तत्र तत्रोपन्यस्तविषयाणां दुरुह
तया किमपि चारुतरं व्याख्यानमप्येतैर्विरचितं पठितृणां महते भवत्युपकाराय।
स्तोत्ररत्नस्यास्य प्रचुरः प्रचारः, निर्मातृणां निश्रेयसान्तात्समप्राप्तमृद्वयश्च यथा भवेयुः,
तथा अनुगृह्यातु पूर्णतयीशः करुणानिधिर्मगवान् नारायण इति प्रार्थयते ॥

इतेषां सतीर्थलामध-यः

परीक्षितपराख्य.

रामवर्मा।

अवतारिका ।

अज्ञानतिमिरान्धस्य ज्ञानाञ्जनशलाकया ।

चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

प्रकृष्यते हि तीर्थेषु मूर्तित्रयेणापि मानिता गङ्गा, पुण्यस्थलेषु श्रीकाशी, भगवदर्चामूर्तिषु श्रीविश्वनाथश्च । श्रुतिभिरपि मुक्तकण्ठं प्रशस्यमानप्रभावेष्वापीषु त्रिषु भगवत्या भागीरथ्या नुतिरूपमिदं प्रबन्धरत्नम् । अनुपङ्गतस्तदन्ययोरुभयोर्महिमा प्यसकृदत्र वर्णितो भागवताग्रणीभिर्ग्रन्थकारैः । पर्याप्तं खल्वेतावदेव वचनं सता मल प्रवृत्त्युत्पादे । ततोऽधिकं ग्रन्थाधिकारिकं वचो नूनमनावश्यकम्, मादृशा मलप्रविद्यामयुक्तञ्च । ग्रन्थकर्तृचरितन्तूच्यमानं कालान्तरे कदाचन कस्यचिच्चरि तान्वेषिणस्स्यान्नामोपयोगीति तन्मात्रं मनाग्निह वक्तुमुत्सहे ॥

अस्ति केरळेषु सुप्रसिद्धमत्यन्तपावनं श्रीगुरुवायुपुरं दक्षिणेन 'वङ्किटड्' इति व्यपदिश्यमानो देशविशेषः । पट्कर्मनिरतानां श्रोत्रियाणां सन्निवेशैर्धर्मक्षेत्रा यमाणस्य तस्य तिलकवह्वालसीति 'मान्तिट्ट'पदेन 'सुप्रतीतं भूदेवायतनम् । अग्निष्ठानां तापसोपमवृत्तीनामग्रजन्माग्रगण्यानां परम्परयाऽध्युपिते तस्मीन् महा च्छान्दसालुत्रक्षण्याभिधानाद्विदुषस्तद्धर्मपलया पार्वतीनाम्नयामपरारुन्धत्यामुदपद्यन्त सहस्रोत्तरद्विपञ्चाशे वत्सरे (1052 A. D.) पूज्यपादा बन्धुरतरनुतिप्रबन्धस्यास्य प्रणेतारः श्रीशास्तृशर्माणः (कुञ्जुनम्पूतिरि) ॥

आरूढेषु वृषं बुधार्कदनुजाचार्येषु, मान्दौ तुलां,

सिंहं राजनि, मङ्गळे च मकरं चापं गुरावाश्रिते ।

कुम्भे सौरितमोयुते च मिथुने लभे मघासङ्गते

श्रीमानाप समः कणादमुनिना श्रीशास्तृशर्मा जनिम् ॥

पञ्चमे वयसि पित्रा सुशिक्षितमातृकाक्षरराशयस्सप्तमे चोपनीता एते समनन्त रान् सप्त वत्सरान् ज्येष्ठप्रातुरन्तिके सपदाश्वसंहितामध्यगीपत । पञ्चदशे वयसि निर्वृत

समावर्तना धर्षद्वयं श्रीशिवपुर (Trichur) मध्यास्य पदपाठं हृदीकुर्वन्त एव
 काव्याध्वसु स्वैरचारे चातुरीमप्यलभन्त। अथ च परमाद्भुतप्रभावयोगीश्वर
 सान्निध्यविशुद्धमृद्धं 'किराडाद्' इति सुप्रसिद्धं सवित्रीसदनं कञ्चन कालमधिवसन्तः
 श्रीमद्रामशास्त्रिभ्यः न्यायसिद्धान्तमुक्तावल्यां शिक्षामविन्दन्त। अष्टादशे वयसि
 समासाद्य शास्त्रकलाकुलसदनमिति चिरादाजितप्रशस्तिं कोटिलिङ्गपुरीं महामहोपाध्या
 यानां भट्टश्रीगोदवर्मराजानामन्तेवसन्तः रामस्वामिशिक्षप्रभृतिभिस्सवयोभिस्सह दिन
 करीयमधीत्य गादाधरीं पठितुमारभन्त। शिष्याणामेषामनन्यसामान्यया विनय
 श्रद्धामेधादिगुणसम्पदा सुतरां प्रीता गुरवो वात्सल्यातिशयवशंवदा विद्यामिव निजां
 माग्निनेयीमपि विनयादिशस्तशीलशालिनीं 'कोचिकाव्' नाम्नीमन्योन्येनान्योन्यस्य
 धन्यतावाप्तिं निश्चिन्वाना एतेभ्यस्सहधर्मिणीं प्रत्यपादयन्। या पुनरनारतोद्यमा
 न्यायनये ज्योतिश्शास्त्रे च वैदुषीमुपेयुषी विद्यापि मर्तुस्सधर्मिणीत्वमायत्तमतनुत्।
 कृतदारपरिग्रहा अपि विद्यायामनूतानुरागा एते पङ्क्तिर्विर्षवाधान्तां गादाधरीं व्युत्पत्ति
 वादं वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदीञ्च निस्तन्द्राध्ययननिष्कृष्टचिन्तनाभ्यासैर्निरूढसंस्कारान्
 कुर्वन्त ॥

तस्मिन् काले गोश्रीभूमण्डलमाखण्डलातिशायिप्रभावैस्तुरक्ष्यमाणमासीदसीम
 शेषुपीनिर्जितनिर्जरगुरुभिश्श्रीरामवर्ममहाराजैः। ये हि वार्धके राज्याधिकारान्निवृत्ता
 मुनिवृत्तौ वर्तमाना राजर्षितामविन्दन्त। प्रतिवर्षन्तैर्महाराजैरात्मीयायामास्थान्यां
 विद्वत्सदांसि प्रावर्त्यन्त। यत्र प्रादेशिका वैदेशिकाश्च संख्यातिगात्संख्यावन्तः
 सममिळन्। तयोर्विशे वयस्येतेऽपि तत्र महाराजैस्साध्यक्षे सदसीदम्प्रथमतया
 सन्निधाय साधारणादित्यसामान्यलक्षणमसाधारणया नैपुण्या निरवोचन्। तत्र परीक्षकै
 रान्वीक्षिकीविचक्षणैरुपक्षिप्तान्प्रतीक्षितपूर्वपक्षानपि व्युत्पत्तिदार्ढ्यात् प्रत्युत्पन्नमतिस्वा
 द्वाक्षीणमुत्तरयन्तस्समासदां हृदयानि प्रमोदमेदुराप्यकार्षुश्च। अत्यन्तोदारप्रकृतिना विशे
 पज्ञेन महोपतिना प्रीत्याश्चर्ययोरन्तरपर्याप्तावकाशयोर्वहिःपरीवाहरूपाभिः श्लाघामि
 रूतमसम्भावनाभिश्च सविशेषं समाजिता अभवन्। तथैवानन्तशायिना श्रीपक्ष
 नाभेन सनधिष्ठितायां श्रीवच्चिभूपनगर्यां नवरत्नविद्वत्सभायां कृतसम्बन्धा यथार्हमर्हणा
 मलभन्त ॥

अत्रान्तरे जनयिता जीवितकृतकृत्यतया जडमुत्सृज्य सञ्चितसुकृतोचित-
 धाम जगामेति, विद्यया समानाभ्यां जन्मना परं पूर्वावराभ्यां सोदराभ्यां सहिता
 एते विधिवदादृतवत्सरदीक्षा नित्यश्राद्धादिभिस्सुपुत्रधर्मः सम्यक्तरां निरवहन् ।
 ज्यायानात्मनो भ्राता वैयाकरणः स्वयञ्च नैयायिक इत्युभौ तस्मिन् काले विद्याभ्यां
 व्यतिभास्ते स्म । १०७८ (M. II) तमे वर्षे समवसितपैतृकदीक्षानेतान्, पार्थि-
 वानां रत्नहारित्वप्रथां समर्थयन्त इव ते श्रीरामवर्ममहाराजा निजपुरीमानाय्य स्वगुरुवर-
 स्मारकतया स्थापितायां श्रीशेषाचार्यसंस्कृतविद्याशालायामध्यापने नियोजयामासुः । कदा
 चित्त्राजमुखवच्छेदकतासराख्यक्रोडपत्रस्य खण्डनकारा दिगन्तविश्रान्तयशसः प्रवयसः
 श्रीकाञ्चीपुरावासाश्च श्रीनिवासाचार्याः (शिङ्खळाचार्याः) । विद्यावतामभिनवा विक्रम-
 समा द्वासीत्तेषां महाराजानामास्थानी । महीपतेरीहितमनुसृत्य तैराचार्यैरपूर्वं वाद-
 विषयमवतार्य निपुणं निरूपणे प्रकान्ते, विज्ञानेन वृद्धा अपि वयसा युवान एते
 राजाज्ञया प्रातिपक्ष्येण प्रत्यवातिष्ठन्त । सट्टप्रतियोगिलाभादभूतपूर्वं प्रमदमुत्सा-
 हञ्च प्रपेदुषोस्तयोरुभयोर्भाष्मपितामहकिरीटिनोरिव साभिनिवेशमच्छलमभियुञ्जानयोः
 सभाजुषां पुळ्कोद्गमकारी वादाहवस्ससाहं प्रवृत्ते । यः किल परिसमाप्तिमनायि
 प्रतिपक्षदक्षतायास्साक्षादनुमृत्या सन्धुशिताभ्यामद्भुतहर्षाभ्यां विष्टम्भितचेतसामाचा-
 र्याणां तत्प्रशंसापूर्वकेणाञ्जलिवन्धेन । अन्यदा च, नवीनवादप्रस्थानमहाटवीवीर-
 केसरिणामनेकक्रोडपत्रनिर्मातृणां श्रीकृष्णतातयाचार्याणां (अप्पावय्यङ्गार) तनयो जनक-
 फल्पस्तर्कनये राजसभां स्वसान्निध्येन पर्यप्करोत् । तेन सममतिमहति प्रवृत्ते
 वादेपि नैवामूढिजयश्रियश्चारित्रविभ्रंशः । एवं तदा तदा प्रवृत्तासु संसत्सु समन्वि-
 तानां विदुषान्निवहैरस्तोकवहुमानमभिष्टुतमेतेषां विनयविशेषविमूषितं वैदुष्यम् अह-
 न्यहनि महाराजानां प्रीतिं समेधयामास । अचिरादेव ते तार्किकतिलकविरुदेनैता-
 नलमकार्षुश्च । अथ कदाचिदेते राजानुमत्या कतिपयमासान् पातृगृहमधिष्ठाय
 'पल्लवनेरि'देशीयेभ्यश्च श्रीमद्रामस्वामिशास्त्रिभ्यस्सुगृहीतश्रीभाष्योपदेशाः पुनरुक्तप्रकर्ष-
 मकुर्वन्त ब्राह्मण्यं ब्रह्मविद्यायास्सम्पत्त्या ॥

गतेषु कतिपयेषु हायनेषु महाराजैरात्मन्यप्यव्यवर्तितमङ्गल्लावसरे पूर्णवेद-
 पुषां राजधानीजिकषा सुस्थापितायां शास्त्रमहापाठशालायामेते न्यायाचार्यपदे न्ययुज्यन्त ।

तत्पदं विभूषयतामेतेषामभूत् प्रभूता शिष्यसम्पदपि । यस्यां पूर्वजन्मा
 जितमुकृतविशेषाणां परिपाकादन्तर्भावभागधेयभागयं जनोपि जन्मनस्साफल्यं भजति ।
 अन्तेवासिपु पुत्रेष्विवात्यन्तवत्सलानां नित्यप्रसादिनामेतेषां सा हृदयङ्गमा शिक्षण
 शैली अहो यतानुभूतवद्विरेवात्वाधरसा स्मरणरोमन्थैः । न तु भूमिर्वाग्निभवानां
 कस्यापि । प्रदानेन विद्याया वृद्धिं शुद्धिञ्च यथैवामी व्यतन्वत, तथैव पुनः पुन
 रादानेप्यनारतमुदयुञ्जत । तस्यामेव महापाठशालायां वैयासिकं दर्शनमध्यापयद्भगवः
 श्रीमत्पञ्चापगेशशास्त्रिपादेभ्यस्समाप्याणामुपनिषदासुपदेशं प्रत्यपद्यन्त । अनध्यायविरा
 मावसरादिषु कोटिलिङ्गपुरं गत्वा गुरुवरनिषेवया प्रामाण्यवादादिषु प्रौढग्रन्था
 न्तरेषु, अद्वैतसिद्धिब्रह्मानन्दीयादिषु च गाढावगाढां धियमाधायाचार्या अमी नित्य
 विद्यार्थितामिवात्मनो व्यञ्जयन्ति स्म । ज्ञानानन्दमनुभवन्तो महान्तः न हि
 कदापि तृप्यन्ति ज्ञानानामेधानामग्निरिव । येषान्नाधिकस्सुहृत् पण्डितेभ्यः, नापरो
 विनोदश्शास्त्रार्थविचारात्, नान्यः पुमर्थश्च तत्तत्त्वनिर्णयात्, बहुश्रुतानां राजबहुमतानां
 तेषां राजगुरुश्रीशेषाचार्यपौत्रश्रीमत्सेतुमाधवदीक्षिताचार्याणां समागमसातत्यममीषामपूर्व
 ग्रन्थावलोकनादौ सौकर्यसम्पादकं सद्भिज्ञानाभिबृद्धाबुभयोरुपकारकार्यासीच्च । एवं वीत
 विश्रमेण परिश्रमेण विद्याम् राजप्रसादेन श्रियञ्चान्वहमुचिन्वन्तः, प्रकृत्या शान्ताः,
 वृत्त्या प्रयताः, कीर्त्या तुलारहिताश्च गुरुपादाः परमेश्वरप्रसादलभ्यानामभ्युदयानां
 पूर्णपालतां प्राप्ता अपि नित्यं तन्निषेवानिरतकरणत्रया एवावर्तन्त । महामहोपाध्याय
 पदप्रदानेन अमी माननीया इति महाराजैर्यथावदानेदितापि तद्दानाधिकृता भारतसार्वभौम
 सचिवसभा, निवेदयितृणां पात्रज्ञतामासताञ्च विस्मरन्तीव, हन्त गोश्रीमण्डलस्य
 परिमितिमत्पामुद्गाढ्य अपरिमितस्थैतेषां पाण्डित्यस्य बहुमानने वैमनस्यं किल भजते स्म ।
 वयसां पञ्चाधिकपञ्चाशतः परस्तादध्यापकपदान्निवृत्तास्समासाद्य कोटिलिङ्गपुरं प्रवयसां
 गुरुवर्याणां परिचर्यायां परायणा न्यवसन्, यावत्ते ब्रह्मभूयं प्रपेदिरे ॥

उपाध्यायपदस्यैतैस्त्यागेपि सा महापाठशाला पूर्णत्रयीपुरी वा नैवासहतात्यन्तिकं
 स्वत्यागम् । अन्तरा तिरोहितं वार्षिकं राजविद्वत्सदः तस्यां महापाठशालायां
 सानुग्रहं पदमतानीत् । यत् परीक्षकसदस्येषु प्रवरा व्यराजन्त गुरुचरणाः ।
 अनतिचिरात्तस्या मरणकार्योपदेष्टृणां समितावङ्गभावमभजन्तच । राजर्षीणामनुजन्ममि

रनुक्रमप्राप्तं भुवो भरेमुद्वहद्भिः 'धार्मिकचक्रवर्ती'ति सार्थेन विरुदेनालङ्कृतैर्महा
 राजैः पदे पदे राजधानीमानाद्य सप्रणयबहुमानातिशयं सत्कृताः तेषामभिलाषं
 मानयन्तस्सन्ततं तैरनुष्ठितेषु श्रौतस्मार्तकर्मकदम्बेषु इतिकर्तव्यताविधायकाश्चामूवन् ।
 पण्डितराजविरुदेन वारत्रयं वीरशृङ्खलाया च विभूषिता अप्यभवन् । १११२ तमे
 वर्षे (M. E.) व्युपरतासुरभूत् प्रसूरिति स्वीकृतसांवत्सरिकदीक्षास्वगृहे
 न्यवसन् । यदैवैतेषामपूरि वयसां पष्ट्यांषि । धार्मिकचक्रवर्तिनामनुगामिनोपि
 सर्वे गोश्रीक्षितिरक्षिणः धर्मकार्येषु संशयनिवृत्तौ प्रमाणमेतानमन्यन्त ॥

११२३तमे वत्सरे(M. E.)गोश्रीराज्यश्रीरश्मिश्रयत् प्राज्ययशसश्चीपरीक्षिदपरा
 भिरुयया विख्यातान् श्रीरामवर्ममहाराजान् । यानमानयन्, श्रीकामकोटिपीठाधि
 पतयश्श्रीशङ्कराचार्यपूज्यपादाः 'दर्शनकलानिधिः' इति, श्रीशृङ्ग गिरिस्थशारदापीठाधिप
 तयः 'अभिनवतर्कवागीशः' इति च सादरानुग्रहविनीर्णाभ्यां विरुद्धान्याम् । यान्
 प्रति—

‘विद्यानामेकपतिस्सर्वासां सागरो यथा सरिताम् ।

सद्वृत्तानां शरणं सस्यन्नातस्य नीलमेघ इव ॥

उत्तमधाम गुणानां प्रवराणामर्थमा यथा भासाम् ।

स्वैरनिपेक्ष्यं सुधियां सप्रसवो मूढो यथाळीनाम् ॥

स्थिरतायां कुलशैलः स्थितिरक्षायां विवम्बतस्तनयः ।

अम्नोधिर्गाम्भीर्यं धिपणो नीतौ युधिष्ठिरो धर्म ॥’

इत्यादयः स्तुत्यभिमानिनां कवीनामुक्तयो भूतार्थलेशव्याहृतय एव भवन्ति ।
 सवयसां सतीर्थ्यानां सुचिरसाहचर्यनिरूढामात्मनि सविशेषां प्रीतिमनुग्रहतत्परताञ्च
 गणयन्तः, स्वस्य च तत्सेवारसं पूरयन्तः तदाज्ञया पुनरपि पूर्णवेदपुरीमध्यवसन्
 गुरुचरणाः । विदुषां तोषणे, विद्यानां पोषणे च नित्यमेकतानमनोभिर्महाराजैरद
 रादरेण सन्ततं सञ्चिन्त्यमानयोगक्षेमास्सम्प्रत्यपि तेषां प्रत्यासन्ना एव वर्तन्ते च ।
 एवं दैवसिद्धैः पौरुषसाधितैश्च कुल—शैल—सदाचार—विद्या—विख्याति—विभूत्यादिभि
 रशेषैरुत्कर्षहेतुभिरुपहितफलसम्पदस्सम्प्रति प्रतिपन्नवार्धकाश्चीगुरवः पतिदेवतया पत्न्या,

पितृदेवेन पुत्रेण, धशुरेश्वरया स्तुषया - त्व - सभक्त्यादरातिरेकं वरिवस्यमाना
वरीवृत्तति ॥

सुधियां सहृदयानां समक्षमुपह्रियमाणेयं गङ्गातरङ्गिणी, प्रस्तुतैर्धार्मिकचक्र
वर्तिभिर्महारजैरात्मना समं श्रीकाशीं नीतानां तत्र कतिपयान्यहान्याहितवासानां
गुरुपादाजां विश्वातिशायिमहिम्नोश्श्रीविश्वनाथविष्णुपद्योस्तावत्पर्यन्तं श्रुतिमालगोचरयो
रपरोक्षानुभूतावन्तरङ्गे परमुत्तरङ्गतां गताया भक्तितरङ्गिण्या एव परीवाहः श्लोकरूपः।
प्रनितरङ्गं गङ्गां प्रस्तुत्य महादेवोत्कर्षसमर्थनपर्यवसायिन्यम्भिन् स्तवराजे तत्र तत्र
निगूढानां श्रुतिपुराणाद्यर्थविशेषाणां सुप्रतीत्यर्थं मूलकृद्धिरेव कृतमलभोजितञ्च
व्याख्यानमनल्पाय कल्पेतैव पठितृणामुपकाराय। एतद्ग्रन्थकृद्धिरेव कृतं व्याख्यातञ्च
श्रीविश्वनाथाष्टकं ग्रन्थाधिव्याभावात् पृथक् पुस्तकरूपेण प्रकाशनं नापेक्षत इति
तस्याप्येतदन्ते योजनं कृतमुचितं भाति। उत्कर्षपारम्यं परमेश्वरस्य समर्थयत्त
दष्टकं परिशिष्टतामर्हस्येव ह्यस्य स्तोत्रस्य। बहुभ्यो हायनेभ्यः पूर्वमेव निर्मित
योरप्यनयोरेतावत्पर्यन्तमप्रकाशने निर्मातृणां कवियशःप्रार्थिताराहित्याच्चापरो
हेतुः। सम्प्रति तु तदीयप्रियशिष्येणाढ्यकुलीनेन शमविनयामरणेन 'तरङ्ग शङ्कर
रनुणि' महाशयेन सप्रार्थनं गुरुननुज्ञाप्य स्तोत्ररत्नमिदं धारयतां भद्रङ्करं कृत
मुद्रणसंस्कारं प्रकाशमानीयते। बाढं प्रशस्योऽयमुद्यमो महाशयस्यास्य। येन
कृतमुचितमभ्यस्तविद्यतायाः; अनुरूपमनुष्ठितं लोकोपकारतत्परतायाः; अर्पिता चानु
गुणा दक्षिणा गुरुभक्तिप्रकर्षस्य। सौन्दर्योपाध्यायमतमवलम्ब्य निरुक्तेषु चतुर्दशसु
व्याप्तिलक्षणेभ्यः प्रगद्भोक्तस्य लक्षणस्य नचरत्नमालिकेति कापि विस्तृता व्याख्या
प्यस्ति टिप्पण्या सह निर्मिता गुरुपादैः। क्वचित् क्रोडपलशैलीमप्याश्रयन्त्यां यस्यां
प्रतिपादितास्सन्त्यपूर्वा बहवो विषयाः। सापि यदि प्रकाशमानेप्यते, महदुपकृतं
भविष्यति पण्डितलोकस्य, विशेषतस्सदस्सु वान्यार्थवक्त्राणाम् ॥

इदमप्यस्ति किञ्चिदत्र विशेषतो वक्तव्यम्, यदस्य ग्रन्थस्यावतारिका
लेखने ज्येष्ठभ्रातृकल्पस्य तस्य सतीर्थ्यवरस्य दुर्निरोधनिर्वन्धो नियोग एव जन
मिममेवं यत्किञ्चनवादिनमथ करोतीति। न खलु ज्ञायते कं प्रत्यवतारिका स्यात्
सफलनिबन्धना प्रबन्धस्यास्येति। येनाम सुधियाः पठेयुर्विमर्दसुरभिभिमां कृतिमवधा
नेन, ते नूनं स्वयमेव जानीयुरवतारकेण शक्याविष्करणाद्बहुगुणाधिकामस्य

गुणवत्ताम्। अविदुषामवधानविहीनानाञ्च न हि काञ्चन विशेषप्रतिपत्तिं कर्तुं मलम्भवन्त्यवतारिका भूयस्यपि। तस्मात्सामुद्रजलाञ्जलिना समुद्रस्यार्घ्यं कुर्वाण इव अहमपि कारुणिकेभ्यश्श्रीगुरुभ्य एवाधिगतैरमीभिः कतिपयाक्षरैस्तच्चरितलेशस्पर्शसङ्क्रान्तपरिमलैस्तदाराधनमात्रमेतावता कृत्वा धन्यधन्यतां प्रपन्नः, कृतममि मन्यमानश्च सतीर्थ्यसुहृन्मणेरवचनम्, उपहरामि गङ्गातरङ्गिणीं विदुषां गुणग्राहिणा मग्नभुवि। प्रार्थये च गङ्गावत्स्वादुरसामघापहामिमामवगाह्य श्रद्धालवो लोकद्वयनिर्वृतिं यथा विन्देरन्, तथा प्रचुरप्रचारायानुगृह्णातु श्रीशङ्करनारायणतनुर्देव इति॥

इति, भक्तिमालमवलम्ब्य वक्ति यत् सुविनीतशिष्यपरमाणुरच्युतः।

अपि शब्दतो विकलमर्थतोपि तद्गुरुरूपदैवतमुदे भवेद्भवम्॥

ERNAKULAM, }
5-II-1956. }

K. Achyutha Poduval,
Professor of Nyaya,
SANSKRIT COLLEGE, TRIPUNITHURA A.

परतावना ।

वारुण्यानुधिना सुन्दरभनर येनन गवा सम
स्नान श्रीमणिकर्णिकान्ममि मया द्वेश विना साधिनम् ।
तस्मै 'धार्मिकचक्रवर्ति'विन्दायानेन मातृश्रमा
नाथायावयमद्गुणाय वृत्तिने काम मया धार्यते ॥

साहित्ये मृदुले च कर्कशतरे शान्ते च तर्काद्विषे
तुषणीडितभारतीसुरभिळ श्रीमान् परीक्षितृष ।
॥२॥ श्रीगणेशस्मि 'दर्शनकगनि'या'द्युपाय्यश्चित
त पत्यप्यधमर्णता इतिरिय येनेव सगोधिना ॥

मा ॥पतिविततहीतिरदारचेता
गोश्रीपतेश्चरणपद्मनोऽनिधीर ।

सशाश्व सःकृतिममेवितमु प्रमादो

५ यो गच्छति मुहुरिता नयति स्म माय ॥

यनेय मुचिगत्पकाशपदवीं वित्तययान्मे कृति

नाता पारशरस शङ्खपदाभिन्वय, स्तया पाणिष ।

गमगता ॥३॥ इव यमिनी मतेगनादौ प्रिया

दिप्या मे उगिता भवन्तु पापुवाळप्यच्युताख्यम्सदा ॥

ग्रन्थसारः ॥

PANDITHARAJA-NYAYATHILAKA
SRI MANTHITTA KUNJU NAMBOODIRI

श्री गङ्गातरङ्गिणी

प्रथमस्तरङ्गः ।

श्रीमद्विष्णुपादि प्रभावमिह ते को वाऽवगन्तुं प्रभु-
दुर्वोधं त्रिदिवौकसामपि शिवो यस्मात्किलाभृच्छिवः ।
भक्त्या केवलया तथापि भवतीं स्तोतुं प्रवृत्तोऽस्म्यहं
कारुण्यान्मम साहसं महदिदं मातस्त्वया क्षम्यताम् ॥ १ ॥

श्रीमदिति ॥ अत्र श्रीमत्त्वं न केवलं कान्तिमत्त्वादिरूपम्, किन्तु अत्यन्त
पूज्यत्वादिरूपम् । यथा 'श्रीमतः शितिकण्ठस्य कृत्यं हि दुरतिक्रमम्' इत्यादौ ।
तत्र भगवदाज्ञाया दुरतिक्रमत्वोपपादकं तत् । अत्र वक्ष्यमाणप्रभावोपपाद्यमिति
विशेषो बोध्यः । विष्णुपदीति । गौरादिस्वात् ङीप् । 'निर्गता विष्णुपादाब्जात्तेन
विष्णुपदी स्मृता' इति ब्रह्मवैवर्ते । प्रभावम् परिपावकत्वसमस्ततीर्थान्तरसेव्यत्वादि
रूपम् । इह पृथिव्याम् । को वेति । किञ्चिद् आक्षेपे । न कोपीत्यर्थः । अव
गन्तुं साकल्येन विशेषतो ज्ञातुम् । का कथा पुनस्तद्वर्णनं इति भावः । प्रभुः शक्तः ।
त्रिदिवौकसामपि अप्रतिहतज्ञानशक्तीनां हरिहरादिदेवश्रेष्ठानामपि । दुर्वोधमिति ।
तदुक्तम्—'तव परमहिमानं चित्तवाचाममानं हरिहरविधिशक्रा नापि गङ्गे विदन्ति'
इति, 'महात्मतां यद्यपि ते महापणे न वेद वेदा न हरिर्न शङ्करः । तथापि पौरा
णिकसङ्ग्रथामुखात् कियत् कियद्देवि गृहीतवानहम् ॥' इति च । शिवः महेश्वरः ।
यस्मात् प्रभावात् । किलेति प्रसिद्धौ । शिवः शिवमस्यास्तीति शिवः । अर्शाद्यच् ।
निखिलकल्याणगुणालयः । अपिच शिवं करोतीति शिवः । शिवशब्दात् तत्करोतीति
प्यन्तात् पचाद्यचि रूपम् । जगन्मङ्गलकारी । अपिच शिवः शुद्धः, 'शुद्धत्वात्

युक्तस्यास्य सदा व्यवस्थितदिशावेलानिमित्तक्रिया—

भाव्यैः कर्तृपभोक्तृभिश्च विविधैर्नाम्ना च रूपेण च ।

संवीक्ष्यैव हृदाप्यचिन्त्यरचनारूपस्य लीलामयी

चिच्छक्तेर्जननि व्यनक्ति जगतः सृष्टिस्तव प्रभवम् ॥ २ ॥

शिवः प्रोक्तः' इति वातूलशुद्धोक्तेः । ब्रह्मणः पञ्चमशिरश्छेदनसमुद्भूतब्रह्महत्यायाः करतलदृढलम्बतत्कपालस्य च मोचनदिति भावः । तदुक्तं वामनपुराणे तृतीयाध्याये—
'गत्वा सुपुण्यां नगरीं सुतीर्थीं दृष्ट्वा च लोलं स दशाश्वमेधम् । स्नात्वा च तीर्थेषु विमुक्तपापः स केशवं द्रष्टुमुपाजगाम ॥ केशवं शङ्करो दृष्ट्वा प्रणिपत्येदमब्रवीत् । त्वत्प्रसादाद्दृष्टृपीकेश ब्रह्महत्या क्षयं गता ॥' इति, 'एवमुक्तस्सुरेशेन केशवेन महेश्वरः । कपालमोचने सस्रौ वेदोक्तविधिना मुने ॥ स्नातस्य तीर्थे त्रिपुरान्तकस्य परिच्युतं हस्ततलात्कपालम् । नाम्ना बभूवाथ कपालमोचनं तत्तीर्थवर्षं भगवत्प्रसादात् ॥' इति च । अपिच, इयति नाशयति जगताममङ्गलानीति शिवः । अपिच शैरते अस्मिन् जगत्परमैश्वर्यादीनीति शिवः । तथाच त्वद्धारणेनैव महेश्वरोप्येतादृशनिखिलमहिमातिशयसम्पन्न इति त्वत्प्रभावस्सर्वोत्कृष्ट एवेति भावः । यथाच श्रीमद्भागवते—'यच्छौचनिस्तृतसरित्प्रवरोदकेन तीर्थेन मूर्ध्नि विधृतेन शिवश्शिवोऽमृत' इति । आनन्दमन्दाकिन्याञ्च, 'यत्पादाम्बु निधाय मूर्ध्नि चितावायश्शिवत्वं हठात् प्राप्नो भक्षितकालकृतनिकरो मृत्युजयत्वं ययौ । दिग्वासा नृकपालमालविभवाविन्ददीप्ताग्रानताम् ॥' इति । केवलेति । शक्त्यादिकाव्यसामग्रीरहितयेत्यर्थः । अत एव साहसमिति वक्ष्यते । इदम् अशक्यारब्धस्तुतिरूपम् । तथाच प्रकृतसाहसस्यापराधपर्यवसायित्वात् क्षन्तुमभ्यर्थना । मातरिति सम्बुद्ध्या कारुण्याविनाभावः, क्षमनयोग्यता, प्रार्थने क्षमा नियतेति विसम्भन्ध द्योत्यते ॥ १ ॥

त्रिचित्रजगत्सृष्टिरपि प्रभावम्यापरिच्छेद्यताया व्यञ्जिका भवतीत्याह—युक्तस्येति ॥ युक्तस्य घटितस्य । अस्य प्रत्यक्षादिसन्निहितस्य । उपस्थितस्येति यावत् । व्यवस्थितेति । व्यवस्थितैः प्रतिनियतैः दिशावेलानिमित्तक्रियाभाव्यैः दिशा देशः वेला समयः निमित्तानि कारणानि क्रिया यागादयः भाव्यानि सुखदुःखानि तैरित्यर्थः । कर्तृपभोक्तृभिः कर्तृभिः उपभोक्तृभिश्च । अत्र जगति केचिद्व्यवस्थितदेशोत्पादाः,

यथा कृष्णमृगादयः । केचिद्व्यवस्थितकालोत्पादाः, यथा कोकिलारावादयः । केचिद्व्यवस्थितनिमित्ताः, यथा नवाम्बुदध्वानादिनिमित्ता वलाकागर्भादयः । केचिद्व्यवस्थितक्रियाः, यथा ब्राह्मणाः । तेषामेव याजनादयः, नेतरेषाम् । व्यवस्थितभाव्याः, धर्मस्य सुखम्, अधर्मस्य दुःखम् । एवं केचित् कर्तार एव भवन्ति, यथा सूदस्विगादयः । केचित् भोक्तारः । श्राद्धवैश्वानरीयेष्ट्यादिषु पितापुत्रादयः, न कर्तारः । तस्मादुभयग्रहणम् । यद्वा, व्यवस्थितानि दिशावेलानिमित्तानि येषां तानि व्यवस्थित दिशावेलानिमित्तानि, तादृशैः क्रियाभाव्यैः क्रियया भव्यैरित्यर्थः । स्वर्गस्य क्रियाफलस्य मेरुपृष्ठं देशः । देहपतनादूर्ध्वं कालः । उत्तरायणमरणादि निमित्तम् । एतानि व्यवस्थितानि । एवं राजसेवाफलस्य ग्रामादेः भूमण्डलं देशः । प्रसादोत्तरः कालः । निमित्तं सेवा । ग्रेषं पूर्ववत् । नाम्ना घटादिनाम्ना रूपेण पृथुबुधोदराद्याकारेण । संवीक्ष्यैवेति । अस्य सृष्टावन्वयः । संवीक्षणमत्र सिसृक्षा पूर्वकसृष्टव्यवस्तुपर्यालोचनमेव । तथाचाम्नायते—‘सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेति । स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा इदं सर्वमसृजत’ इति । अस्यास्तैत्तिरीयश्रुतेरयमर्थः—ब्रह्मपुरं प्रतिष्ठेत्यादिना योऽयं पञ्चकोशविलक्षणः परमात्मा उक्तः सोऽयमद्वितीय आत्मा स्वशक्तियोगात् कामितवान्, आत्मन्याश्रिता मायाशक्तिः कामनाकारेण विक्रियामापद्यत इत्यर्थः । नञ्विक्रियस्य चिदेकरसस्य मायामन्तरेण कामः सम्भवति । कामनाप्रकार एव निर्दिश्यते—बहु स्यां प्रभूतं भवेयम् । नन्वाकाशस्य घटादिपदार्थान्तरोपाधिकृतं बहुभवनं दृष्टम्, अद्वितीयस्य तु कथं बहुतेत्याशङ्क्योच्यते—प्रजायेय प्रकर्षेण पूर्वावस्थितात् स्वरूपादाधिक्येन उत्पद्येय । सः परमात्मा उक्त प्रकारेण कामयमानः तपोऽतप्यत । तपश्शब्देन ज्ञानमुच्यते । ‘यस्य ज्ञानमयं तपः’ इति श्रुत्यन्तरात् । सृज्यमानजगद्रचनालोचनमकरोदित्यर्थः । सः परमेश्वरः सृष्टव्यवस्तुपर्यालोचनं कृत्वा प्राणिकर्मनिमित्तानुरूपमिदं सर्वं जगत् देशतः कालतो नाम्ना रूपेण च सर्वप्राणिभिरनुभूयमानं सृष्टवानिति । अनेन प्रधानाद्यचेतनं जगत् सृजतिवित्याशङ्का निरस्ता । यो नाम्ना रूपेण च सृजति, स नाम्ना रूपेण च सृष्टव्यं वस्तु बुद्धावालिखति, यथा घटस्रष्टा कुलालः इत्यनुमानेन अनेकश्रुत्यनुभवाद्यनुगृहीतेनान्तर्भूतसङ्कल्पस्य सृष्टिहेतुत्वे सिद्धे प्रधानाद्यचेतनं बुद्धावना लिखितं करोतीति सम्भावनाया अप्यशङ्क्यत्वात् । हृदापि मनसापि । अचिन्त्य

ओतप्रोतमिदं गुणेष्विव पटो वैराजरूपे गिरि-

ग्रामारण्यपुरीनदाब्धिनृपतत्पश्चादिरूपं जगत् ।

कोणे क्वापि विहायसस्तदपि तत् प्राहुर्यदंशे शिवे

तत्त्वं तत्त्वमसीत्युदाहरति कस्तावन्महत्त्वन्तव

॥ ३ ॥

रचनारूपस्य इदमित्थं कर्तव्यमिति चिन्तयितुमप्यशक्यस्य । अचिन्त्यत्वञ्च पूर्वविशेषणैरेवोपपादितम् । अतः जीवानां सृज्यत्वेन निर्देशाज्जगद्रचनाया अचिन्त्यत्वप्रतिपादनाच्च तेषां जगत्कर्तृत्वायोग्यता उक्ता । लीलामयी लीला रूपिणी । जगद्रचनायाः प्रयोजनान्तराभिसन्धिपूर्वकत्वाभावात् केवललीलारूपत्वम् । तथा च ब्रह्मसूत्रम्—‘लोकवतु लीला कैवल्यम्’ इति । गौडपादीयवचनञ्च, ‘भोगार्थं सृष्टिरित्यन्ये क्रीडार्थमिति चापरे’ इति । चिच्छक्तेरिति । चित्तः मायोपहितचित्तः परमेश्वरस्य शक्तिः जगत्कारणत्वादिनिर्वाहिका या शक्तिः तद्रूपिण्या इत्यर्थः । ‘द्रवरूपेण काप्येषा शक्तिस्सादाशिवी परा’ इति काशीखण्डे स्मरणात् । ननु परमेश्वरस्यैव जगत्कारणत्वं ‘यतो वा’ इत्यादिश्रुतिसिद्धम्, न तु तच्छक्तेर्गङ्गाया इति कथमेतदुपपद्यत इति चेन्न, शक्तिशक्तिमतोरभेदेन तदुपपत्तेः । तथाच सूतसंहिता—‘सा शिवा परमा देवी शिवाऽभिन्ना शिवद्वरी । जगत्कारणमापन्नश्शिवो यो मुनिसत्तमाः ॥ सा तस्यापि भवेच्छक्तिः तया हीनो निरर्थकः’ इति, काशीखण्डेपि गङ्गां प्रस्तुत्य, ‘ममैव सा परा मूर्तिः तोयरूपा शिवात्मिका । ब्रह्माण्डानामनेकानामाधारः प्रकृतिः परा ॥ शुद्धविद्यास्वरूपा च त्रिशक्तिः करुणात्मिका । आनन्दामृतरूपा च शुद्धधर्मस्वरूपिणी ॥ यामेतां जगतां धात्रीं धारयामि स्वलीलया । विश्वस्य रक्षणार्थाय परब्रह्मस्वरूपिणीम् ॥’ इत्युक्तम् । जगतः कार्यवर्गस्य सृष्टिः पूर्वं ब्रह्मशक्तौ मायायामनभिव्यक्तरूपेणावस्थितयोर्नामि रूपयोः स्पष्टीकरणलक्षणा । प्राभवं सर्वज्ञत्वसर्वशक्तिमत्त्वादिरूपम् । श्रूयते च, ‘यस्तसर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः । तस्मादेतत् ब्रह्मनामरूपमन्नञ्च जायते ॥’ इति, ‘पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च इति च ॥ २ ॥

ओतप्रोतमिति ॥ ओतम् ऊर्ध्वतया स्थितम् । प्रोतं तिर्यक्तया स्थितम् । गुणेष्विव । गुणेषु तन्तुषु । पटः ऊर्ध्वतन्तुषु ओतः, तिर्यक्तन्तुषु, प्रोतः तद्वदित्यर्थः ।

स्पर्शो हाटकतां नयन्नपि मणिः स्पर्शेन काळायसं

तस्मै तां निजशक्तिमद्भुततरां गङ्गे न दातुं क्षमः ।

त्वन्तु स्पर्शनदर्शनादिभिरमेयं ते पवित्रीकृति-

प्रागद्भयं प्रददाति जीवनिवहायाहो तवोदारता

॥ ४ ॥

वैराजरूपे विविधं राजते, विविधानि राजन्ते वस्तून्येति वा विराट्
हिरण्यगर्भः पञ्चीकृतभूतकार्यसमष्टिस्थूलशरीरोपाधिकः । तदुक्तं पञ्चदश्याम्—
'स्वतश्चिदन्तर्यामी तु मायावी सूक्ष्मसृष्टिः । सूत्रात्मा स्थूलसृष्ट्यैव विराडित्यु-
च्यते परः॥' इति । तत्सम्बन्धी वैराजं ब्रह्माण्डः तदात्मके रूपे हिरण्यगर्भविग्रहे ।
ग्रामो वीथी । पुरी पट्टणम् । पतत् पक्षी । जगत् विश्वम् । कोणे एकदेशे ।
अत्र ओतप्रोतमित्यनुपज्यते । तदपि वैराजरूपमपि । तत् विहायः अपि ।
प्राहुः, श्रुतय इति शेषः । ताश्च बृहदारण्यके जनकसभायां याज्ञवल्क्यवाचकवी-
प्रश्नोत्तररूपाः । यदंशे परब्रह्मण अंशे कोणे । अत्रापि ओतप्रोतमित्यस्यानुपङ्गः ।
तथाच श्रुतिः—'पादोऽस्य विश्वा भुवनानि' इति । 'यस्यायुतायुतांशांशे विश्व-
शक्तिरवस्थिता । परब्रह्मस्वरूपस्य प्रणमामि तमव्ययम्॥' 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकां-
शेन स्थितो जगत्' इत्यादिस्मृतेतिश्च । ननु निरवयवस्य ब्रह्मणः अंशाभावात्
कथमिदं घटत इति चेन्न, श्रुतेः द्वैतवासनाविशिष्टश्रोतृप्रतिबोधनार्थत्वात् । तदुक्तं
पञ्चदश्याम्—'निरंशेष्यंशमारोप्य कृत्स्नंशे वेति पृच्छतः । तद्भाषयोत्तरं ब्रूते
श्रुतिः श्रोतृहितैपिणी॥ चोद्यं वा परिहारो वा क्रियतां द्वैतभाषया । अद्वैत-
भाषया चोद्यं नास्ति नापि तदुत्तरम्' इति । शिवे इति सम्बुद्धिः । तत् तत्त्वं ब्रह्म त्वम-
सीति योजना । इति इति हेतोः । उदाहरति दृष्टान्तमुखेन बोधयति । तावत् साकल्येन ।
महत्त्वं प्रभावम् । महत्परिणाममिति च । अत्र दृष्टान्तेन यथा तन्तुषु ओतप्रोतः
पटः तन्तुभ्योऽव्यतिरिक्तः प्रतिभासमात्रः, तथा ब्रह्मणि परम्परया ओतप्रोतं विश्वमपि
ब्रह्मणोऽव्यतिरिक्तं प्रतिभासमात्रम्, तत्स्वरूपं ब्रह्मैव पारमार्थिकमिति सूच्यते ॥ ३ ॥

एवं प्रभावमुपपाद्य । 'कारुण्यान्मम साहसम्' इत्युक्तं कारुण्यमेव विश-
दयति—स्पर्श इति ॥ स्पर्शो मणिरित्यन्वयः । हाटकतां स्वर्णताम् । नयन्
प्रापयन् । काळायसं लोहम् । स्पर्शाल्योऽश्मविशेषः स्पर्शनेन लोहं स्वर्णतां

यच्छन्त्येव पदं परात् परतरं देवा हरीशादयः

सत्यं दीर्घतरेण कृच्छ्रतपसा ध्यानेन योगेन वा ।

अल्पे चायुषि दुर्बले च वपुषि स्वान्ते च लोले नृणां

स्नानेनैव विमुक्तिदासि शरणं गङ्गे कलौ केवलम् ॥ ५ ॥

नयतीति प्रसिद्धिः । तस्मै काळायसाय । तां निजशक्तिम् सुवर्णताप्रापणरूपं साम
र्थ्यम् । स्पर्शनदर्शनादिभिरिति । न केवलं स्पर्शनेत्यर्थः । आदिना स्मरण
कीर्तनादीनां ग्रहणम् । तदुक्तं गारुडपुराणे—‘नद्यो जलावगाहेन पावयन्तीतरा
जनान् । दर्शनात् स्पर्शनात् पानात् तथा गङ्गेति कीर्तनात् ॥ पुनात्यपुण्यान् पुरु
षान् शतशोऽथ सहस्रशः । गङ्गा तस्मात्पिवेतस्या जलं संसारतारकम् ॥ गङ्गा
गङ्गेति यो ब्रूयात् प्राणैः कण्ठगतैरपि । मृतो विष्णुपुरं याति न पुनर्जायते
मुनिः ॥ उत्क्रामद्भिश्च यः प्राणैः पुरुषः श्रद्धयाऽन्वितः । चिन्तयेन्मनसा गङ्गां
सोपि याति परां गतिम् ॥ एवं गङ्गाजलस्पर्शनादिना पावितः परानपि पवित्री
कर्तुं समर्थो भवति, पावनदर्शनादेः पापहरत्वस्मरणात् । अत एवोक्तं माघेन
श्रीनारददर्शनं प्रस्तुत्य—‘हरत्यपं सम्प्रति हेतुरेभ्यतः शुभस्य पूर्वाचरितैः कृतं शुभैः ।
शरीरभाजां भवदीयदर्शनं व्यनक्ति कालक्षितयेपि योग्यताम् ॥’ इति । एतदभि
प्रायेणाह—अमेयं ते पवित्रीकृतिप्रागद्भ्यमिति । न केवलं पवित्रतारूपं पूर्वापेक्षया
उत्कर्षम्, अपि तु परेषां तत्करणरूपां निजामपरिमेयशक्तिश्चेत्यर्थः ॥ प्रददा
तीति । दाने प्रकर्षश्चान्ते मुक्तिरूपपरमपुरुषार्थप्रयोजकत्वम् । जीवनिवहाय न
केवलं काळायसरूपैकजातीयाय, अपितु चराचरात्मकानेकजातीयनिरवधिप्राणिभ्य
इत्यर्थः । एतदर्थस्फोरणार्थं निवहशब्द उपात्तः ॥ ४ ॥

ननु ‘मोक्षमिच्छेज्जनार्दनात्,’ ‘मोक्षश्च शिवपूजाफलम्’ इत्यादिप्रमाणेन हरि
शङ्करादीनामपि मोक्षदातृत्वे किं गङ्गां सेवितुं प्रवृत्त इत्याशङ्कयामाह—यच्छन्त्ये
वेति ॥ सत्यमित्यर्धाङ्गीकारे । अल्पे चायुषीत्यादि । एवञ्च बहुकाल
प्रवलशरीरनिश्चलचित्तसाध्याः तपोध्यानयोगाः कलौ दुस्साधा इति तेषां प्रसादेन
मुक्तिर्लब्धुमशक्येत्यर्थः । स्नानेनैवेति । अत एकत्वं विवक्षितम् । तेनावृत्तिनिर
पेक्षत्वमुक्तम् । एवकारेण साधनान्तरसापेक्षत्वं व्यवच्छिनत्ति । यथाच ब्रह्मवैवर्ते

आदौ पङ्कजयोनिना स्वनियमव्यापारपात्रे शुभे
संगुप्ताथ शुचौ महाबलिजितः पादारविन्देर्षिता ।
पश्चाच्चं परिपावनेन शिरसा सम्भाविता शम्भुना
शैलेन्द्रेण च भाग्यतः पुनरिळां प्राप्तासि भागीरथि ॥ ६ ॥

राधां प्रति गोकुलकृष्णस्य वचनम्—‘शरीरजा सुराणां सा बभूव सुरनिम्नगा ।
मुक्तिदा च मुमुक्षूणां भक्तानां हरिभक्तिदा ॥ तिथिनक्षत्रपर्वादि नापेक्ष्यं जाह्नवी
जले । स्नानमात्रेण गङ्गायां सञ्चिताधं विनश्यति ॥’ इति । काशीखण्डे च—
‘भक्त्या गङ्गावगाहस्य किमन्यत् फलमुच्यते । अक्षयः स्वर्गवासोपि निर्वाणमथवा
हरे ॥’ इति । गङ्गावगाहस्य एकस्य गङ्गावगाहस्येत्यर्थः । असीति त्वमर्थे
अव्ययम् । असि केवलं शरणमित्यन्वयः । त्वमेव शरणमित्यर्थः ॥ ५ ॥

आदाविति ॥ आदौ प्रथमम् । पङ्कजयोनिनेति अर्पितेत्यनेनाप्यन्वेति । नियम
व्यापारपात्रे नियम्यते विधीयत इति नियमः स्वाध्यायादिः तस्य व्यापारः अनुष्ठानं तस्मै
तस्य वा यत् पात्रं तस्मिन् नियमव्यापारोपयोगिकमण्डलावित्यर्थः । शुभे इत्यादिविशे
षणत्वेण स्वभावतः परिशुद्धाया गङ्गायास्संसर्गतो विशुद्धिर्दक्षिता । संगुप्ता सादरं
गुप्ता । अर्पितेति । पाद्यतयेति शेषः । परिपावनेनेति । तदुक्तं रामायणे—‘शिवे
शिवशिरस्युत’ इति । ‘पुण्ये रुद्रस्य मूर्धनि’ इति च । सम्भाविता सदा धार
णेन सम्मानिता । शम्भुना शमित्यव्ययं सुखवाचि । भवतिश्चान्तर्भावित्यर्थः ।
शं सुखं भावयत्युत्पादयतीति शम्भुः तेन परमेश्वरेण । अहो त्वन्माहात्म्यप्रकर्ष
इति भावः । शैलेन्द्रेण हिमवता । भाग्यत इति । क्षितिभुवामनायासेन महा
पापनिवृत्त्यादेस्सुकरत्वादिति भावः । इळां प्राप्तेति । अलेदं बोध्यम्—‘ज्येष्ठे मासि
क्षितिमुतदिने शुक्लपक्षे दशम्यां हस्ते शैलादवतरदसौ जाह्नवी मर्त्यलोकम् । पापा
न्यस्यां हरति हि तिथौ सा दशैषाद्य गङ्गा पुण्यं दद्यादपि दशगुणं वाजिमेध
कृतोश्च । इति नारदीयवचनम् । भागीरथीति । भगीरथस्येयं भागीरथी । तस्ये
दमित्यण् । भगीरथेनावतारितेत्यर्थः । भगीरथेन निर्वृत्ता आनीता भागीरथीत्यपि
केचित् । सम्बुद्ध्या महादेवशिरःपतनहेतुस्सूच्यते । महाबलिजित इत्यनेन पाद्यत्वे
नार्पणहेतुश्च ॥ ६ ॥

तार्तीयिकविलोचनानलघनज्वालातितप्तं शिरः

स्वीयं देवि भिषग्वरश्शिशिरयन् शीतांशुचूडामा...

प्रालेयाचलसम्भवे त्रिजगतां सन्तापहस्तां महा-

पापत्रातदवाग्नितापहरणक्रीडां वहत्यन्वहम्

॥ ७ ॥

विख्याता विजरेव भाति भवती सम्प्राप्य यां साधवो

निर्धूताखिलकिल्बिषा भजनदामोक्षस्य भागीरथि ।

नित्यं त्वत्पदमागताः परतरं तस्य स्वदन्तेतरां

लग्नौ गन्धरसौ तदीयचरणद्वन्द्वप्रसूनाम्बुषु

॥ ८ ॥

तार्तीयिकेति ॥ तृतीयमेव तार्तीयिकम् 'तीयादीकम् स्वार्थे वा वाच्य' इति चार्तिकात् । भिषग्वरः विभ्यत्येभ्यो रोगा इति भिषजः वैद्याः तेषां वरः परमेश्वरः । पापामयदारिद्र्यसंसारदिसकलरोगचिकित्सकत्वादायत्वाच्च । 'भिषक्तमं त्वां भिषजं शृणोमि' इति श्रुतेः । 'त्वमाद्यो भिषग्मेपजं भस्म शम्भो' इति भगवत्पादवचनाच्च । तथाच निखिलौषधप्रभावजस्य तापशान्तये त्वामेव स्वीकृतवानिति निरतिशयं ते शिशिरीकरणसामर्थ्यमिति भावः । शिशिरयन् वहतीत्यन्वयः । शिशिरीकरणार्थं घत्त इत्यर्थः । शीतांशुचूडामणिरिति । तथाच तेनाप्यशान्त्यत्वेन तापस्य निरतिशयत्वं ध्वन्यते । त्रिजगतां तापापह इति । इदञ्च भिषग्वरत्वोपपादकम् । यद्वा, त्वद्वहनेनैव लब्धप्रभावस्सोपि त्रिजगतां तापापहोऽभूदिति भावः । दर्शिततापनिर्वापणसामर्थ्यं दर्शयति—महापापेत्यादि । महापापत्रात एव 'यो दवाग्निः तत्तापस्य हरणमेव क्रीडा यस्यास्तामित्यर्थः । अनेन क्रीडया दवाग्नितापहन्त्याः किन्नाम लोचनाग्निज्वालातापहरणमिति ध्वन्यते । अन्वहमिति । अनेन ज्वालायास्सातत्यं द्योत्यते

॥ ७ ॥

विख्यातामिति ॥ विख्याता प्रसिद्धा । विजरा विगता जरा यया यस्या दर्शनादिना सा तन्नाम्नी ब्रह्मलोकोपकण्ठस्थिता नदी । सा च कौपीतकानामुपनिषदि पर्यङ्कविद्यायां प्रसिद्धा । यद्यप्युपनिषदि विरजेति नदीनाम श्रुतम् । तथैव तत्र निरुक्तञ्च । तथापि लोकप्रवादानुसाराद्विजरेति प्रयुक्तम् । विरजामिति वा पाठः । तत्पक्षे विगतं रजः पापं यया यस्या दर्शनादिना इत्यर्थः । यद्वा,

विगतं रजः रजोगुणः यस्यास्ता शुद्धसत्त्वैत्यर्थः । रजःपदसमानार्थकाकारान्त
 रजःपदेन मम समासः । अकारान्तमपि रजपदं कोशादिसिद्धम् । सम्प्राप्य उप
 गत्य । अस्य निर्धूने अन्वयः । पक्षे अर्चिरादिमार्गेण गच्छतामुपासकानां
 मध्ये चन्द्रलोकप्राप्त्याद्यर्थं तावत्पर्यन्तमनुवृत्तस्य सूक्ष्मदेहस्य सुकृतदुष्कृतैस्साकं विजरा
 निमज्जनानन्तरमेव विलयात् । पूर्वं स्थूलशरीरपातावसरे उपासनावलेन सुकृतदुष्कृ
 तयोः स्वाधिकरणे फलोपभोगानुपधायकस्वरूपं विधूननमेव । स्वरूपस्य तु तन्नि
 मज्जनानन्तरमेव नाशः । ततस्तेजोमयं दिव्यशरीरं परिगृह्यैव ब्रह्मलोकप्राप्तिः ।
 तथा श्रूयते च त्रिपाद्विमृत्युपनिषदि—‘उपरि गत्वा विरजानदीं प्राप्य तत्र स्नात्वा
 भगवद्विज्ञानपूर्वकं पुनर्निमज्ज्य तवापञ्चीकृतभूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनं सूक्ष्मशरीर
 मुत्सृज्य केवलमन्तमयदिव्यतेजोमयनिरतिशयानन्दमयमहाविष्णुसारूप्यविग्रहं परिगृह्य
 तत उन्मज्ज्यात्मपूजां विधाय प्रदक्षिणनमस्कारपूर्वकं ब्रह्ममयवैकुण्ठमाविश्य’ इति ।
 यां गङ्गां विजराञ्च । सुकृतविशेषम् उपासनाविशेषं वा साधयन्तीति साधवः ।
 पक्षे पर्यङ्कविद्योपासकाः । निर्धूतेति । दर्शनस्पर्शनादिना विनष्टनिखिलपापा इत्यर्थः ।
 ईशस्य भजनदां विश्वनाथे भक्तिप्रदाम्, पक्षे भगवत्प्राप्तिप्रदाम् । नित्यमिति ।
 काश्या नित्यत्वमुक्तं काशीखण्डे । ‘अहो जनानां जडता विहाय काशीं यदन्यत्र
 नयन्ति चेतः । परिस्फुरद्वाङ्मज्जलाभिरामां काशीं त्रिशूलामृतां लयेपि ॥’ इति ।
 तत्पदं तस्य विश्वनाथस्य पदम् आलयम्, पक्षे ब्रह्मलोकम् । आगताः प्राप्ताः
 सन्तः । परतरम् अत्युत्कृष्टम् । तस्य विश्वनाथस्य सम्बन्धिनी, पक्षे ब्रह्मसम्ब
 ण्धिनी । स्वदन्तेतराम् अतिशयेनानुभवन्ति । लम्बावित्यादि । तदीयस्य विश्वनाथ
 सम्बन्धिनः चरणद्वन्द्वस्य प्रसूनाम्बुषु पादार्चनकुसुमेषु तत्क्षालनजलेषु च भगव
 त्सेवावसरलब्धेषु लम्बी संक्रान्ती गन्धरसी भगवदङ्घ्रिकमलयोः कर्पूराद्यनुलेपन
 प्रयुक्तं सहजश्च दिव्यं गन्धं रसञ्च । उपासकास्तु ब्रह्मलोके प्रविष्टा भगवत्तत्सहजाव
 संक्रान्तावेव तावन्नुभवन्तीति भगवद्गन्धरसादुभव एव साधारणधर्मघटकः ।
 तदीयेत्यादिविशेषणन्तु तदुपपादकमिति बोध्यम् । नथाच श्रुतिः—‘तं ब्रह्मगन्धः
 प्रविशति, तं ब्रह्मरसः प्रविशति’ इति

मन्त्यन्याश्चतशोऽत्र पूर्णसलिलाः सोतोवहा यद्यपि

क्षुद्राघप्रतिघातमात्रपटुताप्रोद्यन्मदास्तास्समाः ।

प्रायश्चित्तपथातिगामिदुरितप्रक्षाळनप्रक्षमा

नित्यं सत्यपदप्रयाणपदवी जागर्षि सर्वोत्तरा

॥ ९ ॥

सन्तीति ॥ अत्र जगतीतले । यद्यपीत्यकामानुमती । क्षुद्राघेत्यादि । तन्मात्रपटुतयापि ताः प्रोद्यन्मदाः । त्वन्तु निष्प्रतीकारदुरितक्षाळनप्रक्षमापि न मदेन विजृम्भसे । अल्पा एव माद्यन्ति, न परिपूर्णा इति भावः । समाः सर्वाः । - प्रायश्चित्तेत्यादि । प्रायश्चित्तशब्दः पापक्षयार्थे नैमित्तिके कर्मविशेषे रूढः इति मिताक्षरायाम् । - प्रायश्चित्तानां पन्थानो विषयः तानतिक्रम्य गच्छन्तीति तदतिगामीनि तदविषया इत्यर्थः । मरणान्तिकप्रायश्चित्तव्यतिरिक्तप्रायश्चित्त रहितानीति यावत् । तथाभूतानां दुरितानां ब्रह्महत्यादीनामपि । 'कामतो ब्रह्मण वधे निष्कृतिर्न विधीयते' इति मरणान्तप्रायश्चित्तविषयेषु स्मर्तृणां निष्कृत्यभाव

ब्रह्मैर्गुरुतल्पैर्गैरपहृतस्वर्णैस्सुरापायिभि-

र्वै तत्सहस्रांसिभिश्च सहस्रां निर्भत्स्य दूरीकृताः ।

ये वा सन्ति तदीयपापनिवहानुन्मूलयन्ती सदा-

प्यश्रान्ता जयसि त्वमेव भुवनेष्वेका भवद्वेषिणि ॥ १० ॥

यत्र श्रीहरिशङ्करौ निवसतः सायुज्यदौ वादिना-

वन्योन्यं सुकृतेन केनचिदहो प्राप्तस्तवैतत्तटम् ।

स्नानं श्रीमणिकर्णिके पितृगणैः स्वीयैस्त्वयि प्रार्थितं

कुर्वे तत्र वितीर्यतामनुमतिर्दासाय मह्यं त्वया ॥ ११ ॥

तथैषा नानुमन्तव्या सद्भिर्भिषगामिनी ॥' इति । अयमर्थः—अद्भुतः अद्भुतकरः ।
द्रवेत्यादि । द्रवरूपा जनार्दनात्मिका कापि शक्तिरित्यर्थः । जनार्दनात्मता च
नारदीये स्मर्यते । 'योऽसौ सर्वगतो विष्णुः चित्स्वरूपी जनार्दनः । स एव
द्रवरूपेण गङ्गाभो नात्र संशयः ॥' इति । अत एवैषा नान्यसमेत्याह—यथान्या
इति । 'कियन्त्यो न सवन्त्योऽत रत्नाकरमुदावहाः । परं स्वर्गतरङ्गिण्याः
काश्यां का साम्यमुद्वहेत् ॥' इति । 'गङ्गासमं त्रिभुवने नास्ति निम्तारकारणम् ।
यथा भागीरथीतुल्या नदी नास्ति श्रुतौ स्मृतौ ॥ नास्ति गङ्गासमं तीर्थं कलि
कल्मषनाशनम्' इत्यादिवचनजातान्यप्यत्रानुसन्धेयानि ॥ ९ ॥

ब्रह्मैरिति ॥ गुरुतल्पैः गुरुद्वारागामिभिः । 'तल्पं शय्याद्वारेषु' इत्य-
मरः । अपहृतस्वर्णैः स्वर्णपिहारिभिः । स्वर्णशब्देनात्र ब्राह्मणस्वर्णस्यैव ग्रहणम्,
ब्राह्मणस्वर्णपहरणं महापातकमित्यापस्तम्बवचनात् । सुरापायिभिरिति । अत्र सुरा
शब्देन निषिद्धसुराया एव ग्रहणम्, 'मद्यपो निषिद्धसुरापाता' इति विज्ञानेश्वर
वचनात् । ये अत्यन्तमहापापिनः । भुवनेषु ऊर्ध्वाधोमध्यलोकेषु । त्वमेव अश्रान्ता
तदीयपापनिवहान् उन्मूलयन्ती जयसीति योजना ॥ १० ॥

यत्रेति ॥ वादिभिरिति । 'अत्र मृतो मनुजो मद्रूपोऽन्तु' इति विवाद
मानावित्यर्थः । एतदुक्तं भगवत्पादैः—'त्वत्तीरे मणिकर्णिके हरिहरो सायुज्य
मुक्तिप्रदौ वादं तौ कुरुतः परस्परमुभौ जन्तोः प्रयाणोत्सवे । मद्रूपो मनुजोऽय

मत्स्यानां पुवनं क्वचित् क्वचिदपां घोरप्रवाहः क्वचित्
 कल्लोलोल्लसितं क्वचित् स्तिमितता काप्यम्भसां सम्भ्रमः ।
 कालुष्यं क्वचन क्वचिद्विमलता मातः क्वचिन्मज्जने
 सज्जा सज्जनता कदा पुनरहं सौभाग्यमीक्षेय ते ॥ १२ ॥

मस्तु ॥' इति । अहो इति । अहो मम धन्यता, यद्वाराणसी प्राप्तेति भावः ।
 उक्तञ्च काशीखण्डे—'अयमेव परो लाभः इदमेव परं तपः । एतदेव परं पुण्यं
 लब्ध्वा वाराणसीति यत् ॥' इति । मणिकर्णिके इति । अस्य सर्वतीर्थोत्तमत्वमुक्तं
 काशीखण्डे । यथा देवीं प्रति परमेश्वरवचनम्—'सत्यं सत्यं पुनस्त्यं सत्यपूर्वमिदं
 वचः । मणिकर्णीसमं तीर्थं नास्ति ब्रह्माण्डगोळे ॥' इति । इदं नाम निरुक्तं
 तत्रैव । 'त्वदीयस्यास्य तपसो महोषचयदर्शनात् । यन्मयान्दोलितो मौलिरहि
 श्रवणभूषणः ॥ तदान्दोलनतः कर्णात् पपात मणिकर्णिका । मणिभिः खचिता रम्या ततोऽ
 स्तु मणिकर्णिका ॥ चक्रपुष्करिणीतीर्थं पुरा ख्यातमिदं शुभम् । त्वया चक्रेण खननात् शङ्ख
 चक्रगदाधर ॥ मम कर्णात् पपातेयं यदा च मणिकर्णिका । तदा प्रभृति लोकेऽत्र ख्यातास्तु
 मणिकर्णिका ॥' इति । पितृगणैरिति । यथा च स्कान्दवचनम्—'नानारूपाश्च पितरो
 गाथां कुर्वन्ति सर्वदा । अपि कश्चिच्छुलेऽस्माकं गङ्गास्नायी भविष्यति ॥ देवर्षीन् परि
 सन्तर्प्य दीनानाथांश्च दुःखितान् । श्रद्धया विधिना स्नात्वा दास्यते सलिलाञ्ज
 लिम् ॥' इति । तत्र स्नाने ॥

॥ ११ ॥

मत्स्यानामिति ॥ इदञ्च कूर्मादीनामप्युपलक्षणम् । पुवनम् उत्पत्तनम् ।
 स्तिमितता निश्चलता । अम्भसां सम्भ्रमः महानावर्तः । मज्जने स्नाने । सज्जा
 सज्जता । सज्जनता सज्जनसमूहः । अहमिति अज्ञानित्वपराधीनत्वाद्यर्थान्तरसं
 क्रमितम् । सौभाग्यमुक्तरूपमनुक्तरूपञ्च । अत्राद्भुतरसस्य कदेतिपदसूचितचिन्ताख्य
 व्यभिचारिभावोऽङ्गमिति प्रेयोऽलङ्कारः

॥ १२ ॥

अथ वेदसारभूता गायत्री परमेश्वरविषया । तथाचादित्यपुराणे श्रूयते—
 'ततो दर्भासने स्थित्वा गायत्रीं प्रजपेद्द्विजः । तैर्वर्णिकानां सर्वेषां गायत्री परमा
 गतिः ॥ यद्वायव्याः परं तत्त्वं देवदेवो महेश्वरः । इति ज्ञात्वा जपेद्विद्वान् गायत्र्याः
 फलमश्नुते ॥' यो मन्यतेऽन्यथयितुं गायत्रीं शिवरूपिणीम् । स पच्यते महाघोरे

स्फुरदिनवरणीयं ज्योतिषं ब्रह्म भर्गं
सदनमखिलधाम्नां चिन्तयेमाविमुक्ते ।
हृदयकुहरसंस्थः पूर्वकर्मानुरोधात्
सततमपि धियो यः प्रेरयत्यस्मदीयाः

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां प्रथमस्तरङ्गः ॥

नरके कल्पसंख्यया ॥ पादाश्चत्वारो गायत्र्या वेदाश्चत्वार एव ते । रविश्च विष्णु
रुद्रेशाः पादानां देवताः क्रमात् ॥ एवं ज्ञात्वा विधानेन गायत्री वेदमातरम् ।
जपेन्माहेश्वरीं ज्योतिर्नित्यमेव प्रकाशते ॥ इति इत्यभिप्रायेण विश्वनाथं स्तौति—
स्फुरदिति ॥ एवं प्रतितरङ्गमन्ते विश्वनाथस्तुतिरिति क्रमो द्रष्टव्यः । स्फुरदिनवर
णीयं स्फुरता द्योतमानेन इनेन सूर्येण वरणीयं भजनीयम् । ज्योतिषे इति पूर्वा
न्वयि । ज्योतिर्लब्धुमित्यर्थः । तथाच स्वस्य तेजःप्रदत्वेन सवित्रापि समाश्रयणीयम् ।
ब्रह्मेति तत्पदविवरणम् । भर्गं भर्जयति वृजिनमिति भर्गः, 'भर्गो वृजिनभर्जनात्' इति
निर्वचनदर्शनात् । परमेश्वरस्तम् । 'हरः स्मरहरो भर्गः' इति कोशः ॥

अलेदमनुसन्धेयं गायत्रीस्थो महेश्वरम् ।

भर्गशब्दस्समाचष्टे श्रितसंसारभर्जकम्

॥ १ ॥

गायत्रीबलभद्रशम्भुरित्यादित्यपुराणगात् ।

विष्णुवाक्यादिदेशस्य स्फुटा तत्पदवाच्यता

॥ २ ॥

अजन्तोऽयन्न सान्तस्स्यात्तेजोवाची तथा सति ।

कथञ्चिदपि नैवेह पुंस्त्वं युज्येत यत्पदे

॥ ३ ॥

यदेप रुद्रो भर्गस्थो ब्रह्मवादिन इत्यदः ।

वाक्यं मैत्रायणीयानां गायत्र्यर्थनिरूपणे

॥ ४ ॥

या च भर्गमयत्वोक्तिः श्रुतौ तलवकारिणाम् ।

ताभ्यां भर्गपदस्यात्र सान्तत्वं दूरतः स्थितम्

॥ ५ ॥

प्रथमात्र द्वितीयार्थे छन्दसि व्यत्ययस्मृतेः ।

'भूयः सृष्ट्वा तु पतय' इत्यादौ प्रथमा यथा

॥ ६ ॥

यद्वा सुपां सुलुप्त्यूवादमस्म्यादेशकल्पना ।

तथाचार्यं द्वितीयान्तः प्रथमान्तो न हीप्यते

॥ ७ ॥

एवं सत्यत् तच्छब्दे न घटेत नपुंसकम् ।
इति शङ्का न कर्तव्या यतोऽयं ब्रह्मवाचकः ॥ ८ ॥

यच्छब्दप्रतिनिर्देशो नायं तच्छब्द इष्यते ।
तच्छब्दस्य भवेद्येन यच्छब्दसमलिङ्गता ॥ ९ ॥

यच्छब्दः श्रूयते यत् वाक्ये चोत्तरवर्तिनि ।
तत् नो तत्पदापेक्षा तथा भूरिप्रयोगतः ॥ १० ॥

किन्तु ध्यानक्रियाकर्मभूतस्य परमात्मनः ।
नामैतत्तच्च गीतायां सुप्रसिद्धं नपुंसकम् ॥ ११ ॥

स्ववाक्ये प्रतिनिर्देशवाक्ये वाऽन्वयबोधकम् ।
भर्गशब्दमपेक्ष्यैव यच्छब्दोऽत पुमानिति ॥ १२ ॥

नन्वेवं मन्त्रवाच्यार्थो देवतेति नैरुक्तवचनाद्वायव्या भर्गदेवताकतया कथं सावित्रीत्वव्यपदेश इति चेन्न, उक्तरीत्या भर्गदेवताकत्वेपि सवितृपदसम्बन्धवशेन तदुपपत्तेः । यथा 'विश्वोदेवस्य नेतुर्मर्तो वुरीत सत्यम्' इत्याद्येकैवर्क नाना दैवत्या । तथाहि—आलेयस्वस्त्यालेयो नाम ऋषिः । अनुष्टप् छन्दः । विश्वे देवा देवतेति ऋग्विधानोक्तेः वैश्वदेवी । एवं मन्त्रवाच्यार्थो देवतेति सावित्री । एवं मर्त इति पदसम्बन्धेन पित्र्या । तथा पुण्यस इति पदसम्बन्धेन पौष्णी । तथाच यजुर्वेदे ब्राह्मणवाक्यम्—'विश्वोदेवस्य नेतुरित्याह सावित्र्येतेन' इत्यादि । तथा सवितृपदसम्बन्धात् गायत्र्यपि सावित्री भवतीति । सदनमखिलधाम्नामिति । अनेन तेजःप्रदाने योग्यता प्रदर्शिता । चिन्तयेम ध्यायेम । धीमहीत्यस्य विवरण मिदम्, 'ध्यायेमहीति शब्दोक्तौ धीमहीत्येतदुच्यते' इति पूर्वव्याख्यादर्शनात् । तर्हिवाहमस्मीति जानीमेत्यर्थः । तथाच धीमहीत्यत्र सम्प्रसारणम् आत्मनेपदञ्च छान्दसमिति भावः । प्रार्थनायां लिङ् । बहुवचनं शिष्याभिप्रायकम् । सशिष्या वयं चिन्तयेमेत्यर्थः । ध्याननैरन्तर्यामिवक्षया वा बहुवचनम् । अविमुक्ते काश्याम् । यथाचोक्तं काशीखण्डे—'मुने प्रलयकालेपि न तत्क्षेत्रं कदाचन । विमुक्तं हि शिवाभ्यां यदविमुक्तं ततो विदुः ॥ अविमुक्तं तदारभ्य क्षेत्रमेतदुदीर्यते ।' इति । भारुपेपि, 'विमुक्तञ्च मया यस्मान्मोक्षयते न कदाचन । महत् क्षेत्रमिदं तस्मादविमुक्तमिति स्मृतम् ॥' इति च । प्रशब्दमहिमलब्धमर्थं प्रकटयति—हृदयकुहरेत्यादि ।

द्वितीयस्तरङ्गः

श्रीमज्जाह्नुवि या प्रणम्रनिखिलाभीष्टप्रदानव्रत-

प्रख्याता विगतस्पृहैरपि मुनिव्रातैरतवासेविता ।

कल्पद्रूनपि धिकरोति लहरी पापापनोदाक्षमा-

नेपा शम्भुशिरःस्थिता दिशतु नः कल्याणहल्लोहलम् ॥ १ ॥

अन्तर्यामितया सकलप्राणिनामन्तः स्थित इत्यर्थः । जीवात्मना अनुप्रविश्येति यावत् । तथाच तैत्तिरीयके श्रूयते—‘येदिदं किञ्च तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्’ इति । अयमर्थः—हिरण्यगर्भादिस्थावरान्तं शरीरजातं यत्किञ्चिदस्ति, तत्सर्वं सृष्ट्वा तदेव सृष्टं शरीरजातं प्रविश्याभ्यन्तरे स्थित उपलभ्यते । एवं ब्रह्माप्या काशादिकार्यं सृष्ट्वा तस्यान्तःप्रविष्टमिव हृदयपुण्डरीके अवस्थितायां बुद्धौ द्रष्टृश्रोतृ विज्ञातृ इत्येवं विशेषवदुपलभ्यते । सोऽयमस्य प्रवेश इत्युपचर्यते इति । सर्वदा बुद्धिप्रेरणात् प्रेरयतीत्युक्तम् ॥ १३ ॥

श्रीमदिति ॥ जाह्नवीति । जह्नीरपत्यं स्त्री जाह्नवी । तदुक्तं हरिवंशे—

‘राजर्षिणा ततः पीतां गङ्गां दृष्ट्वा महर्षयः । उपनिन्युर्महाभागां दुहितृत्वेन जाह्नवीम् ॥’ इति । जानुद्वारा पुरा दत्ता जहनुनापीय कोपतः । तस्य कन्यास्वरूपा सा जाह्नवी तेन कीर्तिता ॥’ इति ब्रह्मवैवर्ते । ‘ततस्तुष्टो महातेजाः श्रोताभ्यामसृजत् प्रभुः । तस्माज्जहनुसुता गङ्गा प्रोच्यते जाह्नवीति च ॥’ इति रामायणे च । धिकार हेतून् प्रदर्शयति—विगतस्पृहैरित्यादि । सस्पृहैरेव कल्पवृक्षास्तेऽन्यन्त इति भावः । तवेति लहरीत्यनेनान्वेति । लहरी वीचिः । कल्पद्रूनपीति । इदञ्च चिन्तामण्यादेरुपलक्षणम् । ‘चिन्तामणिगुणाच्चापि गङ्गायास्तोयविन्दवः । विशिष्टा यत् प्रयच्छन्ति भक्तेभ्यो बाल्लितं फलम्’ इति नारदीयपुराणे । पापापनोदाक्षमानिति । लहरी तु पापापनोदक्षमेति भावः । शम्भुशिरःस्थितेत्यनेन भगवन्मान्यत्वरूपोत्कर्षो ध्वन्यते । कल्याणहल्लोहलं कल्याणानां मङ्गलानां हल्लोहलम् अहं पूर्वमहं पूर्वमिति त्वरा जनकमहङ्कारम् । प्राप्नो त्वराजनकादङ्कारयुक्तानि मङ्गलानीत्यर्थः । अहङ्कारेण प्राप्नो त्वरमाणानि मङ्गलानीति यावत् ॥ १ ॥

यो वा धन्यतमः कथञ्चन तत्र स्नात्यम्न तीर्थोदके
 यो वाऽऽचामति केवल जलकृण यो वा तनोत्यानतिम् ।
 यो वा नाम गृणाति किञ्चन सकृद्यो वा स्मरत्यङ्गक
 पांसु पावनि तस्य तस्य पदयोर्मूर्ध्ना वहान्यादरात् ॥ २ ॥
 पापिष्ठा हि दशात्यये दशहरे स्पृष्ट्वा रुदर्थीकृत-
 प्रायश्चित्तवितानमिस्तरविधिं भाग्यमम्भःकणम् ।
 विध्वस्ताखिलमिल्विपाः प्रमुदिता वैमानिकैर्मानिताः
 स्वर्लोकं प्रविशन्ति दिव्यवपुषः स्वीये पुनानाः कुले ॥ ३ ॥

यो वेति ॥ धन्यतम इति सर्वत्र यच्छब्दैस्सम्बध्यते । य स्नाति
 स एव धन्यतम इति भावः । एवमुत्तरत्रापि । कथञ्चन केनापि प्रकारेण ।
 इदमपि सर्वत्र तत्तत्क्रियापदैस्सम्बध्नाति । तवेत्यस्य जलकृणादिव्यपि सम्बन्धः ।
 केवलम् एकमपि । गृणाति उच्यते । किञ्चन एकम् । सकृत् अस्य स्ना
 त्यादिव्यपि सम्बन्धः । पावनीति । 'पावनी च पयस्विनी' इति स्मरणात् ।
 वहानीति प्रार्थनाया लोङ् ॥ २ ॥

पापिष्ठा इति ॥ पापिष्ठा महापापिनोपि । हीति प्रसिद्धौ । दशात्यये
 चरमसमये । दशहरे इति । दशविधपापहरे इत्यर्थः । 'दशपापहरा यस्मात्तस्मा
 दशहरा स्मृता' इति धर्माधिस्थगङ्गास्तुत्युक्ते । दशविधपापानि 'अदत्तानामुपादान
 हिंसा चैवाविधानतः । परदारोपसेवा च कायिक त्रिभिः स्मृतम् ॥ पारण्य
 मन्त्रैश्चैव पैशून्यञ्चापि सर्वशः ॥ असम्बद्धभलापश्च बाह्यमय म्याद्यतुर्विधम् । पर
 द्रव्येष्वभिधानं मनसाऽनिष्टचिन्तनम् ॥ नित्याग्निनिवेशश्च मानस त्रिविधः स्मृतम् ।
 एतानि दशपापानि' इति तत्रैव परिगणितानि वेदितव्यानि । रुदर्थीकृतेति । रुद
 र्थीकृतं व्यर्थीकृतं प्रायश्चित्तानां वितानानां यागानाञ्च विस्तरस्य प्रपञ्चस्य विधि
 विधानं येन तमित्यर्थः । तत्तत्कार्यकारित्वादिति भावः । तदुक्तम्—'प्रायश्चित्त
 निवारिणी जलकृण पुण्यौघविस्तारिणी' इति । विध्वस्ताखिलमिल्विपा इति । 'यतोय
 कणिकास्पर्श पापिनाञ्च पितामहः । ब्रह्महत्यादिकं पापं काटिजन्मार्जितं दहेत् ॥'
 इति वचनात् । वैमानिके विमानयानेदेवै । स्वर्लोकं प्रविशन्तीति । 'प्राणेषु
 तृज्यमानेषु यो गङ्गां सस्मरेन्नरः । स्पृशेद्वा पापशीलोपि स वै याति परा
 गतिम् ॥' इति नारदीयवचनात् । कुले पितृकुल मातृकुलञ्च । 'श्रुताभिरपिता

दुर्वारामयपीडिता गदहरैस्त्यक्तास्तथा बन्धुभिः--

निर्वेदोपहताशया बहिरिव स्वान्ते तपन्तो भृशम् ।

त्वामेकां शरणं प्रपद्य बहवो यान्ति स्थिरोल्लाघता--

मन्ते चाप्यमृतं विमुक्तिनगरीमुक्तालते दुर्लभम्

॥ ४ ॥

स्नानं केवलमामयप्रशमनं मुख्यं महापातक--

प्रायश्चित्तमभीप्सिताधिकफलं तीर्थे त्वदीये कलौ ।

हित्वैतद्बहुलश्रमेण मनुजा यत्नं वतातन्वते

कर्मस्वलपफलेष्वतः किमपरं मौढ्यं महत्स्वधुनि

॥ ५ ॥

दृष्टा स्पृष्टा पीताऽवगाहिता । पुंसां वंशद्वयं गङ्गा तारयेन्नात्र संशयः ॥' इति ॥ ३ ॥

दुर्वरेति ॥ गदहरैर्भिषग्भिः । निर्वेदेति । भिषक्परित्यागात् बन्धुनिष्कासनाच्च यो निर्वेदः निराशता तेन उपहताशयाः विध्वस्तचित्ताः । अत एव बहिरिव शरीरे इव स्वान्ते चित्तेषु तपन्तः तापं खेदमनुभवन्तः । शरणं प्रपद्य शरणत्वेताम्युपगम्य । गङ्गैव मे शरणमिति बुद्ध्या त्वामुपगत्येति यावत् । स्थिरोल्लाघताम् स्थिरां शाश्वतीम् उल्लाघतां नीरोगताम् । यान्तीति । गङ्गाया रोगहरत्वं स्मर्यते--'श्रद्धावतां स्वभक्तानामुपसर्गे महत्यपि । नोपायान्तरमस्त्येव विनेशचरणोदकम् ॥ ये व्याधयोपि दुःसाध्या बहिरन्तश्शरीरगाः । श्रद्धयेशोदकस्पर्शति नश्यन्त्येव नान्यथा ॥ सेवितं येन सततं भगवचरणोदकम् । तं बाह्याभ्यन्तरशुचिं नोपसर्पति दुर्गतिः ॥ आधिभौतिकतापञ्च तापं वाप्याधिदैविकम् । आध्यात्मिकं तथा तापं हरेच्छ्रीचरणोदकथम् ॥' इति । 'वाराणस्यां विशेषेण गङ्गा सद्यस्तु मोक्षदा । सिद्धा हि सिद्धयस्तस्य स्वर्गस्तस्य गृहाजिरे ॥ करस्था तस्य कैवल्यं यो गङ्गां सेवते सदा ।' इत्यादिवचनजातमनुसृत्याह--अमृतमिति । अमृतं मोक्षम् । विमुक्तिनगरीति । विमुक्तिनगर्याः श्रीकाश्याः मुक्तालते अत्यन्तमुत्कर्षाधायकत्वान्मुख्यालङ्कारभूते ॥

॥ ४ ॥

स्नानमिति ॥ केवलं स्नानम् स्नानमात्रम् । देशकालाद्यङ्गकलापनिरपेक्षं स्नानमित्यर्थः । यथाचोक्तं स्कान्दे--'तिथिनिक्षत्रपर्वादि नावेक्ष्यं जाह्नवीजले । स्नानमात्रेण गङ्गायां सञ्चितापं विनश्यति' इति ॥ अनिच्छयापि संस्पृष्टो दहनोपि यथा दहेत् । अनिच्छयापि संस्नाता गङ्गा पापं तथा दहेत् ॥' इति च ।

संसारातिगभीररूपपतितानुद्धृत्य विष्णोः पदं

लोकान् प्रापयितुं सवित्रि कृपया नूनं त्वया पातिताम् ।

रञ्जुं तत्र दृढाग्रभागघटितां ब्राह्मां सुखेनाखिलै-

रालम्बेऽहमिमामभद्गुरगुणां वेणीं मनोहारिणीम्

॥ ६ ॥

ब्रह्मवैवर्ते, 'मौसलस्नानमात्रेण सामान्यदिवसे नृणाम् । कोटिजन्मार्जितं पापं नश्यतीति श्रुतौ श्रुतम् । यानि कानि च पापानि ब्रह्महत्यादिकानि च । नाना जन्मार्जितान्येव कामतोषि कृतानि च ॥ तानि सर्वाणि नश्यन्ति मौसलस्नानतो नृणाम् ।' इति । महाभारतवचनञ्च—'गङ्गास्नानं सर्वविधं सर्वपापप्रणाशकम् । चान्द्रायणसहस्रन्तु यश्चरेत् कायशोधनम् ॥ पिवेद्यश्चापि गङ्गाम्भः समौ स्याताञ्च वा समौ । भवन्ति निर्विपास्सर्पा यथा तार्क्ष्यस्य दर्शनात् ॥ गङ्गाया दर्शनात् द्वत् सर्वपापैः प्रमुच्यते ।' इति । नचैतान्यर्थवादाः, 'स्नानमात्रेण गङ्गायां पापं ब्रह्मघोद्वयम् । दुराघर्षं कथं याति चिन्तयेद्यो वदेदपि ॥ तस्याहं प्रददे पापं ब्रह्मकोटिवघोद्वयम् । स्तुतिवादमिमं मत्वा कुम्भीपाकेषु जायते ॥ आकल्पं नरकं मुक्त्वा ततो जायेत गर्दभः ।' इति भविष्यत्कौर्मादिवचनात् । स्नानमित्यनेन मर्त्यानामपरिहार्यता सूच्यते । आमयेति । आमयश्चात्र शरीरो मानसश्च विवक्षितः । तस्य प्रशमनं निरवशेषं प्रशामकम् । गङ्गाया भेषजरूपत्वात् भिषक् श्रेष्ठघाघेति भावः । यथाच स्कान्दे—'सर्वदेवस्वरूपिण्यै नमो भेषजमूर्तये । सर्वस्य सर्वव्याधीनां भिषक्श्रेष्ठ्यै नमोऽस्तु ते ॥' इति । महापातकप्रायश्चित्तमिति । महापातकानि च 'ब्रह्महत्या सुरापानस्वर्णस्तेयगुरुतल्पगमनतत्संसर्गाख्यानि च महापातकानि' इति वसिष्ठस्मृत्युक्तानि वेदितव्यानि । कलाविति । सर्वं कृतयुगे तीर्थेतेतायां पुष्करं स्मृतम् । द्वापरे तु कुरुक्षेत्रं कलौ गङ्गैव केवलम् ॥ 'गङ्गा कलि युगे स्मृतेति पाठान्तरम् । 'येनाकार्यशतं कृत्वा कृतं गङ्गाकसेवनम् । तत्सर्वं तस्य गङ्गाम्भो दहत्यग्निरिवेन्धनम् ॥' इति । अनेन कलिकाले इतरकर्मणां सापायता च द्योत्यते । तथाच स्मर्यते—'अग्निहोत्रादिकर्मणि सापायानि कलौ युगे । गङ्गास्नानं हरेर्नाम निरपायमिदं द्वयम् ॥' इति । एतत् स्नानम् । बहुलश्रमेति । इदमुपलक्षणम्, वित्तव्ययादेरपि प्राक्षत्वात् । कर्मसु चिकित्साप्रायश्चित्तयागादिषु । अल्पफलेषु अल्पमेव फलं येषाम्, तेषु ॥ ५ ॥

संसार इति ॥ नूनमित्युत्प्रेक्षायाम् । तत्र विष्णोः पदे । दृढेति । दृढं

यथा तथा अग्रभागेन घटितामित्यर्थः । गङ्गाया विष्णुपादप्रभवत्वादिति भावः ।

भक्त्यातममर्पितप्रयिकनत्पङ्केरुहप्रोल्लस-

तुङ्गाभङ्गततरङ्गमङ्गरुचिरां लीलाविशेषश्रियम् ।

ये ना दृक्चपकैः पिबन्ति न सकृद्बालार्करश्मिच्छटा-

काश्मीरद्रवरञ्जितां जननि ते व्यथेव तेषां जनिः ॥ ७ ॥

श्रीमदैतसार्वभौमदयिते धर्मद्रवे तानके

प्रातर्मन्दमरुत्प्रणुन्नलहरीलास्यैकरङ्गे जले ।

स्नान मे घटयेद्भुव पुनरपि स्नानान्यनेकान्यनु-

स्यूतान्येतदमख्यजन्मचरितैः पुण्यैस्ममापादितम् ॥ ८ ॥

सुखेन ग्राह्याम् रञ्जुपद्मे मृदुस्पर्शत्वादिना सुखेनालम्बनीयाम्, वेणीपक्षे अङ्गकलापादि राहित्येन सुसेव्याम् । अखिलैरिति । अनेन अधिकारिविशेषाभाव सूच्यते । अभङ्गगुरगुणाम् अभङ्गुरा अनश्वरा गुणा रञ्जुपद्मे तन्तव, वेणीपक्षे पापहर त्वादयो यस्यास्ताम् । वेणीं प्रवाहम् ॥ ६ ॥

भक्तेति ॥ समर्पिता अर्चनारूपेण समर्पिता । अभङ्गेति । अविच्छिन्ने त्यर्थः । लीलाविशेषश्रियमिति । लीला प्रवहणरूपा तस्या विशेष बहुप्रकारता तस्या श्रियमित्यर्थः । 'शोभासम्पत्तिपद्मासु लक्ष्मी श्रीरिति कथ्यते' इति शाश्वत । दृगिति । चपक पानपात्रम् । पिबन्तीति । दर्शनस्य नयनामेचनता द्यात्यते । नालेत्यादि । बालार्कस्य रश्मिच्छटा किम्पसमूह एव काश्मीरद्रव कुङ्कुमम्, तेन रञ्जितामित्यर्थः ॥ ७ ॥

प्रस्थाम्यमानो विरहमसहिष्णुस्तस्यात्यन्तिकत्वाभाव समर्थयन् कथञ्चिदात्मान समाश्वासयति—श्रीमदिति ॥ देवतेति । देवशब्दात् स्वार्थे तलि देवताशब्द, तत् स्वार्थे प्रजायणि दैवतशब्द, तथाच दैवताना हरिविधिमुखानामपि सार्वभौमो महेश्वर, तस्य दयिते इत्यर्थः । तथाच—'तमीश्वराणा परम महेश्वर त देवताना परमश्च देवम् । पतिं पतीना परम परस्ताद्विदाम देव भुवनेशमीड्यम् ॥' इति श्वेताश्व तरमन्त । धर्मद्रवे इति । धर्म एव द्रव यस्यान्तस्याम्सस्युद्धि, 'धर्मद्रवा धर्मधुरा' इति स्कान्दे स्मरणात् । वाराहेपि, 'धर्मस्तु द्रवरूपेण त्रयणा निर्मित पुरा । तद्वे गङ्गेति निरुयाता' इति । घटयेत् सम्पादयेत् । धुरमिति

तीरेऽस्मिन् शिवलिङ्गकोटिनिचिते बोधिद्रुमालङ्कृते

दैवादासफलोपभोगमुदिता येऽमी सदैवासते ।

स्वेच्छं ते शिशिरं सुधाधिकरसं स्वेच्छं पिबन्तो जलं

तेषामेव तु जन्म धन्यमधिकं मन्ये निलिम्पापगे ॥ ९ ॥

निर्विघ्नं निखिलार्थसार्धघटनाकृत्यापि मार्जारिकी

भक्तिस्त्वय्यचिरेण जह्नुतनये कर्मधिसन्दायके ।

कूले देवतपःस्थले स्थिरतरं मामत संवासयेत्

प्रत्यानाय्य यतोऽर्चयानि भवतीं साक्षाद्भोच्छित्तये ॥ १० ॥

निश्चये । गङ्गास्नानस्य सकलभीष्टप्रदत्वात् अनुस्यूतस्तानानाश्चामीष्टत्वादिति भावः ।

चरितैः अनुष्ठितैः । पुण्यैः पुण्यकर्मभिः

॥ ८ ॥

तीर इति ॥ तीरं नाम प्रवाहसन्निकृष्टा मूः । तल्लक्षणं तु पाद्रे पातालखण्डे द्रुघुत्तरशततमाध्याये उक्तम्—‘प्रवाहाच्छतदण्डान्तं तीरमित्युच्यते बुधैः’ इति । शिवलिङ्गकोटिनिचिते त्रिमूर्त्याद्यनेकदेवादिप्रतिष्ठितमहनीयनिरवधिशिवलिङ्गव्याप्ते । उक्तञ्च काशीखण्डे—‘तिलान्तरापि नो काश्यां भूमिलिङ्गं विना क्वचित्’ इति, ‘चतुर्दशसु लोकेषु कृतिनो ये वसन्ति हि । तैः स्वनाम्नेह लिङ्गानि कृत्वापि कृतकृत्यताम् ॥’ इति, ‘असंख्यातानि लिङ्गानि पार्वत्यानन्दकानने’ इत्युपक्रम्य ‘परार्धशतसंख्यानि गणितान्येकदा मया’ इति च । बोधीति । बोधिद्रुमाः अश्वत्थवृक्षाः तैरलङ्कृते इत्यर्थः । अनेनापि पापहरत्वादिकं सूच्यते, ‘अश्वत्थरूपी भगवान् विष्णुरेव न संशयः । रुद्ररूपो वटस्तद्वत् पलाशो ब्रह्मरूपधृक् ॥ दर्शनं पूजनं सेवा तेषां पापहरं स्मृतम् । दुःखापद्व्याधिदुष्टानां विनाशकरणं ध्रुवम् ॥ अश्वत्थमूलमाश्रित्य जपहोमसुरार्चनात् । अक्षयं फलमाप्नोति ब्रह्मणो वचनं यथा ॥’ इत्यादिवचनात् । दैवादासेति । पूर्वजन्मकृतं कर्म दैवम्, तत्प्राप्तेत्यर्थः, ‘पूर्वजन्मकृतं कर्म दैवं पीरुपमैहिकम्’ इति चरकोक्तेः । अग्राचितलब्धेति यावत्, ‘उपवासाद्वरं भैक्ष्यं भैक्ष्याद्वरमयाचितम्’ इति नारदीयवचनात् । अत्र उपवासः परसेवा । अमी प्रत्यक्षमृताः । अधिकं धन्यम् अत्यन्तं सफलम् ॥ ९ ॥

ममापीदृशसफलजन्मतां त्वद्भक्तिरेव साधयेदिति साश्वासमाह—
निर्विघ्नमिति ॥ अस्य घटनायां प्रत्यानयने संवासने च सन्बन्धः ।

विघ्नाश्चात्र पापकृता गङ्गापालककृताश्च बोध्याः । यथा च काशीखण्डे पापवचनम्—‘यथा न गङ्गां यात्येष तथा विघ्नं प्रकुर्महे । गङ्गां गतो यथा चैष न उच्छित्तिं विधास्यति ॥’ इति । पालकानामपि विघ्नकारित्वं तल्लैवोक्तम्—‘पट्टिर्गण सहस्राणि गङ्गां रक्षति सर्वदा । अभक्तानाञ्च पापानां वासे विघ्नं प्रकुर्वते ॥ कामक्रोधमहामोहलोभादिनिशितैः शरैः । भ्रन्ति तेषां मनस्तत्र स्थितिञ्चापनयन्ति च ॥’ इति । निखिलेति । निखिलार्थसार्धघटनैव कृत्यं यस्यास्सेत्यर्थः । मार्जारिकीति । मार्जारिकी अपीति सम्बन्धः । अपिनिर्कर्षद्योतकः । ‘कचित् कृताऽकृता कापि मार्जारी भक्तिरुच्यते’ इति तल्लक्षणम् । क्वचिद्देशकालादिविशेषकृता काप्यकृता या भक्तिः, सा मार्जारी भक्तिरुच्यते इत्यर्थः । यथा मार्जारी मूपकग्रहणवेलायामेव मनो निश्चलं कुरुते, तथा अस्यामपि भक्ताविति सा अधमेति भावः । उत्तमा तु मार्कटी बोध्या । तल्लक्षणन्तु शिवमक्तविलासे—‘आक्रामन्तीं नगादन्यं नगं मातरमात्मनः । न सङ्कटेऽपि त्यजति संश्लिष्यन्मर्कटात्मज ॥ तथैवापत्सहस्रेऽपि यः शिवं शरणं व्रजेत् । सा भक्तिरुत्तमा ज्ञेया सर्वबन्धविमोचिनी ॥’ इति । अचिरेण अविच्छन्नेन । अस्य प्रत्यानयने सम्बन्धः । जह्नुतनये इति । अनेन भगीरथानयनकथां मूलयता भक्तिवश्यता द्योत्यते । कर्मदिग्गन्दाय ॥ इति । कर्मणामृद्धिं प्रवृद्धिं फलाधिक्यं सन्ददातीति कर्मधिःसन्दायकं तस्मिन्नित्यर्थः । कर्मेति व्रतदानादेरप्युपलक्षणम् । ‘अन्यत्र यत् कृतं कर्म व्रतं दानं जपस्तपः । गङ्गा तटे तु तत्सर्वं हरे कोटिगुणं भवेत् ॥’ इति काशीखण्डे । देवतपःस्थले इति । देवेति ऋष्यादेरुपलक्षणम् । तेषां तपसः स्थाने इत्यर्थः, ब्रह्मादिभिरत्रैव तपश्चरणात् । स्पष्टञ्चैतत्तत्रैव । स्थिरतरमिति वासनक्रियाविशेषणम् । यतो येन । वासनेनेत्यर्थः । साक्षात् प्रत्यक्षम्, अर्चनक्रियाविशेषणम् । भवोच्छित्तये इति । ननु परमेश्वरार्चनमेव संसारोच्छेदकम्, ‘शिवाराधनतो नान्यदिति संसारमेव जम् । यदि सत्यं तथा वाक्यं तेन शम्भुः प्रसीदतु ॥’ इति तीर्थगिरिमाहात्म्ये, ‘देवदेवो महादेवः सदा संसारभीरुभिः । ध्येयः पूज्यश्च वन्द्यश्च ज्ञेयो लिङ्गे महेश्वरः ॥’ इति कूर्मे, ‘यो न पूजयते मोहालिङ्गं त्रिभुवनेश्वरम् । स तु स्वर्गस्य मोक्षस्य न च राज्यस्य भाजनम् ॥’ इति महाभारते, एवमन्यत्र च स्पष्टं प्रतिपादनादिति चेत्सत्यम्, सर्वदेवस्वरूपिण्या गङ्गाया आराधने परमेश्वरस्याप्याराधितत्वात्, ‘पूजितायान्तु गङ्गायां पूजितास्सर्वदेवताः’, ‘सर्वदेवस्वरूपिण्यै नमो भेषजमूर्तये’ इत्यादिवचनात्

तीरेऽस्मिन् भवभञ्जने कर्चन चेद्भूयो भवत्वेव मे

भावो देवि मनुष्यविक्रमृगक्षोणीरुहाद्यात्मना ।

नत्वन्यत्र धराधिनायककुले स्वच्छन्दभोगास्पदे

संसारार्त्यनुवर्तकाद्यपटलीहल्लीसकोल्लासिते ॥

॥ ११ ॥

सायं जाह्नवि रोधसीह निवसन् सार्यैः सुधीनां समं

माहात्म्यं कथयन् मिथस्तव मुहुः काश्याश्च लोकोत्तरम् ।

संसेवेय कदानिलं पुनरपि क्षुभ्यत्प्रवाहाहति-

प्रैजत्पङ्कजवीथिकाकृतयनैःसंश्लेषणं पावनम् ॥

॥ १२ ॥

तीरे इति ॥ मे भूयो भावश्चेदित्यन्वयः । भावो जन्म । मनुष्येत्यादि ।

विक्रमः पक्षी । चरात्मना जनने पापाचरणान्यदेशगमनादिकं प्रसज्येतेत्यत

आह—क्षोणीरुहेति । आदिपदात् तृणतलतादयो ग्राह्याः । तदुक्तम्—‘वरं हि

काश्यां तृणवृक्षगुल्मकाश्चरन्ति पापं न चरन्ति नन्यतः । वयं चराणां प्रथमा

धिगस्तु नो वाराणसी हाऽय विहाय गच्छतः ॥’ इति । गङ्गार्चनादिफलतया अखण्ड

मण्डलाधिपत्यादिकं बहुशः स्मृतमपि न काम्यत इत्याह—नत्विति । स्वच्छन्द

भोगास्पदे यथेष्टसुखानुभवक्षेमि । इदञ्च काम्यत्वप्रसङ्गकम् । संसारेति । संसा

रार्त्याः अनुवर्तकानाम् आवृत्तिजनकानाम् अधानां पापानां पटल्याः हल्लीसकेन मण्ड

लाकारनृत्येन उल्लासिते । इदञ्च धराधिनायककुले भावाभावप्रार्थनायां हेतुगर्भम् ।

‘मण्डलेन तु यन्मृत्यं स्त्रीणां हल्लीसकन्तु तत्’ इति हेमचन्द्रः ॥ ११ ॥

सायमिति ॥ रोधसि तीरे । सार्यैः समूहैः । कथयन्निति । वर्ण

नन्तु दूरापास्तमित्याशयः । काश्याश्चेति । स्तवनरूपस्य काशीमाहात्म्यकथनस्य

गङ्गास्तवनादिवत् श्रेयस्करत्वमिति भावः । स्मर्यते च काशीखण्डे—‘यः काशीं

स्तौति मेघावी यः काशीं हृदि धारयेत् । तेन तप्तं तपस्तीव्रं तेनेष्टं क्रतु

फोटिभिः ॥’ इत्यादि । तथाच तदपि सफलमेवेत्याशयः । लोकोत्तरमिति । ब्रह्म

हत्यापुत्रीगमनादिनिखिलपापनिवर्तकत्वादिनेति भावः । ब्रह्महत्यानिवर्तकत्वञ्च स्मर्य

ते—‘वृत्रं निहत्य वृत्रारिः ब्रह्महत्यामवाप्तवान् । अनुतप्तो ह पप्रच्छ प्रायश्चित्तं

पुरोहितम् ॥’ ब्रह्मस्पतिरुवाच—‘यदि त्वं देवराजेमां ब्रह्महत्यां सुदुस्त्यजाम् ।

आकृष्टैस्त्रगाहमानजनतामृत्युद्ववानां वः॥

दानतैः परिभासुरे श्रुतिरसस्रोतः प्रवाहेऽत्र ते ।

कृत्वा सान्ध्यविधिं वसन् भवपिशानोच्चाटमन्त्रायित-

प्रक्षुब्धोर्मिगणारवैर्मुखरिते कूले कृती स्यां कदा ॥ १३ ॥

अपानुदित्सुस्तद्याहि काशीं विश्वेशपालिताम् ॥ नान्यत् किञ्चित् कचिद्दृष्टं ब्रह्महत्या
महौषधम् । राजधानीं परित्यज्य शक्र विश्वेशिलुः पराम् ॥ भैरवस्यापि हस्ताग्राद
पतद्वैधसं शिरः । यत्नानन्दवने तत्र वृत्तशतो व्रज द्रुतम् ॥' इति ।
यद्धार पुरा ब्रह्मा व्यापारकलशे विभुः । पुत्रीगमनजं पापं धौतं तेनैव
वारिणा ॥' इति गङ्गोत्तिमाहात्म्यवचनसिद्धं गङ्गायाः पुत्रीगमनपापनिवर्तकत्वम् । क्षुभ्य
दिति । क्षुभ्यतः प्रवाहस्याहत्या प्रैजन्त्यां कम्पमानायां पङ्कजवीथिकायां पद्मश्रेण्यां कृतं
शनैस्संश्लेषणं येन तथामृतमित्यर्थः । अनेन अनिलस्य शैत्यमान्यसौरभ्यानि सूचितानि ।
पावनमिति । 'गङ्गाम्मःकणदिग्धस्य वायोः संस्पर्शनादपि । पापशीला अपि
नराः परां गतिमवाप्नुयुः ॥' इति नारदीयवचनसिद्धं तादृशवायोः पावनत्वम् ॥ १२ ॥

आकृष्टैरिति ॥ आकृष्टैः त्वया आकृष्टैः । बलादित्यस्यात्र सम्बन्धः । अव
गाहेति । अवगाहमानायाः स्नान्त्याः जनतायाः जनसमूहस्य मृत्युद्ववानां जननमर
णानाम् आवर्तैः आवर्तेरावृत्तिभिः एवावर्तेरम्भसां अमैरिति रूपकम् । आङ्पूर्वक
वृत्तातोर्भावे घञ् । परिभासुरे भासमाने । अनेन गङ्गायाः स्नायतां संसार
वन्धापहारित्वं प्रतीयते । श्रुतिरसस्रोत इति । श्रुतेर्वेदान्तस्य रसः ब्रह्मानन्द
एव स्रोतो यस्यास्तस्यास्सम्बुद्धिः, 'वेदाक्षररसस्रवा' इति स्मरणात् । अत्र ते इत्यनयोः
कूलेपि सम्बन्धः । भवेति । भवः संसार एव पिशाचः तस्य उच्चाटमन्त्रः निष्का
सनमन्त्र इवाचरन् यः प्रक्षुब्धोर्मिगणस्यारवः तैरित्यर्थः ॥ १३ ॥

अथ 'य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुः हिरण्य
केशः आप्रणवात्सर्व एव सुवर्णस्तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्यो
दिति नाम स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः' इति आदित्यमण्डलस्थस्यादित्या
न्तर्यामिणः परमेश्वरस्याप्राकृतं रूपमुक्तं छान्दोग्ये, तद्रूपेण विश्वनाथमुपास्ते—

अरुणनटिननेवं मण्डलान्तः स्फुरन्तं
 सवितुरनघमीशं नाकिनामानखाग्रम् ।
 कनकरुचिगुपासे कामदं वालखिल्य-
 प्रमुखपरिवृतं श्रीविद्यनाथं त्रयीद्वयम्

॥ १४ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां द्वितीयस्तरङ्गः ॥

अरुणेति । श्रुत्यर्थस्तु, दृश्यत इति योग्यभिप्रायकम् । प्रणवः नखाग्रम् । सुवर्णः सुवर्णं
 बहुज्वलः । कप्यासं कम् उदकं रश्मिभिः पिवतीति कपिः सूर्यः तस्यासम् । अतु क्षेपणे
 इति धातोः कर्मणि घञ् । रविविकासितमित्यर्थः । कप्यासं मर्कटपृष्ठम्, तद्व
 छोहितमित्यर्थः इति भगवत्पादीयव्याख्यानं कपिशब्दरूढ्यनुग्रहाय । एवमक्षिणीति ।
 तथाच सद्योविकसितरक्ताभोजनयन इत्यर्थ इति । मण्डलान्तरिति । सवितु
 र्मण्डलान्तरित्यन्वयः । स्फुरन्तं भासमानम् । योगिभिर्दृश्यमिति यावत् । अनघम् ।
 श्रुतिनिरुक्तोदितिनामार्थप्रदर्शनमिदम् । ईशं नियन्तारम् । कामदमिति । अत्रापि
 नाकिनामित्यस्य सम्बन्धः । तेषामधीत्यर्थः । ईशमिति कामदमिति 'च, 'ये
 चागुप्मात् पराञ्चो लोकाः, तेषाञ्चेष्टदेवकामानाञ्च' इत्यंशान्तरस्य विवरणम् । उपासे
 इति । 'मण्डलान्तरगतं हिरण्यं आजमानवपुषं शुचिस्मृतम् । चण्डदीधितिमस्व
 ण्डितद्युतिं चिन्तयेन्मुनिसहस्रसेवितम् ॥' इति श्रीरुद्रभाष्यगतं वचनमनुसृत्येदम् ।
 वालखिल्येति । वालखिल्या मुनिप्रभेदाः । प्रजापतेः शरीरे ये केशास्तेभ्यस्ते
 पामुत्पत्तिः तैत्तिरीयकब्राह्मणे श्रूयते । पार्धनीविवाहसमये स्खलितात् ब्रह्मणो धीर्या
 दमौ तेन हुतादुत्पन्ना दशलक्षसंख्याकमहर्षय इत्युक्तमादित्यपुराणे । यथा—'दह
 नाच ततो जाता वालखिल्या मरीचिपाः । सहस्राणां सहस्राणि मुनयो ह्यध्वरेतनः ॥
 मानतोऽङ्गुष्ठमात्रास्ते प्राप्ता ह्यथ विभावसुम् । बभूवुस्ते महात्मानः पतङ्गसहचारिणः ॥
 सूर्यस्य रश्मिपास्सर्वे कान्त्या ज्वलनसन्निभाः ।' इति । प्रमुखदेनादित्यादिपरि
 ग्रहः, लैङ्गकौर्मादिपु ताननुक्रम्य, 'एते सहैव सूर्येण भ्रमन्ति दिवि सानुगाः ।
 विमाने संस्थिता नित्यं कामगे वातरंहसि ॥ सरथोऽधिष्ठितो देवैरादित्यैर्मुनिभि
 स्तथा । गन्धर्वैरप्सरोगैश्च ग्रामणीसर्पराक्षसैः ॥' इति चोक्तत्वात् । आदित्यादयो राक्ष
 सान्तास्सप्तगणाः प्रत्येकं द्वादश द्वादश । तेषां प्रत्येकनामानि लैङ्गकौर्मादिपु कीर्तितानि ।

आदित्यस्तोत्रव्याख्यायां दीक्षितचरणैरपि आदित्यादीनां प्रधानादित्यसत्त्वाप्रकारः नः
मानि च सविस्तरं प्रतिपादितानि। ननुक्ता श्रुतिः 'पुण्डरीकाक्षत्वोपन्यासेन
चैष्णवमेव रूपमुपदिशति, न तु शैवमिति प्रतीयते इति चेत्, न तावत्
पुण्डरीकतुल्यनयनत्वं तस्यासाधारणं लिङ्गम्, लोकवेदयोरन्यत्वापि च बहुलं
तत्प्रसिद्धेः, तस्य साधारण्येपि पुण्डरीकाक्षशब्दस्य योगरूढ्या विष्णावसाधारण्यो
पपत्तेश्च। नच तद्विषयिणी यथेत्यादिश्रुतिरिति चक्तुं शक्यम्, योगरूढशब्दावयवार्थ
परवाक्यस्यापि प्रयोगनियम इत्यसिद्धेः। तथापि लोचनद्वयोपन्यासः त्रैयम्बके रूपे
न सङ्गच्छत इति चेन्न, हविरात्यधिकरणन्यायादुद्देश्यगतद्वित्वस्याविवक्षिततया अपरि
च्छेदकत्वात्, ललाटलोचनस्य मुकुलिततया लोचनद्वयस्यैव विकसितनल्लिनसादृश्य
मिति तस्य विवक्षितत्वेऽप्यविरोधाच्च। यदात्रेयपुराणे, 'ध्येयस्तदा सवितृमण्डलमध्य
चर्ता नारायणः' इति पठ्यते, तत् सवितृमण्डलस्य हृदयादिवत् सकलदेवोपासना
स्थानतया विष्णुपूजान्ते च तत्र तदुपासनं कर्तव्यमिति तावन्मात्रम्। पुराणेष्वग
मेषु च दुर्गागणपत्यादिपूजकानामपि सन्ध्यासमये पूजान्ते च तत्र तत्तद्देवतोपासन
विधानदर्शनात् इति शिवतत्त्वविवेके स्पष्टम्। इदमत्र बोध्यम्—'असौ य
स्ताम्रो अरुणः', 'असौ योऽवसर्पति नमो हिरण्यवाहवे' इत्यादिमन्त्रैः अन्तरादित्य
विद्योपास्यपारमेश्वररूपान्नात्, गायत्रीस्थभर्गपदेन चादित्यान्तर्यामिपरमेश्वरप्रत्या
यनात्, 'ब्रह्मेशानाच्युतेशाय सूर्यायादित्यवर्चसे। भास्वते सर्वभक्षाय रौद्राय वपुषे
नमः॥' इति रामायणवचनात्, 'सौरमण्डलमध्यस्थं साम्बं संसारभेषजम्। नील
ग्रीवं विरूपाक्षं नमामि शिवमव्ययम्॥' इत्यादिवचनान्तराच्चादित्यान्तर्यामी परमेश्वर एवा
त्रोपास्य इति सिद्धमिति। विश्वनाथमिति। विश्वैः लोकैः नाथ्यते प्रार्थ्यते, तानु
पतपति, तेभ्य आशास्ते, तेषामीष्टे इति वा विश्वनाथः, 'नाथु नाथु याच्योपतापै
श्वर्याशीष्पु' इति धातुपाठात्। तम्। त्रयीङ्वमिति, 'ऋग्भिः पूवहि दिवि देव
ईयते यजुर्वेदे तिष्ठति मध्येऽहः सामवेदेनास्तमये गृहीयते' इति मन्त्रात्, 'एष
रुद्रो महादेवः कपर्दी च घृणी हरिः। आदित्यो भगवान् सूर्यो नीलग्रीवस्त्रि
लोचनः॥ अधीयते सहस्रांशुस्तामगाध्युहोवृमिः' इति कौर्मवचनाच्च ॥ १४ ॥

तृतीयस्तरङ्गः ।

उद्यन्मार्ताण्डविम्बस्फुटरकपटश्रीशिवेर्ष्याकटाक्ष-

व्याक्षेपात् क्षोभसङ्घासपदि समुदितास्तुङ्गतुङ्गास्तरङ्गाः ।

कुर्युस्त्वदिव्यरूपग्रहणपटुतरं मानसादर्शमस्मिन्

क्षिप्रं प्रक्षाल्य लग्नं दुरितमलचयं शैलकन्यासपत्नि ॥ १ ॥

अम्भोराशिस्तवायं दिनकरविनुते भूरिरंहःप्रगाह-

प्रोद्यज्झङ्कारघोषो गगनतलसमुत्कीर्यमाणाच्छबिन्दुः ।

कल्लोलोद्वेललीलाप्रसृमरपवनः पावनः पावनानां

दूरस्थानम्बरस्थानपि च करुणया हन्त नित्यं पुनीते ॥ २ ॥

उद्यदिति ॥ उद्यत् उदयं प्राप्नुवत् यन्मार्ताण्डविम्बं तदेव स्फुटरकपटं यस्य तथाभूतो यः शिवाया ईर्ष्याकटाक्षः ईर्ष्यानिमित्तकः कटाक्षः तस्य व्याक्षेपात् पातनात् । ईर्ष्याकटाक्षस्याख्यात् उद्यदिति । सपदि समुदिताः सद्यः समुद्भूताः । क्षोभसङ्घा एव तुङ्गतुङ्गाः अत्युन्नतास्तरङ्गाः । व्यङ्ग्योत्प्रेक्षा । प्रातः काले प्रायेण गङ्गायां क्षोभस्य दृश्यमानत्वात् । कुर्युरिति । प्रार्थना सामर्थ्यञ्च लुप्तवार्थोपि विवक्षितः । त्वदित्यादि । त्वदिव्यरूपस्य विम्बमूतस्य ग्रहणे पटुतरम् अत्यन्तसमर्थमित्यर्थः । अस्मिन् मानसादर्शे । लग्नमित्यत्र सम्बन्धः । शैलकन्यासपत्नीति सम्बुद्ध्या ईर्ष्याहितुः प्रदर्शितः । अस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च तरङ्गे सन्धरावृत्तम् ॥ १ ॥

अम्भोराशिरिति ॥ अम्भोराशिः जलसमूहः । इदञ्च विशेष्यम् । गाम्भीर्याक्षोभ्यत्वादयः सागरधर्माः प्रतीयन्ते । दिनकरविनुते इति । तदुक्तं काशीखण्डे—‘यदा गङ्गा समायाता भगीरथपुरस्कृता । तदा गङ्गां परिष्टोतुं रविस्तत्रैव संस्थितः ॥ अद्याप्यहर्निशं गङ्गा ‘सम्मुखीकृत्य भास्करः । परिष्टीति प्रसन्नात्मा गङ्गाभक्तवरप्रदः ॥’ इति । तत्कथापि तलैव प्रतिपादिता । भूरीति । भूरि रंहो वेगो यस्य तादृशेन प्रवाहेण प्रोद्यन् प्रवर्धमानः झङ्कारघोषो यस्य स इत्यर्थः । गगनेति । गगनतले आकाशप्रदेशे समुत्कीर्यमाणाः कल्लोलानामाहत्या सम्यगुत्क्षिप्यमाणाः अच्छबिन्दवः निर्मलजलकणा येन स इत्यर्थः । कल्लोलेति ।

उत्पातः पातकानां कलिहतककृतानेकबाधैकशान्ति-

र्यावद्याथाकथाचं वपुषि लगति ते दिव्यतौयैकलेशः ।

तावद्दुष्कर्मघर्मद्युतिजनितभवस्फारधन्वाध्वताप-

स्त्वन्माहात्म्यप्रकर्षत्विदशसरिदहो कोपि सीमाविहीनः ॥ ३ ॥

कलोलेषु उद्वेला प्रवृद्धा लीला सञ्चाररूपा सञ्चालनरूपा वा यस्य तादृशश्चासी
आ समन्तात् प्रसृमरः व्याप्रियमाणश्च पवनो यस्येत्यर्थः । विशेषणत्वयेण दूरस्था
नामम्बरस्थानामपि शुद्धीकरणप्रकारो दर्शितः । झङ्कारधोपस्य श्रावणेन, जलविन्दूनां
पवनस्य च स्पर्शनेन पुनीते इत्यर्थः । पावनः पावनानामिति । पवित्रीकरण
सामर्थ्यं प्रकाश्यते । तथाचोक्तं कौर्मे—‘पवित्राणां पवित्रञ्च मङ्गलानाञ्च मङ्गलम् ।
महेश्वरात् परिभ्रष्टा सर्वपापहरा शुभा ॥’ इति । दूरस्थानिति । न केवल
मुपागत्य स्नातानिति भावः । अत एव कर्णयेति । हन्तेत्याश्चर्ये ॥ २ ॥

उत्पात इति ॥ स्मर्यते च ब्रह्मवैवर्ते—‘यत्तौयकणिकास्पर्शः पापिनाञ्च
पितामह । ब्रह्महत्यादिकं पापं कौटिजन्मार्जितं दहेत् ॥’ इति । याथाकथाचं यथा
कथञ्चित् । लगतीत्यनेन सम्बध्यते । ‘तेन यथाकथाचहस्ताभ्यां णयतौ’ इति
णान्तोऽयं शब्दः । तौयैकलेश इति । यत्किञ्चिद्विन्दुमात्रमपीत्यर्थः । तावत्
तावदेव । तावत्कालपर्यन्तमेवेत्यर्थः । दुष्कर्मैति । दुष्कर्मैव घर्मद्युतिः सूर्यः तेन जनितो
यः भवस्फारधन्वाध्वतापः संसाररूपविततमरुमार्गखेद इत्यर्थः । त्वन्माहात्म्यप्रकर्ष
इति । माहात्म्यस्य विनाऽऽयासं महापापनाशकत्व-महाफलप्रदत्व-नद्यन्तरासाधारण
पावकत्व-संसारतारकत्व-सर्वदेवात्मकत्वादिरूपस्य प्रकर्षः अतिशय इत्यर्थः ।
तथाच स्मर्यते—‘तावद्भ्रमति संसारे यावद्गङ्गां न सेवते । संसेव्य गङ्गां
नो जन्तुर्भवक्लेशं प्रपश्यति ॥’ इति । गारुडवचनानि च—‘ततो गङ्गा जलं दद्यान्महा
पातकनाशनम् । सर्वतीर्थकृतस्नानदानपुण्यफलप्रदम् ॥ चान्द्रायणं चरेद्यस्तु सहस्रं काय
शोधनम् । गङ्गाजलं पिवेद्यस्तु समौ स्यातामुभावपि ॥ अग्निं प्राप्य यथा तार्क्ष्यं
तूलाशिर्विनिश्चयति । तथा गङ्गाम्बुपानेन पातकं भस्मसाद्भवेत् ॥’ इत्यादि । काशी
खण्डे च, ‘नमस्ते विष्णुरूपिण्यै ब्रह्ममूर्त्यै नमोऽस्तु ते । नमस्ते रुद्ररूपिण्यै शाङ्कर्यै
ते नमो नमः ॥’ सर्वदेवस्वरूपिण्यै नमो भेषजमूर्त्यै ॥’ इति च । त्रिदश
सरिदिति सम्युद्धिः कथञ्चित्त्वत्तौयकणिकासङ्गस्यैवविधदुरन्तदुर्वारसंसारतापनिर्मूलन

अङ्गं यस्याथवाऽस्थि प्रपतति सलिले पावने तावकीने

जन्तोर्देवादिवौकस्तटिनि लघु समुत्तीर्णपापार्णवस्य ।

स्वर्लोकेस्तस्य हस्ते खलु बहुलतपोदानयज्ञादिलभ्य-

स्तत्रैवास्यापि काले भवतु तव कृपालेशतस्तत्प्रपातः ॥ ४ ॥

त्वत्तीरे सा चकास्ति प्रथिततनुभिदा काशिका विश्वनाथ-

प्रेमाधिक्यातिघन्या भवभयविवशैस्सेव्यमानाऽसमाना ।

प्राणिभ्यो यत् मृत्यौ स्वयमुरुकरुणस्तारकं वेदसारं

व्याचष्टे देवि कर्णे स हि समुपगतश्शङ्करश्चन्द्रचूडः ॥ ५ ॥

निरतिशयनैपुणीत्याश्चर्यं द्योतयति—अहो इति । सीमाविहीनः कालतो देशतश्च निरवधिः ॥ ३ ॥

अङ्गमिति ॥ अङ्गं शरीरम्, 'अवयवो वा । 'अङ्गं गात्रान्तिकोपाय प्रतीकेष्वप्रधानके' इति नानार्थरत्नमाला । यस्य उत्क्रान्तजीवितस्थ । लघु क्षिप्रमिति तरणक्रियाविशेषणम् । हस्ते खलु हस्तगत एव । स्वाधीन इति यावत् । तलैव तावकीनसलिल एव । अस्यापि ममापि । तव कृपालेशत इति । 'तदर्थं तव कृपालेश एवावश्यक इति भावः । तत्प्रपातः तस्य अङ्गस्य अमृतो वा प्रपातः । अत्र 'अन्तर्दशाहं यस्यास्थि गङ्गातोये निमज्जति । न तस्य पुनरावृत्तिः ब्रह्मलोकात् कदाचन ॥ यावदस्थि मनुष्यस्य गङ्गातोयेषु तिष्ठति । तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥ गङ्गाजलोर्मिं संस्पृश्य मृतकं पवनो यदा । स्पृशते पातकं तस्य सद्य एव विनश्यति ॥ कश्चिद्व्याधो महारण्ये सर्वप्राणिर्विहिंसकः । सिंहेन निहतो यावत् प्रयाति नरकालये ॥ तावत् कालेन तस्यास्थि गङ्गायां पतितं तदा ॥ दिव्यं विमानमारुह्य स गतो देवमन्दिरम् । अतस्त्वमेव सत्पुत्रो गङ्गायामस्थि पातयेत् ॥' इत्यादिगारुडवचनानि स्मर्तव्यानि ॥ ४ ॥

त्वदिति ॥ सा भुक्तिप्रदत्वेन लोकोत्तरत्वादिना च श्रुतिपुराणादिप्रसिद्धा । तथा च स्मर्यते—'अयोध्या मधुरा माया काशी काञ्ची हवन्तिका । पुरी द्वारवती चैव सप्तैता मोक्षदायिकाः ॥' इति । 'यथा भूमितले विप्र पुत्र्यस्सन्ति सहस्रतः । तथा काशी न मन्तव्या कापि लोकोत्तरा त्वियम् ॥' इति । 'किमत्र

नो सन्ति पुरः सहस्रशः पदे पदे सर्वसमृद्धिमूमयः । परत्र काशीसदृशी दृशोः
 पदं कचिद्रता मे भवता शपे शिव ॥ त्रिविष्टपे सन्ति न किं पुरश्शतं समस्त
 कौतूहलजनमूमयः । तृणीभवन्तीह च ताः पुरः पुरः पुरः पुरारे भवतो भव
 द्विपः ॥' इति च । ताः पुरः भवद्विपः संसारद्वेष्टुः पुरः पुर्याः पुरः पुरस्तात्
 तृणीभवन्तीति तद्व्याख्या । चकास्तीति । 'नन्वेकाग्रमाहात्म्ये 'एष विश्वेश्वरो
 देव एषैव मणिकर्णिका । कलावन्तर्हिता काशी मुक्तिरस्यैव 'लभ्यते ॥' इति
 काश्या अन्तर्धानश्रवणात् कथमिदमिति चेन्मैवम् , यतः अन्तर्धानं कलौ याति तत्पु
 रन्तु महात्मनः । अन्तर्हिते पुरे तस्मिन् पुरी तु वसते ततः ॥' इति हरिवंशवचनात् ,
 तथा 'कलावन्तर्हितो देवस्तत्पुरश्च विशेषतः । पुरी तु वसते नित्यं सर्वप्राणिविमुक्तिदा ॥'
 इत्यादिपुराणान्तरवचनाच्च, युगान्तरप्रत्यक्षस्य सुवर्णविविधरत्नवटितस्य विशेषरूपस्य
 देवदेवनिवासस्य पुरस्य ज्योतीरूपस्यैवान्तर्धानात् काशीलक्षणायास्तु पुर्या मुन्यादि
 फलदाया अनन्तर्धानान्न काचिदनुपपत्तिः । एवमन्यान्यपि तत्तत्पुराणगतान्यन्तर्धानवचांसि
 नेयानि । एकाम्रप्रशंसावाक्ये तु काशीपदं पुरपरमेव । यद्वा, तत्क्षेत्रस्तुतिपरतया तत्र
 स्वार्थे तात्पर्यं भजते इति । प्रथिततनुमिदिति । प्रथिता पुराणादिप्रसिद्धा तनुमिदा
 स्वरूपभेदो यस्याः सा । भेदश्च निर्विशेषशुद्धजडभेदेन । तदुक्तं श्रीसत्यज्ञानानन्द
 तीर्थैः—'निर्विशेषा च शुद्धा च जडा सेति त्रिधा मता । क्षेत्ररूपा जडा काशी
 मोचयेत्सर्वदेहिनः ॥ मूर्तिरूपा तु या काशी शुद्धा सा चिन्मयी सती । पूर्ण
 रूपा स्वमाहात्म्यं स्वयमेव विचारयेत् ॥ निर्विशेषा तु मुक्तानां शिवस्य च
 परा गतिः ।' इति । अस्य व्याख्या—क्षेत्ररूपा आधारस्वरूपिणी । मोचयेत्
 मुक्तिं नयेत् । मूर्तिरूपा साकारा या काशी सा शुद्धा चिन्मयी ज्ञानमयी
 सती । पूर्णरूपा स्वयमेव स्वमाहात्म्यं विचारयेत् विचारयितुं शक्नुयात् , नापर
 इत्यर्थः इति । इयमेव शुद्धा मूर्तिः चित्तपटीप्रदर्शनावसरे 'इयं वाराणसी देवी
 साक्षान्मूर्तिमयी शुभा' इति श्लोकेन दर्शिता । काशिका श्रीकाशी, निर्वाण
 प्रकाशस्थानत्वात् । तदुक्तम्—'निर्वाणकाशनाद्यत्र काशीति प्रथिता पुरी' इति ।
 यद्वा, अनाद्येयं स्वप्रकाशं चैतन्यं काशते प्रकाशते अस्यामिति काशीपदनिरुक्तिः ।
 तदुक्तम्—'काशतेऽत्र यतो ज्योतिः तदनाख्येयमीश्वरः । अतो नामान्तरञ्चास्तु
 काशीति प्रथितं विभो ॥' इति । अथवा, काशन्ते राजन्ते स्वप्रकाशतया अस्यां

तनुत्यागमात्रेण प्राणिन इति काशी । एतदप्युक्तम्—‘कीटाः पतङ्गा मशकाश्च
 वृक्षा जले स्थले ये विचरन्ति जीवाः । मण्डूकमत्स्याः क्रिमयोपि काश्यां त्यक्त्वा
 शरीरं शिवमाप्नुवन्ति ॥’ इति ॥ इदं त्ववधेयम्—अन्तर्गङ्गाविमुक्तधारणसीकाश्यमिध
 चतुर्विधक्षेत्रात्मिका श्रीकाशीपुरी । तथाचोक्तं पात्रे पाताळखण्डे—परिमाणञ्च
 वक्ष्यामि तन्निबोधत सत्तमाः । मध्यमेश्वरमारभ्य यावद्देहल्लिखिष्ये ॥ सूत्रं संस्थाप्य
 तद्विष्णु ग्रामयेन्मण्डलाकृतिः । तत्र या जायते रेखा तन्मध्ये क्षेत्रमुत्तमम् ॥
 काशीति यद्विदुर्वेदास्तत्र मुक्तिः प्रतिष्ठिता । काश्यन्तः परमं क्षेत्रं विशेषफलसाध
 नम् ॥ वाराणसीति विख्यातं तन्मानं निगदामि वः । दक्षिणोत्तरयोर्नदी
 वरणासिश्च पूर्वतः ॥ जाह्नवी पश्चिमे चापि पाशपाणिर्गणेश्वरः । तस्या अन्तः
 स्थितं दिव्यं विशेषफलसाधनम् ॥ अविमुक्तमिति ख्यातं तन्मानञ्च ब्रवीमि वः ।
 विश्वेश्वराच्चतुर्दिक्षु धनुःशतयुगोन्मितम् ॥ अविमुक्ताभिधं क्षेत्रं मुक्तिस्तत्र न संशयः ।
 गोकर्णेशः पश्चिमे पूर्वतश्च गङ्गा मध्ये उत्तरे भारभूतः ॥ ब्रह्मेशानो दक्षिणे सम्प्र
 दिष्टस्तु प्रोक्तं भवनं विश्वभर्तुः’ इति । विश्वभर्तुर्भवनमन्तर्गृहम् । ततश्च काशी
 वाराणस्यविमुक्तान्तर्गृहाख्यानाञ्चतुर्णां क्षेत्राणामुत्तरोत्तरं पूर्वपूर्वान्तर्वर्तिपूर्वपूर्वापेक्षया न्यून
 परिमाणश्चेति सम्पिण्डितार्थः । अत्र चतुर्विधेऽपि क्षेत्रे मरणान्मुक्तिरसन्दिग्धा,
 तथापि क्षेत्रविभागवशात् तस्यास्तारतम्यमस्ति । तदुक्तं तत्रैव—‘चतुर्धा वित्तते
 क्षेत्रे सर्वत्र भगवान् शिवः । व्याचष्टे तारकं वाक्यं ब्रह्मात्मैक्यप्रबोधकम् ॥ तथापि
 तत्तत्सामर्थ्यात् तत्र तत्र मृतस्य हि । भोगपूर्वापवर्गासिः जीवन्मुक्तिदशैव सा ॥
 अन्तर्गङ्गे विपन्नस्तु साक्षात्कैवल्यमाप्नुयात् । तथा चतुर्विधेऽपि क्षेत्रेऽस्मिन् प्रमीतो
 गर्भयातनाम् ॥ नैवामोति मुनिश्रेष्ठाः विशेषोऽयं ब्रवीमि वः । काश्यां मृतस्तु
 सालोक्यं साक्षात्प्रामोति सत्तमाः ॥ ततस्सरूपतां याति ततस्सान्निध्यमश्नुते । ततो
 ब्रह्मैकतां याति न परावर्तते पुनः ॥ वाराणस्यां मृतो जन्तुः साक्षात्
 सारूप्यमश्नुते । ततस्सान्निध्यमायाति ततो ब्रह्मैकतामियात् ॥ अविमुक्ते विपन्नस्तु
 साक्षात् सान्निध्यमाप्नुयात् । ततश्चिदानन्दमये ब्रह्मण्येव विलीयते ॥ सलोकताञ्च
 सारूप्यं सान्निध्यञ्चापि सत्तमाः । कल्पं कल्पमवाप्नोति ततो ब्रह्मात्मको भवेत् ॥’
 इति । काशीक्षेत्राद्वहिः समन्तात् योजनमिताया भुवो देवभूमिरिति संज्ञा । तत्र मरणस्य
 स्वर्गफलकत्वमेव । उक्तञ्च ब्रह्मवैवर्ते, ‘काश्याश्चतुर्दिशं देवि योजनं स्वर्गभूमिका । मृता

स्तत्र हि गच्छन्ति स्वर्गं सुकृतिनां पदम् ॥' इति । प्रतिपादितञ्चैतत्सर्वं विस्तरत
स्त्रिस्थलीसेतौ । विश्वनाथेति । विश्वनाथस्य प्रेमाधिक्येन अतिधन्या अत्यन्तं पूज
नीयेत्यर्थः । श्रूयते च काशीखण्डे, दिवोदासे काश्यामुपित्वा राज्यं शासति
सर्वेषां देवानां भुवं परित्यज्य मन्दरावस्थितौ जातायां भवानीविश्वनाथ
योस्तत्रावस्थितयोः काशीवियोगदुःखम्—'यददीधरदेप जाततापः पृथुळे मौलिजटा
निकुञ्जकोणे । परितापहरां हरस्तदानीं द्युधुनीं तामधुनापि नोज्झिहीते । महतो
विरहस्य शङ्करः प्रसभं तस्य वशी वशं गतः । विविदेन सुरैस्सदो
गतैरपि संवीतसुतापवेष्टितः ॥ अतिचित्तमिदं यदात्मना शुचिरप्येष कृपीडयोनिना ।
स्वपुरीविरहोद्भवेन वै परितप्येत जगत्त्रयेश्वरः' इत्यादि । संवीतसुतापवेष्टितः अप्र
कटात्यन्ततापव्याप्तः । अतिचित्तमिति । इदमतिचित्तम् । किं तत्, जगत्त्रयेऽधरोपि
शुचिः पवित्रोपि । यद्वा, प्रलयकाले सर्वसन्तापकोपि सङ्कर्षणमुखानलोत्थकालाम्नि
रुद्ररूपत्वात् परितप्येतेति यत् इति । अपि च, तलैव पार्वतीं प्रति भगवदुक्तिः—
'न योगिनां हृदाकाशे न कैलासे न मन्दरे । तथा वासरतिर्मेऽस्ति यथा काश्यां
रनिर्मम ॥' इति । असमानेति । प्रयागादिपुण्यक्षेत्रान्तरापेक्षया विलक्षणेत्यर्थः ।
तदुक्तं काशीखण्डे—'शशकैर्मशकैः काश्यां यत् पदं हेल्याप्यते । तत्पदत्राप्यतेऽ
न्यत्र योगयुक्त्यापि योगिमिः ॥ धर्मार्थकाममोक्षाख्यं पुरुषार्थचतुष्टयम् । अखण्डं
हि यथा काश्यां न तथाऽन्यत्र कुत्रचित् ॥' इति । यद्वा, स्वर्गाद्यपेक्षयाप्युत्कृष्टे
त्यर्थः, स्वर्गे पातभयसत्त्वात्, अत्र तु तदभावात् । तदुक्तं तलैव—'काशीस्थैः पति
तैस्तुल्या न वयं स्वर्गिणः क्वचित् । काश्यां पाताद्भयं नास्ति स्वर्गे पाता
द्भयं महत् ॥' इति । भगवत्पादैरप्युक्तम्—'काशी धन्यतमा विमुक्तिनगरी सालङ्
कृता गङ्गाया तलेयं मणिकर्णिका सुखकरी मुक्तिर्हि यत्किङ्करी । स्वर्लोक
स्तुलितस्सहैव विबुधैः काश्या समं ब्रह्मणा काशी क्षोणितले स्थिता गुरुतरा स्वर्गो
ल्लुपुः खे गतः ॥' इति । सूतसंहितायामपि, 'यथा चाराणसीतुल्या पुरी नास्ति श्रुतौ
स्मृतौ' इति । काशीखण्डेपि, 'भूमिष्ठापि न याऽत्र भूस्तिदिवतोप्युच्चैरधस्थापि या'
इति । प्राणिभ्य इति । नात्र नरतिर्यग्भेद इति भावः । यत्र काश्याम् ।
मृत्यौ मृत्युकाले । स्वयं समुपगतो व्याचष्टे इति योजना । समुपगतः अप्राकृत
दिव्यशरीरपरिमहेणाविर्भूतः सन् । तथाच, यथा दक्षिणदेशसमीकरणार्थं स्व

समान कुम्भसम्भव मुनिं महाविषहरणाय सुन्दरदास वा प्रास्थापयदीश्वर, तथा तारकोपदेशाय न य कश्चित् प्रेषयति, किन्तु स्वयमेवाविर्भवतीत्यर्थः । तारकमिति । तारयति ससारादिति तारकम् । तारयते ष्वुळ् । यद्वा, तारयतेर्ण्यन्तात् पचाद्यचि स्वार्थे क । प्रणव तमित्यर्थः । 'गर्भजन्मजरामरणससारमहाभयात् स तारयति, तस्मात्तारकम्' इति तारकोपनिषदि तत्पदनिर्घचनस्य, रामरहस्योपनिषदि तारक प्रस्तुत्य प्रणवस्याधिकारिविशेष तद्वटकवर्णानामृषिच्छन्दो देवताश्चोपदिश्य 'तस्माद्भामाङ्ग प्रणव ऊथित' इत्युपसहारस्य च दर्शनात् । अथर्वशिरउपनिषदि—'य उत्तरत स ओङ्कार, य ओङ्कारस्स प्रणव, य प्रणवस्स सर्वव्यापी, यस्सर्वव्यापी सोऽनन्त, य अनन्तस्तत्तारम्, यत्तार तत् सूक्ष्मम्' इति तारकप्रणवयोरभेदप्रतिपादनाच्च । अपि च, 'प्रणव तारक ब्रूते काश्या देवो महेश्वर' इति । भगवताप्युक्तम्—'ओमित्येकाक्षर ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् । य प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमा गतिम् ॥' इति । वेदसारमिति । वेदसारता च, 'ओङ्कार सर्ववेदानां सारभूत प्रकीर्तित' इति वचनसिद्धा । सा च तृतीयघटकाद्यमध्यान्त्यवर्णनिष्पन्नत्वात् । तत्र 'आदि वेद ऋग्वेद, मध्यवेदो यजूर्वेद, अन्त्यवेदस्सामवेद ।' अत एव आद्यवेदस्याद्याक्षरम् 'अग्निमीले' इत्यकार, मध्यवेदस्य मध्याक्षर 'योनिस्समुद्रो बन्धु' इत्युकार, अन्त्यवेदस्यान्त्याक्षर 'ज्योतिरुत्तमम्' इति मकार । एव त्रिभिरेतैरक्षरैस्त्रयीसारप्रणवस्य 'निष्पत्ति' इत्यादित्यस्तोत्ररत्नव्याख्यायामुक्तम् । ब्रह्मप्रतिपादकत्वे नापि सा बोध्या । ब्रह्मप्रतिपातकत्वञ्च, 'ओ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविध स्मृत' इत्यादिस्मृतिसिद्धम् । व्याचष्टे इति । विशेषेण उपदिशतीत्यर्थः । विशेषश्च श्रमापनयनभवराहित्यसम्पादनपूर्वकत्वादिरूप । तदुक्तम्—'अनिलो मृगनामिरेणुगन्धैरधिकांशं प्रणवोपदेशकाले । हरते मरणश्रमं नराणां हरवामार्धमुच्चोत्तरीयजन्मा ॥' इति । 'ससारसर्पदण्डानां जन्तूनां यत्तं शङ्कर । अपसर्पेण हस्तेन ब्रूते ब्रह्म स्पृशन् श्रुतिम् ॥' इति च । उपदेश्यानां भयरहिततया अन्तःकरणस्थास्थायी दूरीकृतसर्पेण हस्तेनेति तद्व्याख्या । उपदिश्य प्राणिनः ससारान्मोचयतीति यावत् । तथाच जाबालोपनिषदि अविमुक्तं प्रस्तुत्य श्रूयते—'इदं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनम्, सर्वेषां भूतानां नम्रसदनम् । तत्र हि जन्तो प्राणेषूप

कर्मभाषेण रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे । येनासावमृतीभूत्वा मोक्षीभवति । तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत । अविमुक्तं न विमुञ्चेत् । एवमेवैतत् याज्ञवल्क्य' इति । स्मरति च काशीखण्डे, 'ततोत्क्रमणकाले तु साक्षाद्विश्वेश्वरः स्वयम् । व्याचष्टे तारकं ब्रह्म येनासौ तन्मयो भवेत् ।' इति । अस्य । व्याख्या तारकं प्रणवं षडक्षररामन्त्रराजं वा इति । कर्णे दक्षिणकर्णे । तथाच श्रीरामवचनं मुक्तिकोपनिषदि— 'यत् कुत्रापि वा काश्यां मरणे स महेश्वरः । जन्तोर्दक्षिणकर्णे तु मत्तारं समुपादिशेत्' इति । अत्र उक्तश्रुतेः, 'सर्वज्ञश्शङ्करः साक्षात् पार्वत्या सहितः सदा । त्वद्रूपमेव सततं ध्यायन्नास्ते रवूत्तम ॥ मुमुक्षूणां सदा काश्या तारकं ब्रह्म वाचकम् । राम रामेत्युपदिशन् सदा सन्तुष्टमानसः ॥' इत्यध्यात्मरामायणवचनात्, 'यदाऽवर्णयत् कर्णमूलेऽन्त्यकाले शिवो राम रामेति रामेति काश्याम् । तदेकपरं तारकब्रह्मरूपं भजेऽहं भजेऽहं भजेऽहं भजेऽहम् ॥' इति भगवत्पादवचनाच्च षडक्षरराममन्त्रराजमेव विश्वनाथः प्राणोत्क्रमणसमये स्वयमागत्योपदिशतीति केचित् । श्रीशब्दपूर्वकस्तिरावृत्तो रामशब्द एव तारकतया पात्रे उक्तः—'मुमूर्षोर्मणि कर्ण्यन्तरर्धोदकनिवासिनः । अहं दिशामि ते मन्त्रं तारकं ब्रह्मवाचकम् ॥ श्रीराम राम रामेति एतत्तारकमुच्यते ।' इति । अत्र श्रीशब्दो भवत्यतिशयार्थ एव, न नामान्तर्गत इति षडक्षरता अधिकार्यादिभेदाद्व्यवस्था बोध्या । विस्तरस्तु तिस्थलीसेतौ द्रष्टव्यः । उक्तजाबालश्रुतौ परमशिवेन चरमकाले समुपदिष्टायाः संसारतारकप्रणवार्थभूतपरब्रह्मविद्यायाः फलं जीवन्मुक्तिसुखरूपं परममुक्तिसुखञ्च क्रमप्राप्यम् अमृतीभवनमोक्षीभवनशब्दान्ध्यामभिधीयते । जीवन्मुक्तिसुखञ्च निरतिशयानन्दरूपब्रह्मावगत्या समुद्रवन्मुक्तिकल्पमेवेति ध्येयम् । सः विश्वनाथः । हिः श्रुतिपुराणादिप्रसिद्धिद्योतकः । शङ्कर इति । शं सुखम् उक्तब्रह्मविद्यायाः फलरूपमुभयविधं सुखं करोति ब्रह्मविद्योपदेशेन निष्पादयतीति फलप्रदर्शनमिदम् । शमिधातोस्संज्ञायामित्यच्प्रत्ययान्तम् । चन्द्रचूट इति । अनेन उपदेशसामर्थ्यम्, अप्राकृतदिव्यशरीरपरिग्रहणम्, सन्निधाने अत्यन्तं सौम्यत्वश्रमहारित्वादिकञ्च दर्शितम् । उपदेशसामर्थ्यञ्च चन्द्रस्य ज्ञानरूपत्वात् । एतदुक्तं शिवागमे—'ज्ञानचन्द्रकलाचूडं दशदिग्बाहुमण्डलम् । त्रैगुण्यादिमयैर्मान्तं दिव्यैर्दशभिरायुधैः ॥' इति । ततश्च, यथा अत्र सत्प्रवृत्ताः क्षुधितानामन्नार्थिनामयमन्नदातेत्यभिजाय उपसर्पणेनानुग्रहार्थं स्वप्रासाद

यात याथाकथाच स्मृतिमिह तृणवत् स्वप्रकाशां निमुक्तिं
नित्यानन्दस्वरूपां स्वयमपि विदिशद्गीयमान निरीहैः।

स्वर्लोके याचकेभ्यस्सुरधुनि ददतो नश्वरानेष कामाप्
कल्पद्रोभुरिभेद हरशिरसि लसत् सश्रये ते पदाब्जम् ॥ ६ ॥

शिखरेष्वन्नध्वज वध्नन्ति, एव शिवोपि स्वयं ज्ञानप्रद इति प्रत्यायनेन लोका
नुग्रहार्थं ज्ञानमयचन्द्र शिरसि दधारेति भावः । अनेन भगवतो मृदुहृदयतापि
सूच्यते । तथाहि—दक्षाध्वरे अनपराधोपि चन्द्र सम्भ्रमवशात् क्रुद्धेन वीरभद्रेण
इतरैरपराधिभिः सह दण्डितः पश्चात्स्वानपराधितावैदने हृष्टेनादण्ड्यदण्डनदोषशान्तये
शिरसा धारित इत्यानुशासनिके स्पष्टम् । तथाचोक्तम्—‘सोमस्तत्र मया देवि
कुपितेन भयादित । पश्यन्ध्वानपराधी सन् पादाङ्गुष्ठेन ताडितः ॥ तथा विनि
कृतेनाहं सामपूर्वं प्रसूदितः । तन्मे चिन्तयतश्चासीत् पश्चात्तापं पुरा प्रिये ॥ तदा
प्रभृति सोम हि शिरसा धारयाम्यहम् । एव मे पापहानिस्तु भवेदिति मतिर्मम ॥’
इति । निजार्चनपरितुष्ट परमेश्वर शिरसा सोमं दधारेति नारदीयपुराणे ॥
‘तत्रच, ‘सोमद्वीपं महापुण्यं तीर्थं वाराणसीसमम् । सोमो यत्रार्चयन्नीशं रुद्रेण
शिरसा धृतः ॥’ इति ॥ ५ ॥

यातमिति ॥ इह क्षोण्यामेव । स्वप्रकाशां स्वेन आत्मनैव प्रकाशमानां
स्वामिन्नानावृतचिद्रूपमित्यर्थः । अपरोक्ष-यवहारयोग्यमुखस्यैव पुरुषार्थतया तदुपपादना
र्थमिदं विशेषणम् । अत्र योग्यत्वम् अनावृतचिद्रूपत्वम्, तादृशचिन्तादात्म्यं वा ।
तत्रान्याभावेऽप्याद्यमस्तीति मुक्तेस्तादृशव्यवहारयोग्यता । विमुक्तिमिति । जीवमुक्ति
व्यावर्तनाय विषयम् । तथाच परममुक्तिं ददाति, न तु जीवन्मुक्तिमात्रमित्यर्थः ।
संस्कारासमानकालीनत्वरूपवैशिष्ट्यं तदर्थः । मुक्तिश्चाविद्यास्तमयः । तथाच, संस्का
रासमानकालीनाविद्यास्तमयः । अविद्यातत्संस्काररूपबन्धसामान्यशून्यात्मपर्यवसिता
विमुक्तिरित्यायातम् । तदुक्तं वार्तिके—‘अविद्यास्तमयो मोक्षस्तां च बन्ध उदा
हृतः । निवृत्तिरात्मा मोक्षस्य ज्ञातस्त्वेनोपलक्षितः ॥’ इति । अयमर्थः—अविद्याया
अस्तमयः संस्कारादिकार्यरूपेणाप्यनवस्थानम् । सा स्थूलरूपा संस्कारादिरूपा च ।
तथाच, विदेहताक्कालीनोऽस्तमय एव मुख्यो मोक्षः, न तु जीवन्मुक्तिकालीनः ,

आरूढा पीवराङ्गं सितमकरवरं सुप्रसन्नाननाब्जा

दोभिः कुम्भं पयोजं वरमभयमपि व्योमगङ्गे वहन्ती ।

प्रोद्यद्राकाशशङ्कायुतसमसुपमा शुभ्रभूषाम्बराढ्या

कारुण्याद्रा त्रिनेत्रा विहर मनसि मे सेन्दुकोटीरकोटिः ॥ ७ ॥

तदानीं संस्कारादिरूपेण मोहसत्त्वात् । अत्र पूर्वार्धेनाविद्यारूपबन्धशून्यत्वस्य, मोक्षपदार्थत्वमुक्तम् । द्वितीयार्धेन तु मोहनिवृत्तिपदार्थस्य तादृशशून्यत्वस्य ज्ञातात्मरूपत्वम्, अभावस्याधिकरणात्मकत्वात् । एवञ्चाविद्यारूपबन्धशून्यात्मनो मोक्षपदार्थत्वं सिद्धम् । ज्ञातत्वेन अखण्डधीविषयत्वेन इति । नित्यानन्देति । 'न स पुनरावर्तते' इति श्रुतिसिद्धं मुक्त्यानन्दस्य नित्यत्वम् । स्वयमिति । अनन्यापेक्षमित्यर्थः । निरीहैः गीयमानमिति । इदञ्च मुक्तिदातृत्वोपपादकम्, तदभावे निष्कामसेव्यत्वासम्भवात् । ददत इति पञ्चम्यन्तं कल्पद्रोविशेषणम् । कामानिति । सुखसाधनमूतानित्यर्थः । न तु सुखमिति भावः । भूरिभेदम् उक्तप्रकारेण भूयोविशेषम् । हरशिरसि भगवच्चूडायाम्, श्रीकाश्यां वा ॥ ६ ॥

उपास्यं दिव्यं रूपं दर्शयन् तत्प्रकाशं प्रार्थयते । आरूढेति । पीवराङ्गमिति । अनेन सुखासिकासौकरी प्रोक्ता । सुप्रसन्नाननाब्जेति । अत्राब्जशब्दस्याम्भोजमिन्दुर्वार्थः । 'अब्जो जैवातृकस्सोमः' इत्यमरः । सेन्द्रिति । सेन्दुः इन्दुना इन्दुकलया सहिता अलङ्कृता कोटीरकोटिः किरीटाग्रं यस्यास्ता इत्यर्थः । उपास्यदिव्यरूपविशेषो नारदीये उक्तः—'चतुर्भुजां त्रिनेत्राञ्च सर्वावयवशोभिताम् । रत्नकुम्भसिताम्भोजवराभयकरां शुभाम् ॥ श्वेतवम्बपरीधानां मुक्तामणिविभूषिताम् । सुप्रसन्नां सुवदनां करुणार्द्रहृदम्बुजाम् ॥ सुधाप्लावितभृष्टां त्रैलोक्यानमितां सदा ॥' इति । उपासनाद्यर्थतया परदेवताया अपि मूर्तिपरिग्रहः श्रूयते रामोपनिषदि, 'उपासकानां कार्यार्थं ब्रह्मणो रूपकल्पना ।' इति । स्मर्यते च—'भक्त्यैव परया तुष्टो देवदेवस्स योगिनाम् । पूजाद्यनुग्रहार्थाय रूपं मेने चतुर्भुजम् ॥ चिन्मयस्याप्रमेयस्य निर्गुणस्याशरीरिणः । साधकानां हितार्थाय ब्रह्मणो रूपकल्पना ॥' इति । देवताधिकरणन्यायरक्षामणौ, 'यागविधिसामर्थ्याद्विग्रहो हविर्भोक्तृत्वं प्रसादवत्त्वमैर्धर्यं फलदातृत्वञ्च दैवतानां कल्प्यते ।' इत्यादिना सप्रपञ्चं विग्रहादिमत्त्वं

गौरीरूपोन्मदान्ध्यप्रशमनमहनीयोपधे नीलकण्ठ—

स्वान्तोद्यत्कालमेधे कुतुमशस्महाजैत्रयात्रामहाये ।

सेवार्थं सङ्गतानां लगति वपुषि ते दृष्टिरादौ गुराणां

यत्नाङ्गे सा न तस्मात् प्रभवति किमपि स्पन्दितुं कापि गङ्गे ॥ ८ ॥

निर्गच्छत्प्राणचार्यो मयि निजमलिलः शीतशीतरूपेता

गात्रं मिश्रातितप्तं कफहतघट्टोष्णायतश्वासवेगम् ।

येनाहं धीणपापो जनिमरणमवाचापभारादपि स्यां

निर्मुक्तस्मर्वदुःखप्रशमनि शरणं कस्त्वदन्यस्तदानीम् ॥ ९ ॥

प्रसाधितम् । एवंविधमुपास्यं दिव्यं रूपं वीयूपलह्यामपि जगन्नाथपण्डितैः प्रदर्शितम्—

‘शरच्चन्द्रक्षेतां शशिगकलशोभालमकुटां फरैः कुम्भाभोजे वरभयनिरासौ च दध
तीम् । सुधाधाराकाराभरणवसनं शुभ्रमकरस्थितां त्वां ये ध्यायन्त्युदयति न तेषां
परिवः ॥’ इति ॥ ७ ॥

गौरीति ॥ गौर्याः रूपोन्मदः सौन्दर्यद्वन्द्विकः तेन यदान्ध्यं तत्प्रशमन
महनीयोपधं तस्मिन् । सप्तम्यन्तानां वपुषीत्यल सम्बन्धः । नीलेनि । नीलकण्ठः
परमेश्वरः स एव नीलकण्ठो मयूरः तस्य स्वान्तस्य हृदयस्य उद्यन् वर्णारम्भे
उदयं प्राप्नुवन् । कालमेवस्तस्मिन् । न प्रभवतीति । अहं प्रत्यङ्गमाधुर्याति
रेक इति भावः । कापिति अन्यत्र क्वापीत्यर्थः ॥ ८ ॥

निर्गच्छदिति ॥ उपेता समीपं प्राप्ता । गालमिति । गळान्तभागस्या
प्युपलक्षणम् । ‘ततोपि मृत्युसमये सतां पुण्यस्वरूपिणाम् । आदौ भूमौ च
सन्त्यस्य मुखे तोयं प्रदीयते ॥ गङ्गा सोपानमारुह्य सन्तो यान्ति निरामयम् ॥’
इति ब्रह्मवैवर्तवचनेन, ‘ततो गङ्गाजलं दद्यान्महापातकनाशनम् । सर्वतीर्थकृतस्नान
दानपुण्यफलप्रदम् ॥’ इत्यादिपूर्वोक्तगारुडवचनेन च तदानीं गङ्गाजलपानस्य परम
पदप्रापकत्वासिद्धेः । ब्रह्मवैवर्तस्थस्य भूमौ च सन्त्यस्येत्यस्य दर्मास्तरणादिरूपम्
संस्कारादिपूर्वकं भुवि अवारोप्येत्यर्थः । कफहतेत्यादि । कफहतः कफप्रतिरुद्धः
बहळानाम् उष्णानाम् आयतानां दीर्घाणाञ्च श्वासानां वेगः प्रवाहो यस्मिन् तथा
भूतमित्यर्थः । येन त्वत्सलिलसेचनेन । अपिशब्देन जनिमरणभवतापभारस्य

देवैरप्यप्रमेयस्तत्र खलु महिमा यज्जलः श्रीपदाब्जं

दैत्यारानेर्विधाया निजनिलयगतं धाञ्जितं भक्तिपूर्वम् ।

खेलन्त्या हन्त तस्या हरशिरसि सदा विह्वलीभूतमुक्तेः

स्तोत्रव्याजापराधो मम विपुलतरः क्षम्यतां ते नमोऽस्तु ॥ १० ॥

तत्कालिकनापापेशया दुस्महत्वातिशयरूप उत्कर्षां घोट्यते । सर्वदुःखप्रशमनीनि । एकविंशतिदुःखविध्वंसिनीत्यर्थः । 'मुक्तिदायिनीनि यावत्, एकविंशतिदुःखनिवृत्तेर्मुक्तित्वस्मरणात् । यद्वा, दुःखानि आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकभेदेन तेषां व्यपनिष्ठन्ते । तत्राध्यात्मिकानि आत्मानमपिकृत्य जातानि द्विविधानि शारीराणि मानमानि च । तत्र शारीराणि वातपितृभृष्टमणां वैषम्यनिमित्तानि । मानसानि कामक्रोधलोभमोहभयेभ्योविषादादिनिमित्तानि । एतेषामान्तरोपायमिदं त्वादाध्यात्मिकव्यवस्थादेशः । भूतानि सरीसृपादीनि अपिकृत्य जातानि आधिभौतिकाणि । आधिदैविकानि यक्षराक्षसविनायकप्रहायावेशभवानि । तद्विध्वंसिनीत्यर्थः, 'स्वस्मिन्मुग्धमर्दुःगता' इति स्मरणान् । 'आधिभौतिकनापद्य तावद्याध्याधिदैविकम् । आध्यात्मिकं नया तापं हरेत् श्रीचरणोदकम् ॥' इति च । तदानीं प्राणनिर्गमनराते । तदानीं तस्यैव ममाद्यवनीयनेत्यर्थः ॥ ९ ॥

भक्त्यतिशयेन मुमुर्षुरपराधगृह्या धमां प्रार्थयते—दैवैरिति । यत्रैः यस्या यत्रैः । दैत्यारानेः प्रियिममूर्तेः । हन्तेत्याद्यर्थे । तत्र तारुणमहिमानिशय स्मरणजनितम् । विह्वलीभूतमुक्तेरिति । 'तथेयं भक्तिकणिका गुणकरी मुक्तिर्दिव्यशिरसी' इति भगवत्पादाः । ते अक्षयेयमहिमगात्रिन्याम्नर । अक्षयिष्यस्या न्ययः । सां प्रतीत्यर्थः । अक्षय इति । प्रभोः संशयेऽप्यन्तारः अक्षयः । महिमपतिविशद्विषया हन्तस्य स्तोत्रस्य, महिमानपरित्येकाया भक्त्यां दुर्गे यस्या चतुर्वर्गविषादन एव परैरमानेन संशयोद्वेगंनरादिति भावः । दैवतानां धमत्तरोपायेषु मुग्धा नमस्तस्य इति नमस्तस्य — ते नमोऽस्तु इति ।

क्रीडं क्रीडं प्रफुल्लप्रतिनवकुसुमोल्लासिकलोलभृङ्ग-

श्रेण्यां बालैर्मरुद्भिर्ध्रुवमधस्त्रिभुमिस्संश्रितं विश्रमाय ।

संसाराध्वथमार्तिरुपवनमित्र ते सेवितं पुण्यलिङ्गं

॥ दुष्प्रापं प्राप्य तीरं जिगम्षिपति सुधीः को नु मातः परत्र ॥ ११ ॥

भक्तप्रातार्पितोद्यत्परिमळविकसत्पुष्पलोभाद्भ्रमद्भि-

र्भृङ्गैरङ्गान्निवृत्तैरिव परिलसितैर्मज्जतां पातकौघैः ।

स्नात्वा सप्तर्षिसेव्ये विधिवदिह कदा वित्तरस्ते त्रिसन्ध्यं

तीर्थे धार्तार्थ्यमम्य त्रिदशमुनिपितृस्तर्पयित्वा लभेय ॥ १२ ॥

क्रीडमिति ॥ क्रीडं क्रीडं क्रीडित्वा क्रीडित्वा । इदञ्च श्रमहेतुः ।

प्रफुल्लप्रतिनवकुसुमोल्लासीति विशेषणेन कलोलशृङ्गेषु क्रीडनकसम्पविरुक्ता । 'सुकु
लैर्नार्चयेद्देवं चम्पकैर्जलजैर्विना' इति मुकुटार्चननिषेधात् प्रफुल्लेति । 'वर्ज्यं पर्यु
षितं पुष्पं वर्ज्यं पर्युषितं जलम्' इति निषेधात् प्रतिनवेति । तादृशकलोल

शृङ्गेषु क्रीडोक्त्या मारुतस्य शैत्यं सौरभ्यञ्च ध्वन्यते । उपवनमिवेति । प्राप्तसादानां
विश्रमस्थानत्वात् । पुण्यलिङ्गं पूर्वोपार्जितपुण्यपुञ्जगमकम् । उक्तञ्च भगवत्पादैः—

'पूर्वोपार्जितपुण्यपुञ्जगमकं पुण्यैर्जनैः प्रार्थ्यते' इति । सुधीः गङ्गाकाश्यादिमाहा
त्म्यवेत्तेत्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—'अवाप्य काशीं दुष्प्रापां को जहाति सचे
तनः । रत्नं करस्थमुत्सृज्य यस्त्वन्यत्र गियासति । हित्वा निधानं पादेन सोऽ
र्थमिच्छति मिक्षया ॥' इति । यद्वा, सुधीः अत्यन्तदुस्सहजननमरणादिदुःखवेत्ता ।

तदप्युक्तं तत्रैव—'किं विस्मृतं त्वहह गर्भजमामनस्यं कर्तान्तदूतकृतवन्धनताडनञ्च ।
शम्भोरनुग्रहपरिग्रहलभ्यकाशीं मूढो विहाय किमु याति करस्थमुक्तिम्' इति ।

काशीमित्यादि । काशीं विहाय यो याति स मूढ एवेत्यर्थः । करस्थमुक्ति
मिति । करस्था मुक्तिर्यस्यामिति काशीविशेषणम्

॥ ११ ॥

भक्तेति ॥ 'नीलोत्पलानि चान्यानि पुष्पाणि सुरमीणि च । यथाशक्त्वा

महामत्स्या गङ्गायाञ्चैव निक्षिपेत् ॥' इति नारदीयवचनेन सुरमिलकुसुमैर्गङ्गा
चैनविधानात् । भृङ्गरिति । मज्जतां प्राणिनामङ्गान्निवृत्तैः पातकौघैरिव परिलसितैः

इति योजना । पातकानां नीलवर्णता कविप्रसिद्धा । अतो भृङ्गेषु तदुत्प्रेक्षा ।

अधिहरिगिरिशेन्द्रान् सूतिभाजोऽभिधाय

प्रसवमपरनिघ्नं सूचयित्वोक्तिभङ्ग्या ।

रिहरति शिखा सा यस्य साम्बं निदानं

हरशिरसि तुरीयं नौमि तं ध्येयमीशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां तृतीयस्तरङ्गः ॥

सप्तर्षिसेव्ये इति । तदुक्तं विष्णुपुराणे - द्वितीयांशे—‘ततः सप्तर्षयो यस्यां प्राणा यामपरायणाः । विष्ठन्ति वीचिमालाभिरुद्धमानजटा जले ॥’ इति । सप्तर्षयो यस्याः जले अघमर्षणं कुर्वन्तस्तिष्ठन्ति । उद्यमानाः इतस्ततश्चाल्यमाना जट्वा येषां ते इति तद्व्याख्या । वित्तरः स्वरारहितः सन् । तिस्रन्वयमिति । अत्यन्तसंबोगे द्वितीया । कार्तार्थ्यं कृतार्थताम् । त्रिदशेति । देवतर्पणस्य प्राधान्यात् प्रथमनिर्देशः । गङ्गायां देवादितर्पणस्य फलातिशयः काशीखण्डे उक्तः—‘श्रद्धया विधिवत् स्नात्वा कृत्वा देवादितर्पणम् । तिलैर्वर्हिर्धैः सम्यक् सर्वयज्ञफलं लभेत् ॥’ इति । विशिष्य गङ्गा जले पितृतर्पणस्य फलाधिक्यं तत्रैव स्मर्यते—‘दत्ताः पितृभ्यो यत्रापस्तनमैः श्रद्धयाऽन्वितैः । समाः शनं प्रयच्छन्ति तृप्तिं मैत्रेय दुर्लभाम् ॥’ इति । नारदीयेपि, ‘दायादा यदि गङ्गायां कुर्वते पितृतर्पणम् । नरकस्था दिवं यान्ति नाकस्था ब्रह्मणः पदम् ॥’ इति ॥ १२ ॥

विधीति ॥ सूतिभाजः उत्पत्तिमन्तः । अपरनिघ्नं अन्यसापेक्षम् । उक्तिभङ्ग्या दीपकसहोक्तिरूपालङ्काराभ्याम् । परिहरति प्रसवं निवारयति । सा शिखा उपनिषन्मुख्यत्वेन प्रसिद्धा शिखा । अथर्वशिखेत्यर्थः । यथाच—‘सर्वमिदं ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते सम्प्रसूयन्ते । सर्वाणि चेन्द्रियाणि सह भूतैर्न कारणं कारणानां घाता घ्याता कारणन्तु ध्येयः सर्वैर्धर्मसम्पन्नस्सर्वेश्वरश्च शम्भुराकाशमध्ये’ इति । तदर्थस्तु, सर्वमिदं देवमनुष्यादिरूपो निखिलप्रपञ्चः । ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्राः, इन्द्रपद्मीश्वरवाचि सदाशिवस्याप्युपलक्षणम् त्रधाच निखिलप्रपञ्चः जगत्सृष्टिस्थितिसंहारतिरोधानानुग्रहकर्तृब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वरमदाशिवात्मक इत्यर्थः । ते पूर्वोक्ता ब्रह्मादयः । सम्प्रसूयन्ते । यद्युत्पत्तिः परमशिवस्यापि स्यान्नस्यातस्यापि तद्वदेव ध्येयत्वमित्याशङ्क्योक्तम्—न कारणमिति । सम्प्रसूयत इति वचनविपरिणामेनानुपङ्गः ।

शरणं ब्रह्मादीनां प्रस्तुत्य अर्थसिद्धं कारणम्, तदूपाः। कारणानां ब्रह्मा
दीनाम्, मन्तोपनिषदुक्तानां कालस्वभावादीनां वा। धाता पोषयिता। ध्याता
आदिसर्गसङ्कल्पकर्ता। एवम्भूतश्शुभो कुतोपि न सम्प्रसूयते, अतः कारणं शम्भु
रेव मुमुक्षुभिर्ध्येय इति। अत्राकाशमध्य इति परमाकाशापरपर्यायरूपोपासना
स्थानकथनम्। तेन हृदयकमलरविबिम्बादिषु यत् यत्र शिवस्य ध्यानम्, तत्र सर्वत्रापि
ज्योतिर्मयः कैलासो विभाव्यः। तन्मध्यवृत्तित्वेन शिवो ध्येय इति बोधितम्। अत्र
श्रुतौ शंभुरेव ध्येयः, न ब्रह्मादय इत्येतदुपपादनार्थं तेषामैश्वर्यपरिच्छेदसूचनाय
ब्रह्मादयः प्रसूतिमत्त्वेन निरूपयितुं प्रस्तुताः, अप्रस्तुताणि चेन्द्रियाणि, अतः प्रस्तु
तानामप्रस्तुतानाञ्च प्रसूतिरूपैकक्रियान्वयो दीर्घकालद्वारः। सह मूर्तेरिति सहोक्तिरल
ङ्कारः। एताभ्यां सहोक्तिदीपकाभ्यां मूर्तेन्द्रियाणामिव ब्रह्मादीनामपि अनिरन्यनिघ्नेति
व्यज्यते। अयमर्थः पूर्वार्धेनोक्तः। न कारणमित्याद्यर्थ उत्तरार्धेन। यस्य अर्थ
सिद्धहेतुभावस्य शम्भोः। साम्बमिति। तुरीयस्य विग्रहविशेषप्रदर्शनायेदम्।
निदानं निखिलजगतां विवर्त्युपादानकारणम्, परिणामित्वारम्भकत्वयोर्निरवयवत्वेना
सम्भवात्। तदुक्तं पञ्चदश्याम्—‘उपादानं त्रिधा भिन्नं विवर्ति परिणामि च।
आरम्भकश्च तत्तान्यौ न निरंशोऽवकाशिनौ॥ अवस्थान्तरभानन्तु विवर्तो रज्जु
सर्पवत्। निरंशोऽप्यस्त्यसौ व्योम्नि तलमालिन्यकल्पनात्॥ ततो निरंश आनन्दे
विवर्तो जगदिप्यताम्। इति॥’ तुरीयं त्रिमूर्त्युत्तीर्णं परं तत्त्वम्। ईशसदा
शिवयो रुद्रे अन्तर्भावामिप्रायेण तुरीयत्वकथनम्। अथ विरिञ्चादिमूर्तित्वव्यतिरेकेण
न कापि ब्रह्मणश्चिरन्तना तुरीया मूर्तिः। तथाहि—मैत्रायणोपनिषदि मायौ
पाथिकं परं ब्रह्म प्रस्तुत्य ‘तस्य प्रोक्ता अग्रशास्तनवः ब्रह्मा विष्णुः रुद्र’ इति
परविग्रहाणां मध्ये विरिञ्चादिविग्रहत्रयस्यैवाग्र्यत्वश्रवणात्। यदि हि ततोपि
प्राचीनं मूर्त्यन्तरं स्याद्ब्रह्मणः, कथं तेषामग्र्यत्वं भवेत्। अग्रे भवा ह्यग्र्य उच्यन्ते।
तदवलम्बनेनैव वृद्धानां ब्रह्मणो विग्रहवत्त्वव्यवहारः इत्यवसीयते। अमुमेवार्थमुपो
ह्यल्यन्यत्रितपश्चर्यायां भागवतवचनानि। तत्र ह्यत्रैस्तपश्चर्या प्रस्तुत्य, ‘शरणं
तं प्रपद्येऽहं य एव जगदीश्वरः। प्रजामात्मसमां मह्यं प्रयच्छत्विति चिन्तयन्॥’
इति। तस्य तत्कलाभिसन्धिबोवत्वा अथ चिराद्भ्रमदानाय ब्रह्मविष्णुरुद्राणां तत्र
स्तुतिप्रणामाद्यपचारानन्तरं तान् प्रत्यक्तेः ‘एको भवेह भगवान्

विबुधप्रधानश्चित्ते कृतः प्रजननाय कथन्तु यूयम् । अत्रागतास्तनुमृतां मनसो
विदूरा ब्रून प्रसीदत महानिह विस्मयो मे ॥' इति प्रश्ने 'यथा कृतस्ते सङ्कल्पो
भाव्यं तेनैव नान्यथा । सत्सङ्कल्पस्य ते ब्रह्मन् यं त्वं ध्यायसि ते वयम् ।' इति
तेषां प्रतिवचनोपन्यासेन विरिञ्चादिमूर्तितयातिरेकेण परस्य सर्वैश्वर्यादिव्यक्तिस्थान
भूतं तुरीयं मूर्त्यन्तरं नास्तीति व्यक्तीकृतम् । तत्सत्त्वे तेनैव तु रूपेण परस्य
तत्र प्रादुर्भावापत्तेः, अन्यथा ऋषेस्सत्सङ्कल्पत्वविरोधात्, निर्गुणस्तोत्रनिष्ठगजेन्द्र
मोचनस्थल इव ध्यातृभावागृहीतेन रूपेण प्रादुर्भाव इत्यपीह वक्तुमशक्यत्वात् ।
तथा सति 'एको मया' इत्यादिप्रश्नाधोगात् । तस्मान्न तुरीयमूर्त्यन्तरोपगमो युक्त
इति । अत्राभिधीयते—प्रतीयते तावत् 'उमासहायम्' इत्यादिमन्त्रवर्णेभ्यस्तुरीया
उमासहायत्वविशिष्टा मूर्तिः, सापि न ध्यानार्थमारोपितेति शक्यं वक्तुम्, छान्दोग्ये
समानप्रकरणे गुणोपसंहारन्यायेन उपास्यस्य ब्रह्मणः उदाहृतमन्त्रवर्णसिद्धमूर्ति
सिद्धवत्कारेण 'एष आत्मा अवहत्पाप्मा' इत्यादिना शरीरवत्त्वसामान्येन प्रस
क्तानां जरामरणजिघत्सापिपासादीनां निषेधदर्शनात्, अन्यथा तेषामप्रसक्तप्रतिषेध
त्वापातात् । नच मूर्तिवदजरत्वादयोपि केवलमुपासनार्थमारोपिता एव उपन्यस्यन्त
इत्यस्त्विति वाच्यम्, तल्लैव 'तस्मिन् कामास्समाहिताः' इत्यादिना तेषामनारोपिते
श्वरगुणत्वस्फुटीकरणात् । अपिच सूतसंहितायाम्, 'उपार्थविग्रहा शुद्धा त्रिणेत्या
चन्द्रशेखरा । नीलग्रीवा परानन्दा प्रमोदात्ताण्डवप्रिया ॥ ब्रह्मविष्णुमहादेवैरुपास्या
गुणमूर्तिभिः । सर्वमूर्तिविहीनस्य सर्वतत्त्वाधिपस्य च ॥ तथाप्येषा परामूर्तिरित्येषा
शाश्वती श्रुतिः' इत्युक्तम् । पराशरपुराणेपि, 'साक्षात् परतरस्यैव वस्तुतः सर्वसाक्षिणः ।
अस्ति मूर्तिः परा शुद्धा स्थतन्त्रा पापनाशिनी ॥ तस्यासाधारणी मूर्तिस्साम्बा
चन्द्रार्धशेखरा ।' इत्यारभ्य 'ब्रह्मविष्णुमहेशानास्तां ध्यायन्ति निरन्तरम् ॥' इत्युक्तम् ।
एवमन्यत्रापि तुरीयस्यापि उपार्थत्वादिविशिष्टा शिवभवादिपदवाच्या मूर्तिरभ्यु
पगन्तव्या । मैत्रायणश्रुतौ तनुशब्दोऽश्वपरः, अग्रशब्दस्सादिमूर्त्यन्तरापेक्षया अग्रद्यत्वं
परः इति । 'अप्राख्यायामुरसः' इत्यादौ अग्रशब्दस्य प्रधानेपि प्रसिद्धेः । प्रधाने
परशिवविग्रहे भवा इति वा व्याख्येयम्, त्रिमूर्तीनां परशिवविग्रहे जननात् । दर्शितश्च
तिसृणां मूर्तीनां परमशिवविग्रहे जननं शिवराषवसंवादे, 'दक्षिणादसृजत् पुत्रं ब्रह्माणं
वामतो हरिम् । पृष्ठदेशान्महेशानं त्रीन् पुतानमृजद्विभुः ॥' इति । यत्तु भागवत
वचनमुदाहृतम्, तदपि परमशिवमूर्तेरतिरहस्यत्वेनालभ्यदर्शनतया अत्रेः कथञ्चित्सत्सङ्क
ल्पत्वसिद्धये 'अत्रेः पञ्चनसूया त्रीन् जज्ञे सुयशसः सुतान् । दत्तं दुर्वाससं
सोममात्मे शब्रह्मसम्भवान् ॥' इति भागवतोक्तावतारत्वेण प्रादुर्भाव इत्येतदभिप्रायमिति

चतुर्थस्तरङ्गः ।

गौर्यामर्धाङ्गभाजि प्रवलतरलग्नमत्सरावेगनिर्य-

दभ्रक्षेपाक्षेपचेष्टा इव कुटिलतरास्तावकीनास्तरङ्गाः ।

त्वङ्गन्तो वातवेगैर्हरशिरसि महासारसंसारमाला-

नन्तमे रूढमूलान् दृढममरधुनि क्षिप्रमुत्पाटयेयुः ॥ १ ॥

संसाराम्भोधिसेतुः सुरनगरसमारोहसोपानपङ्क्ति-

र्व्याधिच्छेदासियष्टिर्गगनधुनि भवचुङ्गकल्लोलमाला ।

आश्चर्याणां निधानं जगति जयति या स्वोदितैर्वातपोतै-

र्द्रादभ्यागतानां दिनमनु कुरुते स्वागतोक्तिं स्वनद्भिः ॥ २ ॥

न कश्चिद्विरोध इत्यलमधिकेन । ईशं सर्वैश्वर्यसम्पन्नं सर्वेश्वरम् । तथाचात्र पुराण वचनान्युपबृंहणानि—‘सर्वमेतत् परित्यज्य शिव एव शिवङ्करः । परो ध्येयो महादेवः समासाथर्वणी श्रुतिः ॥’ इति, ‘यस्मात्सर्वमिदं ब्रह्म विष्णुरुद्रेन्द्रपूर्वकम् । सह भूतेन्द्रियैस्सर्वैः प्रथमं सम्प्रसूयते ॥ कारणानाञ्च यो धाता ध्याता परम कारणम् । न सम्प्रसूयतेऽन्यस्मात् कुतश्चन कदाचन ॥ स सर्वैश्वर्यसम्पूर्णो नाम्ना सर्वेश्वरः स्वयम् । सर्वैर्मुमुक्षुभिर्ध्यैयश्शम्भुराकाशमध्यगः ॥’ इत्यादीनि च ॥ १३ ॥

गौर्यामिति ॥ अर्धाङ्गभाजीति । अर्थात्स्वकान्तस्य । इदञ्च प्रवलतर लगने हेतुगर्भम् । मत्सरावेगेति । मत्सरस्य अर्थात्सापत्न्यनिमित्तकस्य आवेगः अतिशयः । यद्वा, मत्सरश्चावेगो रोषश्च मत्सरावेगौ ताभ्यां निर्यन्तः उदीय मानाः भ्रूक्षेपा एवाक्षेपचेष्टा न्यकारक्रिया इत्यर्थः । कुटिलतराः वक्रतराः । न्वङ्गन्तः उत्पतन्तः । महासारसंसारसालान् महासाराः अतिबलाः । ‘सारो बले स्थिरांशे च’ इति कोशः । तथामृताः संसारा एव सालाः वृक्षास्तान् । अन्तः हृदये । रूढ मूलान् रूढं बद्धं मूलं वासनारूपं येषां तान् । दृढमिति क्रियाविशेषणम् । रूढमित्यत्रान्वयः ॥ १ ॥

संसारेति ॥ सेतुरिति । तरणसाधनत्वादिति भावः । सुरनगरेति । ‘संसारमोचकश्चाहं जनानामनुकम्पया । गङ्गातरङ्गरूपेण सोपानं निर्ममे दिवः’ ॥

किङ्कर्तव्यप्रमूढान् भवपथविवशान् जाह्नवि प्रोन्नताग्रै-

श्वत्कल्लोलहस्तैरुपलतलसमाघातसञ्जातघोपैः ।

स्नानायाहूय खेदादमरकरिकरस्पर्धिभिर्मोचयित्वा

विश्रामं शाश्वतं त्वं दिशसि हरपदे निस्तुला तेऽनुकम्पा ॥ ३ ॥

मर्त्यास्ते वीचिवातप्रतिनिहतमहापापपांसुप्रवेशं

तीरं यावन्न यातास्तदवधि भवजङ्घेयपाशाद्युगेऽस्मिन् ।

निर्मुक्ता नो भवेयुः कथमपि बहुशः स्मर्यते स्पष्टमेत-

त्तत्रैव व्योमगङ्गे मम दिश कृपया सुस्थितिस्थेमसौख्यम् ॥ ४ ॥

इति काशीखण्डवचनात् । व्याधिच्छेदासियष्टिरिति । 'व्याधिग्रस्ते कलेवरे औप
धं जाह्नवीतोयम्' इति वचनात् । स्वोदितैः स्वोद्भूतैः । वातपोतैः मन्दवातैः ।
अत्र गृहमभ्यागतानमतिथीनां स्वेनोक्त्वा प्रेषितैर्वालकैः स्वागतोक्तिं कुर्वन्त्याः
कस्याश्चिद्गृहनायिकायाः समाधिः ॥ २ ॥

किङ्कर्तव्येति ॥ प्रोन्नताग्रैरिति । औन्नत्याभावे दूरस्था न पश्येयुरिति
भावः । सञ्जातघोपैरिति विशेषणेनाह्वानस्य हस्तताटनपूर्वकत्वं लभ्यते । अमरेति ।
अनेनापि विशेषणेन दूरस्थानां दर्शनानुगुणं स्थौल्याधिक्यं प्रतिपादितम् । शाश्वतं
विश्रामं सुस्थिरं श्रमापनोदनम् । हरपदे काश्याम्, कैलासे वा । निस्तुलेति ।
अतर्कितमेवातङ्कान्मोचयित्वा सुस्थिरविश्रामप्रदानात् ॥ ३ ॥

मर्त्या इति ॥ वीचीति । वीचिवातैः प्रतिनिहतः प्रतिरुद्धः महापाप
पांसूनां प्रवेशो यत्र तदित्यर्थः । पापहारिण्यास्तव सान्निध्यादिति भावः । तदुक्तं
काशीखण्डे, 'पापपांसुमहावात्या पापद्रुमकुटारिका । पापेन्धनदवामिश्र गङ्गेयं पुण्य
वाहिनी ॥' इति । कथमपि केनापि प्रकारेण । निर्मुक्ता नो भवेयुरिति ।
कर्मान्तराणां सापायत्वात् प्रभावराहित्याच्चेति भावः । स्पष्टमेतत् काशीखण्डे,
'कलौ वारणसीपुरी । कलौ भागीरथी गङ्गा' इति । तत्रैव तीरे एव । सुस्थिति
स्थेमसौख्यं सुस्थितौ यः स्थेमा तत्प्रभवं सौख्यम् । स्थिरावाससुखमिति
यावत् ॥ ४ ॥

सञ्चिन्त्यान्त्यामवस्थां बहुलकफकृतश्वासरोधैरसङ्गां

कष्टां नाहं विभेमि त्विदशधुनि परैः सर्वथा दुर्निवाराम् ।

यत्तावत् सन्निधाय ध्रुवमुरुकृपया चालयिष्यस्यशङ्कं

दासेऽस्मिन् पाणिपद्मं प्रबलभवमहारोगसिद्धौपधाग्रयम् ॥ ५ ॥

देवान् विस्मापयन्ती विकृतयमभटान् दूरमुच्चाटयन्ती

प्रादुर्भूता पुरस्तादतनुतनुरुचा स्मेरवक्त्राम्बुजश्रीः ।

कालारातिद्वितीये शरणमभियतस्त्वत्पदाम्भोजयुग्मं

प्राणापायं मम त्वं मुनिवरनिकरश्चाधनीय विधेहि ॥ ६ ॥

दुर्वारानाद्यविद्यातिमिरस्त्रकरं ब्रह्मविद्यातरङ्गे

दासायास्मै तदानीं समुपदिश महावाक्यमद्वैतनिष्ठम् ।

यस्मै भिक्षुप्रकाण्डाः क्षपितमलचया वीतरागाः प्रशान्ताः

सश्रद्धं संश्रयन्ते निखिलगुरुशिरःश्लाघिते देशिकेन्द्रान् ॥ ७ ॥

सञ्चिन्त्येति ॥ बहुलेति । बहुलेन प्रवृद्धेन कफेन कृतः यः श्वासरोधः

श्वासप्रतिबन्धः तैरित्यर्थः । कष्टां शोच्याम् । परैः बन्धुजनौपधादिभिः । दुर्निवारां प्रतीकारं कर्तुमशक्याम् । तावत् तदा । तादृश्यान्त्यकाले इत्यर्थः । अशङ्कं पापि त्वादस्पृश्योऽयमित्यादिशङ्कां विना । प्रबलो यो भवमहारोगः तस्य सिद्धौपधाग्रयमित्यर्थः । 'मेयजं भवरोगिणाम्' इत्यादिस्मृतेः ॥ ५ ॥

देवानिति ॥ अतनुतनुरुचा अनल्पशरीरकान्त्या । इदं विस्मापने उच्चाटने

च करणम् । द्वितीये सहधर्मिणि । अभियतः अभिगच्छतः । प्राणापायं प्राण वियोगम् ॥ ६ ॥

दुर्वारेति ॥ स्त्रकरः सूर्यः । अविद्यानाशकत्वोक्त्या तद्विलासमृतसंसार

नाशकत्वमपि सूचितम् । ब्रह्मविद्यातरङ्गे इति । ब्रह्मविद्यैव तरङ्गो यस्यास्तस्याः सम्बुद्धिः । 'वाणी वेदवती वित्ता ब्रह्मविद्यातरङ्गिणी' इति स्मरणात् । अनेन ब्रह्मविद्यायाः स्वाधीनत्वमुक्तम् । तदानीं प्राणापायकाले । अद्वैतनिष्ठम् , अद्वैते, द्विधा इतं द्वीतं तस्य भावो द्वैतम् । तदुक्तं वार्तिके—'द्विधेतं द्वीतमित्याहुः तद्भावो द्वैतमुच्यते' इति । न विद्यते द्वैतं यत्र तदद्वैतं तस्मिन् ब्रह्मणि । प्रत्यक्ब्रह्मैक्ये इति

अज्ञात्वा ते प्रभावं वत निगमगिरां विस्तरैः स्तूयमानं
 सुस्पष्टं विश्वविश्वोद्भवमुखविधिक्रीडितैश्चानुमेयम् ।
 आशापाशैर्भ्रमन्तं दिशि दिशि समुपाकृष्टमेतं जरन्तं
 पश्योद्विग्नं प्रपन्नं प्रणतजनमनस्तापभङ्गैरपाङ्गैः ॥ ८ ॥

यावत् । निष्ठा तात्पर्यं यस्य तत् । यस्मै महावाक्याय । तदुपदेशं लब्धुमिति
 यावत् । भिक्षुप्रकाण्डा इति । सविशेषणेनानेन वैराग्यादिसाधनचतुष्टयसम्पत्ति
 र्दृशिता । सश्रद्धमिति । श्रद्धा च 'गुरुवेदान्तवाक्येषु भक्तिः श्रद्धेति कीर्तिता'
 इत्युक्तलक्षणा । संश्रयन्ते सम्यक् यथाविधि श्रयन्ते शरणत्वबुद्ध्या उपसर्पन्ति ।
 निखिलेति । निखिलगुरुः निखिलानां गुरुः परमेश्वरः । तदुक्तं पतञ्जलिना । 'पूर्वेषा
 मपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् ।' इति । तथा शिवपुराणे च—'प्रतिसर्गं प्रसू
 तानां ब्रह्मणां शास्त्रविस्तरम् । उपदेष्टा स एवासीत् कालावच्छेदवर्तिनाम् ॥ काला
 वच्छेदयुक्तानां गुरुणामप्यसौ गुरुः ।' इति । 'गुशब्दस्त्वन्धकारस्स्यात् रुग्णवद्
 स्तन्निरोधकः । अन्धकारविरोधित्वाद्गुरुरित्यभिधीयते ॥' इति तारकोपनिषदि गुरु
 शब्दो निरुक्तः । निखिलगुरवः निखिला गुरवः देशिका इति च । परमेश्वरपक्षे
 शिरःश्लाघनं शिरसि वहनम् । देशिकपक्षे आश्चर्यातिरेकेण शिरसश्चात्नम् । सम्बु
 द्विभ्यां महावाक्योपदेशो परमयोग्यता दर्शिता । ननु ब्रह्मविद्यावत्त्वं परमेश्वरस्यैवेति
 तदुपदेष्टृत्वं नान्यस्येति चेन्न, भगवत्या उमादेव्या ब्रह्मविद्याप्रदायिनीत्वस्य श्रुति
 पुराणप्रसिद्धेः । तलव्कारिणामुपनिषदि तस्याश्चकादीन् प्रति, श्वेताश्वतरोपनिषदि
 महर्षान् प्रति च ब्रह्मविद्योपदेशस्य श्रुतत्वात्, कूर्मपुराणे 'पार्वती परमा देवी सर्वविद्या
 प्रदायिनी' इति स्मरणाच्च । तथा 'विद्या वेगवती वन्द्या ब्रह्मणी ब्रह्मवादिनी । निर्मलज्ञान
 जननी निश्चोपप्राणितापहृत् ॥' इत्यादिस्मरणेन च गङ्गाया अपि तथात्वसिद्धेः । तत्र
 ब्रह्मवादिनीत्यस्य ब्रह्म वदितुमुपदेष्टुं शीलं यस्यास्तेत्यर्थकत्वात्, निर्मलज्ञानजननीत्यस्य
 उपदेशादिद्वारा ब्रह्मात्मन्यज्ञानोत्पादनीत्यर्थकत्वात् । एवं ज्ञानरूपस्य चन्द्रस्य शिरसि
 धारणं परमेश्वरस्यैव गङ्गाया अपि पुराणादिभिद्धम् । तच्च ज्ञानप्रदत्तप्रत्यायकमित्य
 तोपि गङ्गाया ज्ञानवत्त्वतदुपदेष्टृत्वात्किं परमेश्वरस्यैव निर्व्यूढमिति ॥ ७ ॥

अज्ञात्वेति ॥ गङ्गे इत्यर्थमिद्धम् । वतेति खेदे । प्रभावस्य मुञ्जेयता
 माह—निगमेति । निगमगिरां वेदवाचां । विस्तरैः प्रपञ्चैः । उपतृणतया

कारुण्याब्धे क्षमस्व प्रबलतरमिदं साहसं हासमूलं

स्तोतुं मौढ्यात् प्रवृत्तो यदयमनुपमप्राभवां त्वां वराकः ।

गौरीकान्तोपि यस्याः स्पृहयति भगवानव्ययश्चन्द्रमौलि-

धर्तुं मूर्धा पदाब्जं सततमसुलभं तीर्थसेव्ये नमस्ते ॥ ९ ॥

एकत्र स्नानघोषैस्सुरधुनि परतो हन्त सङ्कल्पघोषै-

रन्यत्र ब्रह्मघोषैरपरदिशि तथा दानमन्त्रादिघोषैः ।

त्वन्नामस्तोत्रघोषैः श्रवणसुखकरैरन्यतो लोभनीयं

भूयः प्रेक्षेय किञ्चो तटमिदममरश्लाघितासुप्रयाणम् ॥ १० ॥

वेदार्थप्रकाशकैरितिहासपुराणैरिति यावत् । स्तूयमानम् । अनेन शब्दप्रमाणं दर्शितम् । अनुमानमाह—विधेति । अत्र सुखशब्देन स्थितिलययोः परिग्रहः । विधिर्धेति । विचिन्तयर्थः । आशापाशैः समुपाकृष्टं भ्रमन्तमित्यन्वयः । जरन्तं वृद्धम् । उद्धिष्टं निर्विण्णम् । प्रपन्नं शरणागतम् ॥ ८ ॥

कारुण्येति ॥ हासमूलम् अशक्नोति स्वरूपत्वात् परिहासकारणम् । अनुपमप्राभवामिति । तथाच ब्रह्मवैवर्ते—‘यस्याः प्रभावः अतुलः पुराणेषु श्रुतौ श्रुतः’ इति । वराकः शोचनीयः । प्रकृते वाचि । भगवानित्यादि । तथाभूतोपीत्यर्थः । अव्यय इति । व्येति विविधतया एति, जायते, अस्ति, वर्धते, परिणमते, अपक्षीयते, नश्यतीति बाष्प्यायणिपरिगणिता ये पद्मभावविकारास्तान् प्रतिपद्यत इति व्ययः, स नेत्यव्ययः जननादिविकारश्च इत्यर्थः । यद्वा, ‘ज्ञानं विरागमैश्वर्यं तपस्सत्यं क्षमा धृतिः । संपृत्वमात्मसम्बोधो धृष्टिष्ठातृत्वमेव च । अव्ययानि दशैतानि नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे ॥’ इत्युक्तानि दशाव्ययानि, तद्वानित्यर्थः । अर्श आद्यच् । तीर्थसेव्ये इति । ‘कामप्रदानि तीर्थानि त्रैलोक्ये यानि कानि चित् । तानि सर्वाणि सेवन्ते काश्यामुत्तरवाहिनीम् ।’ इति । तीर्थानि च महानद्यादीनि । यथोक्तमानुशासनिके—‘यास्तु लोके महानद्यस्तास्सर्वास्तीर्थसंज्ञिताः । समुन्द्राश्च महातीर्थं पावनं परमं शुभम् ॥’ इति । कोशे तु, ‘निपानागमयोस्तीर्थमृषिजुष्टे जले गुरौ’ इति ॥ ९ ॥

एकत्रेति ॥ सङ्कल्पघोषैः सङ्कल्पः कर्मारम्भसमये सङ्कल्पनीयार्थप्रकाशकवाक्यम्, तद्घोषैः । ब्रह्मघोषैः वेदघोषैः । त्वन्नामस्तोत्रघोषैः त्वन्नामस्तोत्रयोः

लेखव्यूहार्पितोद्यत्परिमलकमलाकीर्णकल्लोलमाला—

खेलद्वातावधूतक्षितिरुहलतिकाजातरुद्धार्कतापम् ।

संसाराध्वश्रमातैः श्रितमूलपलसत्सैकतं ते कदैत—

त्तीरे भूयो न दिदृक्षाविषयमपि जनान् पावयत् संश्रयिष्ये ॥ ११ ॥

कोटीरन्यस्तखण्डप्रचितशशिपरांशाभिगङ्गायाल्लिकाढ्यं

चिह्नीलास्यावभासं विसृमरकरुणाशीतपाताक्षिकोणम् ।

आकम्प्राकारनासं मृदुहसितसुधाचारुबिम्बाधरं ते

वक्त्राब्जं मन्मथारेथिरसुकृतफलं भासतां मानसे मे ॥ १२ ॥

घोषैः । लोमनीयं स्पृहणीयम् । श्रवणसुखकरैरिति । सर्वत्र घोषपदैः सह सम्बध्यते ।
अमरश्लाघितासुप्रयाणम् अमरैः श्लाघितम् असुप्रयाणम् अन्त्ययात्रा यत् तत् ।
'त्वत्तीरे मरणन्तु मङ्गलतरं देवैरपि श्लाघ्यते' इति भगवत्पादवचनात् । 'यत्र
काश्यां मृतो जन्तुर्ब्रह्मनारायणादिभिः । प्रबद्धमूर्धाञ्जलिभिर्नमस्येतातिथलतः ॥'
इति च ॥ १० ॥

लेखेति ॥ लेखव्यूहेन देवसमूहेन अर्पितानि उद्यत्परिमलानि यानि
कमलानि तैराकीर्णानि कल्लोलानां मालासु पङ्क्तिषु खेलता वातेन अवधूतानां कम्पि
तानां क्षितिरुहाणां लतिकानाञ्च जातेन समूहेन रुद्धः अर्कतापो यत्र तदित्थः ।
उलपलसत्सैकतम् उलपैः तृणविशेषैर्लसन्ति सैकतानि यत्र तादृशम् । एतच्चदिति ।
तथाविधाया गङ्गाया नित्यसम्बन्धादिति भावः । गङ्गाया दिदृक्षान्वेद एवकत्वं
मविष्ये स्मर्यते—'कदा द्रक्ष्यामि तां गङ्गां कदा स्नानं लभेमहि । इति पुंसा
भिलषिता कुलानां तारयेच्छतम् ॥' इति ॥ ११ ॥

हरशिरसि हि घुष्यन्दैवतं नैव विष्णो—

रधिकमिति ननर्त व्यास उद्धृत्य बाहुम् ।

लघु यदनुचराग्रयः स्तब्धवाग्दोषमेनं

मुनिमतनुत नन्दी तं भजे विश्वनाथम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां चतुर्थस्तरङ्गः ॥

वक्ताञ्जम् अञ्जमिव वक्त्रम् । मानस इति । अत्र श्लेषमहिम्ना मानससरसि अञ्ज
मित्युपमा प्रतीयते ॥ १२ ॥

भगवान् वेदव्यासः परममागवतः काशीमागत्य परमशिवं निन्दन् शिष्यैः
सह सव्यं भुजमुत्क्षिप्य ननर्त । तदा क्रुद्धेन नन्दीश्वरेण स्तम्भितभुजदण्डकण्ठः
सन् विष्णुना गृढं प्रेरितर्शिश्वमस्तौषीदितीमां पुराणकथामालम्ब्य विश्वनाथं स्तौति—
हरशिरसीति ॥ हीति पुराणादिप्रसिद्धिं द्योतयति । घुष्यन्निति । तत्प्रकारश्च
काशीखण्डे—‘परिनिर्मध्य वाग्जालं मुनिश्चित्यासकृद्बहु । इदमेकं परिज्ञातं सेव्यः
सर्वेश्वरो हरिः ॥’ इत्यादिः । व्यास इति । व्यास्यति वेदानिति व्यासः,
व्याङ्पूर्वकादस्मात्तोरच् । अस्य निरुक्तिर्महाभारते—‘यो व्यस्य वेदांश्चत्वारस्त
पसा भगवानृषिः । लोके व्यासत्वमापदे काष्ण्यात् कृष्णत्वमेव च ॥’ इति ।
व्यस्यतीति व्यासः विपूर्वकादस्यतेर्घञ् इति पक्षेऽप्यर्थः पूर्वोक्त एव । सहस्रनाम
भाष्ये भगवत्पादैरप्युक्तम्—‘ऋग्वेदादिविभागेन चतुर्धा वेदा व्यस्ताः । तत्राद्यो
वेदः एकविंशतिधा कृतः । द्वितीय एकोत्तरशतधा कृतः । सामवेदस्महस्रधा
कृतः । अथर्ववेदः नवधा शास्त्राभेदेन कृतः । अन्यानि पुराणानि व्यस्तान्यने
नेति व्यासः’ इति । बाहुं दक्षिणं भुजम् । तदुक्तं काशीखण्डे—‘सव्यमुत्क्षिप्य
वै भुजम्’ इति । स्तब्धेति । स्तब्धौ वाग्दोषौ वचनवाहू यस्य तम् । तदुक्तं
तत्रैव—‘तस्तम्भ तावत्तद्बाहुं स शैलादिः स्वलीलया । वावस्तम्भश्चापि तस्या
सीत् ॥’ इति । अत्र शैलादिः नन्दीश्वरः इति ॥

॥ १३ ॥

पञ्चमस्तरङ्गः ।

॥ रयाकृष्टैविष्टपविपिनकल्पद्रुमलता-

कदम्बा कल्लोलभ्रमकवळिताशाभ्रकुहरा ।

महावर्तभ्राम्यत्त्रिदशगणयाना विधिपुरात्
क्षरन्ती संरुद्धद्युमणिपदवी देवि जयसि

॥ १ ॥

समुत्पत्तिमातस्तव मधुरमूर्तेर्मधुरिपोः

पदाम्भोजाद्वासो भवशुभकपर्दोदरगृहे ।

दृढाऽऽचद्वा श्रद्धा निखिलभवसन्तापहरणे

महिम्नां भूमा ते सुरतटिनि विश्वोत्तरतरः

॥ २ ॥

सकामैर्निष्कामैरपि भवसि सेव्या त्रिपथगे

परा मूर्तिः शम्भोर्दुरितचपदावानलशिखा ।

जगत्सृष्टिस्थेमप्रलयकलना मुक्तिरमणि

त्वदायत्ता केन त्वमसि तुलनीया कविवरैः

॥ ३ ॥

रयेति ॥ रयेण वेगेन आकृष्टः सह नीतः त्रैविष्टपविपिनं नन्दनोद्यानं
तस्मिन् ये कल्पद्रुमा लताश्च तेषां कदम्बः समूहो यया । कल्लोलानां भ्रमेण कवळिताः
आच्छादिता आशाः दिशः अत्रस्य गगनस्य कुहरः अन्तर्भागश्च यया सा ॥
अत एव संरुद्धद्युमणिपदवी संरुद्धा द्युमणेः सूर्यस्य पदवी मार्गो यया सेत्यर्थः ।
प्राधान्यात् द्युमणीत्युक्तम् । विधिपुरात् मत्वनिलयात् । क्षरन्ती भुवं प्रति प्रवहन्ती ।
अस्मिन्नुत्तरस्मिन् तरङ्गे शिखरिणीवृत्तम् ॥ १ ॥

समुत्पत्तिरिति ॥ पदाम्भोजात् दक्षिणपदाब्जादित्यर्थः । तदुक्तं नारदीय
पुराणे—‘हरेर्दक्षिणपादाब्जक्षालनादभरापगा । चामपादोद्भवा वापि सरयूर्मानसप्रसूः ॥’
इति । निखिलेति । निखिलानां निखिला वा ये भवसन्तापाः संसारदुःखानि
तेषां हरणे समूलविनाशने इत्यर्थः ॥ २ ॥

सकामैरिति ॥ त्रिपथगे इति समुद्रप्राग् भगीरथानीतत्वं सूच्यते । तेन
भक्तमसेव्यत्वनुपपादितम् । परा मूर्तिः सूर्यन्तरम् । ‘मदैव सा परा मूर्तिस्तोय

विना त साहाय्यं प्रभवात् न काश्या पशुपात--

गतासुभ्यो मुक्तेः श्रुतिकथितदाने कथमपि ।

अतो युक्तं मूर्ध्ना गिरिवर्स्तनूजे स भवती-

मयौघानां हन्त्रीं सुबहुमनुते नित्यमिति यत्

॥ ४ ॥

वियुक्तैर्युक्तैर्वा बहुविधतपोदानयजनै-

र्न वा योगैर्लभ्यं सुस्थुनि यदायासजटिलैः ।

सकृत् स्नानादस्यामुदगभिसरन्त्यां त्वयि जवात्-

समस्तानां नूनं तदतिसुलभं शाश्वतपदम्

॥ ५ ॥

रूपा शिवात्मिका ।' इति स्मरणात् । मुक्तिरमणीति । मुक्तिरेव रमणी मनो
हरकलेवरा योपा, तद्रूपधारिणी मुक्तिरिति यावत्, तादृशि इत्यर्थः, 'मूर्तिम
न्मुक्तिरमणी' इति स्मरणात् । अनेन निष्कामसेव्यत्वम् परा मूर्तिश्शम्भोरित्यनेनो
भयसेव्यत्वञ्च प्रतिपादितम् । शम्भुमूर्त्यन्तरत्वस्योपपादकं जगदित्याद्यायत्तैत्यन्त
मिति च बोध्यम् ॥ ३ ॥

विनेति ॥ पशुपतिः रुद्रः, 'ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्ताः पशवः परिकीर्तिताः । तेषां
पतित्वाद्देवेशः शिवः पशुपतिः स्मृतः ।' इति स्मरणात् । अत्र पतिः स्वामी,
पातेरौणादिके उतिप्रत्यये रक्षकश्च । तत्र स्वामित्वं पशूनां बन्धने, बन्धनादमोच
यित्वैव आमणे, तेषु स्वैकशरणानाम्मोचने च सामर्थ्यम् । रक्षकत्वं तु तत्पाशमोच
कत्वम् । तथाच हरिवंशे, 'पालयामि पशून् यस्मात्सृजामि च यदृच्छया । तेषाञ्च
पतिरेवाहं तस्मात् पशुपतिः स्मृतः ॥' इति । द्रोणपर्वण्यपि, 'सर्वान् यच्च पशून्
पाति तैश्च यद्रमते पुनः । तेषामपि पतिर्यच्च तस्मात् पशुपतिः स्मृतः ॥' इति ।
मुक्तेरिति दाने अन्वेति । काश्यां मृतेभ्यः परमशिवो मुक्तिं ददातीत्यर्थः श्रुति
कथित इत्यर्थः । कथमपि न प्रभवतीति सम्बन्धः । साहाय्यप्रकारं दर्शयितुं विशिमष्टि—
अघौघानां हन्त्रीमिति ॥ ४ ॥

वियुक्तैरिति ॥ वियुक्तैः व्यस्तैः । युक्तैः समस्तैः । आयासजटिलैः
आयासबहुलैः । उदगभिसरन्त्यामिति । उत्तरवाहिन्या गङ्गाया विशेषस्मरणात् ।
समस्तानाम्, न तु कस्यचित् प्राणिविशेषस्य ॥ ५ ॥

मक्रुन्मानादेव प्रचुरमहिमन्यम्युनि कला ।

प्रमादस्ते हस्ते, विधिहरिगिरीशान्मनि शिवे ।

प्रमत्तायां मत्स्यां त्वयि जगति किं किञ्च सुलभ

वृणामौदामीन्यं यदिह तदहो पापमहिमा

॥ ६ ॥

मक्रुदिति ॥ प्रचुरेति । प्रचुराः महिमानो यत्र तस्मिन् । महिमा च

दर्शनस्पर्शनादिना निखिलपापनाशकत्वादित्यपि । तथाच महाभारतवचनम्—

‘गङ्गाम्नां सर्वविधं सर्वपापप्रणाशकम् । चान्द्रायणसहस्रन्तु यश्चरन् पापशोधनम् ।

पिबेद्यश्चैव गङ्गाम्भस्सर्मा स्यान्ना न वाऽममौ ॥ भवन्ति निर्दिष्टास्तर्पा यथा तार्क्ष्यस्य

दर्शनात् । गङ्गाया दर्शनात्तत्रसर्वपापैः प्रमुच्यते ॥’ इति । अत्र पूर्वमुदाहृतगान्ध

वचनं च स्मर्तव्यम् । ते इति प्रमादे अम्युनि चान्तेति । हस्ते क्षिप्रमाध्य

इत्यर्थः । विधीत्यादि । विमूर्तिस्वरूपे इत्यर्थः । अम्युनीत्यस्य विशेषणमेतत् ।

तथाच ब्रह्मसूत्रे—‘ब्रह्मविष्णुशिवदेवत्रिणी सर्वयज्ञफलदा शिवप्रदा । सर्वदान

जपयज्ञभोगदा गङ्गाया न हि समं जगत्त्रये ॥’ इति । ननु अपूर्वमेव कर्म

व्यापारतया तत्तत्फलजनकम्, न प्रमाद इति मन्ये प्रसादसिद्धयुक्तिं किमर्थंयत

आह—प्रमत्तायामिति । किं किञ्च सुखमिति । अयं भावः—मायावृत्तिरूपयो

रीश्वरप्रमादकोपयोरेव कर्मव्यापारत्वात्तयोश्च फलमनवाप्तिनि तत्तदन्तर्गणे अप्रच्छे

दकृतान्यमभ्यन्धस्वीकारेण फलसामानाधिकरण्यामभवात्तज्जमिन्यभिमनमपूवं फल

व्यापारतया कल्प्यते । स्पष्टेष्टे—‘फलमत उपपत्तेः’ इत्यधिकरणे मूलमुक्तायामिति ।

अथवा, प्रसादजन्येच्छाया एव व्यापारत्व कल्प्यते, नत्त्वपूर्वस्य, आगमवेदिना

मते एतदस्मै दाम्भ्यामीत्याकाशिकाया ईश्वरेच्छाया एव धर्मत्वात् । तदुक्तमुपहार

प्रकाशिकायान्—‘फल इत्यपरे प्राहुस्तदेवागमवेदिन । ईश्वरेच्छेति तं विद्या

फलसत्येव सा फलम् ॥’ इति । अथ व्याख्या—आगमवेदिन अपरे तत्र

फलमात्रेण फल एव न त्वपूर्वमिति प्राहुर्नित्यर्थः । फलपदस्य दृष्टानीमित्यादि

प्रतीतिरिषयस्मृत्येव प्रसिद्धिः, न ईश्वरेच्छाया । प्रहने च ईश्वरेच्छेय फल

पदार्थत्वेन विरक्षिता । अत्र प्रहनशब्दार्थमीश्वरेच्छेति विद्यादित्यह—ईश्वरेच्छेति ।

ईश्वरेच्छा चार ‘एतदस्मै दाम्भ्यामि’ इत्याकाशिका घोष्या । फलदयेवेति । सा

ईश्वरेच्छा फल फलदयेव जनयत्येवेत्यर्थः । नयान ईश्वरेच्छाया फलजननेन,

निजाङ्गं यातेभ्यो भवदहनतापोदिततृपा

परामृश्यालोलैश्शिशिरतरवीचीकरतलैः ।

त्रिलोकीमातस्तुं प्रदिशसि परं वत्सलमनाः

पयः स्वं माधुर्यप्रशमितसुधाहङ्कृतिभरम् ॥

॥ ७ ॥

स्फुरत्कामाद्युग्रप्रतिपवनसातत्यवलनं

महाघौघावर्तं विविधविषयग्राहभयदम् ।

तरन्त्वेते मर्त्या भवजलधिमित्यात्तकृपया

त्वया क्लृप्ताः पोतास्सुरतटिनि कल्लोलनिवहाः

॥ ८ ॥

समुन्मीलत्पाथोरुहकुहरलज्जाकररुचौ

भवत्पादे मातः स्मरहरशिरःसादरधृते ।

सदा चित्तासङ्गात् परमिह समीहे न सुमनः—

किरीटोद्यद्रत्नद्युतिविहितनीराजनविधौ ॥

॥ ९ ॥

कलयतीति व्युत्पत्त्या कालपदार्थत्वात् 'ईश्वरेच्छेति तं विद्यात्' इत्यस्य नासङ्गतिरिति भावः इति । स्वर्गादिरूपेष्टविषयकेच्छारूपो धर्मः, नरकादिरूपानिष्टविषयकेच्छा रूपश्चाधर्मः इति विवेकः । इष्टानिष्टविषयकेच्छयोः प्रसादप्रकोपजन्यत्वं लोके अनुभवसिद्धमतो धर्मरूपेच्छा ईश्वरप्रसादाज्जायते, अधर्मरूपा च कोपादित्यवश्यमङ्गी कार्यमिति प्रकृते अपूर्वसम्पादनाय न प्रसादस्यापेक्षितत्वमित्याशयः ॥ ६ ॥

निजेति ॥ निजाङ्गं निजोत्सङ्गं तृया हेतुना यातेभ्यः प्रदिशसीत्यन्वयः । वत्सलमना इति । वत्सः कामः इच्छा स्नेह इत्यर्थः, वृत्तिविषये वत्सशब्दस्य कामार्थकत्वात् । तद्वत् वत्सलम् । 'वत्सांसाम्यां कामबले' इति मत्वर्थीयोऽ च्प्रत्ययः । तादृशं मनो यस्यास्तेत्यर्थः । पयः जलं स्तन्यञ्च ॥ ७ ॥

स्फुरदिति ॥ प्रतिपवनः प्रतिवायुः तस्य सातत्यवलनम् अविच्छेदेन वानं यत्र स्फुरतीत्यर्थः ॥ ८ ॥

समुन्मीलदिति ॥ कुहरः अन्तर्भागः । सदा चित्तासङ्गः चित्तस्य सन्तता वस्थानम् । परम् अन्यत् । ननु शशिकलापि भगवता शिरसि धार्यते ततः

अनाचरो दूरे श्रुतिविहितकर्माणि निखिला-

न्यस्तसङ्गी हित्वा वत विगतलज्जः पशुरिव ।

भ्रमन् भोगासक्तस्सुरधुनि भवद्भक्तितरणि

विना संसाराब्धिं कथमिव तरेयं कुरु कृपाम्

॥ १० ॥

पुराणानां पद्धक्तिर्वहु वदति वेदोदितमनु

त्वदीयं माहात्म्यं समुचितकथासङ्घटनया ।

तदेतद्यत्किञ्चिन्निखिलमपि तत्ते निगदितुं

जगत्यां को नाम प्रभवति परब्रह्ममहिषि

॥ ११ ॥

को विशेषो गङ्गायाः, येन भजनीयता स्यादित्याशङ्क्याह—सुमन इत्यादि । सुमनसां देवानां किरीटेषु उद्यतां प्रकाशमानानां रत्नानां घृतिभिः विहितो नीराजनविधिर्यस्य तथाभूते इत्यर्थः । सकलदेवबन्धे इति यावत् ॥ ९ ॥

अनाचार इति । आचारश्च शिष्टानामभिमतो दयादाक्षिण्यादियुक्तो वृत्ति विशेष इति माधवीये । धर्माधिकारनिमित्तं शौचाचमनादिलक्षणः क्रियाविशेष इति स्मृतिमुक्ताफले । तरणिर्नोः तां विना तल्लाभाभावे इत्यर्थः । कुरु कृपामिति । अर्थात् भक्तिप्रभवाय ॥ १० ॥

पुराणेति ॥ बहु वदतीति । तथाच माघमाहात्म्यवचनम्—‘अहो विमुक्तः प्रेतत्वाद्वेणीपानीयविन्दुभिः । ब्रह्मापि नैव शक्तो हि मन्ये वक्तुमपां गुणान् ॥ गङ्गायास्तन्महादेवो धत्ते वै कथमन्यथा । अचिन्त्यशक्ति गङ्गाम्भः तिलमात्रन्तु यः पिवेत् ॥ देवो भवेत्स सिद्धो वा गर्भस्थो न पुनर्भवेत् । न गङ्गासदृशी सिद्धिर्न गङ्गासदृशी मृजा ॥ न गङ्गासदृशी मुक्तिर्गङ्गा सर्वाधिका मता ।’ इति । नारदीयवचनमपि, ‘मेरोस्सुवर्णस्य च सर्वरत्नैः संख्योपलानामुदकस्य वापि । गङ्गा जलानाञ्च तु शक्तिरस्ति वक्तुं गुणाण्यापरिमाणमन ॥’ इति । वेदोदितमनु वेदोक्तमनुसृत्य । ‘इरावतीं मधुमतीं पयस्विनीममृतन्त्पामूर्जस्वतीं त्रिदिवप्रसूतां गङ्गां श्रितासन्निदिवं व्रजन्ति । ऋषिजुष्टां विष्णुपर्दां पुराणां सुपुण्यधरां मनसा हि लोके सर्वात्मना जाह्नवीं ये प्रपन्नान्ते ब्रह्मणः सदनं सम्प्रयान्ति । लोकानि

निभाते त्वन्नामस्तुतिनिग्रहमुच्चैः प्रपठता

जनानां स्नानार्थं सुरदटिनि तीरं श्रितवताम् ।

निरस्तास्पृश्यत्वं पुनरपि महासम्भ्रममहो

कदाऽहं पश्येयं त्वयि निरुपमप्रेमलसितम्

॥ १२ ॥

व्यतनुत मदभङ्ग भैरवाद्यैर्निजाशै-

र्नलिनभवमुखानां कुन्ध्यता यस्सलीलम् ।

अजिनवसनमेन कूर्मकीलास्थिशृङ्ग-

प्रमुखकृतनिभूप रद्रमीडेऽग्निमुक्ते

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्या पञ्चमस्तरङ्गः ।

मात्रयति या जननीव पुत्रान् स्वर्गं सदा सर्वगुणोपपन्ना । स्थानमिष्टं ब्राह्म
मभीप्समानेर्गङ्गा सदैवात्मवशेस्पास्या । उल्लैर्जुष्टामिपतीं विश्वरूपामिरावती जनयित्वा
गृहस्य शिष्टैस्सेव्याम् अमृतां ब्रह्मकान्ता गङ्गा श्रयेदात्मविशुद्धिकाम ।' इत्यादि
सामावत्यनुसारेणेति यावत् । अत्रेयं व्याख्या—गङ्गा श्रितास आश्रिता इत्यर्थः ।
मृतास इति पाठे गङ्गाया मृतामसन्त त्रिदिव सुखात्मकं कैवल्यं ब्रजन्तीत्यर्थः ।
तथाचोक्तम्—'गङ्गायाञ्च जले मोक्षम्' इति । इरावत्यादयः पञ्च नदीप्रभेदाः
तदात्मिकाः । ब्रह्मणः सदनं वेकुण्ठम् । उभैर्देवैः, तेजोमयत्वात् । इपतीम् इच्छतीं
इच्छां कुर्वतीमित्यर्थः । इरावतीम् इरा भूवागाद्याः । तद्वतीं ब्रह्मकान्ता ब्राह्म
णानां कमनीयाम् अभिलषिताम्, सावित्रीरूपा वा इति । यत्किञ्चित् अत्य
ल्पमेव । तत् माहात्म्यम् । का नाम न कोपीत्यर्थः । अत्र हेतुः सम्बुद्ध्या दर्शयति—
परेति

॥ ११ ॥

निभात इति । निरस्तास्पृश्यत्वं निरस्तम् अस्पृश्यत्वं अस्पृश्यताबुद्धिर्येन
तमिति सम्भ्रमविशेषणम् । अयं नीचजातीयः न स्पृष्टव्यः इति बुद्धिर्जनानां
तदा नास्तीत्यर्थः । निरुपमेति । निरुपमस्य प्रेम्णो भक्तिरूपस्य लसितं प्रकाश
रूपमित्यर्थः

॥ १२ ॥

व्यतनुतेति ॥ भैरवाद्यरिति । आविपदेन शरभवीरभद्रादीनां ग्रहणम् ।
निजाशैः स्वाशास्तरैः । नलिनभवमुखानां ब्रह्मविष्णुपुरन्दरादीनाम् । ब्रह्मणः पञ्चम

शिगे मरवेण छेदयित्वा तस्य मदमहरत् । हिरण्यकशिपार्वधानन्तरमप्रशान्तकापो
 नहरि वहनि क्रूरकर्माण्याचरन्नर्तत । तदवलेप शरभेणोपसज्जहार । एव
 दक्षाध्वरे पुरन्दरादिसकलदेवावलेप वीरभट्रेण प्राशमयत् । उमाश्च कथा पुराणादि
 प्रसिद्धा । अजिनेति । भगवता दारुकावनस्थमुनिवृत्ताभिचारात्पन्नव्याघ्रचर्मधार
 णात् । यथाक्त स्कान्दे — 'ततो व्याघ्रा महान् क्रुद्ध आजगाम नग्यायुध ।
 तेपामृषीणा मर्मस्थ कोपोऽय निर्गता यथा ॥ तच्चादाय त्वचो भित्त्वा तदा
 चर्माग्नरोऽभवत् । शुशुभे चर्मणा तेन नानावर्णयुतेन च ॥ इति । अथवा,
 काश्या शिवभक्तजिनासयागतस्य गजासुरस्य वृत्तिरत्न निवक्षिता । यथाक्त तत्वेव—
 'वाराणस्या पुरा यातो गनरूपा महासुर । तापसान्धिवमक्ताश्च निहन्तु कोप
 दीपित ॥' इत्युपक्रम्य, 'हत्वा त कुच्चर भीममधृष्य दिग्गजैरपि । पादहस्तयुत चर्म
 विशम्याच्छिद्य तेन वे ॥ प्रावृत्त्यात्मानमात्मेश स्तूयमानाऽसिलेम्सुरै ।' इति ।
 पात्रे वाराणसीमाहात्म्येपि—'हत्वा गजावृत्तिं दत्त्य शूलेनावजया हर । वास
 स्तस्याकरोत् वृत्तिं वृत्तिवासेऽधरमस्त ॥' इति । क्रमेत्यादि । प्रमुखशब्देन कपाल
 ग्रहणम् । क्रमान्तारमुपसहस्य तदीयास्थधारणम्, वराहावतारमुपसहस्य तदीयभृङ्ग
 धारणम्, स्वय नीतानन्तरकल्पेषु पितामहानुपसहस्य तदीयकपालमालाधारणश्चापि
 पुराणादिप्रसिद्धमेव । अनेन परमेश्वरस्य सर्वतो बलवत्तरत्वमनितग स्पष्टीकृतम् ।
 रद्रमिति । तापत्रयात्मक ससारदुःखम्, दुःखहेतुरजान वा रत् । रद द्राव
 यतीति रद्र । पृषादरादित्वात्सावु । यथोक्त वायुसंहितायाम्—'रदूद स दुःखहेतुर्वा
 तद्द्रावयति य प्रभु । रद्र इत्युच्यते सङ्घिशिव परमकारणम् ॥' इति
 अथवा, रोदित्तीति रद्र, ब्रह्मण प्रीत्यर्थं तस्य ललाटादाभिर्भूतस्य परमेश्वरस्य
 शशवाभिनयार्थं रादनस्य भारते शान्तिपर्वाणि प्रतिपादनात् । 'सष्टयर्थं ब्रह्मण पुत्रो
 ललाटादुत्थित स्वयम् । अरदस्तुस्वर धार जगत प्रसुरव्यय ॥' इति । रत्या
 वेदरूपया धर्मादीन् बाधयतीति वा रद्र । रत्या प्रणवरूपया स्वात्मान प्रापयतीति
 वा रद्र । राख्यमाण धारशब्द कुर्वाणा द्रवति प्रविशति मर्त्यानिनि वा
 रद्र । रत् शब्द वेदात्मान कपादौ ब्रह्मणे ददातीति वा रद्र, 'वा ब्रह्मण
 निष्पाति पूर्वं या वे वेदाश्च प्रहिणाति तस्मै' इति श्रुते । ग्वमादिभिः प्रकाशैर्गुधा
 रद्रशब्दश्चिग्ननत्तरहस्यात् नो निरूपित । ईड इति । ईड्यना च श्रूयते—तमी
 शान्ता पुरप देवमीड्यम्' इति ॥

पष्ठस्तरङ्गः ।

समुद्भूता विष्णोः पदसरसिजाज्जन्मशमनी

महीभेदान् प्राप्ता सुरतटिनि माहस्रकमुखी ।

त्रयीसाराधारा जयसि विमला शङ्करगुरो-

र्मुखाब्जादाचार्यान् भणितिरिव तत्त्वाद्वयपरा

॥ १ ॥

समुद्भूतेति ॥ जन्मशमनीति । तदुक्त काशीखण्डे, 'पयोपि यत्रत्यमचिन्त्य वैभवं दिवि स्थितै साधु मुधाप्यते मुधा । तथा प्रसूतेस्तु पयोधरे पयो न पीयते पीतमिदं यदि क्वचित् ॥' इति । अत्र यत्रत्यमिति । काशीस्थमित्यर्थः । आप्यते पीयते । प्रसूतेर्मातु इति व्याख्या । भणितिरपि तथा बोध्या । त्रयी साराधारेति । त्रयीसार श्रुतिरस एवाधार उपादानविधया अवलम्ब्य यस्या सा । यद्वा, त्रयीसार श्रुतिप्रतिपाद्यशङ्कर आधार यस्यास्सा । भणितिपक्षे उपनिषन्मूलेत्यर्थः । गङ्गायास्त्रयीसारोपादानकत्वमुक्तं काशीखण्डे—'श्रुत्यक्षराणि निश्चोत्य कारुण्याच्छम्भुना मुने । निर्मिता तद्द्रवैरेषा गङ्गा गङ्गाधरेण वै ॥ योगोपनिषदा सारमेतमाकुप्य शङ्कर । कृपया सर्वजन्तूनां चकार सरिता वराम् ॥' इति च अयमर्थः — श्रुत्यक्षराणीति । हे मुने श्रुत्यक्षराणि उपनिषदक्षराणि निश्चोत्य निष्पीड्य उपनिषदर्थं निश्चित्येति यावत् । तद्द्रवैरेषा गङ्गा गङ्गाधरेण वै रसैः । तत्प्रतिपाद्यैर्ज्ञानन्दैरित्यर्थः । 'रसा वै स, रसं ह्येवायं लब्ध्वा आनन्दीभवति' इति श्रुतेः । 'कारुण्याच्छम्भुना सर्वेषामानन्दकारणेन गङ्गाधरेण एषा गङ्गा विनिर्मितेत्यर्थः । एतदेवोपादयति—योगोपनिषदामितीति । महीभेदान् भूभागविशेषान् प्राप्ता सती साहस्रकमुखी पतनकाले सहस्रमुखैर्विशिष्टापि तत्त्वाद्वयपरा तत्त्वतः वस्तुतः अद्वय एकस्सागर एव पर परायण यस्यास्तथामृता त्वं जयसीति सम्बन्धः । यथा शङ्करगुरो श्रीमच्छङ्कराचार्यपूज्यपादानां मुखाब्जात् समुद्भूता जन्मशमनी त्रयीसाराधारा भणितिर्येदान्तसूत्रभाष्यरूपा आचार्यान् 'चतुर्भिस्सह शिष्यैस्तु शङ्करोऽवतरिष्यति' इति वायुपुराणनिर्दिष्टान् पञ्चपादत्रोटकहस्तामलकसुरेधराभिधान् प्राप्ता तैर्गृहीता सती साहस्रकमुखी जीवेश्वरादिविषये विविध-याख्यारूपेण अनेका

अशक्य नैवास्ति त्रिभुवनसहस्राद्भुतकृति-

प्रगङ्गाया मायापरिकलितदास्ये किमपि ते ।

अकीर्तिस्ते माभूद्भवमहिषि पादाग्रपतित

गृहाणैतं दीन शरणरहितं द्राक्कृणया

॥ २ ॥

भयाम्भोधेः शश्वद्दुरितनिरतस्तारणमय

न खल्वहर्त्येनं सुरधुनि विधत्से यदि मतिम् ।

तदा भूयोप्यास्तां जनिरपि तु मुर्या मम भवे-

दमुर्या वा भक्तिस्तत्र चरणयोस्तत्र नियतम्

॥ ३ ॥

वान्तरभेदवती अपि तत्त्व प्रज्ञ एवाद्द्वयमेक पर परमतात्पर्यविषयो यस्यास्तथाभूता जयति । निम्नप्रतिनिम्नभावादिभिरभेदाध्यवसायादुपमा

॥ १ ॥

अशक्यमिति ॥ त्रिभुवनेत्यादि ते इत्यस्य विशेषणम् । मायाया स्वा धीनत्व सम्बुद्ध्या दर्शयति—मायेनि । मायया जडशक्तिरूपया परिकलित स्वीकृत दास्य यस्या इत्यर्थः । गृहाणेति । अग्रहणे दोष सूचयति—अकीर्तिस्ते माभू दिति । अग्रहणे मा अवश्य भवेदित्यर्थः । भवमहिषीति । सम्भावितानामकीर्ति लेशोपि दुस्सह, 'सम्भावितम्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते' इत्युक्तेरिति भाव द्राक् क्षिप्रम्

॥ २ ॥

भवेति ॥ शश्वद्दुरितनिरत इति । ससारसमुद्रात्समुत्तारणानर्हत्वे हेतुगर्भ मिदम् । मुग्या उत्तमा । अपुनर्भवदा भक्तिरिति यावत् । ससारतारणानर्हत्वे ससारतारकमुख्यभक्तेरप्यनर्हता । अत एव स्मर्यते—'भोगाय मन्दा कथिता सालोवयाप्यै च मध्यमा । अपुनर्भवदा भक्तिरुत्तमा दुर्लभा नृणाम् ॥' इति । तथाच तत्प्रार्थनाया नैष्फल्य मन्वान आह—अमुग्या वेति । मन्दादिरूपा या काचिद्वेत्यर्थः । भक्ति सेवा, 'भज सेवायाम्' इति स्मरणात् । तथाच लिङ्ग पुराणम्—'भज इत्येष वै धातु सेवाया परिकीर्तित । तस्मात् सेवा बुधै प्रोक्ता भक्तिशब्देन भूयसी ॥' इति । कायेन मनसा वाचा वा निष्पाद्यो भज नीयस्य तुष्टिहेतुर्व्यापार भजमानपुष्टनिष्ठो भक्तिरिति यावत् । भक्तेर्निभागो भाग यतादावुक्त—'श्रवणं कीर्तनं विष्णो स्मरणं पादसेवनम् । अर्चनं वन्दनं दास्य

समारब्ध यद्वा निखिलमिदमीय करुणया
शरीर पाथोभिर्जनिषु तत्र मृत्स्नाभिरथवा ।

भगद्भक्ताच्चैर्जा जननि भसितैस्तत्पदलग-

त्परामैर्जा भूतैरुत भवतु तल्लेशमिळितैः

॥ ४ ॥

भवत्तीर मुक्तेश्शरणमखिल पापशमन

तथाप्याहुर्भूयोमहिममणिकर्णारयसरसा ।

लसत्पुण्याख्यान प्रथितमप्रिमुक्त परतर

महेशो यस्याम्ब क्षणमपि त्रियोग न सहते

॥ ५ ॥

सत्यमात्मनिवेदनम् ॥ पुमाऽर्पिता विष्णौ भक्तिश्चेन्नवरक्षणा ।' इति । तत्र जनिषु ।
नियतमिति क्रियाविशेषणम् । नियतत्वं व्यापकत्वम् । तथाच सर्वासु जनिषु
भक्ति म्यादित्यर्थः ॥ १३ ॥

'ज्ञात्वा कलियुग घोर गङ्गाभक्ति सुगोपिता' इति स्मरणात् परमेश्वर
गोपिता ता कथमह दास्यामीत्याशङ्काया कल्पान्तरमाह—समारब्धमिति ॥ समा
रब्ध समुत्पन्नम् । पाथोभिरित्यादितृतीयान्तानामन्वयः । तवेत्यत्रापि सम्बध्यते ।
भगद्भक्ताच्चै यथाविधि भवद्भक्तप्रिभूतैः । सस्कारादिपूर्वक सम्पादितैरिति वा ।
तत्पदेति । भवद्भक्तपादेत्यर्थः । भूतैः पञ्चभूतैः । उतेति पक्षान्तरे । तल्लेश
मिळितैः तादृशावादीना लेशसयुक्तैः ॥ ४ ॥

भवदिति ॥ अखिल भवत्तीरमिति योजना । मुक्ते शरण मुक्तिप्रद
मित्यर्थः । तत्र हेतु —पापशमनमिति । आहु, पुराणादय इति शेषः । भूयो
महिमेति । भूयास महिमान यत्र तादृशेन मणिकर्णारयसरसा मणिकर्णी इत्याख्या
यस्य तादृशेन सरसा । मणिकर्णिकयेत्यर्थः । 'मणिकर्ण्य विधानतः' इत्यादिस्मरणात्
मणिकर्णीत्यपि सत्ता । इदञ्च लसदित्यत्र सम्बध्यते । महिमानश्चात्र निखिल
तीर्थसंयत्त्वमुक्तिवृत्तनिजकैङ्कर्यादयः । तदुक्तम्—'समासाद्य च मद्गशाहमभियान्ति
च नित्यशः । सस्नातु सर्वतीर्थानि मुक्तिदा मणिकर्णिकाम् ॥' इति ॥ 'मुक्तिर्हि
तत्किङ्करी' इति च । पुण्यान्त्रानमिति । पुण्य महापापनाशकम् आख्यान नाम
यस्य तथाभूतम् । तदप्युक्तम्—'नामापि गृह्यत काश्या सदैवास्त्वेनस क्षयः ।'

उपःस्नातः श्वेतांशुकमसितरुद्राक्षरुचिभृ-

जपन् सूक्तं रौद्रं तव दरगृष्टोदरशृतैः ।

कदा तीर्थैरभ्य त्रिभुवनपति खण्डपरशुं

समासिच्यार्चयं स्थिरतरमतिः श्रीफलदलैः

॥ ६ ॥

इति । अपिच, 'ब्रह्महत्यादिपापानि यस्या नाम्नोपि कीर्तनात् । त्यजन्ति पापिनं काशी सा केनेहोपमीयते ॥ वाराणसीति काशीनि महामन्त्रमिमं जपन् । यावज्जीवं त्रिसन्ध्यं तु जन्तुर्जातु न जायते ॥' इत्यादि । प्रथिनं स्वप्रापकापरपुण्यक्षेत्रादिकत्वादिना प्रसिद्धम् । तदुक्तं काशीखण्डे—'अन्यानि पुण्यक्षेत्राणि काशीप्राप्तिकराणि हि' इति । अविमुक्तमिति । अविमुक्तं काशी । तन्नाम निरुक्तं तत्रैव—'क्षेत्रे लिशूलिन् भवतोऽविमुक्ते विमुक्तिलक्ष्म्या न कदापि मुक्ते।' इति । तत्र अविमुक्तनामनिर्वक्तिर्विमुक्तिलक्ष्म्येतीति तद्व्याख्या । परतरं सर्वतोप्युत्तमम् । तथाच भगवत्पादाः—'गङ्गातीरमनुत्तमं हि सकलं तत्रापि काश्युत्तमा तस्या सा मणिकर्णिकोत्तमतमा यलेश्वरो मुक्तिदः' इति । काशीखण्डेपि, 'प्रयागतोपि तीर्थेशात् सर्वेषु भुवनेष्वपि । अनायासेन वै मुक्तिः काश्यां देहावसानतः ॥ प्रयागादपि वै रम्यमविमुक्तं न संशयः ॥' इति । परमेश्वरनिर्मितत्वेनाप्युत्कर्षः । तदप्युक्तं तत्रैव—'मया सृष्टानि विप्रेन्द्र भुवनानि चतुर्दश । अस्याः पुर्या विनिर्माता स्वयं विश्वेश्वरः प्रभुः ॥' इति । अपि च, ब्रह्मात्मरूपत्वादिनाप्युत्कर्षः ॥ तदप्युक्तं तत्रैव—'ब्रह्मात्मरूपा काशीयं दहेत् पापानि सर्वशः । दृष्टा सृष्टा स्मृता वापि किं पुनर्धर्मवासिनाम् ॥ संसारदावदहने पतितानां स्वकर्मभिः ॥ काश्येव शरणं नान्यत् मुक्तानामपि पार्वती ॥' इति, 'यथा नारायणः श्रेष्ठो देवानां पुरुषोत्तमः । यथेश्वराणां गिरिशः स्थानानां मैतदुत्तमम्' इति, 'वाराणस्याः वरं स्थानं न भूतं न भविष्यति । यत्र साक्षान्महादेवो देहान्ते स्वयमीश्वरः ॥ व्याचष्टे तारकं ब्रह्म तत्रैव ह्यविमुक्तके ।' इति, 'मुक्तिरेकेन जन्मना' इत्यादि च पुराणवचनमत्र द्रष्टव्यम् ॥ न सहत इति । तदुक्तं तत्रैव—'लभते स्म न शर्म शङ्करः प्रसरत्काशिवियोगजज्वरः' इत्यादि ॥ ५ ॥

उपःस्नात इति ॥ श्वेतेत्यादि । असिनवस्त्रधारणनिषेधात्, 'सितेन भस्मना कुर्यात्त्रिसन्ध्यं यस्त्रिपुण्ड्रकम् । सर्वपापविनिर्मुक्तश्चिवलोके महीयते' इति वचनात्, ब्राह्मणस्य श्वेतरुद्राक्षधारणस्यैव श्रुतत्वाच्च श्वेत्यं त्रिषु विशेषणम् । भस्मादिधारणं विना शिवपूजाया निष्फलत्वं लैङ्गे स्मर्यते—'विना भस्मत्रिपुण्ड्रं विना रुद्राक्षमालया । पूजि

सुधातः स्नादीयस्सुरतटिनि तीरैक्यसति -

स्नदीय पानीय विमलमखिलार्तिप्रशमनम् ।

प्रक्राम पीत्वातिप्रमुदितमना भक्तनिवहैः

प्रगातु त्वन्नामान्यवमरमसौ प्राप्स्यति कदा

॥ ७ ॥

सोऽपि महादेवो न स्यात्तस्य फलप्रद ॥' इति दरवरिष्ठोदरधृतै श्रेष्ठशङ्खान्त सम्भृतै । श्रेष्ठशङ्ख
शुप्रतिष्ठितत्वादिना । तदुक्त ब्रह्माक्षरखण्डे—'सुप्रतिष्ठितशङ्खस्य तीर्थे पञ्चामृतैरपि
अभिपिप्य महादेव रुद्रसूक्तैस्समाहित ॥' इति । खण्डपरशु, परान् शृणातीति परशु
गजासुरवधे खण्डा परशवोऽस्येति खण्डपरशुरिति टीकासर्वस्वे । खण्डयतीति खण्ड परशु
भ्येति वाचस्पत्ये । समासिच्य सम्यगभिपिच्य । श्रीफलदलैः निल्वदलैः । तेषां भगवतं
ऽतिप्रियत्वादिति भावः । तदुक्त बृहद्दर्मपुराणे—'शिव पुष्य शिवप्रिय' इति । 'यथा ३
श्रीफलतरुर्गङ्गा गङ्गाजल मम । तथा प्रियतम लक्ष्मि श्रीपत्न श्रीफलच्छद ॥' इति पुराण
न्तरवचनं च । अत्र श्रीपत्न पद्मम् । 'श्रीपर्णं पद्मजेषु च' इति कोशात् । निल्वदल
र्षणफलान्तु शिवरहस्यादावुक्तम्—'त्रिलयपत्रैस्तत्फलैर्वा भग्मना वा महच्छ्रूयम्
प्राप्नोति मुक्तिसाम्राज्यमपुनर्भवदायकम् ॥' इति । मलयाचलखण्डेषु, 'ब्रह्मन् निल्वस्य
माहात्म्यं वर्णितुं को नु शक्यते । असारमृते ससारे सारमेतच्चतुष्टयम् ।
गङ्गा च विष्वपूजा च सत्सङ्गश्चिन्तामण्यादौ प्रपञ्चितम् ॥' इत्यादि । 'निल्वस्य यत आदित्य उ-
त्तिष्ठन् ततो निल्व' 'तव वृक्षोऽथ निल्व' इति श्रुतिभ्यामादित्यमादरत्वं लक्ष्म
वृक्षत्वञ्च सिद्धमित्यतोऽप्युत्कर्षातिशयो बोध्यः । आदिपुष्पाहात्म्येऽपि, 'पत्राणि च प्रसू-
नानि यानि सन्ति दिवि क्षितौ । कोटिजन्मसु तैरसर्वैरर्चिते मयि यत् फलम् ।
एकेन निल्वपत्रेण प्राप्नुयादर्चकं फलम् ।' इति । विस्तररनु तत एवावगन्तव्यं
श्रीफलदलार्चनप्रकारादि पुरुषार्थचिन्तामण्यादौ प्रपञ्चितम् । कादया लिङ्गार्चनं प्रति
नारदीयवचनम्—'गङ्गायान्तु नर स्नात्वा यो लिङ्गं नित्यमर्चयेत् । एकेन जन्मन
मोक्षं परं प्राप्नोति स ध्रुवम् ॥' इति । इदमत्र बोध्यम्—निल्वदलार्पणं शिवपूजाय
उत्तराङ्गमिति सर्वत्र शिवपूजायाः परिपूर्णतासिद्धये निल्वार्पणं कार्यम् । यथोक्तं
पत्रालाभे शुष्कजीर्णपत्रम्, तस्याप्यलाभे सद्रजः, तस्याप्यलाभे यत्किञ्चित् पुष्पं
गृहीत्वा निल्वमिदमिति सङ्करप्यार्पणीयम् । स्पष्टञ्चेदं मलयाचलखण्डे इति ॥ ६ ॥

सुधात इति ॥ सुधात अमृतात् । स्वादीय मधुरतरम् । भक्तनिवहै-
रिति सहाय्यं तृतीया

॥ ७ ॥

कृतस्नानो भक्त्या दुरितहरमृचोयभमितैः

प्रशस्तै रद्राक्षैः कलितकवचस्माञ्जलिपुटः ।

तयीमुग्ये गङ्गे नरसखतनूजे कुरु दया-

मिति क्रोशन्नुच्चैस्तदभुवि वसेयं तत्र कदा

॥ ८ ॥

कृतस्नान इति ॥ कृतनित्यस्नान सन्नित्यर्थः । नित्यस्नानानन्तरमिति यावत् । दुरितहरमृचोयभमितैरित्येवाप्येतत् सम्बध्यते । अत्र क्रमो विवक्षितः । पूर्वं मृदा, ततो जलेन, अनन्तर भस्मनेति । मृत्तिकायास्तर्वाधिहरत्वादिकं तैत्तिरीयास्तमामनन्ति—‘मृत्तिके हन मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् । मृत्तिके ब्रह्म दद्यासि काश्यपेनाभिमन्त्रिता । मृत्तिके देहि मे पुष्टिं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । मृत्तिके प्रतिष्ठिते सर्वं तन्मे निर्णुद मृत्तिके । तथा हतेन पापेन गच्छामि परमा गतिम् ।’ इति । अत्र भाष्यम्—तृतीयमन्त्रमाह—हे मृत्तिके प्रशस्तमृतं यन्मया दुष्कृतमकर्तव्यं पापं कृतं तत् हन विनाशय । किञ्च यतस्त्वत्प्रक्षणा परमात्मना दद्यामूर्धिरूपेण स्थापिता ब्रह्मदद्यासि । ननु मामेवाभिमन्त्र्य कः स्नाति स्मैत्यत आह—काश्यपेन तदुपलक्षितैः परमर्षिभिः स्नानादिकाले अभिमन्त्रिता तद्दुष्कृतञ्च हतवत्यसि । अतश्शिष्टाचारप्राप्तत्वाद्वयमप्यभिमन्त्रयाम इति भावः । किञ्च मे मद्य पुष्टिं देहि । यतः पृथिवीरूपाया त्वयि सर्वं चतुर्विधं भूतजातं प्रतिष्ठितं वर्तते । अतस्त्वय्यधिष्ठिताय मद्य पुष्टिं देहीत्यर्थः । अनन्यपदेन सम्बुद्धिं त्वयं भक्त्यतिशयप्रयोजनम् । चतुर्थमन्त्रमाह—प्रतिष्ठन्ति प्राणिनोऽस्यामिति प्रतिष्ठिता तत्सम्बुद्धौ हे प्रतिष्ठिते मृत्तिके मे मत्सम्बन्धिं तत् प्रसिद्धं सर्वं पापं निर्णुद विनाशय । हे मृत्तिके तथा प्रसिद्धया त्वया पापेन हतेन सता । सति तृतीया । पापे हते सनीत्यर्थः । परमा गतिमप्यगं गच्छामीति । स्नानपूर्वकाले दक्षिणहस्ते गृहीताया मृत्तिकाया अभिमन्त्रणमन्त्रायेतौ । मृत्तिकाभिमन्त्रणानन्तरमन्यानपि सम्प्रार्थ्य आपादतल मृत्तिकोपलेप कार्यः । इदमेव च मृत्तिका स्नानमिति ध्येयम् । मृत्तिकास्नानप्रकारं शिवार्चनाचन्द्रिकायां सविस्तरं प्रतिपादितः । बृहज्जानालोपनिषदि भस्ममम्पादनोद्बृहन्ननिपुण्ड्रधारणादिविधानानन्तरं श्रूयते—‘तेनाधीतं श्रुतं तेन तेन सर्वमनुष्ठितम् । येन विप्रेण शिरमि निपुण्ड्रं भस्मना धृतम् ॥’ इति । ‘ये भस्मधारणं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्ति मानवा । तेषां

नास्ति निनिर्माक्ष ससाराज्जन्मकोटिभि ॥ येषा कोपां भवेद्द्राक्षन् ललाटे भस्म
दर्शनात् । तेषामुत्पत्तिसाङ्कर्यमनुमेय विपश्चिता ॥ धिक् भस्मरहित फाल धिग्ग्राम
मशिवालयम् । धिगशिवाचन जन्म धिग्विद्यामशिवाश्रयाम् ॥' इत्यादि पुराणवच
नञ्च बोध्यम् । भस्मावलेप आग्नेयस्नानतया स्मृत । तथाच पराशर — 'स्ना
नानि पञ्च पुण्यानि कीर्तितानि महर्षिभि । आग्नेय वारण ब्राह्म वायव्य दिव्य
मेव च ॥ आग्नेय भस्मना स्नानमवगाह्य तु वारणम् । आपोहिष्ठेति च ब्राह्म
वायव्य गोरज स्मृतम् ॥ यत् सातपवर्षेण, तस्नान दिव्यमुच्यते । अत्र स्ना
तस्तु गङ्गाया स्नातो भवति मानव ॥' इति । प्रशस्तैरित्यादि । रुद्रस्याक्षिभ्य
सौमसूर्याग्निरूपेभ्यस्त्रिपुरसहारायाघोरास्त्ररूपेण जातत्वादुद्राक्ष इति लोकाक्षि । कलित
कवच इत्युक्त्या सर्वाङ्गेषु रुद्राक्षधारण प्रतीयते । तथाच सर्वाङ्गेषु मृत्युतारक
नामप्रशस्तरुद्राक्षधारीति समुदितार्थ । 'नाभेरधोपि वधीयाद्रुद्राक्ष चरणावधि ॥ इति
स्कान्दोक्ते सर्वाङ्गेषु धार्यता । त्रिसहस्ररुद्राक्षान् त्रिवर्षाणि धृत्वा साक्षाद्रुद्रो
भवतीत्युपदिश्य श्रूयते च—'तस्मान्मृत्युतारक गुण्या लब्ध रुद्राक्ष कण्ठे शिरसि
बाह्वोर्वा निगधीत । तस्य सप्तद्वीपवती भूमिर्दक्षिणार्थं न कल्पते । तस्माद्या काश्चिद्गुणा
दद्यात्सा दक्षिणा भवति' इति । इदमत्र बोध्यम्— रुद्राक्षधारणमपि भस्म
धारणवत् शिवपूजाया नित्यमिति पूर्वोक्तमनुसन्नेयम् । रुद्राक्षञ्च ब्राह्मणादिभि क्रमेण
श्चेतरक्तपीतकृष्णवर्णं ब्राह्मम् । उक्तवर्णात्मात्रे ब्राह्मणे इतरवर्णमपि धारणीयम् ।
रक्तादिवर्णत्रय क्षत्रियै, पीतादिद्वय वैश्ये, शूद्रैस्तु कृष्णमेव धार्यम् । परन्तु
सूतकमृतकस्त्रीसङ्गतिमलमूलविसर्जनमासलशुनादिभक्षणसमयेषु मूर्धभुजकण्ठकर्णव्यतिरि
क्ताङ्गेषु तद्धारण वज्र्यम् । स्पष्टञ्चैतत् शिवार्चनाचन्द्रिकायाम् । मरुयाचरुण्डे
तु पञ्चदशाध्याये, 'शुचिर्वाप्यशुचिर्वापि अभक्ष्यस्यापि भक्षक । ग्लेच्छो
वाप्यथ चण्डालो युक्तो वा सर्वपातकै ॥ रुद्राक्षधारणादेव स रुद्रो नात्र
सशय । अमन्त्रधारणादेव गुणा एते प्रकीर्तिता ॥ य पुनर्मन्त्रसयुक्त
धारयेद्यदि मानव । गुणाना तस्य माहात्म्य कथितु नैव शक्यते ॥' इत्यपि दृश्यते ।
भस्मरुद्राक्षधारणयोर्माहात्म्यमादिपुरमाहत्म्येपि प्रपञ्चिनम् । तथीमुख्ये इति । गङ्गाया
आदिवेदरूपत्वात् । तथाच स्मर्यते—'ऋग्वेदमूर्तिर्गङ्गा स्यात् यमुना च यजुर्ध्रुवा ।
नर्मदा साममूर्तिस्तु स्यादथर्वा सरस्वती ॥' इति । नरसखतनूजे इति । न

प्रदीपानातोयं दृढघटितसोपानततिषु

प्रदीप्तान् विन्यस्य स्थिरतरङ्गना जाह्नवि कदा ।

सवित्रीं कामानां पुळकिततनुर्दानशरणं

समर्चान्धुनिद्रैः प्रियतरसुमैरव भवतीम् ॥

॥ ९ ॥

कदा वा पश्येयं नवविकचपङ्केरुहभृत—

स्तरङ्गान् भूयोऽहं तव दलितजीमूतनिवहान् ।

पदाम्भोजे पूजां बलिविजयिनः सत्यनिलये

विधातुं प्रोत्क्षिप्तानमरधुनि बाहूनिव रसात्

॥ १० ॥

खस्य मुनेर्नारायणस्य शरीरोद्भूते इत्यर्थः । गङ्गाया नारायणसन्ध्याकरोद्भूतत्वं वामनपुराणे द्वितीयाध्याये भगवता महेश्वरेण ब्रह्महत्यानिवृत्त्युपायं पृष्टस्य नारायणस्य वचनानन्तरं स्मर्यते — 'नारायणवचः श्रुत्वा लिशूलेन महेश्वरः । सव्यं नारायणभुजं ताडयामास वेगवान् ॥ लिशूलाभिहतान्मार्गात् तिस्रो धारा विनिर्ययुः । एका गगनमाश्रित्य स्थिता ताराभिमण्डितम् ॥ द्वितीया न्यपतद्भूमौ तां जग्राह तपोधनः । अतिर्यम्भात्समुद्भूतो दुर्वासादशङ्करांशतः ॥ तृतीया न्यपतद्द्वारा कपाले रौद्रदर्शने ।' इत्यादि । इह कपाले इत्यस्य महेश्वरकरस्थिते ब्रह्मकपाले इत्यर्थः । पाञ्चपीयं कथा वतेति । अत्र चिन्ताख्यो भावो व्यज्यते ॥ ८ ॥

प्रदीपानिति ॥ पातोयं तोयपर्यन्तम् । सवित्री जनयित्रीम् । गङ्गायाः सर्वकामसवित्रीत्वं निखिलदेवार्चनायास्तत्समर्चान्तर्भूतत्वादपि बोध्यम् । दयच नविप्यवचनम् — 'पूजितायाञ्च गङ्गायां पूजितास्सर्वदेवताः । तस्मान्मूर्ध्नि पृथगे दमरापगाम् ॥' इति । दीनशरणं दीनानां महापातकिनामपि शृणुं रक्षित्रीम्' पुनर्दी दीनशरणं देहि देहनिवारिणी' इति स्मरणात् । द्विष्ट. 'मात्राणि सन्त्यजेत् पुनं ब्रह्महत्यादिकारिणम् । त्वं पुनर्गर्हितं ममं पुनर्गर्हितं दीनवन्सुते ॥' इति । उन्निद्रैः विकसितैः । प्रियतरसुमैः धतूरादिकुसुमैः । धतूरादिभिर्ये' इति 'कदम्बकुसुमप्रिये' इति च स्मरणात् । अत्रभवर्ता ॥ ९ ॥

कदेति ॥ पङ्केरुहभृत इति । भक्तैः पद्मादिभिरुहैर्भूतः । पूजोपकरणसम्पत्तिर्दिशिता । दलितजीमूतनिवहानिति । अत्र उद्देशानि

प्रवातप्रोद्गच्छद्विपुलतरकल्लोलनिवह—

प्रवाहप्रक्षोभप्रसरदतिरम्यारवभरैः ।

कदा ते नृत्यन्त्या हरशिरसि रुद्धान्यनिनदै—

रियामुर्मूढात्मा पुनरयि पुनीयां श्रुतिपुटम्

॥ ११ ॥

दर्शितम् । बलिविजयिन इति । अनेन बलिजयसमये स्वोत्पत्तिस्थानत्वात् पद्माम्बोजस्य विशेषतो भजनीयत्वं द्योत्यते । सत्यनिलये ब्रह्मलोकस्थिते । पद्माम्बोजविशेषणमेतत्, 'यस्मात् दावं तोद्यम्' इति स्मरणात् । प्रोक्षितान् उन्नमितान् । रसात् भवत्या ॥ १० ॥

प्रवातेति ॥ प्रवातेन प्रकृष्टवातेन प्रोद्गच्छन् विपुलतरकल्लोलनिवहो यत् तथाभूतात् प्रवाहप्रक्षोभात् प्रक्षुब्धप्रवाहात् प्रसरतां समुद्भूतानाम् अतिरम्यारवाणां भरैरतिशयैरित्यर्थः । रुद्धान्यनिनदैः रुद्धाः प्रतिहताः अन्यनिनदाः शब्दान्तराणि यैस्तैरित्यनेन शब्दान्तरश्रवणेन श्रोत्रस्य न मालिन्यप्रसक्तिरिति सूच्यते । मूढात्मेति । मौढ्याभावे देशान्तरगमनस्यैवाप्रसक्त्या नैतच्चिन्तावकाश इति भावः । उक्तञ्च—'कः काशीं प्राप्य दुर्बुद्धिरपरल यियासति । मोक्षनिक्षेपकलशो तुच्छश्रीकृतमानसः ॥' इति, 'वाराणसीह वरणासि मरिद्वरिष्ठा सम्भेदमेदजननी घुनदी लसद्ग्रीः । विश्रामभूमिरचलामलमोक्षलक्ष्म्या हैनां विहाय किमु सीदति मूढजन्तुः' इति च । वाराणसीति । इह संसारे वाराणस्यस्मिन् । ह स्फुटम् । तामिमां विहाय मूढजन्तुः, उ वितर्के, किं सीदति गच्छति, अवसीदति वा । विहायागमने हेतुगर्भाणि विशेषणान्याह—वरणासीसरिद्व्यां दक्षिणोत्तरतः सीमरूपाभ्यां वरिष्ठा श्रेष्ठा । तथा चोक्तम्—'असीवरणयोर्मध्ये पञ्चक्रोशं महत्तरम् । देवा मरणमिच्छन्ति का कथा इतरे जनाः ॥' इति । सम्भेदः सम्भेदः, भेदबुद्धिरिति यावत् । तत्त्वेदस्य तन्नाशस्य जननी कर्त्रीत्यर्थः । यद्वा, सम्भेदो वियोगः अर्थात् गङ्गायाः तस्मिन् खेदस्य जननीत्यर्थः । दमनीति वा पाठः । सम्भेदेन भेदबुद्ध्या यः खेदः संसारतापः तस्य दमनी नाशिनीत्यर्थः । एकपद्यपाठे, वरिष्ठो दृढो यः सम्भेदः तस्येत्यादि पूर्ववत् । यद्वा, वरिष्ठो यः सम्भेदः सङ्गमः तेन खेदजननी । पापस्य संसारस्य वा इत्यर्थात् । घुनद्या गङ्गाया लसन्ती श्रीर्यस्यास्सा तथेति । अमलाया मोक्षलक्ष्म्याः विश्रामभूमिः विश्रमस्थानम् । मोक्षलक्ष्म्या अमलत्वं नाम स्वप्रका

पिबन्नम्भः मृण्वन् मधुरमधुरं निर्झररवं

स्पृशन् जिघ्रन्मातस्तव मुरभिकल्लोलपवनम् ।

प्रपश्यन् कादम्बै रुचिरमपि रूपं तव परं

स्मरन् सान्द्रानन्दं विविधमिह लप्स्ये वद कदा ॥ १२ ॥

विगतविकृतिजातं भासकं भासकाना—

मनुगतमखिलेषु स्वप्रकाशं विशुद्धम् ।

करणविलयसिद्धं साक्षि तैर्जस्तमो मे

हस्तु हृदयदृप्तं काशिकानित्यदीप्रम् ॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां पष्ठस्तरङ्गः ॥

शत्वम् । अचला प्रलयेपि नाशरहिता इति तद्व्याख्या । 'दैनन्दिनेऽथ प्रलये'
इति तत्रैव वक्ष्यमाणत्वात् काश्या अचलत्वं बोध्यम् ॥ ११ ॥

पिबन्निति ॥ मधुरमधुरमित्यम्भस्यप्यन्वेति । सुरभीति । सुरभि यः
कल्लोलपवनः तमिति स्पर्शने प्राणने च कर्म । मौरभ्य भक्तापितकल्लोलगतप्रसून
सम्पर्कात् । कल्लोलसम्बन्धोक्त्या शैत्यञ्च स्पष्टम् । कादम्बैः नीलहंसैः रुचिरं
विजातीयवर्णव्यतिकरविराजमानम् । कादम्बानां नीलैर् रघुवंशे तयोदशसर्गे
'ववचित् खगानां प्रियमानसाना कादम्बसंसर्गवतीव पङ्क्तिः' इत्यतः स्पष्टम् । विज्ञेय
णैः पण्डिन्द्रियाणां गङ्गासम्बन्धिनो विषया उक्ताः । परं प्राकृतादप्युत्कृष्टं दिव्यं
रूपं स्मरन्निति योजना । इह अस्मिंस्तीरे, ॥ १२ ॥

विगतेति ॥ विगतविकृतिजातं निर्विकारम् । 'कूटवन्निर्विकारेण स्थितः
कूटस्थ उच्यते' इति पञ्चदशयुक्तलक्षणं कूटस्थमिति यावत्, सविकारस्य साक्षित्वा
नभ्युपगमात् । तदुक्तं विन्दो—'एकस्य कूटस्थस्यैव सर्वसाक्षित्वात्' इति । अत्र
व्याख्या—एकस्य सर्वानुस्यूतस्य कूटस्थस्येति । स्वसमानसत्ताकं रूपान्तरमापद्यते
यस्तदन्यस्येत्यर्थः इति । भासकानां सूर्यादीनामपि, 'तमेव भान्तमनुभाति सर्वं
यस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति, 'येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानी
यात् विजातारमरे केन विजानीयात्' इति च श्रुतेः, 'यद्भासा भासतेऽर्कादि'
इति स्मृतेश्च । द्वितीयश्रुतेरयमर्थः—येन साक्षिचैतन्यरूपेणात्मना इदं सर्वं दृश्यं
जातं विजानाति प्राणी, तं साक्षिणमात्मानं केनान्येन साक्ष्यभूतेन जडेन विजा

सप्तमस्तरङ्गः ।

उच्चैःस्थानादुदितमगजे नाशकं पातकानां

चिन्तारत्नं किमपि भवती भूषणं चन्द्रमौलेः ।

देशे देशे स्वयमभिसरत् प्रार्थनानिर्व्यपेक्ष

सर्वान् कामान् प्रदिशदमृतप्रापकोद्यत्प्रकाशम् ॥

॥ १ ॥

नीयात् । पुमानिति शेष । अस्यैव वाक्यस्य स्वयं तात्पर्यमाह—विज्ञातारमित्यादीति । अखिलेषु अनुगतम् अधिष्ठानविधया निखिलवस्तुसमष्टम् । स्वप्रकाशमिति । भासकान्तरापेक्षायामनवस्थानप्रसङ्गादिति भावः । आत्मनः स्वप्रकाशत्वञ्च 'स वेत्ति वेद्यं न च तस्यास्ति वेत्ता अन्यदेवैतद्विदितादथो अविदितादधि' इति श्रुतिरसिद्धम् । विशुद्धम् आवरणादिविहीनम् । इदञ्च स्वप्रकाशत्वे हेतुः । यद्वा, पञ्चदशयुक्तरित्या स्वप्रकाशत्वमेवानावृतत्वे हेतुः । तथाच तत्रोक्तम्—'स्वप्रकाशे कुतो विद्या ता विना कथमावृतिः' इति । तत्रैव व्याख्या—भवन्मते आत्मनः स्वप्रकाशत्वात् तस्मिन् विद्या नोपपद्यते, तेजस्तिमिरयोरिव विरुद्धस्वभावत्वेन तयोस्सम्बन्धानुपपत्तेः । अविद्याभावे च तत्कृतमावरणं दुर्निरूप्यं स्यादिति । करणेति । करणविलयसुपुसि तत्र सिद्धमवबुद्धम् । उत्थानानन्तरं सुखमहमस्वाप्सः, न किञ्चिदवेदिषमिति स्मृत्यन्यथानुपपत्त्या सुपुसावज्ञानाद्यनुभवस्यावश्यं कल्पनीयत्वादित्याशयः । तदुक्तं पञ्चदश्याम्—'सुप्तोत्थितस्य सौपुसतमोबोधो भवेत्समृतिः । सा चावबुद्धविषयाद्यबुद्धन्तत्तदा तमः' इति । सिद्धान्तविन्दावपि, 'आत्मनः सुपुसिसाक्षित्वात् तत्र तदभावः, अन्यथा मूढोऽहमासमिति परामर्शानुपपत्तेः' इति । साक्षीति । 'कूटवन्निर्विकारा चित्सर्वदृश्यविभासिका । अनुस्यूता च सर्वेषु साक्षिणी समुदाहृता ॥' इत्युक्तलक्षणम् । साक्षात् अव्यवधानेन पश्यति सर्वमिति साक्षी । 'साक्षाद्द्रष्टरि सञ्ज्ञायाम्' इतीन्द्र । 'कर्माध्यक्षसर्वभूताधिवास साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च' इत्यादिश्रुत्या, 'अतस्साक्षी शिव साम्ब स्वप्रकाशैकलक्षणः । तेन सर्वमिदं गम्य गमकोऽसौ न गम्यते' ॥ इत्यादिस्मृत्या च ईश्वरस्यैव साक्षित्वं प्रतिपादितम् ॥ १३ ॥

उच्चैरिति । उच्चैः स्थानात्, न तु नीचैः स्थानात् समुद्रकुहरात् । उच्चैः स्थानादितत्त्वमेव सम्बुद्ध्या दर्शयति—अगजे इति । किमपि प्रसिद्धाद्व्यतिरिक्तम् ।

कामारातेर्हृदयमकरो धैर्यसिन्धावगाधे ..

गाढं मयो हिमधरसुते कामकैवर्तकेन ।

आवध्य त्वत्कुवलयरुचिस्पर्धिनेत्रान्तलीला-

जालेन द्राङ्निजवशमहो नीयते विस्तृतेन

॥ २ ॥

वीक्षालक्ष्मीत्रिभुवनपतेर्लोकरक्षैकदीक्षा

यातायाते ननु विदधतीं रागलज्जाप्रणुत्नाम् ।

आरुह्याम्बारमति सततं तावकापाङ्गदोळां

लीलालोला शरणमधुना कं प्रयाति त्रिलोकी

॥ ३ ॥

देशे देशे इति । चिन्तारत्नं तु स्वदेशस्थितमुपागतेभ्यः प्रार्थ्यमानं सत् कांश्चित् कामानेव सुखसाधनान्येव ददाति, न तु सुखस्वरूपां मुक्तिमित्यर्थः । अमृतेति । अमृतस्य मुधाया मोक्षस्य च प्रापकं च तत् उद्यन् प्रवृद्धः प्रकाशो यस्य तच्च इत्यर्थः । यद्वा, उद्यन् प्रकाशः उद्यत्प्रकाशः अपरोक्षदर्शनम्, अमृतप्रापकः उद्यत्प्रकाशो यस्य तत् । तथाच गङ्गाप्रत्यक्षं स्वर्गापवर्गप्रापकमिति यावत् । अधिकताद्रूप्यरूपकम् । अस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च तरङ्गे मन्दाक्रान्तावृत्तम् ॥ १ ॥

कामारातेरिति ॥ हृदयमकरः हृदयमेव मकरः । धैर्यसिन्धौ धैर्यमेव सिन्धुः तस्मिन् । कामकैवर्तकेन काम एव कैवर्तकी धीवरस्तेन । लीलाजालेन लीला विलम्ब एव जालम् आनायस्तेन । विस्तृतेन विस्तारितेन ॥ २ ॥

वीक्षालक्ष्मीरिति ॥ वीक्षालक्ष्मीरालोचनश्रीः । त्रिभुवनपतेः तादृशस्य परमेश्वरस्य । लोकरक्षैकदीक्षा लोकरक्षैव एका मुख्या दीक्षा यस्यास्सा । लोक रक्षाविधात्रीत्यर्थः । यातायाते यातमायातश्च । नन्विति सम्बोधने । विदधतीं कुर्वतीम् । अत्र हेतुमाह—रागलज्जाप्रणुत्नामिति । रागेण लज्जया च प्रणुत्नां प्रेरितमित्यर्थः । रागेण पुरोनयनम् । लज्जया पश्चान्नयनमिति बोध्यम् । आरमतीति । 'व्याङ्परिभ्यो रम' इति परस्मैपदम् । तावकेति । अपाङ्ग एव दोळेति रूपकम् । प्रयातीति । इदानीं भगवद्दृष्टिपातानां प्रपञ्चपालनादन्यत्रैव संरूढकौतूहलतया ततो विधरक्षाया दुर्लभत्वा दिति भावः ॥ ३ ॥

पीनोत्तुङ्गस्तनतटलसञ्छुभ्रपट्टायमाना—

मीशप्राणप्रणयिनि भवन्मञ्जुमन्दस्मिताभाम् ।

ज्योत्स्नां मन्ये नयनकुमुदोच्छासमेपा पुरारे—

राधने हि प्रसवशरभूर्नन्दयन्ती समस्तम्

॥ ४ ॥

चेतःक्षेत्रे वपति सुकृती त्वत्पदाम्भोजबीजं

श्रेष्ठं शास्त्रप्रमुखकलनालाङ्गलप्राप्तसाम्ये ।

काले सिक्ते त्रिदशविनुते भक्तिपीयूषवपेः

संवित्सस्यप्रभवमधिकं भावयन् कर्षकाग्रचः

॥ ५ ॥

संसाराख्ये प्रचलदुरितोचण्डचण्डांशुतप्ते

गच्छन् व्यापद्विषममरुभूदुर्गमाध्वन्यजसम् ।

सन्तप्तोऽहं विषयमृगतृष्णाकुलस्त्वत्पदाब्ज—

छायादन्यत् किमपि शरणं जह्नुकन्ये न मन्ये

॥ ६ ॥

पीनेति ॥ पीनोत्तुङ्गस्तनतटलसन् यः शुभ्रपट्टः तद्वाचरन्तीम् । तत्त्वे नीत्प्रेक्ष्यमाणामिति यावत् । मन्दस्मिता भायाः स्तनतटाभिव्याप्तिरूपैक्षहेतुः । मन्दस्मिताभां ज्योत्स्नां मन्ये इत्युत्प्रेक्षा । कुत इत्याह—नयनेत्यादि । एषा मन्दस्मिताभा । प्रसवशरभूः प्रसवशरस्य पुष्पेपोभूरुत्पत्तिस्थानम् । कामसंवर्धिनीति यावत् ॥ ४ ॥

चेत इति ॥, चेतःक्षेत्रे चेत एव क्षेत्रं तस्मिन् । सुकृती एव कर्षकाग्रचः वपतीति सम्बन्धः । रूपक्रमः । शास्त्रप्रमुखेति । शास्त्रप्रमुखस्य वेदपुराणादेः कलना स्मरणमेव लाङ्गलं हलं तत्क्रियेत्यर्थः । तेन प्राप्तसाम्ये सज्जातसमावस्थे इत्यर्थः । चेतसः साम्यं समभावना, रागद्वेषादिराहित्यं वा । काले सुकृतपरिपाककाले, पक्षे बीजावापाद्युचितकाले । संविदिति । संवित् ज्ञानं तदेव सत्यं तस्य प्रभवः उत्पत्तिः तम् । भावयन् चिन्तयन् । तत्कामनयेति यावत् । शास्त्रस्मरणकलनया विगतवैषम्ये मनसि भक्त्या त्वत्पदध्यानेन सुकृतिनां ब्रह्मप्रकाशो जायत इत्यर्थः । कर्षकाग्रचः कृषीवलश्रेष्ठः । श्रेष्ठश्च बहुविधाश्चर्यकरदोहल्लनिर्माणादिचातुर्यम्

॥ ५ ॥

संसारेति ॥ प्रचलेति । प्रचलं दुरितमेव उच्यते । कठोरः चण्डांशुः सूर्यः तेन तप्ते इत्यर्थः । व्यापदिति । व्यापद्विषमो यो मरुभूदुर्गमाध्वा मरु

चित्चारण्ये विचरति भवद्भक्तिकासारलक्ष्मी-

मुन्मत्थ्यालं प्रकृतिचपलो जाड्यहस्ती मदीये ।

एनं दूरं गमय तरसा तीक्ष्णनेत्रान्तवाणैः

साधुष्वेव निदशमहिते साम्प्रतं सूरतत्त्वम्

॥ ७ ॥

वेलातीतप्रसृमरपरीवाहकारुण्यसारैः

सद्यः फुल्लजलंजसुपमाप्रौढिधिवकारदक्षैः ।

लीलालक्ष्मीविहृतिसदनैर्दीनदीनं सकृन्मां

गङ्गे मातः स्नपय विबुधप्रार्थनीयैरपाङ्गैः

॥ ८ ॥

भूरूपो दुर्गममार्गस्तस्मिन्नित्यर्थः । विषयमृगतृष्णाकुलः विषय एव मृगतृष्णिका
तया इतस्ततो भ्रमणेनातिखिन्नः । त्वत्पदाब्जच्छायादिति । 'विभाषा सेना सुरा
छाया' इत्यादिना क्लीबत्वम् । अब्जेल्युक्त्या तृष्णाशमनोपायमधुरतरमाध्वीलभोपि
सूच्यते ॥ ६ ॥

चित्तेति ॥ चित्चारण्ये चित्तमेवारण्यं तस्मिन् । भवद्भक्तीति । भवद्भक्ति
रेव कासारः पद्माकरः तस्य लक्ष्मीमित्यर्थः । जाड्यमज्ञानम् । अनाद्यविद्येति
यावत् । तदेव हस्तीति रूपकम् । दूरं गमय अपसारय । तव जाड्यहर
त्वादिति भावः । तदुक्तम्—'जाड्यविध्वंसनकरी जगद्योनिर्जलाविला' इति । नन्व
साधुषि ने चिरकालं सकृद्भ्रमोऽतैव वसन् ने द्वाषाप्तम्, तत् कथमेनमपसारयामीति
चेदाह—साधुष्विधि । साम्प्रदं युक्तम् । सूरतत्वं दयालुत्वम् । 'स्याद्व्यालुः
कारुणिकः कृपालुस्सूरतस्समाः' इत्यमरः ॥ ७ ॥

वेलातीतेति ॥ वेलातीतः सन् प्रसृमरो व्याप्नुवन् परीवाहः प्रवाहो यस्य
तादृशो यः कारुण्यस्य सारः प्रधानांशो येषां तैरित्यर्थः । सद्यः तदात्व एव ।
लीलेति । लीलालक्ष्म्या विलासशोभाया विहृतिसदनैः क्रीडागृहैः । श्रियो विहार
स्थानैरित्यपि प्रतीयते । सकृत् सकृदपि । स्नपय । तावतैव सर्वदैव्य
निवृत्तिर्भवेदिति भावः ॥ ८ ॥

पादाब्जात्ते किसलयततिः कातरा वेपमा

यातारण्यं कठिनतपसा मध्यतो दाववहेः।

रुद्रावासप्रणयवति तन्मत्स्यचक्राधिरेखा

भूत्या नित्यं श्रयति भजते चाश्रितव्राणदाक्ष्यम्

॥ ९ ॥

आम्नायाम्भोनिधिकुहरगं भूपणं शम्भूमूर्ध्नो

धात्रा भूयो हसितशशभृदेवि ते रूपरत्नम्।

दैत्यारातेश्वरानिकपोल्लेखदेदीप्यमानं

मोहध्वान्ते मनसि गिरिजे भासतां मे क्षणार्धम्

॥ १० ॥

पादाब्जादिति ॥ ते पादाब्जात् कातरा भीता । वेपमानेति । किसलयगतो वातादिजनितः कम्पो मयानुभावत्वेनाध्यवसितः, दावपरीते अरण्ये स्थितिस्तपस्त्वेन च । मध्यतो मध्ये । रुद्रावासेति । रुद्रावासः काशी तत्र प्रणयः तन्निवासाभिरुचिः, तद्वतीति सम्बुद्धिः । रुद्रे आवासः स्थितिः सत् प्रणयवतीति वा । 'वाराणसीति काशीति रुद्रावास इति द्विजाः । महाश्मशानमित्येवं प्रोक्तमानन्दकाननम् ॥' इति काशीखण्डे । तत् पादाब्जं श्रयतीति सम्बन्धः । मत्स्यचक्रादिरेखा इति । 'दण्डाङ्कुशौ चक्रचापौ श्रीवत्सं कुलिशं तथा । मत्स्यश्चैतानि चिह्नानि कल्पन्ते चक्रवर्तिनाम् ॥' इति सामुद्रिकपरिगणिता इत्यर्थः । रेखा भूत्वा रेखात्वेन रूपान्तरं परिगृह्य । स्वरूपतः समाश्रयणे कातर्यात्सततसमाश्रयणा चेति भावः । श्रयतीति । शत्रोर्भातानां गत्यन्तरामावे कथञ्चित्समाश्रयणस्यैव युक्तत्वादिति भावः । आश्रितेति । गङ्गापदसम्बन्धितया रेखानामपि स्वाश्रितामीष्टप्रदानसामर्थ्यं बोध्यम्

॥ २ ॥

आम्नायेति ॥ आम्नायाम्भोनिधिकुहरगं वेदनिगूढमित्यर्थः । रूपमेव रत्नमिति रूपकम् । दैत्यारातेः त्रिविक्रमस्य चरणेति । चरण एव निकपः शाणः तत्र उल्लेखेन देदीप्यमानं पूर्वाधिकप्रकाशमित्यर्थः । तत्पदासङ्गेन गङ्गायाः उत्कर्षातिशयात् । मोहध्वान्ते मोहः अज्ञानमेव ध्वान्तः अन्धकारो यत् तस्मिन् । क्षणार्धं क्षणार्धमपि

॥ १० ॥

तुच्छानेतान् विविधविषयान् 'दूस्तो दुःखमिश्रा-

नुज्झित्वा ते जननि कृपया' हंसवर्योपसेव्यम् ।

पादाम्भोजं स्मरहरशिरोलाळितं मोक्षलक्ष्मी-

नित्यावासं श्रयतु सततं मन्मनश्चञ्चरीकः

॥ ११ ॥

कारुण्यार्द्रः श्रितजनभवक्लेशशब्दासंहिण्णुः

संसारातिं जननि शमयेत् किञ्च मे दुर्निवाराम् ।

पद्मभ्रान्त्या भृशमभिपतन्मत्तपुष्पन्धयानां

सद्योलज्जाकरणनिपुणस्तावकीनः कटाक्षः

॥ १२ ॥

मुनिममुदयचेतःपेटिकासन्नरत्नं

श्रुतिमहितमहेलामौलिदेदीप्यमानम् ।

निरुपमनिजभासा भासिताशेषविश्वं

किमपि हृदि चकास्तात् काशिकाख्यानखानि

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां सप्तमस्तरङ्गः ॥

तुच्छानिति ॥ तुच्छत्वञ्चात्मास्थिरत्वाल्यत्वादिना । एतान् अनुभूयमानान् विविधविषयान् । सक्चन्दनवनितादिरूपाण्युपभोगसाधनानि । दुःखमिश्रान्

दुःखोदकानित्यर्थः । हंसेति । हंसवर्याः हंसा एव हंसाः तेषां वर्याः परमहंसा राजहंसाश्च, तैरुपसेव्यमित्यर्थः । मन्मनश्चञ्चरीकः मन्मन एव चञ्चरीकः अमरः ॥ ११ ॥

कारुण्येति ॥ श्रितजनेति । भक्तानां भवक्लेशशब्दमप्यसहमान इत्यर्थः । तथाचायं विलम्बोऽनुचित इति भावः । पुष्पन्धयानां मधुपानां लज्जाकरणेति । स्वातिशायिकान्तिमत्त्वादिति भावः ॥ १२ ॥

मुनीति ॥ मुनिसमुदयस्य मुनिसमुदायस्य चेत एव पेटिका सैव सन्न यस्य तत् । मुमुक्षुभिर्ध्येयमिति यावत् । 'कारणन्तु ध्येयः सर्वैश्वर्यसम्पन्नः सर्वैश्वर्यश्च शम्भुराकाशमध्ये' इति श्रुतेः । रत्नमिति । इदञ्च विशेष्यम् । श्रुतीति । श्रुतय एव महितमहेलाः सुन्दर्यस्तासां मौलिपु देदीप्यमानम् । उपनिषत्प्रकाशमानमित्यर्थः । भासिताशेषविश्वमिति । 'तमेव भान्तमनुभाति सर्वम्' इत्यादिश्रुतेः । किमपि अनिर्वचनीयमहिमशालि । काशिकेति । काशिका श्रीकाशीत्याख्यानमभिधा यस्यास्तथा भूता खानिः खनिर्यस्य तदित्यर्थः । 'खनिरेव मता खानिः' इति द्विरूपकोशः ॥ १३ ॥

अष्टमस्तरङ्गः ।

आनन्दाब्धेः कमपि च घनीभावमीशैकभोग्यं
चिच्छक्त्याख्यं शिवमुपनिषत्सुन्दरीस्तूयमानम् ।
गङ्गे दिव्यं निखिलमपि यच्छक्तिलेशे समाप्तं
तन्मे चित्ते चरमसमये भासतां त्वत्स्वरूपम् ॥ १ ॥

धूमाङ्कुरो मदनशिखिनस्तावकीनः कटाक्षः
सौभाग्यश्रीहसितहरिणीशावनेत्रान्तलक्ष्मीः ।
चित्तं मन्ये मदनदहने यद्विधत्ते प्रवृद्ध-
ज्वालाजालं मदनदहनं पर्वताधीशपुत्रि ॥ २ ॥

आनन्दाब्धेरिति ॥ आनन्दाब्धेः गङ्गायाः परब्रह्मस्वरूपतया तदानन्द
एवापः सुधाः तासां निधेः । कमपि अनिर्वचनीयम् । घनीभावं क्षीरम्य नव
नीतमिव सारात्मकं घनीभूतवस्तु । चिच्छक्त्याख्यमिति । चिदेव शक्तिः चिच्छक्तिः ।
मायात्मकजडशक्तिव्यावर्तनाय चित्पदम् । अयं भावः—परमेश्वरस्य . शक्तिद्वयम्,
चिच्छक्तिर्जडशक्तिश्चेति । तत्र जडशक्तिरेव माया । चिच्छक्तिस्तु चिदेव । तदुक्तं
संक्षेपशारीरके—‘चिच्छक्तिः परमेश्वरस्य विमला चैतन्यमेवोच्यते सत्यैवास्य जटा
परा भगवतः शक्तिस्त्वयिबोच्यते ॥’ इति । यद्वा, चितः मायोपहितचितः पर
मेश्वरस्य शक्तिः परमेश्वरनिष्ठा विविधजगत्सृष्ट्यादिनिर्वाहिका शक्तिः तदाख्यमित्यर्थः ।
शक्तेस्तादृशचिन्निष्ठत्वं तादात्म्यसम्बन्धेन । शिवं शुद्धम् । अत एव पूर्वोदाहृत
शारीरकपथे विमलेति । निखिलकल्याणगुणनिधानमिति च । निखिलमपि चराचरा
त्मकं निखिलमपि कार्यम् । यच्छक्तिलेशे यस्याः शक्तीनां लेशे कस्याश्चित्सत्यां
समाप्तं कृतं भवति । यच्छक्तिलेशजन्यमित्यर्थः । यद्वा, यच्छक्तिलेशे यद्विभूतिलेशे
समाप्तं अन्तर्भूतमित्यर्थः ॥ २ ॥

धूमाङ्कुर इति ॥ अङ्कुर एवाङ्कुरः । धूमस्य वह्निव्यञ्जकत्ववत् कटा
क्षस्य रागव्यञ्जकत्वात्तथा रूपणम् । अनेन कटाक्षस्य भगवत्प्रीतिभाजनत्वं व्यज्यते ।

भास्वत्तारा सुरतटिनि यं तार्वकापाङ्गलीला-

रात्रिर्गच्छत्यभिमुखमहो मर्त्यमप्यस्वरूपम् ।

हासज्योत्स्नापटलविमला तं स्वयं रुढरागा

वामाक्षीव द्रुतमभिसरत्येव कैवल्यलक्ष्मीः

॥ ३ ॥

मुक्ताहारैरभिनवविसैः कुन्दकर्पूरमल्ली-

फेनैः क्षीरैः शशधरकरैः कान्तिलेशावभासात् ।

येषां साम्यं कविभिरगजे वर्ण्यते यत्तदेत-

न्निन्दा तेषां ददतु कुशलं तानि ते सुस्मितानि

॥ ४ ॥

मदनशिखिनः मदनः शिवविषयकः अनुराग एव शिखी तस्य । तापकत्वाद्भूषणम् ।

मदनदहने मदनस्य कामदेवस्य दहने दाहकर्तारि शिवे । मदनदहनं मदनः देव्याल

म्बनोऽनुरागः स एव तापकत्वात् दहनः बहिः तम् । स्वस्मिन् स्वापादनात्, कार्य

भूतस्य धूमस्य कारणवद्भिजनकत्वप्रतीतेश्च चित्रत्वम् ॥ २ ॥

भास्वदिति ॥ भास्वन्ती प्रकाशमाना प्रसन्नेति यावत् । तारा कनीनिका

यस्यां सेत्यर्थः । भास्वन्त्यस्तारा नक्षत्राणि यस्यां सेत्यपि । यम् अभिमुखं गच्छ

तीत्यन्वयः । अभिमुखमिति क्रियाविशेषणम् । तावकेति । रात्रिरिव तावकापाङ्ग

लीलेत्युपमितसमासः । अभिमुखं गच्छतीत्यनेन रात्र्या दृतीत्वं प्रतीयते । अस्व

रूपम् अविद्वांसम् । पक्षे असुन्दरम् । विरोधद्योतकोऽपि रत्र सम्बध्यते । 'प्रात

रूपस्वरूपाभिरूपा बुधमनोज्ञयोः' इत्यमरः । हासेति । ज्योत्स्नेव हासः इत्यताप्यु

पमितसमासः । स्वयमित्यनेन साधनान्तरनैरपेक्ष्यं द्योत्यते । द्रुतम् अविच्छम्बेन ।

अभिसरति अभिगच्छति । कैवल्यलक्ष्मीः कैवल्यसम्पत् । यस्मिन्स्त्वत्कटाक्षपातः,

तस्य सद्योमुक्तिरिति सारम् ॥ ३ ॥

मुक्तेति ॥ कान्तीति । इदञ्च गुणान्तराणामुपलक्षणम् । निन्देति । उत्कर्ष

प्रतिषिपादविषया औपम्यकल्पनस्यापकर्ष एव पर्यवसानादिति भावः । अनेन

निरूपमत्वं व्यज्यते ॥ ४ ॥

चञ्चत्पुष्पायुधजयपटीचारुहामाच्छफेन-

व्याकीर्णोद्यद्वदनसुपमासञ्चयक्षीरसिन्धौ ।

प्रक्रीडन्ती विबुधतटिनि त्वत्कटाक्षेन्द्रनीला-

न्याप्यानन्दं व्रजति परमं पारमेशाक्षिलक्ष्मीः

॥ ५ ॥

ब्रीळानम्रं मृदुकिसलयं तन्वती काननान्तः

सान्ध्यं वन्ध्यं दिनकररुचां सञ्चयं संविधात्री ।

लब्धुं स्वीयं गुणमभिलपत् कुर्वती चातपस्य-

रक्ताम्भोजं पयसि हृदये भासतां त्वत्पदश्रीः

॥ ६ ॥

श्रुत्यन्तस्थं नयनमिव सद्बृत्तशुद्धद्विजेद्रै-

जुष्टं दन्तच्छदमिव समैः पादपङ्केरुहं ते ।

मुक्तासेव्यं स्तनयुगमिव स्वाश्रिताभीष्टदान-

प्रोद्यत्ख्याति क्षितिधरसुते सर्वदा संश्रयेऽहम्

॥ ७ ॥

चञ्चदिति ॥ चञ्चन्ती या पुष्पायुधजयपटी कामजयपताका तद्व्याचरुहसि
एवाच्छः निर्मलः फेनः तेन व्याकीर्णः व्याप्तो य उद्यद्वदनसुपमासञ्चय एव क्षीरसिन्धुः
तस्मिन्नित्यर्थः । आप्येति । सिन्धोः रत्नाकरत्वादिति भावः । परम् अत्युत्कृष्टम् ।
व्रजतीति । तथाच त्वदीयवदनसुपमादर्शनेन कृतार्थगमन्यः परमेश्वरश्चिरात्स्वानुकूल
त्वदपाङ्गलाभेन नितरां प्रमोदत इति भावः

॥ ५ ॥

ब्रीळेति ॥ अतः किसलयानां काननान्तर्नम्रतावस्थाने पदश्रीदर्शनजनित
ब्रीळाहेतुकत्वमुत्प्रेक्ष्यते । सान्ध्यमिति । वन्ध्यं निष्फलम् । बालं मन्दप्रभमित्यर्थः ।
रक्ताम्भोजं पयसि आतपस्यत् तपः कुर्वाणं च कुर्वतीत्यन्वयः

॥ ६ ॥

श्रुत्यन्तेति ॥ श्रुत्यन्तस्थं वेदान्तप्रतिपाद्यम् । पक्षे कर्णान्तविश्रान्तम् ।
सद्बृत्तेति । सद्बृत्तैः संदाचारैः । पक्षे सम्यग्वर्तमानैः । शुद्धैर्द्विजेद्रैः ब्राह्मण
श्रेष्ठैः । पक्षे दन्तश्रेष्ठैः । जुष्टं सेवितमित्यर्थः । समैः सर्वत्र समभावनैः ।
पक्षे भया शोभया सहितैः । ते इति नयनमित्यादिनापि सम्बध्यते । मुक्ता
सेव्यं जीवन्मुक्तैरासेव्यम् । पक्षे मुक्ताफलैः सेव्यम् । स्वाश्रितेति । देवीसम्बन्धितया
निखिलाययवानामपि पूजार्हत्वात् । नयनादिसर्वसाधारणोऽयं धर्मः

॥ ७ ॥

चित्तोन्मत्तद्विरदहतकं दुर्ग्रहं तावकश्री-

पादाळाने पशुपतिशिरोदेशगाढप्रतिष्ठे ।

योगोपायान् दृढपरिचितान् केचिदालम्ब्य धीराः

संवित्पाशैर्विजहति भयं देवि सम्यङ्निबध्य

॥ ८ ॥

याने मन्दं वरवितरणे सत्वरं वेदशाखा-

स्वैराचारं स्वरसविकसत्पद्मसौभाग्यचोरम् ।

गङ्गादेवि स्फुरतु हृदये कालकाले त्वदीयं

पादद्वन्द्वं त्रिदशतरुणीसङ्घसंवाहमानम्

॥ ९ ॥

हृद्येष्वाद्यं विरलसुकृतैर्दुर्लभं नित्यवाणी-

दिव्योद्याने विरचितपदं दुष्प्रधर्षप्रभावम् ।

त्वत्पादाम्भोरुहभवमहान्याधिसिद्धौपधाग्र्यं

धीराः केचित्सुरधुनि चिरं मार्गयन्तो लभन्ते

॥ १० ॥

चित्तेति ॥ चित्तमेवोन्मत्तद्विरदहतकः दुष्टमत्तहस्ती, तमित्यर्थः । ताव
केति । तावकश्रीपादमेवाळानां करिवन्धस्तम्भस्तस्मिन्नित्यर्थः । पशुपतीति । पशु
पतिशिरोभुवि दृढप्रतिष्ठित इत्यर्थः । योगोपायान् योगा एवोपायास्तान् । आल
म्बयेति । मत्तहस्तिवन्धने हस्तिशास्त्रप्रतिपादितानां चिरपरिचयवशंवदानां केषाञ्चि
दुपायानां समाश्रयणीयत्वादिति भावः । धीराः 'विकारहेतौ सति विक्रियन्ते ।
येषां न चेतांसि त एव धीराः ।' इत्युक्तलक्षणा धैर्यशालिनः । पक्षे विद्वांसः ।
केचित् आधोरणाः । पक्षे महाभागधेयाः । केचिदिति तादृशानां वैरब्धं द्योतयति ।
संवित्पाशैः ज्ञानपाशैः । भयं संसारभयम् । पक्षे हस्तिनिमित्तकभीतिम् । निबध्य
विजहतीत्यन्वयः ॥ ८ ॥

यान इति ॥ वेदशाखेति । वेदशाखासु स्वैरः स्वेच्छः आचारः आ
समन्तात् चारः सञ्चारो यस्य तदित्यर्थः । स्वरसेति । स्वस्य रसेन वीर्येण
परिपाकवशेन विकसितेत्यर्थः । कालकाले कालस्य मृत्योः काले अवसरे ॥ ९ ॥

हृद्येष्विति ॥ आद्यमिति । मुख्यमित्यर्थः । विरलसुकृतैः, 'न लोक'
इत्यादिना पद्मीनिषेधात्तृतीया । नित्येति । नित्यवाण्यः वेदाः ता एव ५

त्वत्पादाब्जप्रचुरभजनक्षीणपापा विरागाः

सन्तस्तत्त्वं निगमवचसां देशिकेन्द्राद्गृहीत्वा ।

सत्तर्कार्कक्षपितविविधायुक्तताधीतमस्का

मोदन्तेऽन्ते विबुधतटिनि ध्यानधारास्तमायाः

॥ ११ ॥

फुल्लन्मल्लीकुसुममुपमं पौरुषं मान्मथीयं

तारानाथप्रतिमवदनं शम्भुसम्भोगयोग्यम् ।

शैलोत्तुङ्गस्तनभरनतं पादसज्जत्सुकेशं

पश्येयं ते सुरधुनि कदा दिव्यकाम्यं स्वरूपम्

॥ १२ ॥

व्यहरदपिकुलं यो मोहयित्वा समस्तं

दुक्किलिमविपिनेऽमा मायया धर्मशास्ता ।

स्मरशतलटभस्तं नौमि काश्यामलिङ्गं

विधृतविरतिलिङ्गं दुर्विभाव्यान्तरङ्गम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यामष्टमस्तरङ्गः ॥

राणि तदन्तः विरचितं कृतं पदं स्थानं येन तदित्यर्थः । वेदस्य नित्यता 'वाचा विरूपनित्यया' इति श्रुत्या, 'अनादिनिधना नित्या वागुत्सृष्टा स्वयम्भुवा । आदौ वेदमयी दिव्या यतस्सर्वाः प्रवृत्तयः ॥' इत्यादिस्मृत्या च सिद्धा । दुष्प्रघर्षेति । दुष्प्रघर्षः अभिभक्षितुमशक्यः प्रभावः सामर्थ्यविशेषो यस्य तदित्यर्थः । त्वत्पादेति । त्वत्पादाम्भोरुहमेव भवमहाव्याधेः संसारारुणमहारोगस्य सिद्धौपधा प्रघमित्यर्थः । 'गङ्गैव परमं विष्णो भेषजं भवशोगिणाम्' इति स्मरणात् ॥ १० ॥

त्वत्पादेति । अनेनाधिकारप्राप्तियोग्यता प्रदर्शिता । विरागा नित्यानित्य विवेककृतेहामुक्तफलभोगवैराग्यशालिनः । एतच्च शमादिपट्कमुमुक्षयोरप्युपलक्षणम् । सत्तर्केति । सत्तर्कः श्रुत्यनुसारियुक्तिः स एवार्कस्तेन क्षपितं नाशितं विविधायुक्तता धीः असम्भावितत्वधीरेव तमो यैस्त इत्यर्थः । एतच्च मननफलम् । मोदन्ते कैवल्यरूपपर मानन्दमाजो भवन्ति । ध्यानधारास्तमाया इति । साक्षात्कारद्वारा ध्यानधारया निरस्तमाया इत्यर्थः । अत्राधिकारप्राप्तिश्रवणमनननिदिध्यासननिश्रेयसाधिगमा उक्ताः ॥ ११ ॥

फुल्लदिति ॥ पादसज्जत्सुकेशम् आपादलम्बिप्रशस्तकेशम् ॥ १२ ॥

व्यहरदिति ॥ ऋषिकुलमिति । कुलशब्देन स्त्रीपुंसयोर्द्वयोरपि ग्रहणम् । मोहयित्वा कामपरवशं कृत्वा । दुक्किलिमविपिने देवदास्वनप्रदेशे । 'भद्रदातु

नवमस्तरङ्गः ।

सृजन्तु कविपुङ्गवा द्रुतमनेकधा ते नुतीः

परन्तु तदपेक्षया विंगतवासनोऽहं कृती ।

चिरन्तुहिनशैलजे स्तुतिरसेन यन्मान्द्यतो

भवन्तुदभवत्तनोर्मधुरचिन्तनान्तां भजे

॥ १ ॥

द्रुक्किलिमं पीतदारु च दारु च । पृतिकाष्ठं च सप्त स्युर्देवदारुणि' इत्यमरः । द्रौ स्कन्धे
किलिमं निर्यासो यस्येति तद्व्याख्या । अमा सह । 'अमा सह समीपे' इत्यमरः । मायया
विष्णुमायया । धर्मशास्तेति । अत एव ऋषिकुलं धर्मं बोधयितुमेवं चकारेति भावः ।
स्मरशतलटभः मदनशतसुन्दरः मदनाधिकसुन्दर इत्यर्थः, 'अप्राकृतशरीरं तमतिमन्मथरू
पिणम्' इति शिवपुराणवचनात् । इदञ्च मोहने हेतुगर्भम् । अलिङ्गं न विद्यते लिङ्गं सूक्ष्म
शरीरं शेफश्च यस्य तम् । अत्र लिङ्गपदं स्थूलदेहस्याप्युपलक्षणम् । विधृतविरतिलिङ्गं विधृ
तानि विरतिलिङ्गानि वैराग्यचिह्नानि कपालास्थिमालादिगम्बरजटादीनि येन तम् । सौरे
एकोनविंशध्याये, 'विटवेपमथास्थाय ययौ दारुवनं प्रति । स्त्रीरूपधारी विष्णुश्च शङ्करेण
समागतः ॥ विष्णुना सह विश्वेशो देवदारुवनौकसः । मोहयन् मायया शम्भुर्विचचार
वने तदा ॥ मुनिस्त्रियश्चिवं दृष्ट्वा मदनानलदीपिताः । त्यक्तलज्जा विवस्त्राश्च ययुस्ता अनु
शङ्करम् ॥ स्त्रीरूपधारिणं विष्णुं सर्वे मुनिकुमारकाः । अन्वगच्छन्त देवर्षे कामबाणप्रपी
डिताः ॥ तदद्भुतं तदा ज्ञात्वा कुपिता मुनयस्तदा । लिङ्गहीनं हरं चक्रुर्गोपवेपधरं
हरिम् ॥' इति । एवं भैक्षार्थं पर्यटन्तं मोहितानुयातनिखिलमहर्षिकुलं सभार्यं दिगम्बरं दृष्ट्वा
कुपितानां जरन्मुनीनां शापेन भगवतोऽलिङ्गता । मलयाचलखण्डे तु, ऋषयः— 'तिष्ठ तिष्ठ
सदा स्त्रीणां मोहकोऽस्यधमाधमः । लिङ्गमेतत् समुत्पाद्य अत्रया भार्यया विना ॥ कुत्रा
कर्म सदाचारो वनेऽस्मिन् विहराधम । इत्युक्तस्तु तदा शम्भुस्तेषां मध्ये तथाऽकरोत् ॥
लिङ्गमुत्पाद्य सन्त्यज्य तथा चान्तर्हितोऽभवत् ।' इति । अन्तर्धानानन्तरं ब्रह्मवचसा ते मुनय
स्तपश्चेरुः । अथ पुनः प्रादुर्भूतेन तादृशवेपधारिणा परमेश्वरेण धर्मोपदेशः कृत इत्यपि
कथा तत एवावगन्तव्या । दुर्विभाव्यान्तरङ्गमिति । दुर्विभाव्यं दुर्वोधं अन्तरङ्गं मनः
अभिप्राय इति यावत् । यस्य तमित्यर्थः । भगवदभिप्रायस्य दुर्वोधत्वम् 'अहो ईश्वरचर्येयं
दुर्विभाव्या शरीरिणाम् ।' इति ब्रह्मोत्तरखण्डवचनादिसिद्धम् । काव्यलिङ्गं विरोधाभासश्चा
लङ्कारः

॥ १३ ॥

सृजन्तिवति ॥ सृजन्तु रचयन्तु । अतिसर्गे लोट् । अतिसर्गः काम
चाराभ्यनुज्ञानम् । अनेकधा शब्दतोऽर्थतश्च विविधप्रकाराः । ते तव । नुती-

शरत्तुहिनदीधितिप्रकरमेव खद्योतिका-

समं विदधती स्वया सुपुमया सुमेपुद्विपः ।

हरन्त्यगसुते मनो रतिसुमङ्गलीत्वप्रदा

तथाश्रितजनावने जयति मूर्तिरव्याहता

॥ २ ॥

त्वमेव जगदम्बिके विविधनामरूपादिभि-

र्विशेषितमिदं जगत्सृजसि केवलं लीलया ।

त्वमेव करुणाकुला समदृशा समारक्षसि

त्वमेव हि विलापयस्यथ च शिष्यसे शाश्वती

॥ ३ ॥

स्तोत्राणि । कृती धन्यः । चिरमिति चिन्तनायामन्वेति । यावत्समुचितशब्दार्थं स्फूर्तिः, तावत्पर्यन्तं चिन्तनायास्समाश्रयणीयत्वात् । स्तुतिरसैन तनुवर्णनादिरूपं स्तोत्रनिर्माणकौतूहलेन । अस्यापि तलैवान्वयः । यत् यतः । मान्यतः वासनादिवैरल्येनानुगुणशब्दार्थस्फुरणविलम्बात् । भवन्तुदेत्यादि । भवन्तुदायाः संसारहन्व्याः । 'अरुद्विप' इत्यादिना नुम् । भवत्तनोः भवद्विग्रहस्य मधुरां परमानन्दकारिणीं चिन्तनामित्यर्थः । तां परमहंसैरपि दुर्लभाम् । भजे धारयामि । महाकवयस्तु भवतीं तुष्टपवस्तत्तदवयववर्णनोचितविविधचितार्थपदसमूहालम्बनज्ञानवन्तो वक्ष्यवाचः सन्तः क्षणेन भवत्स्तोत्ररूपं प्रवन्धं सृजन्तीति न तैर्भवत्तनोश्चिरचिन्तनाभाग्यं लभ्यत इत्यर्थः । अत्र दोषस्य गुणतया वर्णनाल्लेशोऽलङ्कारः । अस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च तरङ्गे पृथ्वीवृत्तम्

॥ १ ॥

शरदिति ॥ शरत्तुहिनदीधितिप्रकरमेव शरच्छन्द्रसमूहमेव, नत्वेकं शरच्छन्द्रमित्यर्थः । खद्योतिकासमं खद्योतवन्मन्दप्रभम् । सुमेपुद्विपः मन्मथारेः । रतीति । रतेर्वैधव्यपरिहारिणीत्यर्थः । कामोज्जीवनत्वादिति भावः । आश्रितजनावने अव्याहतेति सम्बन्धः । अव्याहता अप्रतिरुद्धा । जयतीति । गुणोत्तरमूर्त्यन्तरेणाधःकरणरूपपरिभवराहित्यादिति भावः

॥ २ ॥

त्वमेवेति ॥ विशेषितं युक्तम् । सृजतीति । नन्वेवं परमेश्वरस्य जगत्कारणत्वव्यवहारः कथं सङ्गच्छत इति चेन्न, तादृशव्यवहारस्य शक्तिसाहचर्यमात्राधीनत्वात् । तदुक्तं नीलकण्ठदीक्षितैः—'निर्मासि निर्वहसि संहरसि त्रिलोकीं

निसर्गकुटिलः कचः श्रयति विश्लथस्ते पदं

यदा भरहतस्तदा करयुगेन देवि त्वया ।

शिरोऽदरकृतादरं समधिरोप्य सम्भाव्यते

समादृतगुणैस्ततः सुमनसां गणैस्सेव्यते

॥ ४ ॥

वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा महेशः । तस्येश्वरस्य गिरिजे तत्र साहचर्याज्जातः श्रुति
प्वपि जगज्जनकत्ववादः ॥' इति । विलापयसि विलयं नयसि । शिष्यसे इति ।
स्मर्यते च गङ्गां प्रस्तुत्य ब्रह्मवैवर्ते—'तस्या विनाशः प्रलये नास्त्येव दुहितुर्मम' इति ।
शाश्वतीति । तदुक्तम्—'आदौ त्वमन्ते मध्ये च सर्वं त्वं गां गते शिवे । त्वमेव
मूलप्रकृतिः त्वं पुमान् पर एव हि ॥ गङ्गे त्वं परमात्मा च शिवस्तुभ्यं नमः
शिवे ।' इति । अत्र व्याख्या—आदाविति । आदौ त्वं कारणत्वेन, अन्ते
त्वमवधित्वेन, मध्ये च किञ्चित्सत्तास्फूर्तिप्रदत्वेन । तत् सर्वं त्वमेवेत्यर्थः । शिवे
परमसुखस्वरूपे । मूलप्रकृतिः अविद्या, पुमान् पुरुषः, परः ईश्वरः, हे गङ्गे
शिवः सुखस्वरूपः परमात्मा च त्वमेवेत्यर्थः । हिः श्रुतिप्रसिद्धिमाह । शिवे हे
शिवशक्ते इति

॥ ३ ॥

निसर्गेति ॥ कुटिलः कुञ्चितः, खल इति च । विश्लथः शिथिलबन्धः,
दुर्बल इति च । पदं श्रयतीति । पदपर्यन्तमायतत्वात् तत्स्पृशतीत्यर्थः । अन्यत्र पदे
पतित्वा शरणमभियातीति । भरहत इति । केशस्य गुरुतरत्वादिति भावः । पक्षे
संसारतापस्यात्यन्तं दुर्भरत्वादिति । अदरकृतादरम् अमन्दादरपूर्वम् । यथापुनर्न
विश्लेषो भवेत्, तथेत्यर्थः । पक्षे कारुण्यनिमित्तकेन अमन्दादरेण यथा पुनः संसार
पतनं न स्यात्तथेति । शिरः समधिरोप्य सम्भाव्यते इत्यन्वयः । यथापूर्वं शिरसि
निबध्यत इत्यर्थः । पक्षे रक्ष्यत्वेनाङ्गीकरोतीति । समादृतगुणैः सूत्रनिबद्धैः, मानित
सहजसौरभ्यसम्पत्तिभिरिति च । सहजं कचसौरभ्यमुपलब्धुकामैरिवेत्यर्थः । पक्षे श्लाघित
गुणसम्पत्तिभिरिति । सुमनसां पुष्पाणाम्, पक्षे दिव्यानाम् । गणैः समूहैः ।
सेव्यते अलङ्क्रियते, पक्षे आराध्यते । समासोक्तिरलङ्कारः । स्वभावतो दुराचाराः
खला अपि संसारतापेन निर्विण्णा यदा त्वां शरणमुपयान्ति, तदा ते त्वया सकरुण
मङ्गीकृत्य विमुक्ततापाः क्रियन्ते, देवैरप्यादरणीयाश्च भवन्ति । अहो तव करुणाति

अतर्कितमुपागते प्रियतमे मुखाब्जान्ता-

च्छिवे तव दृशोः प्रभा निपतति स्म या भूतले ।

द्विरेफपटलीव सा लसति पर्यटन्त्यन्तिके

भवत्पदपयोरुहद्वयमरन्दपानोत्सुका

॥ ५ ॥

प्रफुल्लदसितोत्पलं तव दृग्भन्तलेशश्रिया

स्मरान्तकमनोमुपा समरनिर्जितं चञ्चलम् ।

समेत्य समयाज्म्व तां धितजनानुकम्पाकुलं

करोत्यभययाचनां श्रवणपूरतामाश्रिता

॥ ६ ॥

नवीनजलदावली लसति नीलकण्ठप्रिया

मरुद्गणवशंवदा भवदपाङ्गमाला शिवे ।

अधःकृतकुशेशया लसदराळचिल्लीलता-

शचीपतिशरासना निखिलतापसंहारिणी

॥ ७ ॥

रेको महिमातिशयश्चेत्यर्थस्यात्र प्रतीतिर्वोध्या

॥ ४ ॥

अतर्कितमिति ॥ उपागते समीपायते । शिवे इति सम्बुद्धिः ॥ ५ ॥

प्रफुल्लदिति ॥ चञ्चलमिति भयानुभावोऽयम् । तां समया समेत्य इत्यन्वयः । दृग्भन्तलेशश्रियं समुपेत्य इत्यर्थः । 'समयानिकपाशब्दौ सामीप्ये त्वन्वयौ मत्तौ' इति ह्रस्वायुषः । 'अमितः परितः समया निकषा हा प्रतियोगेपि' इति द्वितीया । श्रवणपूरयोः कर्णावतंसयोः । गम्योत्प्रेक्षा ॥ ६ ॥

नवीनेति ॥ नीलकण्ठप्रिया नीलकण्ठः परमेश्वरः, अन्यत्र मयूरः तस्य प्रिया । मरुद्गणवशंवदा मरुद्गणः देवगणः तस्य वशंवदा तदधीना । तदभीष्टप्रदेत्यर्थः । अन्यत्र वात्यानुसारिणीति । भवदिति । भवदपाङ्गमालैव नवीनजलदावलीति व्यस्तरूपकम् । अधःकृतकुशेशया कान्त्या तद्रतिशायित्वात् । अन्यत्र वर्षाकाले जलजानां जलनिमज्जनात् । लसदिति । शचीपतिशरासनं इन्द्रधनुः तदिव चिल्लीलता भ्रूलता चिल्लीलताशचीपतिशरासनम् । लसत् शोभमानम् अराळं कुटिलञ्च चिल्लीलताशिचीपतिशरासनं यस्यास्सत्यर्थः । अन्यत्र चिल्लीलतासदृशलसत्कुटिलेन्द्रचापेत्यर्थः ॥ ७ ॥

प्रनृत्यति कृषानटी विततचिह्नवह्निप्रभा-

वितानकविराजिते भवदपाङ्गरङ्गेऽम्बिके ।

पुरःस्थितद्युधावलिप्रमदभारमातन्वती

, मृदुस्मितद्युचिद्युतिप्रततिदीपिकाभासुरे

॥ ८ ॥

मणिश्रवणभूषणप्रसृतकान्तिसप्तस्त्रपा-

सरित्कृतनिमज्जनः स्मितविभूतिलेपः शुचिः ।

रदच्छदनशोभया धृतकपायरक्ताम्बरः

समाश्रयति शङ्करं भवदपाङ्गयोगी शिवे

॥ ९ ॥

सुदुस्सहभवज्वरप्रशमनार्थमभ्यर्थित-

प्रशान्तगुरुराद्भिषक्करुणयाद्यवैद्यादृतम् ।

यथा पुरमिदं कृती तव दृगञ्चलं भेषजं

सुदुर्लभमवाप्तवान् व्रजति शाश्वतीं निर्द्युतिम्

॥ १० ॥

प्रनृत्यतीति ॥ कृषैव नटी कृषानटी । विततेति । वितता चिह्नवह्नि

प्रमैव वितानकम् उल्लोचस्तेन विराजिते इत्यर्थः । द्युतिप्रततिदीपिकेति । द्युतेः

प्रततिः विस्तारः । विस्तृतद्युतिरिति यावत्, 'कृदभिहितो भावो द्रव्यवत् प्रकाशते'

इति न्यायात् । सैव दीपिकेत्यर्थः । पुरःस्थितेत्यादि । प्रमदभारः देवपक्षे

कृपालभप्रयुक्तः, विद्वत्पक्षे च रसास्वादरूप इति विवेकः ॥ ८ ॥

मणीति ॥ मणिभिः खचितं सहितं वा श्रवणभूषणमिति मध्यमपदलोपी

समासः । यद्वा, मणिरेव श्रवणभूषणं मणिमयं कर्णभूषणम्, तत्प्रमृतया शोभया

सप्तः सया जटया सहित इत्यर्थः । 'सा जालिनी गरुडा जटा' इति

चैजयन्ती । विशेषणैर्यतिधर्मा उक्ताः । समाश्रयतीति । इदमुचितमिति । भावः ॥ ९ ॥

सुदुस्सहेति ॥ अभ्यर्थितेति । अभ्यर्थितो यः प्रशान्तः शमदमादिसम्पन्नः

गुरुराद् उत्तमगुरुः स एव भिषक् तस्य करुणयेत्यर्थः । 'तदुपदेशादिति यावत् ।

आद्यवैद्यादृतं परमेश्वरसम्भावितम् । आद्यवैद्यैः पुरातनभिषग्भिः आद्यनमङ्गीकृतमिति

च । इदं पुरं श्रीकाशीम् । यथा इव । कृती सुकृती । सुदुर्लभमिति । 'सम्प्राप्य

काशीं दुष्प्रापां व्रजनारायणादिभिः' इत्यादिना काश्या अत्यन्तदुर्लभत्वस्मरणान् ॥ १० ॥

मुखाम्बुजविभूषणं कुसुमसायकोजीवनं

मखाशनतरङ्गिणि प्रमथनाथद्वपारणा ।

विलासमहिमश्रियो ललितवस्त्रमुच्चाटनं

कलानिधिकरावलेर्जयति सुन्दरं ते स्मितम् ॥ ११ ॥

उदीक्ष्य यमुरुत्तपस्मितकरः पयोदोदरे

कुशेशयततिर्जले विसकदम्बकं कर्दमे ।

अमर्त्यधुनि शुक्तिकाजठर एव मुक्तावली

निलीयत इमं कदा सुखयतात्स हासाङ्कुरः ॥ १२ ॥

घटवदखिलकार्यं कर्तृजन्यं जडो नो

प्रभवति न च भोक्ता को नु देवः स कर्ता ।

चिरमिति विमृशद्भिर्यः कटाक्षेण देव्या

यमिभिरवधृतस्तं सोममानौमि काश्याम् ॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां नवमस्तरङ्गः ।

मुखेति ॥ विपमसायकोजीवनं कामोज्जीवनम् । उदीपकत्वात्तथात्वम् । प्रमथति प्रमथन्ति अवैदिकानिति प्रमथाः पारिषदाः तेषां नाथः शिवः तस्य दृशोः पारणा धृतान्तभोजनवदतिशयेनास्वाद्यमित्यर्थः । विलासमहिमश्रियः विलासमहिमांश्रियः । ललितवस्त्रं मनोहरवस्त्रम् । प्रधानशोभाधायकत्वाद्बलत्वेन रूपणम् । कलानिधिकरावलेरुच्चाटनमिति योजना ॥ ११ ॥

उदीक्ष्येति ॥ यं हासाङ्कुरम् । उरुत्तप इति लिङ्गविपरिणामेन तत्यादावप्यन्येति । विसकदम्बकं मृणालममूहः । शुक्तिकाजठरे शुक्तिकाया जठरे अन्तर्भागे । एवकारस्य उदीक्ष्येत्यत्र सम्बन्धः । तेन स्मितस्य जयार्थमायासलेशस्याप्यभावः सूचितः । ॥ १२ ॥

घटवदिति ॥ यथा घटादि कुलालादिकर्तृजन्यं तथा क्षित्यादिकमपि कर्तृजन्यम्, तस्य कार्यत्वेन कर्तृधीनत्वादिति भावः । जडः कालव्यवभावादिः । न प्रभवति न कर्तुमीष्टे । सृष्टेः ज्ञानपूर्वकत्वादिति भावः । भोक्ता कर्मफलभोक्ता जीवश्च न प्रभवति । जीवानां स्वकर्मफलभूतविविधदुःखानुभोगवृत्तेनानीशत्वादिति भावः । को नु देव इति । देवानां मध्ये निखिलभुवनानां कर्ता क इति चिर

कालं विचारं कुर्वद्भिरित्यर्थः । कटाक्षेण प्रसादेन । देव्याः ब्रह्मविद्याधिदेवतायाः पराशक्तेरम्बिकायाः । यमिभिः विमृश्यमानार्थनिर्णयो देव्याः प्रसादादेव भविष्यतीत्यभिप्रायेण तां ध्यायद्भिः ऋषिभिः । अवधृतः कर्तृत्वेन निश्चितः । श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदुपक्रमे ब्रह्मवादिनो वदन्ति—‘किं कारणं ब्रह्म कुतः स्म जाता जीवाम केन क च सम्प्रतिष्ठा अधिष्ठिताः केन सुखेत्तरेषु वर्तामहे ब्रह्मविदो व्यवस्थाम्’ इति केषाञ्चिद्ब्रह्मवादिनामृषीणां ब्रह्म जगन्मूलकारणमित्येतावन्निश्चितवतां कारणभूतं ब्रह्म को देव इति विशिष्यावुच्यमानानां कारणं ब्रह्म किमित्यादिरूपान् संशयान् प्रदर्श्य, ‘यः कारणानि निखिलानि तानि कालात्मयुक्तानि अधितिष्ठत्येकः’ इत्या रभ्य ‘संयुक्तमेतत् क्षरमक्षरञ्च व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः । क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः क्षरात्मानावीशते देव एकः’ इत्यादिभिस्तैर्निर्णीतमर्थं प्रदर्शयद्भिर्मन्त्रैः कालाद्य वान्तरकारणवृन्दस्य अधिष्ठाता ईशहरादिशब्दवाच्यो भगवान् परमशिव एव कारणं ब्रह्म इति स्फुटीकृतम् । यः कारणानीति । अत्र भाष्यम्—कोऽसौ देवो यम्येयं विश्वजननी शक्तिरभ्युपगम्यते तत्राह—यः कारणानीति । यः कारणानि निखिलानि तानि पूर्वोक्तानि कालात्मयुक्तानि कालात्मभ्यां युक्तानि कालपुरुषसंयुक्तानि स्वभावादीनि कालस्वभाव इति मन्त्रोक्तानि अधितिष्ठति नियमयति, एकोऽद्वितीयः परमात्मा तस्य शक्तिं कारणमपश्यन्निति वाक्यार्थः इति । ननु क्षरं प्रधानमिति मन्त्रे हरशब्दस्य न क्षराक्षरेश्वरदेवताविशेषसमर्पणपरत्वेनान्वयः, किन्तु संयुक्तमेतत् क्षरमक्षरं चेत्यादिमन्त्रश्रुतक्षराक्षरशब्दार्थबुभुत्सायां क्षरं प्रधानमिति क्षरशब्दविवरणानन्तरमक्षरशब्दविवरणवाक्ये विधेयपरत्वेन, अन्यथा तद्वाक्यापरिपूर्तः । नच अमृताक्षरमिति पदद्वयसत्त्वात् अमृतपदेन अक्षरपदविवरणं क्रियत इति तत् परिपूर्णमिति वाच्यम्, एकप्रसरताभङ्गापत्त्या समासस्य एकपदार्थोद्दिश्यकापरपदार्थविधेयकबोधपरत्वसम्भवादिति चेन्न, यतोऽमृताक्षरमित्यत्र अमृतेति भिन्नं पदं ‘नारायणपरं ब्रह्म’ इत्यत्र नारायणपदमिव लुप्तविभक्तिकं जीवपरम् ‘क्षरञ्च विद्या ह्यमृतन्त्यविद्या विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्यः’ इत्यस्यामेव श्रुतौ तत्र तस्य दृष्टप्रयोगत्वात् । ‘जीवापेतं वावकिलेदं न जीवो ग्रियते’ इति श्रुत्यन्तरे तत्र तदर्थसम्भवोक्तेश्च । तेन च बुभुत्सिताक्षरशब्दविवरणं क्रियते । हरशब्दस्तु क्षराक्षरेश्वरदेवताविशेषनिर्धारणपरत्वेन उत्तरत्रान्वेति । तथाच य एको देवः क्षरात्मानो प्रधानजीवो ईशते ईष्टे सः हरः इति मन्त्रार्थः पर्यवसित इति ।

महेश्वरशिरःस्फुरन्नुहिनदीवितिप्रस्रव

त्सुधाबहुलधारया विहितशीतसेवा शिवे ।

त्रियुक्तरमणीय ते पदयुगी प्रजालोज्ज्वला

विभात्यनिमिषाङ्गनाकलितमन्दसग्राहना

॥ १ ॥

उपवृहणमपि वायुसहिताया तथैव दृश्यते । 'दक्षेद क्षरमत्यक्त यच्चामृतमक्षरम् । तावुभौ य क्षरात्मानावेको देव स्वय हर ॥' इत्यादि । एता श्रुतय क्रमे सक्षेपत उपवृंहिता — 'समेत्य ते महात्मानो मुनयो ब्रह्मवादिन । वितेनिरे बहून् वादानात्मविज्ञानसश्रयान् ॥ किमस्य जगतो मूलमात्मा वाऽस्माकमेव हि । क्वपि स्यात्सर्वभूताना ध्यानकर्मावलम्बिनाम् ॥ आविरासीन्महादेवी गौरी गिरिवरात्मजा ।' इत्यारभ्य 'निरीक्षितास्ते परमेशपत्न्या तदन्तरे देवमशेषहेतुम् । पश्यन्ति शम्भु कवि भीशितार रुद्र बृहन्त पुरुष पुराणम् ॥' इत्यादि । अत्र किमस्य जगतो मूलमिति कि कारण त्रय कुतस्माज्जाता इत्येतदर्थो दर्शित । जीवाम केनेत्यादिविमर्शजातार्थ आत्मा वा अस्माकमेव हीति दर्शित , आत्मशब्दस्याधिष्ठातृपरत्वात् । शिवपुराणेपि अम्बिकामाहाम्य प्रस्तुत्य, 'मुमुक्षया पुरा केचिन्मुनयो ब्रह्मवादिन । सशयाविष्ट मनसो विमृशन्ति यथायथम् ॥ कि कारण कुतो जाता जीवाम केन वा वयम् । कचास्माक सम्प्रतिष्ठा केन वाऽधिष्ठिता वयम् ॥ केन वर्तामहे शक्यत् सुखेष्वन्येषु वाऽनिशम् । अविलङ्घ्या च विद्वस्य व्यवस्था केन वा कृता ॥ कालस्त्वभावो नियति यदृच्छा नात्र युज्यते । भूतानि यानि पुरुष योगो वैपा परोऽथवा ॥ अचेतनत्वात् कालादेश्चेतनत्वेपि चात्मन । सुखदुःखाभिभूतत्वादनीशत्वाद्विचार्यते ॥ ते ध्यान योगानुगता प्रापश्यन् शक्तिमैश्वरीम् । पाशविच्छेदिका साक्षान्निगूढा स्वगुणैर्भूशम् ॥ तथा विच्छिन्नपाशास्ते सर्वकारणकारणम् । शक्तिमन्त महादेवमपश्यन् दिव्यचक्षुषा ॥ य कारणान्यशेषाणि कालात्मसहितान्यपि । अप्रमेशोऽनया शक्त्या साकमेकोऽधि तिष्ठति ॥' इति । सोमम् त्रयया सहित सोमस्तम् । 'उमासहाय परमेश्वर प्रभुम्' इति श्रुतेरिति । विस्तरस्तु शिवतत्त्वविवेके द्रष्टव्य

॥ १३ ॥

महेश्वरेति ॥ ईश ऐश्वर्ये इति धातो 'स्थेशभासप्रसक्तो वरच्' इति कर्तरि वरच्प्रत्यये ईश्वर । महाश्वासावीश्वर इति विग्रहे 'सन्महत्परमोत्तमा' इति समास ।

नखप्रसृमरामलद्युतिसरोवराधिष्ठिता

कपर्दविपिनोदरे प्रचुरमाचरन्ती तपः

तवाङ्घ्रिकमलद्वयी कनकनूपुरोद्यच्छवि-

च्छटाघनजटा शिवे जयति लोकरक्षाकरी

॥ २ ॥

तवाम्ब नखरप्रभासरसि राजहंसायते

सुधाशमुकुटच्छटा पदयुगी च कूर्मायते ।

सरोजमुकुलायते मुनिजनाञ्जलिश्रेणिका

महेशि मकरायते त्रिदशयोपिदक्ष्यावली

॥ ३ ॥

महत्त्वञ्चेश्वरे समभिख्याहृतधातूपात्तेशितृत्वद्वारकमसङ्कुचितविषयकत्वरूपम् । स्वर्गादियत्किञ्चिदीशितृत्वयोगादीश्वरत्वं हीन्द्रादीनामप्यस्ति, तदादाय पङ्क्तिश्रवणक्षणे उत्पातशान्तिप्रकरणे 'इन्द्रयमादिषु ईश्वराय स्वाहा' इति मन्त्रः प्रवृत्तः । शिवस्तु महेश्वरः, तेषामपीश्वरत्वात् । 'ध्येयस्सर्वैश्वर्यसम्पन्नस्सर्वेश्वरश्शम्भुराकाशमध्ये' इति श्रुतेः, 'सेन्द्रादिषु च देवेषु तस्य त्वैश्वर्यमुच्यते ।' इति महाभारतवचनाच्च इति भावः । महेश्वरस्य शिरसि स्फुरन् यस्तुहिनदीधितिश्चन्द्रस्तस्मात् प्रसवत्या अमृतधारया । प्रणयकलहशान्त्यै प्रणामावसरे चूडाशशाङ्कोद्गलितमुधाधाराया देवीपादयोः पतनादित्याशयः । प्रवालोज्ज्वला आरुण्यमार्दवाभ्यां प्रवालवदुज्ज्वला, प्रवालैरुज्ज्वला इति च । विरहिणीनां जलधारापल्लावादिभिः शीतोपचारः प्रसिद्धः । विभातीति । वियुक्तरमणीव विभातीति योजना । अनिमिपेति । अनिमिपाणां देवानामङ्गनाभिः, पक्षे अनिमिपं निर्निद्रं यथा तथा अङ्गनाभिः कलितं मन्दसंवाहनं शनैस्संवाहनं यस्यास्तथामृतेत्यर्थः ॥ १ ॥

नखेति ॥ नखानां प्रसृमरा परिनो व्याप्रियमाणा अमलद्युतिरेव सरोवरः तमधिष्ठितेत्यर्थः । कपर्दविपिनोदरे कपर्द एव विपिनं तदुदरे तन्मध्ये । कनकेति । कनकनूपुरयोरुद्यन्ती छविच्छटा कान्तिसमूहः सैव घना निविडा जटा यस्याः सेत्यर्थः । लोकरक्षाकरीति । स्वस्यास्तपश्चरणे प्रयोजनान्तराभावादिति भावः । गम्योत्प्रेक्षा ॥ २ ॥

तवेति ॥ नखरेति । नखरप्रभैव सरस्तस्मिन् । अस्य राजहंसायत इत्यादौ सर्वत्र सम्बन्धः । राजहंसायते राजहंसः हंसानां राजा श्रेष्ठधात् । राजदन्तादित्वात् परनिपातः । 'राजहंसास्तु ते चन्चुचरणैर्लोहितैस्सिताः' इत्युक्त

पुरान्तकतनु श्रिता धरुता हि तुङ्गश्रियं
 रमापतिकलेवरं श्रयति काळिमा कोमलम् ।
 ममापि दिश तादृश पदमितीव मम्प्रार्थिनी
 सरोजमृदुनाऽऽहता पदतलेन ते शोणता ॥ ४ ॥

महेश्वरि मनोमणिं प्रवलरागपाटचरा-
 दुदूढमयतो यतो निजजनो विकल्प विना ।
 समर्पयति सन्तत सरसपल्लवोद्यन्निष्ठय
 स चोरयति तावकधरण एव हन्त स्फुटम् ॥ ५ ॥

द्विभावमुपगच्छती तव पदे निरस्य द्वितां
 कथन्तु भवतः शिवे श्रितजनाय कैवल्यपदे ।
 फलं किमुत युक्तिभिर्लघुभिरत्र तत्सङ्गिनः
 स्फुरन्ति विमला यतस्मततमेव मुक्ता नखाः ॥ ६ ॥

लक्षण । स सेवानम्राणा सुधाशानाममराणा मुकुटच्छटा किरीटपरम्परेत्यर्थ । त्रिद
 शेति । सेवार्थं समागताना पश्यन्तीना देवनारीणामक्षयावली नेत्रपङ्क्ति
 रित्यर्थः । ॥ ३ ॥

पुरान्तकेति ॥ ममेति । अत इत्यादि । सजातीययोस्तयोर्महनीयस्थान
 लानादित्यर्थ । पदं स्थानम् । अत्र स्वभाविके देवीपादयोर्लौहित्ये वस्तुतः
 उक्तप्रार्थनापूर्वकत्वाभावेपि तत्पूर्वकत्वोत्प्रेक्षणाद्धेतूप्रेक्षा ॥ ४ ॥

महेश्वरीति ॥ मनोमणिं मन एव मणिस्तम् । प्रवलेति । प्रवलो यो
 राग एव पाटचरश्चोर तस्मात् । यत यत्र चरणे । विकल्पं विना संशयं
 विना । सरसेति । अम्लानेत्यर्थ । अत्र श्रीशब्देन सम्पदपि प्रतीयते । इदञ्च चोरणे
 कर्म । हन्तेति । चोरेभ्यो रक्षणाय यं समाश्रयति, स एव चोर इत्याश्चर्यं द्योतयति ॥ ५ ॥

जीवेश्वरयोर्भेदनिराकरणपूर्वकमुक्तिप्रदातृत्वेन देवीपादयुगं स्तौति—द्विभाव
 मिति ॥ द्विभाव द्वित्वम् उपगच्छती अङ्गीकुर्वतीत्यर्थ । द्विता द्वित्वम् । जीवेश्वर
 योर्भेदमिति यावत् । निरस्य निवर्त्य अभेदसाक्षात्कारविरोधिनी भेदबुद्धिमनुत्पाद्ये

भक्त्यदनटीद्वयी मत्तभावनशोधिते

महानट्यधृष्टि मे हृदयरङ्गदेगे मदा ।

तनोतु नटन कनत्कनकनूपुरोद्यध्वनि-

र्मनोहरगतिक्रमा विविधविभ्रमालङ्कृतिः

॥ ७ ॥

अघौघलघुभञ्जना मदनजिह्वारञ्जना

भक्त्यदमरोरुहद्वयनिकेतनाः पांसवः ।

पुनीयुरिममद्रिजे सततमेव येषां कणा-

नशेषसुरमण्डली शिरसि धर्तुमाकाङ्क्षति

॥ ८ ॥

त्यर्थ । कैवल्यदे ऐकात्म्यरूपमुक्तिप्रदे । द्वैतिनोर्द्वैतनिरासपूर्वकम् ऐकात्म्यात्मक मुक्तिप्रदातृत्वम् , स्ववशे अविद्यमानैकत्वयोस्तदातृत्व चासम्भाव्यमिति भाव । अत्र पादगतसंख्यारूपद्वित्वस्य जीवेश्वरद्वित्वरूपभेदस्य चाभेदाध्यवसायाद्विरोधः । किञ्चिद् आक्षेपे । उतेति पक्षान्तरे । लघुभिः प्रत्यक्षापेक्षया दुर्बलैः । अत्र कैवल्यदाने । प्रत्यक्षमेवाह—तत्सङ्गिन इति । त्वत्पादसत्ता इत्यर्थः । तत्संसर्गिण इति च । विमला विगतरागादिदोषा , स्वच्छाश्च । मुक्ता मुक्तिं प्राप्ता एव सन्त , मौक्तिकान्येव सन्त इति च । सततं स्फुरन्ति

॥ ६ ॥

भद्रादिति ॥ भक्त्यदे एव नट्यो तयोर्द्वयीत्यर्थः । सततभावनशोधिते

सततभावनया सन्ततध्यानेन शोधिते विगतरागद्वेषादिमले । भावनाशब्दस्य

भवनानुकूलव्यापारार्थकतया सम्मार्जनादिव्यापारेण संशोधिते इति च । कन

त्कनकेति । भास्वत्सुवर्णेत्यर्थः । विविधेति । विविधा विभ्रमा विलासा अलङ्कृत

यश्च यस्यास्तेत्यर्थः

॥ ७ ॥

अघौघेति ॥ अघौघाना लघु क्षिप्रं भञ्जयन्तीति भञ्जना । मदन

जिदिति । मदनजितो जटाना रञ्जयन्तीति रञ्जना । येषां पासूनाम् । कणान्

लेशान् ॥

॥ ८ ॥

पदाम्बुजरजश्चयैरमरनिम्नगे स्वोल्लस-

त्कपर्दकुहरेणैः स्फुटकलङ्कनिर्मुक्तये ।

जपासुचिमलिम्लुचैस्समुदयन् करासादितै-

स्सुधांशुररुणायते निजशरीरलेपाद्भुवम्

॥ ९ ॥

भवच्चरणशारदारुणसरोजसंसर्गिभि-

र्महन्महितरेणुभिः कलितघर्षणावर्तने ।

अपाकृतमले मनोमुकुरविम्बमध्ये स्फुटं

नदीनदशताश्रिते प्रतिफलत्यशेषं जगत्

॥ १० ॥

पदाम्बुजेति ॥ स्वोल्लसदिति । स्वेन आत्मना चूडामणीभूतेन उल्लसन् यः कपर्दकुहरः तद्गतैरित्यर्थः । स्वोल्लसदित्यनेन सामीप्यात्तपोनिवारणाच्च कपर्दकुहरगत रजश्चयसम्पादने सौकरी प्रोक्ता । स्फुटेत्यादि । लेपे अन्वेति । कलङ्के स्फुटत्वविशेषणेन तत्परिहारे औत्सुक्यं द्योत्यते । मलिम्लुचैः तत्करैः । तत्त्वञ्च रजश्चये लाक्षा रागादिकृतम् । समुदयनिति । समुद्यन्नित्यर्थः । उदयावसर इति यावत् । उत्पूर्वकात् इटकिटकटिगतौ इत्यतः प्रशिष्टादिकारात्मकाद्वातोः शतरि रूपम् । यद्वा, उत्पूर्वकादयधा तार्गत्यर्थकादेव शता । अनुदात्तेत्वलक्षणमात्मनेपदमनित्यमिति वचनात् शानज भावः इति ध्येयम् । करासादितैः करसम्पादितैः । भुवमित्युल्लेखायाम् ॥ ९ ॥

भवदिति ॥ महन्महितरेणुभिः महद्भिः शिरसि धारणादिना महितैः पूनितैः रेणुभिः कलितघर्षणावर्तने पदाम्बुजस्य निरन्तरध्यानेन मनोनिहितत्वात् पुनः पुनः कृतघर्षणे । अत एवापाकृतमले निरस्तरागादिमले । मनोमुकुरविम्बमध्ये मन एव मुकुरविम्बं दर्पणतलं तन्मध्ये । अशेषं जगत् स्फुटं प्रतिफलति । सदातन त्वदीयचरणध्यानेन विशुद्धान्तरङ्गः सर्वज्ञो भवतीति पर्यवसितार्थः । नदीति । प्राची मुखं प्रवहन्त्यो नद्यः, प्रतीचीमुखं प्रवहन्तो नदा इति विशेषः । तेषां शतैरसं ख्यैराश्रिते इत्यर्थः । असंख्यातैर्नदीनदैराश्रिते इति यावत् । 'विश्वं शतं सहस्रञ्च सर्वं मक्षय्यवाचकम्' इति नियट्टकेः

॥ १० ॥

विलोक्य विधुना कृतां सरसिजेषु पादैर्व्यथां
भवत्पदसुहृत्सु तत्प्रतिविधेरिवाधित्सया ।

प्रणम्रपतिमस्तके कुटिलचन्द्रमर्मस्पृशो

जयन्ति विहितास्त्वया पदतलप्रहराशिशवे

॥ ११ ॥

चलद्दुरितं वासनामरुदुदीततृष्णोर्मिका-

समाकुलभवाम्बुधौ विविधतापयादोगणे ।

निपत्य परितो भ्रमन्नहह देवि तान्तः पुन-

र्भवत्पदमहातरिं नृपशुरम्ब लप्स्ये कदा

॥ १२ ॥

परिहसितमनोभृकोटिलावण्यपूरं

जटिलमहिविभूषं नीलकण्ठं त्रिनेत्रम् ।

शवमसितविलेपं नौमि संहारलीलं

यतिवरमविमुक्ते वामसंश्लिष्टवामम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां दशमस्तरङ्गः ॥

विलोक्येति ॥ पादा रश्मय एव पादाश्चरणास्तैरिति कृतमित्यतः करण
तयान्वेति । भवत्पदसुहृत्स्विति । अत एव प्रतिविधानेच्छा । तत्प्रतिविधेः व्यथाप्रती
कारस्य । आधित्सया चिकीर्षया इव विहिता इत्यन्वयः । प्रणम्रेति । प्रणयकोप
शमनार्थं प्रणामः । कुटिलेति । कलारूपत्वात् कुटिलस्य चन्द्रस्य मर्माणि स्पृशन्तीति
तादृशाः । कुटिलत्वोक्त्या व्यथाकरणयोग्यत्वात् दण्डयत्वं सूच्यते । पदतलप्रहारा इति ।
अनेन दण्डनस्यापराधानुरूप्यं सूच्यते । अतः पतिमस्तकस्य पीडानुक्त्या प्रणयकोपस्या
भिनय एव । अतः चन्द्रप्रतिकारेच्छैव पादप्रहारे निमित्तमित्याशयः ॥ ११ ॥

चलदिति ॥ चलन्ती दुरितवासना कर्मवासनैव मरुद्वायुस्तेन उदीताः
प्रवृद्धास्तृष्णा एव ऊर्मिकाः तरङ्गा यत्र तादृशे भवसागरे इत्यर्थः । दुरितवास
नायाश्चलनं कालादिकृतं प्रेरणम् । विविधेति । विविधाः आध्यात्मिकादिभेदेन
बहुप्रकारास्तापा एव यादांसि तेषां गणा यत्र तादृशे । भवत्पदमहातरिं भवत्पद
एव महती नौस्ताम् , 'संसाराब्धितरण्डिके' इति स्मरणात् । नृपशुरिति । तदुक्तं
काशीखण्डे, 'प्राप्य काशीं त्यजेद्यस्तु समस्ताघौघनाशिनीम् । नृपशुस्स परिज्ञेयो
महासौख्यपराङ्मुखः' इति ॥ ॥ १२ ॥

परिहसितेति ॥ नीलकण्ठमिति । कण्ठस्य नैल्यं हालाहलप्रयुक्तम् । उक्तञ्च भग

एकादशस्तरङ्गः ।

अधियमति दशाह पापिनामग्रगो य-
 म्नुलहरिममीरासेवितं तीरमेतत् ।
 मलिनमयि निर्णय स्वाद् पीयूषयुग्मं
 मिश्रति स खलु गङ्गे गर्भनामानमानम् ॥ १ ॥

वत्सादे—‘गम्मान्नायादिगवाया. पतिविलयमयात् सर्पलोकोपतापात् संनिगस्यापि
 विष्णोः सरमममुमयोर्वारणमेरुनाम्यात् । मध्ये त्रैशङ्खवीयामनुभवति दशां यव हाहाह
 होष्मा गोड्यं सर्वोपदां न शमयतु निचयं नीलकण्ठस्य कण्ठः॥’ इति, ‘नालं वा
 परमापकारकमिदं त्वेकं पशूनां पते पदपन् कृषिगतान् चराचरगणान् यावन्धि
 तान् रक्षितुम् । गर्भमर्त्यपत्न्यपनोयपमनिज्वालाकरं भीकरं निक्षिप्तं गरलं गले न
 गन्ति नोद्रीर्णमेव त्वया’ इति च । यत्रचित् कल्पे इन्द्रहृन्वज्रमहारजनिनं वा तन् ।
 यथोक्तं हरिवंशे पाणिजानहरणावमरे कृष्णहृन्विष्वोदकेभरस्तरे—‘दत्तः प्रहारः कृत्ति
 नेन पूर् तयेनालानरराज्ञानिवीर्यः । कण्ठे नैव्यं तेन ते यत् प्रवृत्तं तस्मान्
 मयत्तमं नीलकण्ठोऽनिकाय ॥’ इति । एतेन असायकर्मकरना भक्तवत्सलता च
 सूचिता । त्रिनेत्रमिति । नीलि सूर्यभोमागवात्मकानि नेत्राणि यस्य तम् । तदु
 क्तानुनामनिष्ठे उपसन्त्यागमाने—‘दियमकरगगाद्वद्विनेतं त्रिभुवनसारमपारमीश
 मायम् । अवरममममगाय रद्रे जगति पुमानिह पो भजेन शान्तिम्॥’ इति ।
 शिवागमेवति, ‘शुक्तिनञ्जिनमंभं पन्द्रवददर्शनेतम्’ इति च । वामेति । वामे
 वामनागे संक्षिप्ता वामा मुन्दरी श्रीवार्धनी यस्य तमित्यर्थः । अत्र भगवतो दिग्द
 धर्मेवमनिवादनेन शंकातिगत्यं सूचितम् । अथ त्रिनेत्रैर्भगवतो लोकोत्तरत्वं
 वामादेर्यदुक्तमस्तीत्युक्तम् । स च परमिगर्भ रति पुण्यानीनि रमयदन्तारः ॥ १३ ॥

अधियमतीति ॥ कृष्णवर्णानारण्य भगवान्यावर्धनशालस्य भूमौ मति
 भक्त्यावपिमुत्तममतिविशद—दशाहमिति ॥ तारगण्डे भूमौ गङ्गायाः माति
 १५२३ न मदीने ऋतम्—‘दशाहं कृष्णवर्णे तु भूमौ मज्जिहिता भोजे । याया पुण्या
 क्त्वानादिनि दश मोहिति ॥ पताते मलिभनं तु पुत्रे स्वयमेव हि ।

तव चरणसरोजं दिव्यभृङ्गावलीढं
शिरसि वहति नित्यं देवदेवस्तदेतत् ।
भजति हि भवदीये विश्वविश्वातिशायि-
न्यमरधुनि महत्त्वे साक्षिभूयं किमन्यैः

॥ २ ॥

निटिलनयनकोणादुत्थितैर्विष्कुलिङ्गै-
स्सुरतटिनि निकामं दह्यमानः सुधांशुः ।
तव समधिगतो यत्सन्निकर्षं कपर्दे
मदन इव न नष्टः किन्तु लेशावशिष्टः

॥ ३ ॥

आरभ्य शुक्लैकादश्या दिनानि दश यानि तु ॥ पञ्चम्या यानि सा स्वर्गे भवेत्
सन्निहिता सदा ।' इति । 'न संख्यादेः समाहारे' इत्यह्लादेशनिषेधात् टच् ।
अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । गर्भकालस्य मासदशकात्मकत्वेन तावन्कालं वासस्य
मुख्यत्वेऽपि अशक्तौ तत्प्रातिनिध्येन वृद्धसम्मतं कालसङ्कोचमाश्रित्येत्थमभिहितम् ।
अग्रगः अग्रगोऽपि । तन्विति । तनुभिः अल्पैः । मन्दैरिति यावत् । लहरि
समीरैः धीचिवातैः । आ समन्तात् सेवितमित्यर्थः । अनेन सुखवासयोग्यता
सूचिता । पीयूषयूपं पीयूषसारम् । अस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च तरङ्गे मालिनीवृत्तम् ॥ १ ॥

तवेति ॥ दिव्यभृङ्गावलीढमिति । दिव्यभृङ्गाः—'ऋच एव मधुकृतः
ऋग्वेद एव पुष्पम्, यजूंष्येव मधुकृतः यजुर्वेद एव पुष्पम्' सामान्येव मधुकृतः
सामवेद एव पुष्पम्, अथर्वान्निरस एव मधुकृतः इतिहासपुराणं पुष्पम् ।' इति
छन्दोगोपनिषदुक्ता ऋगादयः तैरवलीढं प्रतिपाद्यतया सेवितमित्यर्थः । साक्षिभूयं
साक्ष्यम् । किमन्यैः प्रमाणान्तरं नापेक्षितमित्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—
'परं स्वर्गतरङ्गिण्याः कोट्यंगोऽपि न तत्र वै । अनेनैवानुमानेन बुध्यस्व कलशो
द्भवः ॥ दधे गङ्गोत्तमाङ्गेन देवदेवेन शम्भुना' इति । अत्र तलेति तीर्था
न्तरेष्वित्यर्थः इति व्याख्या

॥ २ ॥

निटिलेति ॥ विष्कुलिङ्गैः अमिकणैः । सुधांशुः सुधांशुरपि । तेन
दहनायोग्यत्वं द्योत्यते । तथा सत्यपि दाहेन विष्कुलिङ्गानां दाहकत्वातिशयश्च ।
मदनः सर्वं मदयति मोहयतीति मदनः स इव न नष्ट इति व्यतिरेकेण दृष्टान्तः ।

वसति हि भवदीयभ्रूलताभङ्गवश्यो
 मदनरिपुरुषान्ते दासवद्विश्वनाथः ।
 अनितरसुलभां ते हन्त सौभाग्यलक्ष्मी-
 र्जयति कुसुममाणप्राणनाथाशरण्ये

॥ ४ ॥

क्षपितविषयतृष्णां भक्तिमेकां प्रदद्या-
 स्त्वयि यदि वृषसाध्यां तर्हि जन्मप्रवाहः ।
 त्रिपुरमथनमान्ये कल्प्यतां मे यथेच्छं
 न हि भयकणिकापि प्रत्युताहं कृतार्थः

॥ ५ ॥

अत इत्यादिः । लेशावशिष्ट इति । अत एवेदानीं कलाधरोऽभवद्भगवानिति भावः ।
 गम्योत्प्रेक्षा ॥ ३ ॥

वसतीति ॥ हिरवधारणे । हेतौ वा । यतस्तथा वसति, ततः अनितर
 सुलभेत्यर्थः । भ्रूलतेति । भ्रूलता इव भङ्गास्तरङ्गास्तेषां वश्य इत्यर्थः । भङ्गा
 विव भ्रूलते इत्यपि । मदनरिपुः मदनरिपुरपि । इदञ्च वश्यतायां विरोधमुद्गम्य
 सौभाग्यस्यानन्यसौलभ्ये निमित्ततामावहद्विस्मयं पोषयति । एवं दासवद्विश्वनाथ इत्य
 त्रापि । हन्तेति विस्मये । कुसुमेति । स्नानादिना पतिलाभोपायभूतेन प्राण
 धारकत्वादिति भावः । परमेश्वरेण भस्मीकृते कामे निर्विण्णा प्राणान् परित्यक्तुं
 चित्तमारचयन्ती रती, 'मन्दाकिन्यान्तु वैशाखे प्रातः स्नानं तथा कुरु । नूनं ते भविता
 पत्युरुपलब्धिर्न संशयः ॥' इत्यशरीरिवचनं श्रुत्वा देहत्यागालिवृत्ता गङ्गास्नाना
 दिक् यथावदनुष्ठितवती स्वप्राणनाथं कामं बिलोकयामासेति वैशाखमाहात्म्यप्रसिद्धा
 कथात्रानुसन्धेया । सम्बुद्ध्या स्वरिपुमदनोज्जीवनेपि भगवतो न प्रतिकूलता जाते
 ति सौभाग्यस्यानन्यसौलभ्यत्वमेव सूच्यते ॥ ४ ॥

क्षपितेति ॥ भक्तिमेकामिति । मुख्यां भक्तिमित्यर्थः । परानुरक्तिरूपां
 साध्यभक्तिमिति यावत् । भक्तिलक्षणं तु भक्तिरसायने उक्तम्—'श्रुतस्य भगवद्धर्मो
 द्वारावाहिकतां गता । सर्वेशे मनसो वृत्तिर्भक्तिरित्यभिधीयते ॥' इति । भगवद्धर्मो
 ऽत्र भगवद्गुणश्रवणम् । भगवद्धर्मेण वक्ष्यमाणकामक्रोधाद्युद्दीपनद्वारा द्रवावस्थां प्राप्तस्य
 चित्तस्य धारावाहिकी या सर्वेश्वरविषया वृत्तिः भगवदाकारकतेत्यर्थः । सा भक्ति

घटयितुमतिदक्षं कामितार्थानशेषां—

स्तव यदि करुणाया लेशलेशं लभेय ।

अपि विबुधवराणां दुर्लभं बल्लभं ते

पुनरपि पुरमेतद्रागुपेयां पुरारेः

॥ ६ ॥

कथमपि करणानां दुर्नयानां समूहं

प्रबलमिह निरोद्धुं नैव शक्नोमि मातः ।

बलमथननिषेव्ये त्वत्पदाम्भोजयुग्म—

प्रपदनपरिवर्जं नात्र पश्याम्युपायम्

॥ ७ ॥

रित्यभिधीयते शास्त्रविद्धिरिति तट्टीका । वृषसाध्यामिति । बहुविधपूर्वजन्मसुकृतमात्र
लभ्यामित्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—‘दुर्बुद्धयो दुराचारा हैतुका बहुसंशया ।
पश्यन्ति मोहिता विष्णो गङ्गामन्यां नदीमिव ॥ जन्मान्तरकृतैर्दानैस्तपोभिर्निय
मैर्व्रतैः । इह जन्मनि गङ्गायां नृणां भक्तिः प्रजायते ॥’ इति । कल्प्यतामिति ।
मुक्त्यानन्दापेक्षया भक्त्यानन्दस्य स्पृहणीयतरत्वस्मरणात् । प्रार्थनायां लोट् । अत एव
‘अहं कृतार्थः’ इति वक्ष्यते । यथेच्छमिति । नरतिर्यगादिशरीरिष्यनास्थैवेति भावः ।
तदुक्तं भगवत्पादैश्शिवानन्दलहरीयाम्—‘नरत्वं देवत्वं नगवनमृगत्वं मशकता पशुत्वं
कीटत्वं भवतु विहगत्वादिजननम् । सदा त्वत्पादाब्जस्मरणपरमानन्दलहरीविहारा
सक्तं चेद्भूदयमिह किं तेन वपुषा ॥’ इति

॥ ५ ॥

घटयितुमिति ॥ दुर्लभमिति । ‘देवानामपि दुर्लभं स्थलमिदम्’ इति भग
वत्पादोक्तेः । बल्लभं प्रियम् । पुरारेरेतत् पुरं श्रीकाशीम्

॥ ६ ॥

कथमपीति ॥ करणानाम् इन्द्रियाणाम् । दुर्नयानां दुष्टवृत्तीनाम् । श्रेयः
परिपन्थिषु विषयेषु आत्मनः प्रेरकाणामिति यावत् । समूहमित्यनेन व्यक्तिबाहुल्य
विरोधनाशक्यत्वं द्योत्यते । इह अस्मिन् जन्मनि । बलमथननिषेव्ये इति । तथा
भूतायाः प्रबलनिरोधो निष्प्रयास इत्यभिप्रायः । बलमथनः इन्द्रः । तत्सेव्य
त्वम् ‘अहं स्नाम्यत्र सततम्’ इत्यादिवक्ष्यमाणवचनसिद्धम् । प्रपदनपरिवर्जं शरण
प्राप्तिं परिवर्ज्य । अत्र करणसमूहनिरोधने

॥ ७ ॥

भगवति भवदाज्ञोल्लङ्घनागस्विनं मां
 विपयिणमपि दासं सर्वथा मा जहीहि ।
 तव यशसि कळङ्को नूनमेवान्यथा स्या-
 त्विदशपुरवधूटीगीयमाने नवीनः

॥ ८ ॥

चरणसरसिजे ते दिव्यहंसैः परीते
 सुरतटिनि मुनीनां मानसे भासमाने ।
 रजनिकरकलाभृज्जालिनीशैवलोद्य-
 द्युतिनि हृदयभृङ्गः सर्वदा मे रमेत

॥ ९ ॥

तव वदनसुधांशुः पार्वतीलोचनाम्भो-
 रुहमुकुळनकारी कलमपध्वान्तहारी ।
 हरनयनचकोरस्वैरपेयीयमान-
 प्रतिनवरुचिरन्तर्व्योम्नि मे व्याचकास्तु

॥ १० ॥

भगवतीति ॥ भवदिति । भवत्या आज्ञा श्रुतिस्मृत्यादिरूपा तदुल्लङ्घनेन
 आगस्विनम् अपराधिनम् । अपिरत्र सम्यध्यते 'श्रुतिस्मृती ममैवाज्ञे यस्त उल्लङ्घ्य
 वर्तते । आज्ञोच्छेदी मम द्वेयी मद्भक्तोपि न वैष्णवः ॥' इत्याश्रमेधिकवचनात्,
 'तदाज्ञसक्रियां कुर्वन्मुच्यतेऽन्यस्तु बध्यते । श्रुतिस्मृतीतिहासाद्यं पुराणं भारतादि
 कम् ॥ ईश्वराज्ञेति विज्ञेयं न लङ्घ्या वैदिकैः क्वचित् ।' इति भगवत्पादवचनाच्च ।
 विपयिणमिति आज्ञोल्लङ्घने हेतुगर्भम् । जहीहि उपेक्षस्व । 'ईहल्यघोः' इतीत्वम् ।
 अन्यथेति । उपेक्षणे इत्यर्थः

॥ ८ ॥

चरणसरसिजे इति ॥ चरणसरसिजे चरणमेव सरसिजं तस्मिन् । दिव्य
 हंसैः दिव्यहंसा देवश्रेष्ठा एव दिव्यहंसाः दिव्यमरालास्तैः । मानसे मानसं मन एव
 मानसं तदास्थं सरस्तस्मिन् । रजनीति । रजनिकरकलाभृत् इन्दुकलाधरस्तस्य जालिनी
 जटा सैव शैवलस्तया उद्यद्द्युतिनि प्रवृद्धशोभे इत्यर्थः । शैवलानुविद्धस्य सरसिजस्य
 रम्यतरत्वं प्रसिद्धम् । 'सा जालिनी गरुडा जटा' इति वैजयन्ती । प्रार्थनायां लिङ् ॥ ९ ॥

तवेति ॥ वदनमेव सुधांशुः । पार्वतीति । पार्वत्या लोचने एवाम्भोरुहे तयो
 र्मुकुळनकारी सङ्कोचकारीत्यर्थः । सपत्नीमुखदर्शनस्य दुस्सहत्वादिति भावः । हरनय
 नेति । हरस्य नयने एव चकोरी ताम्बां स्वैरं यथा तथा पेयीयमाना पुनः

अमरधुनि लभेय स्नानमत्राप्यरस्त्री-

स्तनकलशनितम्बाघातघूर्णचरङ्गे ।

सुहुरपि मुनिवर्यैः काङ्क्षितं सागराणा-

मजनिजनिनिदाने निर्मले वारिपूरे

॥ ११ ॥

स्वयमुपचितभक्त्या मज्जतामन्तरङ्गा-

दुपसि किमवकृष्टैर्मिश्रिता रागभारैः ।

अरुणकिरणरक्ता कोटिसिद्धेशलिङ्गे

मम मनसि समिद्धानाहरेस्तान् कदा नु

॥ १२ ॥

विगलितपदशक्तिं लक्ष्णालक्ष्यमाणं

श्रुतिशिखरसमुत्थाखण्डधीगोचरं तत् ।

अवितथमविकारं मायिनं साङ्गभीशं

निरुपममहिमान्धि नौमि वाराणसीशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्याम् एकादशस्तरङ्गः ।

पुनरास्वाद्यमाना । पौनःपुन्यकथनेन तृप्तिराहित्यं द्योत्यते । प्रतिनवा प्रतिक्षणं नूतना रुचि-
र्यस्य स इत्यर्थः । प्रतिनवेति । पेयीयमानत्वे हेतुगर्भम् । अन्तर्व्योम्नि हृदयान्तर्वत्या-
काशे । दहराकाशे इत्यर्थः । व्याचक्रास्तु विशेषेण समन्ताच्चक्रास्तु ॥ १० ॥

अमरेति ॥ अप्सरःस्त्रीत्यादि । अप्सरःस्त्रीणां जलक्रीडां कुर्वतीनां
स्तनकलशनितम्बानामाघातैः घूर्णन्तः तरङ्गा यत् तस्मिन्नित्यर्थः । सुचिरं काङ्-
क्षितं स्नानमित्यन्वयः । अमलपूरे निर्मलजलप्रवाहे । सागराणामिति । सागराश्च
सागरश्च तेषाम् अजनिश्च जनिश्च तयोर्निदाने । सगरसुतानां जन्माभावनिदाने, समु-
द्रस्योत्पत्तिनिदाने चेत्यर्थः, गङ्गाजलैरेव सगरसुतानामुद्गतेस्समुद्रस्य च पूरणात् ॥ ११ ॥

स्वयमिति ॥ मज्जतां तथाभूतानां जनानामन्तरङ्गात् हृदयात् स्वयं
स्वेन अवकृष्टैः आहूतैरित्यन्वयः । किमित्युत्प्रेक्षायाम् । रागभारैः रागो विषया
सङ्गः रक्तवर्णश्च तयोरभेदाध्यवसायः । कोटीति । पष्टिकोटिमितशिवलिङ्गाश्रये
इत्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—'गङ्गाम्भस्यपि तिष्ठन्ति पष्टिकोटिमितानि हि ।
सिद्धलिङ्गानि तानीशे तिप्येऽदृश्यत्वमाययुः ॥' इति । तिप्ये कलाविति व्याख्या ।
समिद्धान् प्रवृद्धान् । तान् रागभारान् ॥ १२ ॥

विगलितेति ॥ विगलितपदशक्तिं विगलिता पदशक्तिर्यस्मात्तम् । शक्त्या

पदेन प्रतिपादयितुमशक्यमित्यर्थ । अत एव लक्षणां लक्ष्यमाण लक्षणया तदाल्पया वृत्त्या लक्ष्यमाण बोध्यमानम् । तथा च वाचकाभावादुपनिषदापि कथञ्चिल्लक्षण यैव प्रतिपाद्यमानमिति समुदितार्थः । श्रुतीति । श्रुतिशिखरादुपनिषद । महावाक्या दिति यावत् । समुत्था समुद्भूता या अखण्डधी ससर्गाविषयकज्ञानम्, प्राति पदिकार्थमात्रविषयक ज्ञान वा । तदुक्तम्—‘ससर्गासङ्गि सम्यग्धीहेतुता या गिरा मिथम् । उक्ताखण्डार्थता यद्वा तत् प्रातिपादिकार्थता ॥’ इति । निर्विकल्पक ज्ञानमिति यावत् । तस्या गोचर विषयमित्यर्थः । तत् ब्रह्म, ‘ओं तत् सदिति निदेशो ब्रह्मणस्त्रिविध स्मृतः’ इति स्मृते । अवितथ परमार्थभूतम् । अवि कारमिति । बाष्पर्यायणपरिगणिता जननादय षड्विकारा तद्रहितमित्यर्थः । तत्प दस्य लक्ष्य निर्गुणरूपमुक्त्वा वाच्य सगुणरूपमाह—मायिनमिति । मायोपाधि कमित्यर्थः, ‘माया तु प्रकृतिं विद्यान्मायिन तु महेश्वरम् ।’ इति श्रुते । साङ्गमिति । सर्वज्ञतादीनि षडङ्गानि, तत्सहितमित्यर्थः । तथाच स्मर्यते—‘सर्व ज्ञता तृप्तिरनादिवोध स्वतन्त्रता नित्यमनुसृष्टशक्ति । अनन्तशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञा पडाहुरङ्गानि महेश्वरस्य ॥’ इति । अत्र सर्वज्ञता सामान्यरूपेण विशेषरूपेण च सर्व विषयकज्ञानवत्त्वम् । तृप्तिर्भोजनाद्यभावजन्यदुःखाभाववत्ता, स्वीयसुखेच्छावान् यस्त दन्यता वा । स्वतन्त्रता अप्रतिहतेच्छा, धर्माधर्मानधीनता वा । अनुसृष्टशक्ति नित्यकृति । अथवा अक्षय्यशक्ति । शक्ति सामर्थ्यम् । अनन्तेति । शक्ते सर्गोपादानविषयकत्वम्, सर्वविषयकत्व वा आनन्त्यम् । अथवा असंख्येयत्वम् । विधिज्ञा वेदतत्त्वविद इति बौद्धाधिकारदीधितौ तद्व्याख्या । ईशमिति । निखिल प्रपञ्चस्वामिनमित्यर्थः । निरुपमेति । निरुपमा असदृशा । असाधारणा इति यावत् । महिमान महालिङ्गप्रादुर्भावे ब्रह्मविष्णुभ्यामनेकवर्षान्वेषणेनाप्याद्यन्तयोरदर्शनम्, बाणसारख्याद्युपकरणभूतैर्ब्रह्मविष्णवादिभिरजातनिरीक्षणमात्रत्रिपुरदाह, समुद्रमथनोद्भूतकालकूटविषकीलाभिर्दग्धसर्वाङ्गिन्द्रोपेन्द्राद्यपेक्षितकृपावशेन तददृशकालकूटकचलीकर णम्, ब्रह्मविष्णवाद्यनेयकामदाह, देव्या म्वयन्तरे शिशुरूपेण परमेश्वरेण विष्णवादि देवताङ्गस्तम्भनम्, मत्स्यकूर्मवराहनारमिहविष्णवसेनादिनिग्रह, ब्रह्मण पञ्चमशिर इष्टेद, एवञ्जातीयका निरवधिप्रभावान्तेषामधिपमित्यर्थः । वाराणसीश, वाराणसी श्रीकाशी तस्या ईश पतिम् । अमिवरणया सङ्गमात् काश्या वाराणसीति

द्वादशस्तरङ्गः ।

बलिमथनपदाम्भोजातराजन्मृणाळी ।

स्मरमथनकपर्दीदारमन्दारमाला ।

श्रितजनसुरबह्वी मोक्षसाम्राज्यलक्ष्म्या

जयसि जयपताका शैलजे काशिकायाम्

॥ १ ॥

संजा । तथाच काशीखण्डे—‘असिश्च वरणा यत् क्षेत्ररक्षाकृतौ कृते । वाराणसीति विख्याता तदारभ्य महामुने ॥ असेश्च वरणायाश्च सङ्गमं प्राप्य काशिका ।’ इति । असिवरणापदे अपि तलैव निरुक्ते—‘असिं महासिरूपाश्च पापासन्मत्तिखण्डिनीम् । दुष्टप्रवेशं धुन्वानां धुनीं देवा विनिर्ममुः ॥ वरणाश्च व्यधुस्तत् क्षेत्रविघ्ननिवारिणीम् । दुर्वृत्तदुष्प्रवृत्तेश्च निवृत्तिकरणी सुराः ॥ दक्षिणोत्तरदिग्भागे कृत्वाऽसिं वरणां सुराः । क्षेत्रस्य मोक्षनिक्षेपरक्षां निर्वृतिमाययुः ॥’ इति वरणा च असिश्च तयोर्नद्योरदूरभवा । अदूरभवश्चेत्यण्, ङीप् । पृषोदरादित्वात् साधुः । ‘वरणासीति नद्यौ द्वे पुण्ये पापहरे शुभे । तयोरन्तर्गता या तु सैषा वाराणसी स्मृता ॥’ इति शब्दकल्पद्रुमे । वामनपुराणेष्युक्तम्—‘योऽसौ प्राङ्मण्डले पुण्ये मदंशप्रभवोऽन्ययः । प्रयागे वसते नित्यं योगशायीति विश्रुतः ॥ चरणादक्षिणात्तस्य विनिर्याता सरिद्धरा, विश्रुता वरणेत्येव सर्वपापहरा शुभा ॥ सञ्चान्या द्वितीया च असिरित्येव विश्रुता । ते उभे सरितां श्रेष्ठे लोकपूज्ये बभूवतुः ॥ तयोर्मध्ये तु यो देशस्तन् क्षेत्रं योगशायिनः ॥ तैलोक्यप्रवरं तीर्थं सर्वपापप्रमोचनम् ॥ न तादृशोऽस्ति गगने भूम्यां न च रसातले । तत्रास्ति नगरी पुण्या ख्याता वाराणसी शुभा ॥’ इति ॥ १३ ॥

वलीति ॥ बलिमथनस्य वामनमूर्तेः पदमेवाम्भोजातं जलजं तस्य राजन्ती शोभमाना स्वच्छेति यावत् । मृणाळीत्यर्थः । उदारा उत्कृष्टा मोक्षसाम्राज्यलक्ष्याः जयपताका जयम्य पताका जयमूलकतया विजयसूचकत्वात् वैजयन्ती जयसि । मालारूपरुम् ॥ १ ॥

त्रिदशदनुजपाळीमन्दरोन्मथ्यमान-

प्रचलितकलशाब्धिस्फीतकल्लोलतुङ्गाः ।

हरशिरसि लसन्त्यो देवि पीयूषसारा

विपहरणममर्था वीचयस्ते जयन्ति

॥ २ ॥

अलिकभुवि कृशानुः सर्वतः सर्पमाला

गरळमपि गळान्ते भूतसङ्घाश्च पार्श्वे ।

जगति हरमुपेतः को नु सेवेत न स्या-

त्तव यदि महिमाब्धे सन्निधानं कपर्दे

॥ ३ ॥

कचिदुपलतलान्तापातसञ्चूर्णिताङ्गी

कचिदगकुलमूलद्रोहिकूलाभिघाता ।

कचिदुदितनिमज्जत्प्रोच्चलन्मीनकेलि-

र्ननु न हरसि चेतः कस्य वा जहनुकन्ये

॥ ४ ॥

त्रिदशेति ॥ त्रिदशानां दनुजानाञ्च पाळीभिः पङ्क्तिभिः मन्दरेण करणेन उन्मथ्यमानस्य अत एव प्रचलितस्य कलशाब्धेः क्षीरसागरस्य स्फीताः प्रवृद्धा ये कल्लोलास्त इव तुङ्गा इत्यर्थः । पीयूषसारा इति । तव वीचयः पीयूषस्य साराः, कलशाब्धिकल्लोलास्तु पीयूषस्य जनका एव । विपहरणममर्था इति । विपूर्वकात् पोन्तकर्मणीत्यस्मात् कप्रत्यये विपशब्दः । विशेषेण हन्तीति विषं काळकूटादि, काळकूटादपि क्रूरतरः संसारो वा, तस्य हरणे विनाशने समर्था इत्यर्थः । 'स्थानुजङ्गमसम्भूतविपहन्त्र्यै नमो नमः । दन्दशूकविपत्नी च दारिताधौघ सन्ततिः ॥' इत्यादिस्मरणात् । कलशाब्धिकल्लोलास्तु विपस्योत्पादका इति भावः । उत्कर्षरूपो व्यतिरेकः

॥ २ ॥

अलिकेति ॥ अलिकभुवि ललाटदेशे । अर्थात् हरस्य । सर्वतः सर्वाङ्गेषु । हरं संहारस्वभावं, हरति उपसंहरति सर्वमिति हरः पचाद्यच् । को नु सेवेतेति । कपर्दे अमेयमहिमशालिन्यास्तव सान्निध्यादेव जना निर्भयं पुरहरमुपसृत्य सेवन्त इत्यर्थः

॥ ३ ॥

कचिदिति ॥ तलान्तं तलप्रदेशः । अनेति । अगकुलस्य वृक्षसमूहस्य पर्वतसमूहस्य च । मूलं द्रोणि उत्पाटयतीति तथाभूतः कूलाभिघातः तीरे आस्फा

स्वरसकलितलीलालोलवर्पश्रियोसा-

द्रलितधवलपट्टः किन्तु वातोत्तरङ्गः ।

इति सुरधुनि शङ्कां तावकीना ददाना

कलयतु जनमेतं वेणिका वीततापम्

॥ ५ ॥

कमलजनिलये वा नाकिनामालये वा

स्मरमथनजटायां वाथवा काशिकायाम् ।

विहर हिमधरे वा स्वेच्छया भृत्यतां मे-

वितर गिरिसुते ते पादसंवाहिनीनाम्

॥ ६ ॥

भवनमिदमियम्मे प्राणनाथा सुतोऽयं

सुहृदयमियमम्बा बान्धवोऽयं पितायम् ।

इति बहुविधमोहैः पाशयित्वा भवान्धौ

पशुमिममभिपात्य प्राप्तमग्न्य त्वया किम्

॥ ७ ॥

लनं यस्यास्तेत्यर्थः । उदितेति । उदिता प्रवृद्धा निमज्जतां प्रोच्चलताम् उन्मज्जतां
मीनानां केळिर्यत् तथाभूते इत्यर्थः । नन्वित्यादि । नन्वित्यामन्त्रणेऽवधारणे वा ।
सर्वेषां चेतो हरस्येवेत्यर्थः ॥ ४ ॥

स्वरसेति ॥ स्वरसेन स्वेच्छया कलिता कृता या लीला तया लोलाया
श्रलाया वर्षश्रियः भारतवर्षलक्ष्म्या इत्यर्थः । लोलेत्यन्तेन गळने हेतुः प्रदर्शितः ।
स्वरसेत्यनेन लीलायामौत्सुक्यं द्योत्यते । अंसादिति । अत्रांसत्वेन रूपणं हिमवतः ।
गळितधवलपट्टः स्खलित्वा लम्बमानोत्तरीयांशुकः । किन्विति सम्भावनायाम् । अनया
भारतभूमेर्मुख्यालङ्कारत्वं गङ्गायाः सूच्यते । वातोत्तरङ्गः वातेन उद्धृतः, वातेन
उद्धततरङ्ग इति च । वेणिका जलप्रवाहः ॥ ५ ॥

कमलजेति ॥ कमलजनिलये इत्यादि । सत्यलोकादीनां पद्मानां गङ्गाया
मुख्यस्थानत्वात् । विहरेति । कामचारे लोद । वक्ष्यमाणमदभीष्टप्रदाने पुनर्मदर्थेऽ
श्रद्धा त्वया न कर्तव्या, यथावस्वेच्छाविहारेणैव स्थीयतामिति भावः । वितरेति ।
तावतैव मे कृतार्थतेति भावः । पादसंवाहिनीनां तादृशीनां परिचारिकाणाम् ॥ ६ ॥

भवनमिति ॥ मोहैः भ्रमैः । पाशयित्वा निबध्य । उक्तमोहैर्निबन्धनघ
तेष्वात्मीयत्वभ्रममुत्पाद्य तत्सुखसम्पादनाय तद्दुःखनिवर्तनाय चायासनेन तद्दुःखदुःखि

भ्रमणनिचयमेवं प्रापितो मोचनीयः
 भ्रममधिकमवाप्तो दीनशाखामृगोऽयम् ।
 तव गतमतिमेनं ताडयित्वा फलं किं
 दशनविवृतिमार्थं कष्टमालोकयन्त्याः ॥ ८ ॥

शिशिरकिरणकोटिप्रौढशोभासुषीमै-
 रशरणमनुकम्पासारपूराभिपूर्णः ।
 स्तपय गिरिसुते मां दिक्षु कर्पूरधूळी-
 निकरमिव किरद्भिर्मद्भु मातः कटाक्षैः ॥ ९ ॥

त्वकरणेन च श्रेयोमार्गप्रवेशप्रतियन्धविधानम् । पशुम् अविवेकिनम् । किं प्राप्तमिति ।
 स्वार्थसत्तायामपि परपीडनमनुचितमिति स्थिते स्वार्थस्य लेशमपि विना तदिदम्
 नार्यचेष्टितं जगदम्नायास्तव नो युज्यत इत्येवं मा कृथा इति भावः ॥ ७ ॥

भ्रमणेति ॥ भ्रमणनिचयो जननमरणप्रवाहरूपः । एवं यथा मयाऽनु-
 भूयते तथा । सर्वस्यापि त्वत्प्रेरणाधीनत्वात् प्रापित इत्युक्तम् । मोचनीयः भ्रमणा
 न्मोचयितुमर्हः । तत्र हेतुमाह—भ्रममधिकमिति । दीनशाखामृग इति । दीनो
 दुर्बलः । तेन पीडासहत्वं त्वत्कृपामन्तरा विमुक्त्यक्षमत्वं च द्योत्यते । भीत
 इति वा । स चासौ शाखामृगः । शाखास्त्विव विषयेषु चक्रमशीलत्वात् शाखा
 मृगत्वरूपणम् । ननु त्वया बहुधा दुष्कृतानि कृतानि, तदेवं दण्ड्यसे इत्यत
 आह । गतमतिमिति । कृत्याकृत्यविमूढमित्यर्थः । तथाचापराधस्याबुद्धिपूर्वकत्वात्
 दण्डितस्यापि इतः परं नैवमपराधः कर्तव्य इति विवेकानुदयाच्च बालवन्न दण्डार्ह
 इति भावः । ताडयित्वेति । साडनञ् प्रकृते बहुविधं विपदा क्लेशनमेव ।
 दशनविवृतिं दन्तप्रकटनम् । विपञ्जनितदुःखानुभावानां दशनविवृतिरित्येन रूपणम् ।
 आर्थं दयादिसद्गुणशालिनि । हीनजनः कीदृशं पाशेन बध्वा प्रतिग्रामं प्रतिद्वारं
 समाकृष्य तत्र तत्ताभिनयं कारयित्वा तां तां मिक्षामादाय वृत्तिं करोति । तस्य
 हि तज्जन्तुहिंसा स्वाभाविकी सप्रयोजना च । आर्यायास्तव तद्वन्मद्दुःखदर्शनेन
 किं वा फलमिति भावः ॥ ८ ॥

शिशिरेति ॥ शोभायां प्रौढत्वोक्त्या शिशिरकिरणानां पूर्णता प्रतीयते ।
 तथाचानन्तपूर्णचन्द्रकिरणवत् सुषीमैः शीतलैरित्यर्थः । अनुकम्पेति । अनुकम्पायाः

अमृतनिकरवर्षि व्यक्षमान्याभिपातं
विकसदरुणपद्मप्रौढिसर्वस्वहारि ।

दुरितकलितपीडातापितस्याद्रिकन्ये

शिरसि मम निधेहि श्रीपदं तावकीनम्

॥ १० ॥

यमसदनकवाटीचन्धघोपो महीयान्

त्रिदिवनवपदव्या देवि निर्माणघोषः ।

अररदलनघोपो मोक्षलक्ष्मीगृहस्य

श्रवणयुगमियाच्चन्नामघोपस्तदा मे

॥ ११ ॥

अमरपुरपुरन्ध्रीदिव्यमत्तेभकुम्भ-

प्रतिभटकुचलेपैर्वासिते सेविते च ।

सुरमुनिमनुजैस्ते स्वच्छतीर्थेऽत्र गङ्गे

जरितदुरितजातः स्नामि भूयः कदा नु

॥ १२ ॥

सारः तस्य पूरेण प्रवाहेण अभिपूर्णैरित्यर्थः । स्नपय आसिञ्च । गततापं कुर्वि
त्यर्थः । मङ्गु क्षिप्रम् । कटाक्षैः अपाङ्गदर्शनैः । 'अपाङ्गे तारविक्षेपः कटाक्ष
इति कथ्यते' इति भावप्रकाशः

॥ ९ ॥

अमृतेति ॥ स्पर्शे निरतिशयसौख्यप्रदत्वात् सर्वतापापनोदकत्वाच्च तथोत्प्रेक्षा ।
व्यक्षेति । व्यक्षेण प्रणयकलहावसरेषु मान्यः शिरसि अभिपातो यस्य तदित्यर्थः ।
अत्र अमृतनिकरवर्षीति विशेषणम् अभिपातस्य व्यक्षमान्यतायाम्, निधानस्य प्रार्थ
नायाञ्च हेतुगर्भम्

॥ १० ॥

यमसदनेति ॥ कवाटी कवाटम् । 'कवाटश्च कवाटी च त्रिषु स्यादररं
न ना' इति वाचस्पतिः । अत्र रूपकम् । एवमुत्तरत्वापि । त्रिदिवनवपदव्याः
त्रिदिवस्य स्वर्गस्य तत्प्रापिकाया इत्यर्थः । नवपदव्याः नूतनमार्गस्य । अररेति ।
अररस्य कवाटस्य दलनम् उद्धाटनम् । तस्य घोष इत्यर्थः

॥ ११ ॥

अमरेति ॥ अमरपुरपुरन्ध्रीणां स्वर्वेश्यानां ये दिव्यमत्तेभस्य ऐरावतस्य
कुम्भयोः प्रतिभटाः कुचास्तेषां लेपैः कस्तूर्यादिभिः स्नानकाले गळितैः वासिते
सुरभीकृते । स्तनानामैरावतकुम्भसादृश्योक्त्या पीनत्वलाभात् तल्लिप्तकस्तूर्यादीना

निखिलमपि नमो यल्लक्षणं मुख्यवृत्त्या
न हि वदति यदन्यानीश्वरेशादिशब्दः ।

अविषयहृदयानां यः परस्ताद्यतीनां

सुरसरिदनुरक्तं नौमि काश्यान्तमुग्रम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां द्वादशस्तरङ्गः

माधिक्यं प्रतीयते । तेन सौरभ्यबाहुल्यं च । सेवित इति । सुरमुनिमनुजैः सेविते इत्यन्वयः । अनेन देवनद्या हिमवतः पृथ्व्यां प्रवहन्त्या नद्याश्चैक्यं 'येयं गङ्गा नरैस्सेव्या सेव्यते सा सुरैरपि । सर्वेषां पावनी सैका प्रयच्छति परं पदम् ॥' इति न्यायरत्नावल्यामुदाहृतवचनसिद्धं सूचितम् । स्वच्छेति । निर्मलजलेत्यर्थः । अनेन सुखस्नानयोग्यता प्रदर्शिता । जरितदुरितजातः जरितानि निश्शेषं नाशितानि दुरितजातानि येन तत्राभूतस्सन् । यद्वा, भूते क्तः, स्नानपूर्वकालिकदर्शनादिना दुरितानां नाशात् । स्नामीति । सामीप्ये लट् ॥ १२ ॥

निखिलमिति ॥ नमः नमस्कारः । यल्लक्षणं यस्य लक्षणम् । स्वामितया व्यावर्तकम् । 'यस्मै नमः तस्मै त्वा जुष्टं निर्युनक्ति', 'यस्मै नमस्तच्छिरः' इत्यादिश्रुतिभ्यः परमेश्वरस्यैव नमस्कारस्वामित्वावधारणादिति भावः । तथाच हरदत्ताचार्योः—'देव त्वदेकविषयाणि नमांसि पुंसां यस्मै नमः श्रुतिबलादवधारयामः । देवान्तरेषु विहितान्यपि तान्यमूनि स्तोतांसि सागर इव त्वयि सम्पतन्ति ॥' इति । अत्र यस्मै नमः श्रुतिबलादिति । शिवाय पशुनियोजनादिप्रतिपादिकाया मुक्तश्रुतौ नमस्त्वावच्छेदेन यत्पदोत्तरचतुर्थ्यवलादित्यर्थः । 'दत्तं नमः किमुपशुश्रुम देवताभ्यस्त्वान्तरेण नमसामवसानमूमिम् । तास्तद्ग्रहीतुमनलं नहि कश्चिदीष्टे चोरोपनीतमिव धारयितुं किरीटम् ॥' इति च । अत्र अनलमिति । असमर्था इत्यर्थः । न हि कश्चिदीष्ट इति । अन्यदीयत्वाज्ञैश्वर इति भावः । मुख्यवृत्त्या शक्त्या । 'यस्मिन्नीश्वर इत्यनन्यविषयशब्दो यथार्थाक्षरः' इति काळिदासः । अविषयहृदयानां विषया हृदये येषां ते विषयहृदयाः, ते न भवन्तीत्यविषयहृदयाः विरक्तास्तेषां परस्तात् श्रेष्ठ इत्यर्थः । तथापि सुरसरिदनुरक्तमिति विरोधाभासः । लोकोत्तरत्वेन दर्शितविरोधं परिहरति । उग्रमिति । सर्वोत्तरमित्यर्थः ।

तयोदशस्तरङ्गः ।

क्षीरोदवारिधवल्लो विषभृद्वतंसः

सिन्धौ समर्पिततनुश्च सहस्रवक्त्रः ।

लोकाश्रयो हरिपदस्पृगहो विभर्ति

शेषस्त्वयाम्ब कुटिलस्तुलनाभिमानम्

॥ १ ॥

वीक्षेय किन्तु पुरुहूतपुरीपुरन्ध्री-

व्याधूतचामरमरुच्चलिताळकाग्रम् ।

स्वमेपि वा तव सुधांशुशतायुताभ-

मास्यं दरस्मितममन्दकृपाकुलाक्षम्

॥ २ ॥

उग्रशब्दः उत्तरवाच्यप्यस्ति, 'उग्रोऽस्युग्रोऽहं सजातेषु भूयासम्, इत्युग्रत्वस्या
शास्यत्वश्रवणात् । तथाच 'उत्पूर्वात् गमेः उद्गच्छत्युत्तरो भवतीत्यस्मिन्नर्थे
'अद्रेन्द्राग्रवज्र' इत्यौणादिकसूत्रेण रन्प्रत्ययान्ततया निष्पन्नोऽयमुग्रशब्दः । तदुक्तं
ब्रह्मतर्कस्तवे—'उग्रस्त्वमुत्तरतया जगतः समस्ताद्भूयासमुग्र इति तत्परता हि
दृष्टा' इति ॥ १३ ॥

क्षीरेति ॥ क्षीरोदवारिधवल्ल इत्युभयत्र समानम् । विषभृद्वतंसः सर्पश्रेष्ठः,
अन्यत्र विषभृतो नीलकण्ठस्य वतंसः शिरोभूषणम् । सिन्धौ क्षीरसागरे समर्पित
तनुः शयानः, अन्यत्र सागरे समर्पिततनुः, तत्रैव गङ्गायाः पतनात्, सहस्रवक्त्र
इति । शेषस्य सहस्रफणत्वात्, पक्षे गङ्गायाः सहस्रमार्गैरेव सागरे पतनात् ।
लोकाश्रय इति । अनन्तस्य जगतीधारणात्, जगद्रक्षकत्वाच्च । 'पाता विश्वस्य
शश्वत्' इति भगवत्पादाः । पक्षे पापहरणादिति बोध्यम् । हरिपदस्पृगिति । एकत्र
पादविन्यासात्, परत्र पादोदभूतत्वात् । कुटिलः कुटिलगतिः । तुलनाभिमानमिति ।
न परमार्थतस्तुलना, पारम्यस्यानन्तत्वादिति भावः । इतः प्रभृति तरङ्गत्रये वसन्त
तिलकं वृत्तम् ॥ १ ॥

वीक्षेयेति ॥ स्वमेपि वा वीक्षेय किन्वित्यन्वयः । दरस्मितेति । मन्दस्मि
तेत्यर्थः ॥ २ ॥

स्वान्ते सदा शरदुदाशयसाधुजात-
व्याकोचनव्यसरसीरुहकान्तिचोरम् ।

उद्भासतां पद्मयुगं तव देवपाली-
कोटीरकोटिघटितामलरत्नदीप्रम् ॥ ३ ॥

क्वाहं सदैव विषयाभिनिविष्टदृष्टि-
देवि क्व ते बुधवरार्थितरूपवीक्षा ।

आशा तथापि भवतीह तवानुकम्पा
जायेत चेत् किमिव दुर्घटमस्ति लोके ॥ ४ ॥

भूयस्तमीरणमहाहतिजातरोषा-
दुद्गच्छतः सपदि तत्पदवीं निरोद्धुम् ।

सालानिवाम्ब बृहतः क्रमिकान्स्तरङ्गा-
नभ्रङ्गपांस्तव मुहुः पुरतो नतोऽस्मि ॥ ५ ॥

स्वान्त इति ॥ शरदुदाशयः शरत्कालिकजलाशयः । साधुजातेति ।
जलचरादिबाधारहितं यथा तथा जातेत्यर्थः । व्याकोचं विकसितम् । देवपालीति ।
देवपालीनाम् अर्थान्नमस्कुर्वतां देवसङ्घानां कोटीराणां कोटिषु अग्रेषु घटितैः प्रत्युप्तैः
अमलरत्नैः दीप्रं प्रकाशमानमित्यर्थः । अत्र विशेषणाभ्यां क्रमेण स्वाभाविकः कृति
मश्च शोभातिशय उक्तः ॥ ३ ॥

क्वाहमिति ॥ बुधवरेति विशेषणं प्रार्थनायां हेतुः । आशेति । एवं
दुरितार्जनवद्ददीक्षाणां त्वद्गुणवीक्षणमसम्भाव्यमपि दुर्घटघटनापटीयस्यास्तवानुकम्पाया
लामे तस्याः सुशक्तत्वात्तत्र प्रत्याशा जायत इत्यर्थः । परन्तु तादृशानुकम्पामात्रमावश्यक
मिति भावः । इह रूपवीक्षायाम् । पूर्वार्धे विषमालङ्कारः, उत्तरार्धे अर्थान्तर
न्यासः ॥ ४ ॥

भूय इति ॥ तत्पदवीं वायुमार्गम् । निरोद्धुमुद्गच्छत इति योजना ।
सालान् प्राकारान् । बृहतः पीनान् । क्रमिकान् क्रमेणोत्पन्नान् । अत्र निरोद्धु
मिति गम्या फलोत्प्रेक्षा । सालानिवेन्युपमा ॥ ५ ॥

धर्मे घत प्रबलयां कलिबाधया स्वां

शक्तिं समर्प्य निखिलां त्वयि निर्भयायाम् ।

प्राणेश्वरि श्रुतिमिते वृषवाहनस्य

सर्वात्मनाद्य जगतां शरणं त्वमेव

॥ ६ ॥

धर्म इति ॥ कलिबाधेति । बाधा चानादरस्य वैकल्यस्य च सम्पादनरूपा । शक्तिं पापनाशकत्वसुकृतोत्पादकत्वादिरूपा । समर्प्येति । समर्पणं तु लोकानुग्रहण रूपं स्वकृत्यं निर्वहणीयमित्यनिप्रायेण, यथा चोराद्युपद्रवेण स्वकीयं धनं रक्षितुमशक्त स्तद्व्यसार्थं विश्वस्ते बलवत्यर्पयति, तथेति भावः । एतेनास्मिन् युगे गङ्गाया एव निखिलधर्मकार्यकारितेति सूचितम् । निर्भयायां कुतोपि भयहीनायाम्, 'अत्युदा राऽभयाऽशोका' इति स्मरणात् । अभया न विद्यते भयं यस्याः सा, अद्वितीयत्वात् । 'द्वितीयाद्वै भयं भवति' इति श्रुतेरिति तद्व्याख्या । तथाच कलिबाधाराहित्यात् धर्मं त्वयि स्वां शक्तिमार्पयदिति भावः । प्राणेश्वरीति । वृषवाहनस्य प्राणेश्वरीति सम्बन्धः । अनया सम्बुद्ध्यापि निखिलधर्माणां गङ्गाधीनत्वं सिद्ध्यति, वृषो धर्मः वाहनं यस्य तथाभूतस्य परमेश्वरस्य प्राणेश्वरीति तदर्थत्वात् । धर्मस्य वाहनत्वञ्च स्कान्दे स्मर्यते — 'कल्पान्ते संहतिं कृत्वा स्वयमेको महेश्वरः । ननर्त परमं भावं स्वातन्त्र्यञ्चात्मनः स्मरन् ॥ एकोमा साक्षिणी विद्या चतुष्पष्टिकलेश्वरी । यस्यां वेदाश्च मन्त्राश्च सं स्मृता षड्गताङ्गताः ॥ तदा नाहो न रात्रिश्च न विष्णुर्न प्रजापतिः । नाकाशादीनि भूतानि किम्पुनर्भौतिकं जगत् ॥ धर्मः स्वात्तनुः शम्भोर्दृष्टा नष्टञ्चराचरम् । नाशो ममेति भीयुक्तो वृषो भूत्वेशमाश्रितः ॥ मा भून्नाशो वृषस्येति तच्चक्रे वाहनं शिवः । सर्वदा त्वविनाशाय वाहनत्वं भजस्व मे ॥ कृते चर चतुष्पात्त्वं परिपूर्णमनोरथः । वेतायान्तु तिमिः पादैर्द्वीपारे त्वं द्विपाद्भूष ॥ त्वं चरैकेन पादेन कलौ धर्मं वक्ष्यधन । अत एव कलौ सर्वे प्राणिनः पापकारिणः ॥' इत्यादि । श्रुतिमिते श्रवणमात्रगोचरे । विरलीभूते इति यावत् । सति सप्तमी । इदानीं वर्तमानयागादीनामङ्गवैकल्यादिना नापूर्वोत्पादकत्वमिति धर्माभासत्वमेवेति भावः । अयेति । इदमताकृतम्—देवाल्या दीनि हि स्वतः उपासनादिधर्मानुष्ठानस्थानानि, इदानीन्तु तानि सर्वाण्यप्याचण्डालं सर्वेषां प्रसमप्रवेशनेन देवसान्निध्यशून्यानि पूजनाद्यनर्हाणि च संवृत्तानि । तदुक्तं तत्त्वप्रदीपिकायाम्—'चोरपातकिचण्डालचातुर्वर्ण्यवहिष्कृताः । श्वानः पापण्डका वज्या

धर्मप्रभावरहितेऽत्र युगे त्वहीन-

शक्तिं विहाय कञ्चित्सुलभामपि त्वाम् ।

क्लेशोत्कटानभिलपन्ति पुनर्विधातुं

यागादिकांस्त्रिपथगे कियदस्ति मौढ्यम्

॥ ७ ॥

सन्तस्त्यजन्ति दुरितानि महान्त्यजस्र

हन्त त्वदम्भसि न तैस्तत्र लेपलेशः ।

त्वन्मज्जने कलयतां सरिदन्तराणा-

मुक्तीर्तन विमलसत्तनो विलेपः

॥ ८ ॥

म्लेच्छदेशसमुद्भवा ॥ जम्बुका पतिता नारी पुष्पिता च तथैव च । तैस्तु सम्मिश्रितै
रन्यैरन्यजैश्चैव पद्मज ॥ देवे सन्निहिते स्पृष्टे पुन कलशसम्भव । मृते गर्भगृहासन्ने
रक्तादिपतने तथा ॥ अद्भुतोक्तक्रमेणैव शान्तिं कुर्याद्विचक्षण ।' इति । ज्ञानोदये
च, 'चण्डालपतितोदकयादुर्जनस्पर्शनादिपु । स्नानशुद्धिश्च कर्तव्या विम्बशुद्धिश्च शान्तये ॥'
इति । विष्णुस्मृतौ च, 'हारेष्वन्तर्मण्डले च प्रासादेषु प्रवेशनम् । पातन्याशौचिपापण्ड
वप्तृणा रजकस्य च ॥ म्लेच्छाना तन्तुवायादिवर्णबाह्यजनस्य च । पुष्पिता
सूतिका कारुचण्डालाना क्रमाद्गुरु ॥ वितानाग्निनिम विष्णोर्ध्विम्बमुत्पातदूषितम् ।
अट्टतायान्तु निष्कृत्यामपूज्य सर्वथा बुधै ॥' इति । एवञ्चैवविधे कालेयकालकालुष्य
विजृम्भणे विश्वपावनी त्वमेव जगता गतिरिति ॥ ६ ॥

धर्मेति ॥ अहीनशक्तिम् अविलुप्तशक्तिम्, पुष्करादिनिरिव गङ्गाया
निजशक्तेरन्यत्रासमर्पणादिति भाव । तथाच नारदीयवचनम्— 'कलौ तु सर्व
तीर्थानि स्व स्व वीर्यं स्वभावेत । गङ्गाया प्रस्तिमुच्चन्ति सा तु देवी न दुत्र
चित् ॥' इति । सुलभा निर्यलसेयाम् । त्वा विहाय त्वत्सेवा विहायेत्यर्थ ।
क्लेशोत्कटान् विपमान् । बहुविधक्लेशैरनुष्ठानशक्यानित्यर्थ । त्रिपथगे इति ।
त्रिभिर्लोकत्रयगतै पथिभिर्मार्गै गच्छति प्रवहतीति त्रिपथगा, तस्या सम्बुद्धि ।
तदुक्त स्कान्दे— 'तारयेत् क्षितिजान् मर्त्यानघ स्थाश्च सरीसृपान् । स्वर्गे स्वर्ग
सदो विष्णो गङ्गा त्रिपथगा तत ॥' इति ॥ ७ ॥

सन्त इति ॥ सन्त बहव सज्जना । गङ्गाविषेयगोधोगितया सत्त्वम् ।
त्यजन्ति स्नानादिनेत्यर्थ । दुरितानि, अत्रापि बहुत्व विचक्षितम् । महान्ति

दैवाच्चदीयमहिमामृतलेशलेशं

पीत्वापि जाह्नवि भगद्विमुखो भवान्धौ ।

व्यर्थाकृतद्विजजनिः करणैकवज्र्यः

पारं स्पृशन्निर कथञ्चन हाऽस्मि मग्नः

॥ ९ ॥

प्राणप्रयाणसमये समुपस्थिते मां

भूयः कृतागसमपि प्रबलामयैस्त्वम् ।

दीनं भिषक्तमकुटुम्बिनि मा त्यजेनं

दासं तदा गणय मा विविधापराधम्

॥ १० ॥

ब्रह्महत्याप्रभृतीनि । हन्तेत्याश्चर्ये । तै दुरितै । न लेपलेश न संक्रमलेश , 'निर्लेपायै नमो नम' इति स्मरणात् । निर्लेपत्वञ्च उपाधिगुणदोषसम्बन्धराहित्यम् । तच्च गङ्गाया तटाके सुराया मृन्नादी वा प्रतिबिम्बमानस्य रवेरिव गङ्गायामुपपन्नम् । पुनस्तलेप केपाध्विदस्तीत्याह—त्वदिति । विमलेति । विमलं रजस्तमोभ्यामसङ्कीर्णं सत्त्वं सत्त्वगुण एव तनुर्मूर्तिर्यस्यास्तादृशीति सम्बुद्ध्या लेपलेशाभावे हेतु प्रदर्शित । तदुक्तं काशी खण्डे—'विभावरी च विरजा विक्रान्तानेकविष्टपा' इति । अत विगतं रज यस्याः सा विरजा । शुद्धसत्त्वत्वर्थ इति व्याख्या । विलेप इति । गङ्गास्नानविधौ तीर्थान्तरसङ्कीर्तनस्य 'तीर्थमन्यत् प्रशंसन्ति गङ्गातीरे स्थिताश्च ये । गङ्गा न बहुमन्यन्ते ते स्युर्निरयगामिन ॥' इत्यादिवचनेन निषिद्धत्वादिति भावः । तीर्थान्तरस्नाने च गङ्गासङ्कीर्तनस्य न निषेधः , 'स्नानकालेऽन्यतीर्थेषु जप्यते जाह्नवी जनैः । विना विष्णुपदीं कान्यत् समर्थमघमोचने ॥' इति काशीखण्डवचनात् , 'यो गृहे स्वे स्थितोपि त्वा स्नाने सङ्कीर्तयिष्यति । सोपि यास्यति नाक वै इत्याह वरुणश्च ताम् ॥' इति नारदीय वचनाच्चेति बोध्यम्

॥ ८ ॥

दैवादिति ॥ त्वदीयेति । त्वदीयमहिमैव अमृतं तस्य लेशलेश शीकर कणं पीत्वापि त्वन्महिमातिशय किञ्चित् किञ्चित् ज्ञात्वापीत्यर्थः । साकल्येन ज्ञानमशयत्वात् लेशलेशमिति । अमृतत्वनेन आम्बायता सूचिता । पारमित्यादि । अभ्योधि सन्तरन् परं पारं कथञ्चिदुपागत सन्नपि तमधिरोढुमशक्तो भूत्वा यथा ममो भवति, तथेत्यर्थः

॥ ९ ॥

प्राणेति ॥ प्रबलामयैर्दानमिति सम्बन्धः । सम्बुद्ध्या आमयप्रशमन सामर्थ्यं द्योत्यते । तदा प्राणप्रयाणसमये

॥ १० ॥

यस्याः प्रभावमवगन्तुमशक्नुवन्तो

मुह्यन्त्यकुण्ठमतयो मुनिमार्गभौमाः ।

तस्याः स्तुतौ तत्र तरङ्गितमाहसिक्यः

कुर्वे क्षमार्थनमह बहुशः कृपाब्धे

॥ ११ ॥

याता यदीयपरिपावनतोयलेश-

सस्पर्शतः परमार्ति सगरात्मजास्ते ।

आनन्दकाननकृताधिकारैभवे ते

स्नायां कदा पुळकितः पुनरत्र तीर्थे

॥ १२ ॥

स्फुटतरमभिनेतु शङ्खिनी पञ्चिनी श्री-

मुरजिदजसुरेशान् वज्रिणी चापि मुद्रा ।

भवति भरतकल्पा य तु बद्धोऽञ्जलिस्मा

शिरसि नतिनिधान नौमि त काशिकेशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्या प्रयोदशस्तरङ्ग ।

यस्या इति ॥ मुह्यन्ति यत्प्राभवविषये मूढा भवन्ति, गङ्गाप्रभावस्य स्कन्दमात्रं विदितत्वादिति भावः । स्मर्यन्ते च—‘त्वत्तो न वेद स्कन्दान्यो गङ्गागर्भसमुद्भवः । परस्वर्गतरङ्गिण्या महिमानं महामते ॥’ इति । अकुण्ठमतय अप्रतिहतबुद्धयोपि । तस्या तथाभूतप्रभावशालिन्यास्तव । तरङ्गितसाहसिन्य जृम्भितसाहसः, तव स्तुतौ कस्यापि सामर्थ्यावादिति भावः । तदुक्तं भगवत्पदै—‘प्रायश्चित्तं यदि स्यात्तव जलकणिका ब्रह्म हत्यादिपापे कस्त्वा स्तोतु समर्थस्त्रिजगदघहरे देवि गङ्गे प्रसीद ॥’ इति ॥ ११ ॥

याता इति ॥ ते कषिलवासुदेवकौशाम्बिदग्धा । आनन्देति । आनन्दकाननं श्रीकाशी, तत्र तस्य च कृतं उत्पादितं प्रकटितं वा अधिकवैभवा महिमातिशयः येन तस्मिन् । सम्बुद्धयन्तं वा । आनन्दकाननपदस्य काशीपर्यायत्वकाश्या गङ्गायां प्रभावाधिक्यञ्च ‘अस्थानन्दवनं नाम पुराऽऽकारि पिनाकिना । क्षेत्रस्थानन्दहेतुत्वात्’ इति, ‘स्वस्तिन्धुं सरितं पुण्या ब्रह्महत्यापहारिणी । काश्या विशेषतो विष्णो यत्र चोत्तरवाहिनी ॥ गङ्गैव केवला मुक्त्यै निर्णीता परितो हरे । अविमुक्ते विशेषेण ममाधिष्ठानगौरवात् ॥’ इति च काशीखण्डवचनसिद्धम् ॥ १२ ॥

स्फुटेति ॥ श्रीमुरजिदजसुरेशान् श्रीविष्णुप्रसन्नेन्द्रान् । स्फुटतरमभिनेतुमिति । यथा मुद्रया तथा नेतरेणाभिनयः स्फुटो भवतीत्यत उक्तम्—स्फुटतर

चतुर्दशस्तरङ्गः ।

विश्वम्भराधरवरान्वयभाग्यवल्ली

विश्वम्भरस्य चरणध्वजवैजयन्तीम् ।

कन्दर्पदर्पहरमङ्गलमौलिभूषां

भागीरथीं भगवतीं भवतीं भजेऽहम्

॥ १ ॥

मिति । भरतकृता श्रीभरतमुनिविहिता मुद्रा क्रमेण शङ्खिनी पद्मिनी वज्रिणी चापि भवति । यं तु अभिनेतुं भरतकृतेत्यनुपज्यते । सा मुद्रा शिरसि बद्ध अञ्जलिर्भवति । अतो विशदं य एव नमोभूमिरितीति भावः । तदेवाह—नति निधानमिति । नतीनां निखिलनमसां निधानम् अवसानभूमिम् । अन्ततः प्राप्य स्थानमित्यर्थः । तथाच मरुतः प्रस्तुस्य बहुवृत्तास्समामनन्ति—‘स्तोमं वो अद्य रुद्राय शिकसे क्षयद्वीराय नमसा दिदिष्टन । येमिदृशवस्स्ववान् एवयावभिर्दिवः सिपक्ति स्वयशा निकामभिः’ इति । अस्य मन्त्रस्यायमर्थः—हे मरुतः स्तोमं स्तोत्रं वो युष्माकं शिकसे शक्ताय निग्रहानुग्रहसमाय क्षयद्वीराय क्षयन्ति निव सन्ति वीरा वीरभद्रादयो गणा यमाश्रित्य तस्मै रुद्राय नमसा नमस्कारेण सह दिदिष्टन दिशत । येभिः स्तुतिनमस्कारैः स्ववान् तेषां स्वामीत्यर्थः । स्वयशाः अनन्यसाधारण्यशाः एवयावभिः एतज्याः कामाः तेषु यावभिः आपतद्भिः कामे कामे समापतद्भिरित्यर्थः । निकामभिः नितरां कामैः कामितैः दिव्यन्तीति दिवः देवाः तान् युष्मान् सिपक्ति संयोजयतीति तस्मादन्यविषयाणामपि नमसामीश्वर एव पर्यवसानम् । एतदभिप्रायिकं व ‘यस्मै नमस्तच्छिरः’ इत्यादितैत्तिरीयकश्रुतिः । ननु केशव एव नमस्कारभूमिः, ‘आकाशात् पतितं तोयं यथा गच्छति सागरम् । सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रति गच्छति ॥’ इति स्मृतेरिति चेत्तत्त्वम्, अस्य वचनस्य स्मृतिवत्त्वेन ‘स्तोमं व.’ इत्यादिश्रुतिविरोधात् विरोधाधिकरणन्यायेन सर्वदेवनस्मृति वदप्रामाण्यात् । स्पष्टञ्चैतत् श्रुतिश्रुक्तिमालायामिति

॥ १३ ॥

रिञ्चेति ॥ विश्वम्भराधरवरः भूधरश्रेष्ठो हिमवान् तस्य अन्वयस्य कुलस्य भाग्यवल्लीम् । हिमवत्कुलनिखिलभाग्यहेतुत्वादिति भावः । विश्वम्भरस्य विष्णोः

शोकं भुवश्शमयितुं त्रिदिचात् स्वलन्ती
बद्धाऽसि यत् स्मरहरेण कपर्दमध्ये ।

अत्रापराध्यति परं घनवेणि लोभं

निलोभहृत्स्वपि तवाकलयन् गुणौघः

॥ २ ॥

नित्यं विधिवितनुतां बहुधा समाधिं

शेतां हरिः कमलया फणिराजतल्पे ।

शम्भुः प्रनृत्यतु मुदा सह भूतसङ्घै-

र्जागर्पि चेजननि कामभिदासचित्री

॥ ३ ॥

चरण एव ध्वजस्तस्य वैजयन्तीम् । कन्दर्पदर्पहरः परमेश्वरः तस्य मङ्गल-
मौलिभूषाम् । कन्दर्पदर्पहरेत्यनेन कामाधिकमुन्दरत्वमपि प्रतीयते । भगवतीम्
ऐश्वर्यादिषड्गुणसम्पन्नान् । अत्र प्रथमं हिमवतः समुत्पत्तिः, ततः पुण्डरीकाक्षस्य
पादताप्राप्तिः, तदनन्तरं महेश्वरशिरःपातः, ततश्च सागराणामुन्नयनञ्चेति क्रमो विशेषणैः
सूच्यते

॥ १ ॥

शोकमिति ॥ स्वलन्ती पतन्ती । कपर्दमध्ये कं शिरः पिपतिं पूरय-
तीति कपर्दः जटाजूटः तन्मध्ये । अत्र बन्धने । गुणौघः अपराध्यतीति सम्बन्धः,
बन्धनस्य गुणमूलकत्वात् । दृश्यन्ते हि लोके जनाः गुणवत्सान्निध्यसम्पादनाय
यतमात्माः । परं केवलम् । गुण एवापराध्यति, न तु भवतीति भावः । अथ
च विरक्तस्य स्मरहरस्यापि लोभोत्पादकः सौन्दर्यादिगुणानां गण एव तत्र कपर्दे
बन्धावाप्तौ हेतुरिति भावः । घनवेणीति सौन्दर्यातिशयं व्यञ्जयति ॥ २ ॥

नित्यमिति ॥ वितनुतामित्यादि कामचारे लोढ । विध्यादिकृत्यानां त्वया
एकैव निर्वहणादिति भावः । जागर्पि सन्नद्धा तिष्ठसि चेदिति सिद्धानु-
वादे । कामेति । कामभिदानां कामितविशेषाणां सवित्री जनयित्री क्षिप्र-
दात्रीत्यर्थः

॥ ३ ॥

कुष्ठादिदुस्तरगदेषु किल स्वभाव-

सिद्धौषधिप्रकरसारभरप्रभावम् ।

पेयं तवातिमधुरं सलिलञ्च लेपो

मृत्स्ना च जप्यमपि जाह्नवि नामधेयम्

॥ ४ ॥

अभ्रङ्कपाग्रभवदीयतरङ्गमालां

निश्रेणिकामहमवैमि गतागतार्थम् ।

स्नानैषिणां दिविपदां त्वयि तीर्थतीर्थे

क्लृप्तमधौघहृति नित्यमुदग्वाहायाम्

॥ ५ ॥

कुष्ठादीति ॥ कुष्ठादिदुस्तरगदेष्विति पेयादित्रये अन्वेति । स्वभावेति । स्वभावसिद्धः औषधिप्रकरस्य सारभरः प्रभावः सामर्थ्यविशेषश्च यस्य तादृशम् । इदं लिङ्गविपरिणामेन मृत्स्नायाश्च विशेषणम् । पेयं कपायादि । मधुरमित्योप ध्युत्पादिताद्विशेषः । जप्यं अषाहो मन्त्रविशेषः । गङ्गायाः सर्वौषधिसारवत्त्वादेव काशीखण्डे, 'ये व्याधयोऽपि दुस्साध्या बहिरन्तश्शरीरगाः । श्रद्धयेशोदकस्पर्शेति नश्यन्त्येव नान्यथा ॥' इति ॥ ४ ॥

अभ्रङ्कपेति ॥ अभ्रङ्कपाग्रभवदीयतरङ्गमालां त्वयि स्नानैषिणां दिविपदां गतागतार्थं क्लृप्तां निश्रेणिकाम् अधिरोहिणीम् अवैमीति सम्बन्धः । तीर्थतीर्थे इति । 'तर्पणी तीर्थतीर्था' इति स्मरणात् । तीर्थानां तीर्थं तीर्थत्वं यया इति तद्व्याख्या । अधौघहृति ब्रह्महत्यादिनिखिलपापहन्त्र्याम् । इदञ्च पुण्यादावृत्त्वस्याप्युपलक्षणम् । नित्यमिति स्नानैषिणामित्यन्तान्वेति । उदग्वाहायाम् उत्तरवाहिन्याम् । तथाच काशीखण्डे—'कामप्रदानि तीर्थानि त्रैलोक्ये यानि कानि चित् । तानि सर्वाणि सेवन्ते काश्यामुत्तरवाहिनीम् ॥ स्वस्तिन्धुः सर्वतः पुण्या ब्रह्महत्यापहारिणी । काश्यां विशेषतो विष्णो यत्र चोत्तरवाहिनी ॥' इति । तत्रैव स्थलान्तरे, 'स्वर्गे प्रार्थितसंस्पर्शा सैषा स्वर्गतरङ्गिणी' इति । अत्र व्याख्या—यद्यपि स्वर्गतरङ्गिणी गङ्गा स्वर्गे वर्तते एव, तथापि काश्याधिकरणिकाया उदग्वाहाया अतिशयितत्वेन दुर्लभत्वात् स्वर्गे प्रार्थितसंस्पर्शेत्युक्तमिति । अत्र तरङ्गमालायां निश्रेणिकात्वोत्प्रेक्षा ॥ ५ ॥

सोपानवीथिमथवोच्चलदूर्मिपङ्क्ति

मन्ये कृतां समधिरोढुममत्यलोकम् ।

भागीरथीह भवदीयमहापवित्र-

तीर्थाप्लवक्षपितसञ्चितदुष्कृतानाम्

॥ ६ ॥

आविर्भवाम्य मम पापविपाकजात-

सन्तापितस्य पुरतः सरितां वरेण्ये ।

येन त्वदीयतनुकान्तिसुधाप्रवाहे

मग्नो लभेय लघु निर्वृतिमत्युदाराम्

॥ ७ ॥

नामानि ते निखिलकिल्बिषनाशनानि

पीयूषसारसरसानि च जीवनानि ।

प्राणोत्क्रमे मम भवन्तु समस्ततीर्थ-

धर्माभिरादिवमते रसनाश्रयाणि

॥ ८ ॥

सोपानेति ॥ सोपानवीथिं सोपानपरम्पराम् । डीपो विकल्पादिकारान्त
त्वम् । उच्चलदिति । उन्नतेत्यर्थः । अधिकोच्चलदूर्मिपङ्क्तिं सोपानवीथिं मन्ये
इत्युत्प्रेक्षा । इह भूतले । भूतलस्थानां तादृशजनानामित्यर्थः ॥ ६ ॥

आविर्भवेति ॥ - प्रत्यक्षीमवेत्यर्थः । पापेति । पापानां विपाकः परिणामः
फलं रोगादिः तेषां जातेन समूहेन सन्तापितम्येत्यर्थः । सरितां वरेण्ये सरिता
मुत्तमे । तदुक्तं स्कान्दे—‘तीर्थानामुत्तमं तीर्थं सरितामुत्तमा सरित् । स्वर्गदा
सर्वजन्तूनां महापातकिनामपि ॥’ इति । येन आविर्भवेण । त्वदीयेति । त्वदीय
तनुकान्तिः त्वद्विष्यशरीरकान्तिरेव सुधाप्रवाहस्तस्मिन्नित्यर्थः । लघु क्षिप्रम् ।
अत्युदाराम् अत्युत्कृष्टाम् । अपुनस्तापामिति यावत् ॥ ७ ॥

नामानेति ॥ निखिलकिल्बिषनाशनानि सर्वपापहराणि । इदं श्रेयस्ता
घनत्वस्याप्युपलक्षणम् । पीयूषसारसरमानि पीयूषसारा इव सरसानि मधुराणि ।
उभयमिदं नामसु जीवनेषु च विशेषणम् । जीवनानि जलानि । प्राणोत्क्रमे
प्राणोत्क्रमणकाले । भवन्त्विति । एतावदेव प्रार्थ्यते । तल्लभे संसारनिवृत्त्या
देववत् ॥ ८ ॥

पाशेन कर्षति तनु यमराजदूत-

पाशे विञ्चोपयति कण्ठमुदात्तवार्यौ ।

नामाक्षराणि तत्र देव्यमृतायमाना-

न्यम्बूनि तानि च पिना क इहावलम्बः

॥ ९ ॥

स्वच्छन्दकल्पितजगत्त्रितये कृपाया

लेशस्तमास्ति यदि किं दुरितानि दुर्गुः ।

कर्मानुरोधि सममित्यपहाय नाट्य-

मम्बाविलम्बमत्र सामवलम्बहीनम्

॥ १० ॥

आदिपदेन पुण्यक्षेत्रादीनां परिग्रहः । तथाच स्मर्यते काशीराष्टके—‘त्रैलोक्ये यानि तीर्थानि पुण्यक्षेत्राणि यानि च । सर्वत्र सर्वे ये धर्मास्तर्धयज्ञास्तदक्षिणा ॥ तपासि विष्णो सर्वाणि श्रुति साङ्गा चतुर्विधा । अत्र त्वच्च कश्चापि देवतानां गणाश्च ये ॥ पुरुषार्थाश्च सर्वे वे शक्तयो विविधाश्च याः । गङ्गाया सर्वं ण्वेते सूक्ष्मरूपेण सम्यग्ना ॥’ इतीश्वरवचनम् । रमनाश्रयाणि रसना आश्रयो येषां तानि । रसनास्थितानि त्वर्थः । इदमत्र बोध्यम्—‘गङ्गा गङ्गेति यैर्नाम योजनानां शतेष्वपि । स्थितैरुच्चारिता हन्ति पापं जन्मलयाजितम् ॥’ इति विष्णुपुराणसिद्धम्, ‘अथ दद्यापि गङ्गाया यस्तु नामानुकीर्तनम् । करोति पुण्यग्राहिन्याम्सोऽपि स्वर्गस्य भाजनम् ॥’ इति नारदीयवचनसिद्धं च नाम्ना पापनाशकत्वं । त्रयैवैवैर् चतुर्विधाभ्यां चतुर्विधगङ्गामाहात्म्यवर्णनानन्तरं राधा प्रति श्रीकृष्णवचनम्—‘वैकुण्ठगामिना सा च सापानरूपिणी वरा । अनेपि मृत्युममये सता पुण्यस्वरूपिणाम् ॥ आदौ भूर्मा च सन्त्यस्य भुगे तोय प्रदीयते । गङ्गामोषानमारुह्य सन्तो यान्ति निरामयम् । आत्रप्रत्येकं सत्तुल्यं रथस्थायं निरापदं ।’ इति । अनेन पूर्वोपदिष्टवचनेन च चरमकाले गङ्गाजलपानस्य परमपदप्राप्तकत्वं स्पष्टम् । अत्र सन्त्यस्येत्यस्य दर्भास्तरणादिभूमफारादिपूर्वकमवारोप्येत्यर्थः ॥ ८ ॥

प्रकारान्तरं दुर्लभमित्याह—पाशेनेति ॥ कर्षति आकर्षति सति । यम

राजदूतपाश इति । यमराजदूतापमद इत्यर्थः । अपमदत्र वस्तुवृद्धया बोध्यम् ॥ उदात्तवार्यौ दीर्घासे । तानि कल्पितपाशकथादिना पूर्यन्तानि । इह क्यौ ॥ ० ॥

स्वच्छन्देति ॥ स्वच्छन्दकल्पितजगत्त्रितये यदेच्छमन्ति भुवनवृष्ट्यान्निषिधयिनि । किं दुर्गुरिति । श्रुत्या दुरितार्थानुद्वन्निरोधरूपादिति भावः । नर्वाधग

आत्मानमर्पितवता सकलः स्वकीयः

प्रेमास्पदस्मह मया त्वयि वाऽविशङ्कम् ।

किं प्रार्थनीयमिह यत्नकलास्त्वदीया

भारस्तवैव खलु जाद्वि पालनं नः

॥ ११ ॥

बालावलीहृदयहारिविहारभिन्न-

विचीचयस्वलितशीकरशीतलेन ।

वातेन वीतभवतापमितः परं ते

नेष्यामि देवि तटमीमि कदा दिनानि

॥ १२ ॥

अपि कर्माधीनाः, अत एव परमेश्वरस्यापि पिशाचचर्यादिकम्, मम च गर्भधारणादि
केशः, किं पुनस्त्वादृशानां जीवानामित्यतो दुरितकलमवश्यं त्वया अनुभोक्तव्यमेवेति
चेत्तत्राह—कर्मेति । समं सर्वम् । नाट्यम् अभिनयम् । अनियन्तितशक्तेस्तव गर्भ
धारणादिकं परमेश्वरस्य पिशाचचर्यादिवज्जगदनुग्रहाय विडम्बनमात्रम्, न कर्माधीनम् ।
'अहो विभूषधरितं विडम्बनम्' इति भागवतवचनसिद्धं भगवतः पिशाचचर्याया विडम्बन
त्वम् । एवं महापापिनामपि त्वदीयजलकणिकादिस्पर्शमात्रेण महाम्युदयप्राप्तिस्मरणात्
भवत्प्रसादसत्त्वे पापानां न दुःखकरणसामर्थ्यमिति जीवविषयेषु तव न कर्मसापेक्ष
त्वमिति भावः । अथ रक्ष । मयि कृपां कुर्वित्यर्थः । अवलम्बहीनम् अनन्य
शरणम्

॥ १० ॥

अर्थवा प्रार्थनैव न युज्यत इत्याह—आत्मानमिति ॥ अर्पितवतैत्यादि ।
आत्मार्पणं च प्रेमरूपसख्यभक्तेः फलरूपः आत्मनिवेदनाख्यो भक्तिविशेषः । तद्व
तश्च, पूर्वस्वामिनो विक्रीतस्य गवादेर्योगक्षेमचिन्तायामिव स्वकीयायां तस्यामभिनि
वेशो न सम्भवतीति निमित्ताभाव इति भावः । स च भक्तिविशेषस्त्रिधा ।
'तस्यैवाहं ममैवासौ स एवाहमिति त्रिधा ।' भगवच्छरणत्वं स्यात्साधनाभ्यासपाक्तः ॥
इति स्मरणादिति ध्येयम् । वेति पश्चान्तरे । अविशङ्कम् अङ्गीकारे रक्षासामर्थ्यं
वा शङ्कां विना । इह त्वदमे । यत् यस्मात् । कथं तर्हि तेषां रक्षेत्यत आह—
भार इति । नः त्वदीयानामस्माकम्

॥ ११ ॥

बालेति ॥ बालावलीनां कुमारपरम्पराणां हृदयहारिणो ये विहारा जलक्रीडा
स्तैः भिन्नात् भेदं प्राप्ताद्वीचीचयात् स्खलितैः शीकरैर्जलकणैः शीतलेनेत्यर्थः । वीतभव
तार्प वीतः अपगतः भवतापो यस्मात्तत्तथेति क्रियाविशेषणम्

॥ १२ ॥

क्वचिदपि न सहान्यैर्देवतैर्यस्सहेत

प्रणतिविनुतिहृत्तीः किन्तु कुप्येदमूभिः ।

इति विसदृशरीत्या हूयते मन्त्रवर्ण-

रसममनधिकन्त नौमि काशीशमायम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्या चतुर्दशस्तरङ्ग

क्वचिदिति ॥ क्वचित् कापि कर्मणि । विनुति स्तुति हूतिराह्वानम् ।
 अमूभि अन्यदैवतै सह प्रणतिविनुतिहूतिभिः । य कुप्येत् । परमशिवा देवान्तरै
 सह प्रणामादीन् न सहते । पृथक्कृतैस्तैरेव तुप्यति । यस्तु देवान्तरै सह
 तान् करोति, तस्मै कुप्यति च । तथाच रुद्रसूक्ते श्रूयते—‘मा त्वा रुद्र चुकुधाम
 नमोमिर्मा दुण्डुती वृषभ मा सहूती’ इति । अस्यायमर्थ—हे रुद्र नमोमि
 देवान्तरै सह नमस्कारै दुण्डुती दुण्डुत्या देवान्तरैस्सदृशस्तुत्या सहूती सहूत्या
 सहाह्वानेन मा चुकुधाम न कोपयाम इति । नैरुक्ता व्याचक्षते च—किञ्च
 तुल्यनमस्कारैर्देवतान्तरगामिर्दुण्डुत्या सदृशस्तुत्या समानाह्वानकर्मणा न वय चुकुधाम
 त्वा त्वा सर्वदेवनमस्कृतमिति । स्कान्दे सूतसंहितायाञ्च, ‘खद्योतो यदि चण्डभानु
 सदृशस्तुल्यो हरि शम्भुना निम्बाको यदि चन्दनेन सदृश’ इत्यादि । शिव
 तत्त्वनिरूपणे च, ‘यो महादेवमन्येन हीनदेवेन दुर्मति । सकृत्साधारण ब्रूयात्सोऽ
 न्यजो नान्यजोऽन्यज ॥’ इति । आदित्यपुराणेपि, ‘विश्वेश्वरमुमाकान्त विधान्त
 र्यामिण विभुम् । न ब्रमाद्यैस्सम ब्रूयाच्छक्तिभिर्नैव पार्जतीम् ॥ ब्रूयाद्यदि सम शम्भु
 ब्रह्मविष्ण्वादिभि सुरै । य कश्चित्तमसाऽविष्ट कदाचिन्नैव त स्पृशेत् ॥’ इति । तथा
 पराशरपुराणेपि, ‘महादेवसम विष्णु मनुते यस्तु मानव । तस्य वंशस्य साङ्कर्यमनुमेय
 विपश्चिता ॥’ इति । उक्तञ्च हरदत्ताचार्यै—‘देवान्तरैस्सह नमस्तुतिहूतयन्ते तोषाय
 नात्मलमेव विपर्ययाय ।’ इति । विसदृशरीत्या देवान्तराह्वानविलक्षणीत्या ।
 हूयते आहूयन्ते । मन्त्रवर्ण ‘प्रातरमिम्’ इत्यादिरूपै । तदप्युक्तम् तैरेव—‘अग्रा
 दिभिस्तत्र महेश्वर हूतिशक्ता मा भूदिति प्रवृत्तमप्यनुपङ्गयोग्यम् । मन्त्र क्रियापद
 मपास्य पदान्तरेण त्वामाह्वयन्तुतपदेन भिनवि रीतिम् ॥’ इति । श्रुतौ कुप्येति नन्ता
 लुङि चङि द्वित्वे ‘न माङयोगे’ इत्यष्टा निरेरे चुकुधामेतीति बोध्यम् । असमम् अस

पञ्चदशस्तरङ्गः ।

गङ्गे द्विधा भवसि हैमवती हिमाद्रेः

पुत्री सरोजभवसन्नलसत्प्रवाहा ।

मन्दाकिनी च गलिता बलिमाधिपादात्

भेदाविमौ मम मनस्सरणौ सरेताम्

॥ १ ॥

घोरैर्भगीरथनृपो द्रुहिणं तपोभि-

र्गोर्कर्णमेत्य परितोष्य तदाज्ञयेशम् ।

आराध्य देवि शिरसा तव दुष्प्रधर्प-

वेगप्रवाहवहनं वरमाप तस्मात्

॥ २ ॥

दृशम् । अनधिकं न विद्यते अधिकः अतिशयितः उत्कृष्टो यस्मात्तम् ।
तथाच श्रूयते—‘ततो यदुत्तरतरं तदरूपमनामयम् ॥ न तस्य कार्यं करणञ्च
विद्यते न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते । परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वामाविकी
ज्ञानबलक्रिया च ॥ न तस्य कश्चित् पतिरस्ति लोके न चेशिता नैव च तस्य
लिङ्गम् । स कारणं कारणाधिपाधिपो न चास्य कश्चिज्जनिता न चाधिपः ॥’ इति ।
‘निरस्तसाम्यातिशयोपि यस्स्वयं पिशाचचर्यामचरत्सतां गतिः ।’ इति भागवतेपि ।
आद्यमिति । सर्वकारणत्वादिति भावः ॥ १३ ॥

वामनपुराणरामायणादिस्वरसिद्धं गङ्गं विशेषमभिधातुं गङ्गां मूर्तिभेदेनानु-
सन्धये—गङ्गे द्विधेत्यादि ॥ गङ्गे इति अंशिरूपदेवतामुद्दिश्य सन्बुद्धिः । हैमवती
संज्ञाया निमित्तमाह—हिमाद्रेः पुत्रीति । सरोजेत्यादि । सत्यलोकस्थितेत्यर्थः ।
अतः लक्ष्ययोजनविस्तीर्णो लक्षपङ्कजयोजनदीर्घश्च प्रवाहः, ‘लक्षयोजनविस्तीर्णो दैर्घ्ये
पद्गुणिता ततः । आवृता सत्यलोकं या तां गङ्गां प्रणमाम्यहम् ॥’ इति ब्रह्मवैवर्त-
वचनात् । बलिमाधिपादात् त्रिविक्रमपादात् । सरेतां प्रवहेताम् । स्फुरेता-
मिति यावत् ॥ १ ॥

तत्र हैमवतीवृत्तमाह—घोरैरिति ॥ तपोभिरिति । तच्च वर्षसहस्रदीर्घमित्युक्तं
रामायणे । ईशाराधनार्थं च तत् सांवत्सरिकमिति च । गोर्कर्णमुत्तरगोर्कर्णम् ।

तस्याथ पूरयितुमग्रे महाभिलाषं
सत्यालयादहह हैमवती स्रवन्ती ।

श्रीमन्महानटजटाटयिगह्वरान्त-
रभ्यापतः पिहितसर्वदिगन्तराळा

॥ ३ ॥

गाङ्गं नभस्तलगळद्विपुलप्रवाहं
दुर्धार्यवेगमपरो न सहेत लोके ।

श्रीधूर्जटेरिति वदन् स्फुटयाश्चकार
व्यासः प्रभावमतुलं तव भारतादाँ

॥ ४ ॥

तदाख्यया प्रसिद्धं हिमवत्पादविशेषम् । 'सूर्यवंशे महातेजा राजा परमधार्मिकः ।
आरिराधयिपुर्गङ्गां तपसे कृतनिश्चयः ॥ हिमवन्तं नगश्रेष्ठममान्यन्यस्तराज्यधृ ।
जगाम यशसां रागिरुद्धिधीर्षुः पितामहान् ॥' इति स्कान्दवचनात्, 'रम्यं बिन्दु
सरो नाम यत् यातो भगीरथः । गङ्गानिमित्तं राजर्षिरुवास बहुलाः समाः ॥'
इति वायुपुराणवचनाच्च । तदाजया द्रुहिणाजया 'इयं हैमवती गङ्गा ज्येष्ठा हिम
वतः सुता । तां वै धारयितुं शक्तो हरस्तत्र नियुज्यताम् ॥' इत्येवंरूपया । ईशं हरम् ।
आराध्य प्रसाद्य । तपोभिरित्यस्यात्तापि सम्बन्धः । दुष्प्रधेपेति । दुर्निरोधेत्यर्थः ।
तस्मात् हरात्

॥ २ ॥

तस्येति ॥ श्रीमदिति । श्रीमतो महानटस्य परमशिवस्य जटैवाटवी
तस्या गह्वरान्तः महाकुहरान्तर्भागे इत्यर्थः । श्रीमत्त्वं सर्वशक्तत्वरूपम् ॥ ३ ॥

गाङ्गमिति ॥ इदं प्रवाहविशेषणम् । दुर्धार्यवेगं दुर्धार्यो वेगो
यस्य तम् । धूर्जटेरिति । धूर्मारमृता जटिः जटा, 'जटिर्जटा' इति द्विरूपकोशात् ।
यस्य तस्य महेश्वरम्येत्यर्थः । भारतादाविनि । आदिना भागवतादिपरिग्रहः ।
महाभारते भगीरथं प्रति गङ्गावचनम्—'करिष्यामि महाभाग वचस्ते नात्र संशयः ।
वेगन्तु मम दुर्धार्यं पतन्त्या गगनाद्भुतम् ॥ न क्षमन्निपु लोकेषु कश्चिद्धारयितुं
नृप । अन्यत्र विबुधधेष्टालीलकण्ठान्महेश्वरात्' इति

॥ ४ ॥

सर्वसहापि न सहेत मदीयवेगं ,
 दुर्वारमीश्वरशिरःप्रतिरोधनेपि
 इत्याकलय्य शिरसो गिरिराजि गङ्गे
 सप्ताकृतिर्भगवती भवती मपात ॥ ५ ॥
 कुम्भोद्भवेन महिमैकमहार्णवेन
 पीतः सरित्पतिमहो चुल्लकेन रोपात् ।
 आपूर्य जहत्तुतनयेत्यभिधां प्रपन्ना
 नाकं भगीरथयितृन् समुपानयस्त्वम् ॥ ६ ॥

सर्वसहेति ॥ सर्वसहापि तथाभूतापि भूमिः । गिरिराजि हिमवत्पर्वते ।
 गङ्गे इति । इदानीमेव त्वं गङ्गा जातेति भावः । तथाच भविष्ये—‘यस्मा
 द्भगीरथो देवि स्वर्गाङ्गां त्वामिहानयत् । अतस्त्वं मुनिभिः सर्वैर्गङ्गेति परिकी
 र्यते ॥’ इति । सप्ताकृतिः सप्त आकृतयः स्रोतांसि यस्यास्तथाभूता सती ।
 एकधारासम्पाते हिमवानपि न सहेत इति बुद्धयेव सप्तभिः प्रवाहैः प्रवृत्ता पपा
 तेत्यर्थः । व्यङ्ग्योत्प्रेक्षा । ‘गङ्गा सप्ताकृतिर्जाता न्यपतद्भरमूर्धनि’ इति भोजः ।
 ‘तत्र मुक्ता च शर्वेण सप्तधा लवणोदधिम् । प्रविवेश’ इति मार्कण्डेयपुराणे च ॥ ५ ॥

कुम्भोद्भवेनेति ॥ श्रीमदगस्त्यमुनिनेत्यर्थः । मिलावरुणयोरुर्वशीदर्शनात्
 स्कन्नं रेतस्ताभ्यां कुम्भे निषिक्तम् । तस्मादगस्त्यो जङ्गे । तथाच श्रुतिः—‘कुम्भे
 रेतस्सिपिचतुस्समानम्’ इति । महिमेति । विन्ध्यमर्दनकौञ्चभर्त्सनदीनदसमुत्पा
 दनदिगीशधिकारवातापिभक्षणादिमहामहिम्नामनन्यनिवासभूतेनेत्यर्थः । पीतमिति ।
 तदुक्तम्—‘समुद्रतीरमासाद्य भस्मादायाभिमन्त्रितम् । आजुहावाम्बुधिं पाणि
 प्रसार्य स महामुनिः ॥ तदानीञ्चागतञ्चाब्धिं करे नीहारविन्दुवत् । प्राशया
 मास तं ध्यात्वा महादेवमृषीश्वरः ॥’ इति । समुद्रशोषणे हेतुस्तु समुद्र
 माश्रित्य सन्निखीनानसुरान्निहन्तुमक्षमाणां देवतानामगस्त्यं प्रति प्रार्थना । तदुक्तं
 भविष्यत्पुराणे उत्तरपर्वणि—‘सम्मन्त्रय निश्चयं मेरौ ततोऽगस्त्यमुपागताः ।
 विवर्धयिषवस्तेजो मुनेरस्य दिवौकसः ॥ तेऽगस्त्यमाहुर्द्रव्यं समुद्रं शोषयस्व वै ।
 तच्छ्रुत्वागस्त्यविप्रोपि ब्राह्मेयी धारणान्दधत् ॥ तया पीतस्समुद्रोपि आन्तमीनो

मन्दाकिनी विधिकमण्डलुसम्भृताम्भ-

स्संक्षालिताद्रलिभिदध्वरणात् क्षरन्ती ।

एकेन खं जननि भास्यमरोपयोगि-

नांशेन यासि च परेण समेत्य मेरुम् ॥ ७ ॥

श्रीमत्त्रिविक्रमवटोरवतारकाले

मेरौ निपत्य सततं धरणौ क्षरन्ती ।

सा विष्णुपद्मयि भगीरथभूमिपेन

नीता दिवः पुरभिदा च धृता कथं स्यात् ॥ ८ ॥

मिकच्छपः । पीते समुद्रतोयेपि देवैः क्रुद्धैस्तु दानवाः ॥ क्षयन्तीताः क्षणात्सर्वे
क्रन्दमानाः पुनः पुनः । क्षेमं जगत्यभूत्सर्वमगस्त्यर्षेः प्रभावतः ॥' इति । जहनु
तनयेत्यभिधां प्रपन्ना सरित्पतिमापूर्येत्यन्वयः । स्वयज्जविनाशनात् क्रुद्धेक्षत्रम्य पुनर्भ
गीरथाराधनात्तुष्टेन जहनुना श्रोताभ्यां विसर्जनाज्जहनुतनयेत्यभिधा । यथाच रामा
यणम्—'ततस्तुष्टो महातेजाः श्रोताभ्यां व्यसृजत् प्रभुः । तस्माज्जहनुसुता गङ्गा
प्रोच्यते जाह्नवीति च ॥' इति । श्रीमदगस्त्यनिपीतसमुद्रस्य गङ्गाभुना पूरणादि
कथा आरण्यपर्वणि स्पष्टा । एकेनैव स्रोतसा भगीरथपथानुगमनं बोध्यम् । 'तासु
प्राचीं गतास्तिस्रः तिस्रः प्राचेतसीं दिशम् । अन्या पितृक्रियोद्युक्तभगीरथपथानुगा ॥'
इति भोजः । समुपानय इति । पाताळं गत्वा भस्मीभूतान् सगरपुत्रान् स्वाम्भसाऽ
प्लाव्य तज्जनितपुण्यात् स्वर्लोकवासिनश्चकर्त्तव्यः ॥ ६ ॥

मन्दाकिनीति ॥ मन्दाकिनीरूपा त्वमित्यर्थः । खम् आकाशम् । समे
त्येत्यस्यात्राप्यनुपङ्गः । तथाचोक्तं कूर्मपुराणे—'अथाण्डभेदादपतच्च शीतलं महा
जलं तत् पुण्यकृद्भिश्च जुष्टम् । प्रवर्तते चापि सरिद्धरा तदा गङ्गैर्युक्ता ब्रह्मणा
व्योमसंस्था ॥' इति । गगननिष्ठस्य मन्दाकिन्यंशस्य प्रयोजनमाह—अमरोपयोगिनेति ।
देवानां विहारोपयोगिना इत्यर्थः । तथाचोक्तं विष्णुपुराणे—'ततः प्रवहति
ब्रह्मन् सर्वपापहरा सरित् । गङ्गा देवाङ्गनाङ्गानामनुलेपनपिञ्जरा ॥' इति । या
सीति । चतस्रो दिश इत्यादिः । तथाच विष्णुपुराणम्—'मेरुष्टे पन्तिवोच्चैर्निष्क्रान्ता
शशिमण्डलात् । जगतः पावनार्थाय या प्रयाति चतुर्दिशम् ॥' इति । मार्कण्डेय
पुराणेषि, 'पपात मेरुष्टे च सा चतुर्धा ततो ययौ ।' इति ॥ ७ ॥

श्रीमदिति ॥ त्रिविक्रमेति । त्रयः विक्रमाः विशिष्टाः पादविक्षेपा
यस्य, त्रिषु त्रिषु जीवेषु लोकेषु वा विक्रमः पराक्रमो यस्य इति वा त्रिविक्रमः ।

देवि त्वदीयपरिपावनरूपभेद-

श्रीहैमवत्यमरनिम्नगयोः स्रवन्त्योः ।

व्योम्न्यंशमिश्रणवशान्मुनिराडभेदं

व्यासोऽनुचिन्त्य बहुधाऽचकथत् कथास्ते

॥ ९ ॥

अवतारकाले अवतारकाले एव । दिवः सत्यालयात् । कथं स्यादिति । तथाच
गरीरथाद्विदूरपूर्वत्रिविक्रमावतारकालमारभ्य मेरौ निपत्य भुवि प्रवहन्त्यां सत्यां
वष्णुपद्यां तस्या गरीरथेन सत्यालयादानयनं तत्कृते मूर्धा शङ्करेण वहनञ्च न
रुत इति त्रिविक्रमपादप्रभृता मन्दाकिनी न गरीरथेन नीता महेश्वरेण ध्रियते ।
केन्त्वन्या ब्रह्मलोकस्थिता हैमवतीत्यायासम् । एतेन हरशिरसि लसन्त्या गङ्गायाः
गवित्र्यातिशयो न त्रिविक्रमाङ्घ्रिस्पर्शेन, अपि तु स्थत एवेति दर्शितम् । तेन च
शेषस्य शिरसा विष्णुपादोदकधारणरूपः कैश्चिद्बालिशैरुद्धावितोऽपकर्षो विदूरं
विधूतः । सर्वमिदं ब्रह्मर्कस्तवव्याख्यायां दीक्षितचरणैस्समुक्तिकं प्रप
ञ्चितम्

॥ ८ ॥

एवं सति, 'यच्छौचनिस्सृतसरिस्प्रवरोदकेन तीर्थेन मूर्ध्नि विधूतेन शिवः
शिवोऽभूत्' इत्यादिव्यामवचनविरोधं परिहरति—देवीति ॥ त्वदीयेत्यादि । त्वदीय
परिपावनरूपभेदयोः 'श्रीहैमवत्यमरनिम्नगयोः श्रीहैमवतीमन्दाकिन्योरित्यर्थः । स्रव
न्त्योः प्रवहन्त्योः । सत्यालयात् श्रीत्रिविक्रमपादाच्च । भुवमिति शेषः । अंश
मिश्रणवशात् अंशेन भागेन मिश्रणवशात् मेलनाद्धेतोः । मुनिराड् मुनिश्रेष्ठः ।
विष्णोरवताररूपत्वात्, श्रीकृष्णस्य पञ्चकलोद्भूतत्वाच्च । 'जातः पराशराद्योगी
वासव्यां कलया हरेः', 'व्यासो नारायणस्त्वयम्' इत्यादिपुराणवचनात् । 'सम्प्राप्य
निर्मलं ज्ञानं भ्रमविध्वंसदीपकम् । पुराणसूत्रं कृत्वा स व्यासः पञ्चकलोद्भवः ॥
त्वां निषेवे प्रदध्यौ च शतवर्षञ्च पुष्करे । तदा त्वत्तो वरं प्राप्य स कवीन्द्रो
बभूव ह ॥' इति ब्रह्मवैवर्तवचनात्, 'ब्रह्मसूत्रकृते तस्मै वेदव्यासाय वेभसे । ज्ञान
शक्त्यवताराय नमो भगवतो हरेः ॥' इति भामतीकारवचनाच्च । अभेदम्
ऐक्यम् । अनुचिन्त्य उपचर्य । अचकथत् कथितवान् । छङ् । पुराणेतिविति
भावः

॥ ९ ॥

कन्याद्वयं हिमवतः कुटिलेत्युमेति

ख्यातं तयोः शशिरुचिः प्रथमाऽञ्जयोनेः ।

वेश्मादरेण किल तारकदैत्यभीतै-

। नीता गणैर्दिविपदां प्रतिमृह्य तस्मात्

॥ १० ॥

जातां ततो जलमयीं विधिरात्मशापा-

द्वेदैर्बन्ध किल तां भवतीं प्रवृद्धाम् ।

तत्याज बहिरपि तत्र महेश्वर्यै

। स्कन्नं निपीय विवशस्त्वयि ते वचोभिः

॥ ११ ॥

प्रसङ्गाद्धैमवत्याः सत्यालयप्राप्तिप्रकारं दर्शयति—कन्याद्वयमिति ॥ कुटिलेति । सैव पुनर्हिमवती गङ्गा परिणता । उमा श्रीपार्वती । प्रथमा ज्येष्ठा कुटिला । पुराणप्रसिद्धिं द्योतयति । किलेति । दिविपदां गणैः रुद्रवसुभास्कर सहितैर्देवसङ्घैः । प्रतिगृह्येति । तारकहन्तुः सेनान्या उत्पादनाय शिवस्य दारार्थं प्रार्थनापूर्वकं प्रतिगृह्येत्यर्थः । तस्मात् पितुर्हिमवतः । 'कन्यकास्ति कुटिलेति हिमाद्रेः ज्यायसी स्मरणतोप्यवहन्ती । शङ्कराय वितरीतुममर्त्यास्त्यलोकमनयन्त शिशुं ताम् ॥' इति वसिष्ठवचनम् ॥ १० ॥

जातामिति ॥ आत्मशापाज्जलमयी जातामित्यन्वयः । बन्धेति । अत्र वामनपुराणवचनम्—'दिवाकरैश्च रुद्रैश्च वसुभिश्च तपस्विनी । कुटिला ब्रह्मलोकन्तु नीता शशिकरप्रभा ॥ अथोच्चुर्गेवता सर्वा किन्वियं जनयिष्यति । पुलं तारक हन्तारं ब्रह्मन् व्याख्यातुमर्हसि ॥ ततोऽब्रवीत्सुरपतिर्नयं शक्ता तपस्विनी । शर्वं धारयितुं तेजो वराकी मुच्यतामियम् ॥ ततस्तु कुटिला क्रुद्धा ब्रह्माणं प्राह वारदः । तथा यतिष्ये भगवन् यथा शर्वं सुदुर्धरम् ॥ धारयिष्याम्यहं तेजस्तथैव शृणु सत्तम । तपसाऽहं सुतप्तेन समाराध्य जनार्दनम् ॥ यथा हरस्य तद्वीर्यं धारयिष्ये पितामह । तथा देव करिष्यामि सत्यं सत्यं मयोदितम् ॥ ततः पितामहः क्रुद्धः कुटिलामतिदारणाम् । भगवानादिशत् ब्रह्मा सर्वेशन्तु महामुने ॥ यस्मान्मद्वचने पापे न स्थितं कुटिले त्वया । तस्मान्मच्छाप निर्दग्धा त्वमद्यापो भविष्यसि ॥ इत्येवं ब्रह्मणा शप्ता हिमवद्द्रुहिता मुने । आपो

क्षिप्तन्तु तेन किल पञ्चसहस्रर्षा-

नेतद्धार भवती श्रममन्तरेण ।

एतादृशी विसदृशा नु कदा पुनः स्या-

स्त्व गोचरे मम दृशोऽशरजन्मसूते

॥ १२ ॥

शरमुखमसुरारिः क्षमा रथो धातुमेरु

श्रुतिविषधरराजाः सूतचापार्मौर्न्यः ।

दिनपतिरजनीशौ यत्परत्वे रथाङ्गे

दधति हृहृ साक्ष्य नौमि त काशिकेशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्या पञ्चदशस्तरङ्ग

मयी ब्रह्मलोक प्रावयामास वेगिनी । तामुत्थितजला दृष्ट्वा बबन्ध प्रपितामह ॥
 ऋक्सामाथर्वयजूर्भिर्वाङ्मयैर्ऋन्धेनैर्दृढम् ।' इति । प्रवृद्धामिति बन्धने हेतुगर्मम् ।
 तत्र तादृश्या त्वयीति सम्बन्धः । स्कन्धः स्खलितम् । ते बचोभिरिति ।
 महेश्वीर्यं निषीय तद्गोदुमक्षमेण वैवश्यवशात्तन्निवृत्त्यर्थं ब्रह्मलोकं गच्छता वह्निना
 पथि दृष्ट्वा प्रबोधिताया कुटिलायास्तव 'प्रक्षिपात्माग्मसि प्राज्ञ' इत्येव रूपैर्वचो
 भिरित्यर्थः ॥ ११ ॥

क्षिप्तमिति ॥ तेन वह्निना । किलेति प्रसिद्धौ । एतत् महेश्वीर्यम् ।
 एतादृशी पूर्वोक्तमहामहिमशालिनी । अत एव विसदृशा निरूपमा । गोचरे
 विषये । शरजन्मसूते इति । पठाननजननीत्यर्थः । सम्बुद्ध्या शरवणे तत्त्यागा
 दिकं सूच्यते ॥ १२ ॥

शरमुखमिति ॥ शरस्य मुखम् अग्रं तेजनम् असुरारिर्विष्णुः । शर
 नोपनिषदि श्रूयते—'यो लील्यैव विपुर ददाह सोम शल्यं विष्णुमग्निं दधान
 स्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु' इति । यजुष्यपि, 'त इषु समस्फुर्वत अग्निमनीक
 साम शल्यं विष्णु तेजनम्' इति । ते देवा समस्तुर्गतं सम्यग्मृतवन्न ।
 अग्निं सोमं विष्णुञ्च सम्भूयैकं वाणं कृन्वन्त इत्यर्थः । अनीकशब्दो वाणप्रथम
 भागः काष्ठमाचष्टे । शल्यशब्दस्तन्निष्ठलोहम् । तेजनशब्दस्तदग्रम् । अतो
 पदेशकाण्डवचनम् । सर्पराजोऽस्य मीर्वात्वे वाद्यमिश्रशिकेशवान् । पत्नानीक

षोडशस्तरङ्गः ।

गङ्गे कपर्दाद्बहिर्लुपतन्ती वेणी तवाभाति वराङ्कभाजा ।
करेण गौर्याऽरुणदृष्टि भूयो व्याक्षिप्यमाणाम्बुजमालिनीव ॥ १ ॥
स्रोतोनिमज्जनतानुपक्तं पापौघमाहर्तुमिवाभ्रगङ्गे ।
आकुञ्चिताग्रांश्चलदूर्भिहस्तान् प्रसारयन्ती भवती विभाति ॥ २ ॥
साक्षान्न वेदैरपि भेदहीनैर्वहिर्विकारादवसीयते यत् ।
यतो निवृत्तश्च हृदा वचस्तत्त्वमेव गङ्गे परमार्थतत्त्वम् ॥ ३ ॥

फलाग्राणि चक्रुर्देवान् महतरान् ॥' इति । अत्र सर्पराज इति सर्परादशब्दस्य द्वितीया बहुवचनम् । विषधरराजः वासुकिः । यत्परत्वे यस्य पुरहरस्य परत्वे सर्वोत्कृष्टत्वे । साक्ष्यमित्यतान्वयः । रथाङ्गे रथचक्रे । साक्ष्यं प्रामाण्यम् । त्रिपुरसंहारे विष्णवादय एवम्भूता इति पुराणप्रसिद्धम् ॥ १३ ॥

गङ्गे इति ॥ उत्पतन्ती उत्प्लुत्य पतन्ती । वेणी प्रवाहः, केशपाशश्च । वराङ्कभाजेत्यनेन शिरसि पतनसौकर्यं प्रोक्ता । अरुणदृष्टीति व्याशेषक्रियाविशेषणम् । दृष्टेरारुण्यश्च सापत्न्यरोपमूलकम् । व्याक्षिप्यमाणा बलान्निरस्यमाना । अम्बुजमालिनीवेति । अम्बुजसदृशदेवीकरेण पुनः पुनः सम्पर्कादम्बुजमालावत्त्वोत्प्रेक्षा । अस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च तरङ्गे वृत्तमुपजातिः ॥ १ ॥

स्रोतोनिमज्जदिति ॥ स्रोतसि निजस्रोतसि निमज्जन्यां जनतायामनुक्तं संसक्तमित्यर्थः । आकुञ्चिताग्रान् अधोमुखतया कुञ्चिताग्रान्, आसन्नतीराणां तरङ्गाणां तथा पतनस्य स्वाभाविकत्वात् ॥ २ ॥

साक्षादिति ॥ भेदहीनैः भेदतात्पर्यहीनैरद्वैतपरैरित्यर्थः । विकारान् प्रकृतेर्विकारान्महदादेः । बहिः बहिर्भूतं भिन्नम् । त्रयोविंशतिविकारविलक्षणमिति यावत् । यन् साक्षात् इत्थमिति स्पष्टतया नावसीयते न निर्णायते, किन्तु नेति नेतीति निषेधमुखेनैवाखण्डाकारवृत्त्या विषयीक्रियते इति भावः । हृदा हृद

प्रातर्निमज्जनृपसुन्दरीणां कुचावमज्जन्मृगनाभिपङ्कः ।

यावन्मिळत्यम्ब जलैस्त्वदीयैस्तावन्मृगा नन्दनमाविशन्ति ॥ ४ ॥

तमो निहन्तुं तिलकीकृता ते मृत्स्ना विधत्ते तरुणार्कलीलाम् ।

ललाटलेखामपि दुर्निवारां सुरापगे सा परिमार्ष्टि सद्यः ॥ ५ ॥

गौरी कठोरैस्सुचिरं तपोभिर्वामं वताङ्गं गिरिशस्य भेजे ।

त्वामेव गङ्गे स्वयमुत्तमाङ्गे लावण्यवेणीमनिशं विभर्ति ॥ ६ ॥

येन सह वचः यतो यस्मान्निवृत्तम् । मनः निर्णेतुं वाक् प्रतिपादयितुञ्च
अपर्याप्ति इत्यर्थः । तत् अवाङ्मनसगोचरम्, 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा
सह' इति श्रुतेः । परमार्थतत्त्वं सत्यं ब्रह्म हे गङ्गे त्वमेवेत्यर्थः ॥ ३ ॥

प्रातरिति ॥ नृपसुन्दरीणामिति । अन्यासां प्रायशः फस्तूरिकालेपस्या
सम्भवात्तथोक्तम् । यावत् यदा । तावत्तदैव । मृगाः फस्तूरीमृगाः । नन्दनं नन्दनवनम् ।
आविशन्तीति । अहो त्वज्जलैस्त्वसम्बन्धिसम्बन्ध एव परमपदप्राप्तावावश्यक इति
भावः ॥ ४ ॥

तम इति ॥ तमः अलक्ष्मीमन्धकारश्च । विधत्ते तरुणार्कलीलामिति ।
अर्क इव तमो निहन्तीत्यर्थः । दुर्निवारामिति । 'ललाटलिखिता रेखा परिमार्ष्टुं
न शक्यते' इत्युक्तेः । परिमार्ष्टीति । केवलमलक्ष्मीक्षपणमुद्दिश्य चन्दनादिवतिलकी
कृतापि त्वदीया मृत्स्ना विधिमप्यन्यथयतीति समुदितार्थः । तथा च भगवान्
व्यासः—'जाह्नवीतीरसम्भूतां मृदं मूर्ध्ना विभर्ति यः । विभर्ति रूपं सोऽर्कस्य तमो
नाशाय वै स्मृतम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रो मृदा शुद्धो ललाटे यस्य दृश्यते । स चण्डा
लोपि शुद्धात्मा पूज्य एव न संशयः ॥' इति । विष्णुधर्मोत्तरेषि, 'विभर्ति निटिले
मूर्ध्नि जाह्नवीतीरमृत्तिकाः । विभृयाच्चक्षुरेकत्र मूर्ध्नीन्दोर्विभृयात् कलाम् ॥ गङ्गा
मृदोर्ध्वपुण्ड्रन्तु यो विभर्ति नरो यदा । तदैव तस्य पितरो ब्रह्मलोकमवाप्नुयु ॥ गङ्गा
कूलमृदा यस्तु विभृयाद्ध्वपुण्ड्रकम् । तदङ्गं ये निरीक्षन्ते ते यान्ति विदिवं नराः ॥'
इत्यादि । काशीखण्डेषि, 'गङ्गातटोद्भवां मृत्सनां यो मौलौ विभृयान्नरः । विभर्ति
सोऽर्कविम्बं वै तमोनाशाय निश्चितम् ॥' इति ॥ ५ ॥

गौरीति ॥ वाममिति । अनेन गौर्यधिष्ठानभूतस्याधमत्वं सूच्यते ।
विपरीतार्थकतया गिरिशानभिप्रेतं यथा तथेत्यपि प्रतीयते । गिरिशस्येति ।

विजृम्भिविन्ध्यांचलतुङ्गभृयिष्ठगर्वक्षपणास्तरङ्गाः ।

हे मातरुलङ्घनसाहसात्ते वैमानिकान् हन्त निवारयन्ति ॥ ७ ॥

भवाब्धिपोतं शरणं गतस्ते पदाम्बुजं नैव विभेमि मातः ।

कुतोपि बहिं निकषा ज्वलन्तं गतस्य पीडा हिमजा कथं स्यात् ॥ ८ ॥

श्रान्तं नितान्तं भवकाननान्तश्चिरं विहारेण निरन्तरेण ।

दत्त्वा पयः स्वं मृदुवीचिगीतैः प्रस्वापयैतं जनानि त्वदङ्के ॥ ९ ॥

अत्र गिरिशब्देन गिरिरूपा वेदा उच्यन्ते । तथा च गिरिरूपेषु वेदेषु जेते तिष्ठतीति गिरिशो वेदप्रतिपाद्यः, तस्य परमेश्वरस्येत्यर्थः । स्वयं न तु बहुकालं कृतैः कठोरतपोभिः । लावण्यवेणीमिति । लोचनकारास्तल्लक्षणमाहुः—‘लावण्यं हि नामावयवसंस्थानाभिव्यङ्ग्यमवयवातिरिक्तं किमपि धर्मान्तरमेव’ इति । तस्य वेणीं प्रवाहम् । अत एव सततं विभर्तीति भावः ॥ ६ ॥

विजृम्भीति ॥ अत्र कदाचिन्मेरुस्पर्धया विन्ध्याचलस्य विजृम्भणकथा पुराण प्रसिद्धाऽनुसन्धेया । भृयिष्ठगर्वक्षपणाः अनल्पगर्वस्य विनाशकाः, तदतिशाय्योन्नत्या दित्यर्थः । क्षप क्षेपे कर्तरि ल्युट् । उलङ्घनसाहसात् ऊर्ध्वभागेन तिर्यग्गति कमणरूपात्साहसात् । ते इति कर्मणि षष्ठी उलङ्घनान्वयिनी । वैमानिकान् विमानेन गच्छतो देवान् । हन्तेत्याश्चर्ये । निवारयन्तीति । उच्चैस्तरतया तन्मार्गरोधनादिति भावः । ‘वाराणार्थानामीप्सित’ इत्यपादानत्वम् ॥ ७ ॥

भवाब्धिपोतमिति ॥ भवाब्धिपोतं संसारार्णवतरणोपायम् । कुतोपि नैव विभेमीत्यन्वयः । भयसामान्यस्य संसारमूलकत्वादिति भावः । बहिं निकषा बहेस्समीपे । ‘अभितः परितः समया निकषा हा प्रतियोगेपि’ इति वार्तिकात् द्वितीया ॥ ८ ॥

श्रान्तमिति ॥ मृदुवीचिगीतैः मृदुभिर्मन्दमधुरैः वीचिगीतैः वीचीस्वनैरेव मातृनिद्रागीतैः । प्रस्वापयेति । संसारतप्तस्य मे त्वदम्भः पिबतः त्वङ्गीची घोषान् शृण्वतश्च त्वङ्गीरे चरमस्त्वत्कारुण्येन भूयादित्यर्थः । अत्र मातृवृत्तान्तस्यापि प्रतीत्या समासोक्तिः ॥ ९ ॥

शङ्खोदके त्वां विधिवद्विधिज्ञास्तमन्त्रमावाह्य भवन्मयत्वम् ।
 प्राप्य संपूज्य च तन्वतेऽर्चाशस्तेन तेनैव समा हि गङ्गे ॥ १० ॥
 उज्जीवितो येन पुरत्रयारिं प्रपीडयन् पञ्चशरो गतासुः ।
 स भीष्मसूमां करुणोर्मिमालासमाकुलस्ते रनपयत्वपाङ्गः ॥ ११ ॥
 क्वचित् प्रसन्नस्तिमितां क्वचिच्च समाविलक्षुब्धमहातरङ्गाम् ।
 प्रीतिप्रकोपौ सममावहन्तीं वीक्षेय मूढोऽन्व कदा पुनस्त्वाम् ॥ १२ ॥

शङ्खोदक इति ॥ शङ्खान्तर्निवेशितशुद्धोदक इत्यर्थः । आवाहेति ।
 आवाहनं च रविमण्डलात् । तदुक्तं तन्त्रसमुच्चये—‘तीर्थमनुना तीर्थं रवेर्मण्ड
 लादावाह्य’ इति । शस्तेनेति । शस्तता च सर्वदेवप्रीतिकरत्वादिना । तदुक्तं
 ब्रह्मवैवर्ते—‘प्रशस्तं शङ्खतोयञ्च देवानां प्रीतिदं परम्’ इति । तेन उदकेन ।
 समा इति । समाः सर्वाः अर्चास्तन्वत इति योजना । ननु शिवसूर्ययोः
 पूजायां शङ्खो निषिध्यते, ‘शिवसूर्यौ परित्यज्य शङ्खोऽन्यत्र प्रशस्यते’ इति, सर्व
 त्वैव प्रशस्तोऽब्जः शिवसूर्यार्चनं विना’ इति च । अत्र अब्जः शङ्खः । तत्
 कथं समा इतीति चेन्न, निर्णयसिन्ध्वादस्थयोस्तद्वचनयोः शङ्खे शिवसूर्ययोः
 पूजा न प्रशस्यते, किन्त्वन्येषामेव देवानामित्यतैव तात्पर्यात् प्रतिमाप्रकरण एव
 तदुक्तेः । हीति प्रसिद्धौ ॥ १० ॥

उज्जीवित इति ॥ येन अपाङ्गेन । भीष्मसूरिनि सम्बुद्धयन्तम् । मामिति ।
 संसारसन्तप्तमित्यर्थान्तरसङ्क्रमितम् । रनपयतु शिशिरीकरोतु ॥ ११ ॥

क्वचिदिति ॥ प्रसन्नस्तिमिताम् प्रसन्नामकलुषां स्तिमितां निश्चलाञ्च ।
 समाविलेति । समाविलां सम्यक्कलुषाम् क्षुब्धाः प्रोच्चलन्तः महातरङ्गा यस्यां
 ताञ्चेत्यर्थः । अत एव प्रीतिप्रकोपाविति । सत्सु प्रीतिः, असत्सु प्रकोप इति
 विवेकः । समं समकालम् । मूढ इति । अन्यथा इतोऽन्यत्र निर्गमनाप्रसक्ते
 रिति भावः । तथाच काशीखण्डवचनम्—‘अहो मोहस्य माहात्म्यमहो भाग्य
 विपर्ययः । निर्वाणराशिं यत् काशीं प्राप्य यान्त्यन्यतो बुधाः’ इति ॥ १२ ॥

अभिदधति विकुण्ठा नेति नेतीति वेदा

यदनिशमजमुख्यप्रार्थ्यमानावलोकम् ।

निगमशिखरगूढं बन्धमोक्षौ दृशैव

प्रदिशदकुहकन्तत्तत्त्वमीडेऽविमुक्ते

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां पोडशस्तरङ्गः ।

सप्तदशस्तरङ्गः ।

प्रत्यङ्मुखैस्ते सगुणं स्वरूपं चिराय दृष्टेश्वरि चिन्त्यमानम् ।

अतर्क्यमेकं निरुपाख्यमद्वा ब्रह्मैव साक्षात्कृतमित्यमानि ॥ १ ॥

अभिदधतीति ॥ वदन्तीत्यर्थः । विकुण्ठाः व्याहताः । इत्थमिति बोधनेऽ
समर्था इत्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—‘वेदास्त्वान्न च विन्दन्ति किमात्मक
इति प्रभो । प्राप्ताश्शतपथत्वञ्च नेति नेतीति वादिनः ॥’ इति । तत्रेयं व्याख्या—
‘यतो वाचो निवर्तन्ते’ इति श्रुतिसिद्धं श्रुत्यविषयत्वमाह—वेदास्त्वामिति । किमा
त्मकः किंस्वरूपः । शतपथत्वं प्राप्ताः, वाजसनेयिनः बहुभिर्माणैर्ब्रह्मं कुर्वन्तोपि
न प्राप्नुवन्तीति ध्वनितम् इति । नेति नेतीति । इति निषेधमुखेन । वेदाः
‘अथात आदेशो नेति नेति’ इति बृहदारण्यकश्रुतयः । अजमुख्येति विधिहरिहरादिभि
नित्यं काम्यमानदर्शनमित्यर्थः । उक्तञ्च शिवपुराणे—‘अप्राकृततनुः श्रीमान्
लक्ष्यलक्षणवर्जितः ।’ इत्यादिना परमशिवमहिमानं वर्णयता कमलासनेन—‘हरि
श्चाहञ्च रुद्रश्च तथान्ये च सुरामुराः । तपोभिरुग्रैरद्यापि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥’
इति । अकुहकं न विद्यते कुहकं कपटं मायालक्षणं यस्य तम् । मायाकृता
वरणाभावात् सर्वज्ञमिति यावत् ॥ १३ ॥

प्रत्यङ्मुखैरिति ॥ प्रत्यङ्मुखैः निर्गुणब्रह्मैकतानहृदयैः । चिराय चिर
कालेन । दृष्ट्वा प्रसन्नया त्वया प्रदर्शितं दृष्ट्वेत्यर्थः । चिन्त्यमानं निर्गुणब्रह्म
साक्षात्कारोपयोगितयेत्यादिः । अतर्क्यम् अनुमानैरिदमित्यमिति निर्धारयितुमशक्यम् ।

प्रस्थाय तोषाञ्जननीश्वराणां नेत्राम्बुजौघः शुभगोचराप्त्या ।

निपत्य सम्मुखति ते मुखेन्दोः प्रभाप्रवाहे ननु चित्रमेतत् ॥ २ ॥

जगत्त्वयीमोहविनाशनार्थं गृह्णासि रूपं कृपयाऽखिलेशि ।

तेनैव लावण्यरसाकरेण भूयस्तदुद्रेकमहो तनोपि ॥ ३ ॥

एकम् अद्वितीयम् । न उपाख्यायते इति निरुपाख्यम् अवाच्यम् । अद्धा पर
मार्थम् । साक्षात्कृतं प्रत्यक्षतो दृष्टम् । अमानि । अनुभूयमानानन्दस्यापरिच्छि
न्नत्वादिति भावः ॥ १ ॥

प्रस्थायेति ॥ नेत्राम्बुजौघः शुभगोचराप्त्या तोषात् प्रस्थायेति सम्बन्धः ।
त्वन्मुखरूपादिमनोहरविषयलाभावसरभाप्त्या ससन्तोषं त्वन्मुखमुद्दिश्य प्रस्थायेत्यर्थः ।
ईश्वराणां हरिहरब्रह्मादीनाम् । मुखति मोहं वैचित्यं भक्त्यतिशयप्रयुक्तं प्राप्नोति ।
इन्दुप्रभानिकरे पतितानामब्जानां मीलनरूपं वैचित्यं युक्तमिति भावः । चित्रमेतदिति ।
ग्रहाणां स्थानविशेषस्थितिप्रयुक्तमानुकूल्यं प्रातिकूल्यञ्च गोचर इति दैवज्ञानां व्यव
हारः । तथा च शुभगोचरो लब्ध इति हर्षात् प्रस्थितस्य नदीप्रवाहे निपत्य
मूर्धनं ज्योतिश्शास्त्रविरुद्धत्वाच्चित्तमित्यर्थः ॥ २ ॥

जगदिति ॥ मोहेति । मोहसंसारकारणमज्ञानम् । गृह्णासि अङ्गीकृत
वत्यसि । रूपं विग्रहविशेषम् अखिलेशि सर्वेषां देवमनुष्यादीनामपि स्वामिनि ।
स्वामी खलु स्वीयानामनिष्टनिवारणार्थं प्रवर्तते, यथा गोपो गवामिति भावः ।
लावण्येति । लावण्यमेव रसः अमृतं तस्याकरेणेत्यर्थः । 'रसो रागे विषे वीर्ये
तिक्तादौ पारदे द्रवे । रेतस्यास्वावने हेमि निर्यासेऽमृतशब्दयोः ॥' इति वैज
यन्ती । उक्तञ्च लावण्यलक्षणमुज्ज्वलनीलमणौ—'मुक्ताफलेषु छायायास्तरलत्वमिवा
न्तरा । प्रतिभाति यदङ्गेषु तल्लावण्यमिहोच्यते ॥' इति । तेनैव जगन्मोहविना
शनार्थं गृहीतेनैव रूपेण । एवकारो विरोधमुद्गावयति । तदुद्रेकं तस्य मोह
स्योद्रेकं प्रवृद्धिम् । तनोपि अर्थात् पश्यताम् । वैचित्यस्याज्ञानस्य च मोहपदे
नाभेदाध्यवसायाद्विरोधः ॥ ३ ॥

मोहस्य हानिस्समगोचरात्स्यान्महेशि बोधादिति ये वदन्ति ।

मृषावदास्ते ननु शङ्करस्ते दृष्ट्वा वपुर्मुह्यति तत्र गाढम् ॥ ४ ॥

त्वत्तो गृहीत्वाऽप्य जलं पयोदैः श्रुतेरिवार्थं मुनिभिः प्रणीताः ।

त्वामेव नद्यः स्मृतयो यथा तां नानासरण्या परिवृंहयन्ति ॥ ५ ॥

निक्षिप्य चेतस्त्वयि जह्नुकन्ये निर्यात् एतन्न लभेत पश्चात् ।

चित्तं न तल्लोकमनो हरन्ती गत्वा पयोधौ हि निलीयसे त्वम् ॥ ६ ॥

मोहस्येति ॥ मोहस्य अज्ञानस्य । 'हानिर्नाशः । समगोचरात् समानविषयकात् बोधादपरोक्षज्ञानादिति योजना । स्यादिति । ज्ञानाज्ञानयोस्तत्प्रकाशवद्विरोधादिति भावः । ये अद्वैतिनः । मृषावदा ननु मृषावदा एव । मृषावदत्वमुचितमेवेति भावः । कुत इत्यत आह—शङ्कर इति । शं सुखं करोतीति शङ्करः, मोहं विनाश्य निरतिशयमुक्त्यानन्दप्रदः परमेश्वर इत्यर्थः । सोऽपि मुह्यति मोहं कारणे कार्योपचारान्मोहहेतुमनुरागम् उपभोगेच्छां वैचित्त्यं वा प्राप्नोति । तत्र वपुष्येव । अत्र अनुरागाज्ञानयोरभेदाध्यवसायरूपातिशयोक्तिः । मृषावदा इत्यत्र प्रपञ्चमिथ्यात्ववादस्यानृतवादत्वाध्यवसायरूपातिशयोक्तिश्च ॥ ४ ॥

त्वत्तो गृहीत्वेति ॥ 'वृष्टिर्त्रयी वृष्टिजला' इति स्मरणादिति भावः । वृष्टेः कारणभूतं जलं यस्याः सा वृष्टिजलेति तद्व्याख्या । स्मृतय इति इतिहासपुराणादीनामुपलक्षणम् । यथा इव । तां श्रुतिम् । नानासरण्या नानामार्गेण अन्यत्र नानाप्रकारेण । परिवृंहयन्तीति । 'विभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रतरिष्यति । इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपवृंहयेत् ॥' इति वचनादितिहासादीनामुपवृंहकत्वम् । यथा मुनिभिर्विबन्धनीयानर्थान् वेदेभ्यः सङ्कलय्य लोकोपकाराय निर्मितानि पुराणादीनि शब्दतोऽर्थतस्तात्पर्यतो वा वेदानेवोपवृंहयन्ति, तथा पयोदैस्त्वत्तो जलमुद्धृत्य वर्धिता नद्यस्त्वामेव बहुभिर्मार्गभेदैर्वर्धयन्तीत्यर्थः ॥ ५ ॥

निक्षिप्येति ॥ निर्यातः मृतः, प्रस्थित इति च । 'निर्याणं त्वचि हस्तिनः । नेत्रान्ते निर्गमे मोक्षे मरणे च प्रकीर्तितम्' इति केशवः । एतत् त्वयि क्षिप्तं चेतः । न लभेत पश्चात् पुनर्न प्राप्नुयात् । तदानीमेव सखिलासाज्जा नस्य विनाशेन विमुक्तिप्राप्तेरिति भावः । कचिद्विरुद्धेण स्वकीयं धनं निक्षिप्य

विशुद्धसत्त्वोत्थतनो भवत्यां स्नानाय सर्वः शुभ एव कालः ।

तवापराणामि नो नदीनां रजोभिभूत्या हि भवत्यशुद्धिः ॥ ७ ॥

देशान्तरं प्रस्थितेन कालान्तरे पुनस्तत् प्राप्तव्यं हि । इह तत्प्राप्त्यभावोक्त्या गङ्गाया परकीयस्थापहारकत्वं प्रतीयते । तत् सौभाग्यातिशयेन मनोवशीकरणरूपमिति सूचयितुं लोकमनो हरन्तीति । पयोधौ हि निलीयसे । हीति हेतौ । सागरेण सहैवयं प्राप्नोषि । सागरे निलीय तिष्ठसीत्यपि प्रतीयते । सा कथं निक्षिप्तं दद्यादिति भावः । अत्र मनोवशीकरणमेव तदीयस्वरणत्वेनाभ्यवसितम् । अन्त्यकालेदेवीभरणमेवात्र चेतोनिक्षेपणत्वेनाभ्यवसितमिति च बोध्यम् ॥ ६ ॥

विशुद्धसत्त्वोत्थतनो इति ॥ 'विरजा' इति स्मरणात् । विगतं रजं यस्यास्ता विरजेत्यर्थः इति तद्व्याख्या । 'सरस्वती रजोरूपा तमोरूपा कलिन्दजा । सत्त्वरूपा च गङ्गाऽत्र नयन्ति ब्रह्म निर्गुणम् ॥' इत्यादिस्मृतेश्च । अयम्भावः — भूतानीन्द्रियाणि च सामान्यदिव्यभेदाद्विविधानि । तत्र सामान्यानि प्रसिद्धान्येव । दिव्यानि तु, 'सत्त्वं यत्तत् पराभ्यामण्डरिकलनतो निर्मलं तेन तावद्भूतैर्भूतेन्द्रियैस्ते वपुरिति बहुश श्रूयते व्यासवाक्यम्' इति भगवद्देहोपादानत्वेनातिविशुद्धानि । तैर्महदादिक्रमेणोत्पन्नैः समारब्धातीव विशुद्धा चिदानन्दैकरसपरब्रह्मप्रतिफलयोग्या देव्यास्तनुरिति । इदञ्च रजसा अनभिभवे हेतुः । सर्वं शुभ एवेति । 'सर्वं एव शुभं कालस्सर्वो देशस्तथा शुभः । सर्वो जनो दानपात्रः श्रीमती जाह्नवी तटे ॥' इति स्मरणात् । श्रीमतीति पुत्रद्वयाभावार्थः । रजोभिभूत्या आर्तवाभिभवेन हि यतः । अशुद्धिरिति । अन्यनदीनां वर्षास्वार्तवाभिभवतस्तदा तासु स्नानं नर्हता च । 'सम्प्राप्ते श्रावणे मासि सर्वा नद्यो रजस्वलाः । तासु स्नानं कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाह्नवीम् ॥ 'यावन्नोदेति भगवान् दक्षिणाशाविभूषणम् । तावद्रेतावहा नद्यो वर्जयित्वा तु जाह्नवीम् ॥' इत्यादिकात्यायनयोग्याञ्चत्वव्यस्मरणात् । अत्र सर्वा नद्य इति । गङ्गासङ्गविहीनास्सर्वा नद्य इत्यर्थः 'गङ्गाभसा समायोगाद्दुष्टमप्यम्बु शुद्ध्यति' इति मात्स्योक्तेः । कालिन्द्यादीनां नैवार्तवाभिभव इति निर्णयसिन्धौ स्पष्टमभिहितञ्च । यद्यपि, 'आदौ कर्कटके देवि महा नद्यो रजस्वलाः । त्रिदिनन्तु चतुर्थेऽहि शुद्धा स्युर्जाह्नवी तथा ॥' इति भविष्यपुराणवचनात्, 'प्रथमं कर्कटके देवि ग्रह गङ्गा रजस्वला' इति हेमाद्रिशुक्तकात्यायनवच

सदक्रान्ततीर्थान्तरसर्वशक्तिर्जागर्षि मातः सुखसन्निपेय्या ।

उदङ्मुखी योगमितानदानव्रतादिभिः किं फलमद्य काले ॥ ८ ॥

महाश्मशानाधिकभृतिशक्ते त्वग्यात्महत्या मिहिता निपत्य ।

पापाय नैवापि तु शाश्वताय म्यानाय मेयन्न भवन्महत्तमम् ॥ ९ ॥

नाच गङ्गाया अपि रजोभिभव, तथापि 'वर्जयित्वा तु जाह्नवीम्' इत्युदाहृतवचना विरोधाय प्राट्टकाले रजस्वला महानद्यश्चतुर्थेऽहि तथा शुद्धा भवन्ति, यथा जाह्नवी सर्वदा शुद्धा भवतीति रीत्या भविष्यपुराणवचनस्य व्याख्येयतया कात्यायनवचनस्थस्य गङ्गापदस्य जाह्नवीयतिरिक्तगोदावेण्यादिनद्यन्तरलाक्षणीकतया च ना सङ्गतिरिति ॥ ७ ॥

सदक्रान्तेति ॥ कलौ पुष्करादितीर्थान्तरैर्गङ्गाया स्वस्वशक्तेस्समर्पणादिति भावः । किं फलमिति । योगादिफलस्य गङ्गायास्सुखसेवयैव लाभेनायासादिमात्रस्यावशिष्टत्वादिति भावः । तथाच नारदीयवचनानि—'किमष्टाङ्गेन योगेन किं तपोभिः किमध्वरैः । दास एव हि गङ्गाया सर्वतोऽपि विशिष्यते ॥ किं यज्ञैर्बहुभिर्जप्यैः किं तपोभिर्धनार्पणे । स्वर्गमोक्षप्रदा गङ्गा सुखसेव्या यतस्तत् ॥' इति । अद्य काल इति । अस्मिन् काले कलवित्यर्थः । गतागतसौकर्यशालिनि वर्तमानकाले इति वा ॥ ८ ॥

महाश्मशानेति ॥ महाश्मशानं श्रीकाशी तत्र विद्यमाना या अधिकभूतयः गङ्गानयनात् पूर्वं विद्यमानभूत्यपेक्षया अधिकतरा भूतयः मुक्तिजनकत्वपापनाशकत्वादिरूपमहिमान् तासां शक्तिः तदनुकूला शक्तिः तदवच्छेदकीभूता शक्तिरिति यावत् । तस्यास्सम्बुद्धिः । गङ्गासम्बन्धादेव श्रीकाश्या अधिकतरायैश्वर्याणि जातानीत्यर्थः । तदुक्तम्—'आनन्दकानने तस्मिन्नविमुक्ते शिवालये । प्रागेव मुक्तिं ससिद्धा गङ्गासङ्गात्ततोऽधिका ॥' इति । महाश्मशानशब्दार्थः काशीखण्डे निरुक्तः—'श्मशब्देन शयः प्रोक्तश्मशानं शयनमुच्यते । निर्वचन्ति श्मशानार्थं मुने शब्दार्थकोविदाः ॥ महान्त्यपि च भूतानि प्रलये समुपस्थिते । शेरतेऽत्र शवा भूत्वा श्मशानं तु ततो महत् ॥' इति । अस्य व्याख्या—महाश्मशाननाम निर्वक्ति—श्मशब्देनेति द्वाभ्याम् । श्मशानार्थं श्मशानशब्दयोरर्थम् । शब्दार्थौ

दुप्यन्ति सर्वाण्यपि सम्भृतानि-स्वल्पैर्दिनैरन्यनदीजलानि । -

शुद्धं क्रदाप्यम्य जनार्दनात्मद्रवं नत्ते तीर्थमचिन्त्यशक्ति ॥ १० ॥

नमोऽस्तु ते सत्यनिकेतनायै नमोऽस्तु ते जाह्नविधिष्णुपथै ।

नमोऽस्तु ते शम्भुजटाश्रितायै नमोऽस्तु ते सागरसङ्गतायै । ॥ ११ ॥

प्रदर्श्य निर्वचनमाह—महान्त्यपीति । अपिशब्देनाहङ्कारादयो गृह्यन्ते । शवा-
मृता. शेरते लीयन्ते अत्र काश्यामिति । अपि च, 'भर्ज्यन्ते कर्मबीजानि
यत्र विश्वेशवह्निना । अतो महाश्मशानं तद्दर्शनीनां परा गतिः ॥' इति । त्वयि निप-
त्येत्यन्वयः । शाश्वताय स्थानायेति । मुक्तये इत्यर्थः । 'न स पुनरावर्तते न स
पुनरावर्तते ।' इति श्रुतिसिद्धं शाश्वतत्वम् । मुक्तिप्रापकत्वञ्च 'सितासिते सरिते यत्
सङ्गते, तत्राप्लुतासो दिवमुत्पतन्ति । ये वै तन्वं विसृजन्ति धीरास्ते जनासो
अमृतत्वं भजन्ते ।' इति ऋग्वेदपरिशिष्टे श्रवणात् । सितासिते गङ्गायमुने ।
तन्वं तनुम् । आप्लुतासः आप्लुताः । जनसः जनाः । 'या गतिर्योगयुक्तस्य
सात्त्विकस्य मनीषिणः । सा गतिस्त्यजतः प्राणान् गङ्गायान्तु शरीरिणः ॥'
'ये मुञ्चन्ति नराः प्राणान् गङ्गायां विधिनन्दिनि । ते विष्णुलोकं गच्छन्ति
स्तूयमाना दिवि स्थितैः ॥' 'ज्ञात्वाऽज्ञात्वा च गङ्गायां यः पञ्चत्वमाप्नुयात् ।
अनात्मघाती स्वर्गं स्यान्नरकान् स न पश्यति' इत्यादिस्मृतेश्च ॥ ९ ॥

दुप्यन्तीति ॥ सम्भृतानि उद्धृत्य पालेषु स्थापितानि । शुद्धमिति । स्वभा-
वतः संशुद्धमित्यर्थः । निखिलान्यपि जलान्तराणि निसर्गतः क्रिमिविशेषसंकु-
लानि, गङ्गाजलं तु न तथा । एतच्च सूक्ष्मदर्शिना यन्त्रेण परीक्षणे सुस्पष्टम् । जना-
र्दनेति । जनार्दनात्म जनार्दनरूपं द्रवमित्यर्थः ॥ 'योऽसौ सर्वगतो विष्णुश्चित्स्व-
रूपी जनार्दनः । स एव द्रवरूपेण गङ्गाभ्यो नात्र संशयः ॥' इति नारदीयवचनात् ।
नेति । दुप्यतीति वचनविपरिणामेनानुपज्यते । अचिन्त्यशक्तीति—'अचिन्त्यशक्ति
गङ्गाभ्यः तिलमालं तु यः पिबेत् । देवो भवेत्स सिद्धो वा' इति पाञ्चस्मरणात् ॥ १० ॥

नमोऽस्त्विति ॥ सत्यनिकेतनायै सत्यं सत्यलोकः निकेतनं यस्यास्तस्यै ।
अत्र प्रथमं सत्यलोकस्थितिः, ततो विष्णुपादोदकीभावः, ततश्शम्भुजटापतनम्, ततश्च
भूमौ निपत्य सागरेण सङ्गम इति क्रमो विवक्षितः ॥ ११ ॥

धर्मद्रवां त्वामयि रत्नगर्भा • " ॥ ११ ॥
 ' निपेक्ष्यमाणः श्रितकामधेनुम् ।
 पसानि भूयोपि च सैकते ते ।
 गङ्गे कदा निशुदिते सुधांशौ ॥ १२ ॥
 पितृवनभुवि वासः प्रेतसङ्घैर्विलेपः
 कुणपमसितमाशा वस्त्रमंस्थीनि भूषा ।
 विपमशनमुपान्ते कुक्कुरा यस्य काश्यां
 दुरधिगमसमीहं मोचकं तं प्रपद्ये ॥ १३ ॥
 इति गङ्गातरङ्गिण्यां सप्तदशस्तरङ्गः

धर्मेति ॥ धर्मद्रवां धर्मरूपो द्रवो यस्यास्ताम्, 'धर्मद्रवा' इति स्मरणात् ।
 रत्नगर्भा, रत्नानि गर्भे यस्यास्ताम्, 'रत्नगर्भा' इति स्मरणात् । श्रितकामधेनुं, 'काम
 धेनुः' इति स्मरणात् । अत्र विशेषणैर्गङ्गायास्त्रिवर्गसाधकत्वं प्रतिपादितम् । निशीथि
 न्या सैकते गङ्गातीरे निशाकरकरास्तृते निवासस्य निरतिशयप्रीत्याधायकत्वं स्वेनानु
 भूतं हृदि निधायाह—वसानीति । सैकते सिकतामये तीरे । इदञ्च प्रीत्युद्दीपकम् ।
 निशि, तत्रापि सुधांशावुदित इत्यर्थः । अंशना सुधामयत्वोक्तिरपि प्रीत्याधाने निर्मि
 तान्तरबोधनार्थम् । तथा चोक्तं काशीखण्डे अष्टाविंशतितमाध्याये—'स्वर्गस्थस्य
 न सा प्रीतिर्भुजतः सुखमक्षयम् । या स्याद्रङ्गातटे पुंसां रात्रौ चन्द्रोदये सति-॥'
 इति ॥ १२ ॥

पितृति ॥ पितृवनभुवि श्मशाने । प्रेतसङ्घैरिति । सहर्षे तृतीया ।
 यद्यपि कल्पान्ते जगदखिलमल्लिकनेत्रज्वालाभिरपसंहृत्य श्मशानममाने भुवने निरस
 हायं विहरणाद्भगवान् श्मशानवासीत्युच्यते, तदुक्तं दीक्षितेन्द्रैः—दग्ने तवाक्षि
 दहनेन चराचरेऽस्मिन् मत्वाऽखिलं भुवनमेव महाश्मशानम् । तत्र स्थितिं विबुध
 नाथ तवासहाया सन्तः श्मशानवसतिं समुदाहरन्ति ॥' इति, तथापि सुत्रश्मशानेषु
 प्रसिद्धं शिवस्य सन्ध्याकालिकं परिक्षुब्धभूतगणादिभ्यो जगद्रक्षणार्थं ताण्डवमभि
 प्रेत्येत्यमुक्तम् । तदप्युक्तं तैरेव—'सन्ध्यासु भूतगणभैरवभद्रकालीसंरम्भजन्मजगदापदपा
 सनाय । तद्रोचरेषु पितृकाननमूमिषु त्वं तत्तादृशं गिरिश ताण्डवपातनोपि ॥' इति ।
 कुणपमसितं शवभस्म । आशा वस्त्रमिति । आशौव द्विगेव बन्धम् न तु बन्धान्तरमित्यर्थः ।

मुनिबधूपरीक्षार्थं देवदारुवने विवसनभावेन सञ्चारात्, पार्वत्या द्यूते जयं प्राप्तवत्या सर्वस्वापहरणाद्वेति भावः । तदुक्तं स्कान्दे द्वितीयखण्डे—‘गौर्या जित्वा पुरा शम्भुर्नमो द्यूते विसर्जितः । अतोऽर्थं शङ्करो दुःखी गौरी नित्यं सुखावहा ॥’ इति । अस्थीनि भूषेति । ‘अस्पृश्यान्वस्थ्यादीनि किमर्थमतिमङ्गल विग्रहे धार्यन्ते इति चेत्, पुरा प्रलयावसरे विधिविष्णवादयः सर्वे सम्भूय शिवं प्रार्थयन् । भगवन् त्वत्कपर्दच्युतगङ्गायामस्थिप्रक्षेपणान्मुक्तिरिति प्रसिद्धेः साक्षात्त्वयि केशास्थ्यादीनि दत्त्वा मुक्ता भवेम इति । एतत्प्रार्थनानुरोधेनैव तद्धारणं कृतम् । तथा च स्कान्दे—‘देवाः ऊचुः—‘या धृता भवता जह्नुतनया लोक पावनी । तस्यां यदीयान्यस्थीनि प्रक्षिप्तानि महीतले ॥ तेषामपि महादेव मुक्तिर्भवति हि प्रभो । तस्मादस्मान् दयासिन्धो रक्ष संसृतिमध्यगान् ॥ तैरेवं प्रार्थितो देवस्तथैव कृपयाऽकरोत् । अतस्सुराणां रक्षायै भस्मास्थीनि दधौ विभुः ॥’ इति । कुक्कुराः श्वानः । ते वेदाः । तदुक्तं नीलकण्ठदीक्षितैः—‘श्वानस्ते निगमा यदीय भवनद्वारे चरन्ति स्वतः’ इति । दुरधिगमसमीहमिति । दुरधिगमा अतर्क्या दुर्भगैः दुर्ज्ञेया समीहा वास्तवेच्छा भगवतः श्मशानवासादेः निरतिशयम्वात्मानन्दनित्या स्वादप्रयुक्तविषयमुखवैतृण्यस्फुटीकरणाभिप्राय इति यावत् । चेष्टा वा यस्य तम् । तथाच भागवते काश्यपवचनम्—‘हसन्ति यस्याचरितं हि दुर्भगाः स्वात्मनृतस्या विदुषस्समीहितम् । यैर्वैष्णवमाल्याभरणानुलेपनैः श्वभोजनं स्वात्मतयोपलालितम् ॥ ब्रह्मादयो यत्कृतसेतुपाला यत्कारणं विश्वमिदञ्च माया । आज्ञाकरी तस्य पिशाचवर्था अहो विमूढश्चरितं विडम्बनम् ॥’ इति । अयमर्थः—समीहितमभिप्रेतम् । देहस्य कुञ्चितत्वं दर्शयित्वा आत्मनिष्ठा कर्तव्येति लोकशिक्षारूपम् । अविदुषः अविद्वांसः । अज्ञानाना इत्यर्थः । यद्वा, न विद्वानन्यो यस्मादिति तस्य सर्वज्ञस्येत्यर्थः । स्वात्मनृतस्य स्वात्मनि रतस्य स्वात्मानन्दानृतसागरनिमग्नस्येति यावत् । छान्दसोऽयम् । दुर्भगानेवाह—यैरिति । दुर्भगैरित्यर्थः । श्वभोजनं पतनानन्तरं श्वभिर्मक्ष्यमाणं शरीरमिति यावत् । स्वात्मतया अयमेवात्मेति बुद्ध्या । अहो अतर्क्यं तस्या चरणमित्याह—ब्रह्मादयः येन कृतान् सेतून् स्वस्वाधिकारान् पालयन्ति । यः कारणं यस्य । येन कृतमिदं विश्वं माया च यस्याज्ञाकरी । विमूढः परमेश्वरस्य विडम्बनं देहस्य भाविदशानुकरणमिति । मोक्षकमिति । सर्वपापनिवर्तकज्ञानविषय

चन्दे भगवति गङ्गे जलजातङ्गे पदानतासङ्गे ।

विचलत्तङ्गतरेङ्गे विजितानङ्गेशमोहनापाङ्गे

॥ १ ॥

मित्यर्थः । 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति श्रुते । एवं मन्त्रोपनिषदपि पाशमोचकज्ञानविषयत्वं श्रूयते—'संयुक्तमेतत् क्षरमक्षरञ्च व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः, अनीशश्चात्मा बध्यते भोक्तृभावात् ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः' इति च । अयमर्थः—क्षरं क्षरणशीलं प्रधानं पाशः । अक्षरम् अविनाशी पुरुषः जीवः पशुः, 'अक्षरं पशुरित्युक्तं क्षरं पाश उदाहृतः ।' इति शिवपुराणवचनात् । एतत् द्वयं संयुक्तम्, तयोस्सम्बन्धस्यानादित्वात् । व्यक्ताव्यक्तमिति । समाहारद्वन्द्वः । व्यक्तं प्रधानकार्यभूतः प्रपञ्चः, अव्यक्तं तत्कारणभूतं प्रधानम्, 'व्यक्तं कार्यदशापन्नं शरीरादि षटादि च । तत्कारणदशापन्नमव्यक्तमिति कथ्यते ॥' इति शिवपुराणवचनात् । एवम्भूतं विश्वं समस्तं ईशो भरते विभर्ति । नन्वनादिरविद्यासम्बन्धः ईश्वरस्याप्यस्तीति कथमीष्टे, जीवाः कथं नेशते, तत्राह—अनीशश्चात्मा बध्यते भोक्तृभावादिति । भोक्तृत्वप्रप्तिसन्धानरूपपाशबन्धत्वात् जीवोऽनीश इत्यर्थः । तादृशपाशमोचने क उपायस्तत्राह—ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैरिति । पक्षमेदविभिन्नानाप्रकारावच्छिन्नैः पाशैर्मुच्यते इत्यर्थः । तदुक्तं लैङ्गे—'स एव मोचकस्तेषां भक्त्या सम्यगुपासितः । अविद्यापाशबन्धानां नान्यो मोचक इष्यते ॥ तस्मृते परमात्मानं शङ्करं परमेश्वरम् ॥' इति । देवं स्वयम्प्रकाशं तत्पदार्थलक्ष्यं त्वम्पदार्थलक्ष्येणामिन्नमवगम्य सर्वपाशैः सर्वेभ्यो विद्याकामकर्मादिभ्यो बन्धनहेतुभ्यो विमुक्तो भवतीति ॥ १३ ॥

चन्दे इति ॥ त्वामिति शेषः । जलजातेति । जलजातं जलसमूह एवाङ्गं शरीरम्, अङ्गान्यवयवा वा यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । यद्वा, जलजातानि पद्मानि अङ्गे प्रवाहरूपे, जलजातं पद्मं अङ्गे हस्तात्मके वा यस्यास्तथाभूते इति वा । विजितेति । विजितानङ्गस्य ईशस्य परमेश्वरस्य मोहनौ अपाङ्गौ यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । अस्मिन्नुत्तरस्मिन्श्च तरेङ्गे वृत्तमार्या ॥ १ ॥

स्वेतरभानकरी या स्वयंप्रकाशा प्रवर्णिता सा चित् ।

स्वेतरशुद्धिविधात्री स्वयंपवित्रा स्वमेव जनयित्रि ॥ २ ॥

गिरिशशिरःकृतवसतिर्विचलद्वीचीविराविणी मातः ।

वामोत्सङ्गनिषण्णां गिरिजां फेनापदेशतो ह्रमसि ॥ ३ ॥

गङ्गे कृतसान्निध्या तोयेऽस्मिन् पावयेति यो यत्र ।

स्नाति हि भक्त्या सुकृती तस्मै तत्राम्य सन्निधिं कुरुपे ॥ ४ ॥

स्वेतरेति ॥ स्वेतरेपां सर्वदृश्यानां भानकरी स्फूर्तिकरीत्यर्थः । सर्वसाक्षि
त्वादिति भावः । एवं प्रवर्णिता निगमशिरसा सविस्तरं प्रतिपादिता सा चित्
त्वमेवेत्यन्वयः । जनयित्रि लिजगन्मातरित्यर्थः । जगद्विवर्तोपादानमिति यावत् ॥ २ ॥

गिरिशेति ॥ विचलदिति । अनेन हासशब्दः प्रतिपादितः । गिरिश
शिरस्थेत्यनेन हासनिमित्तं गङ्गानिष्ठमुत्कर्षं प्रतिपाद्य गिरिजाया अपकर्षं प्रतिपाद
यति—वामोत्सङ्गनिषण्णामिति । वामस्य गिरिशस्य उत्सङ्गे निषण्णामित्यर्थः ।
यद्वा, वामे सव्ये उत्सङ्गे अर्थात् गिरिशस्य निषण्णामित्यर्थः ॥ 'वामः कामे
सव्ये पयोधरे । उमानाथे प्रतिकूले चारौ' इति हैमः । ह्रससीति गम्यो
पेक्षा ॥ ३ ॥

गङ्गे इति ॥ पावय । मामिति शेषः । इति इति प्रार्थयन् । तथा
च श्रूयते—'इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचना परुष्ण्या
असिक्रिया मरुद्वृधे वितस्तयार्जिकीये शृणुबासुपोमया' इति गङ्गादीनां तीर्थभूता
नामावाहनमन्त्रः । तैत्तिरीयस्यास्य मन्त्रस्य भाष्यम्—हे गङ्गे विश्वनाथराजधानीसमी
पस्थे भागीरथि, हे यमुने आदित्यतनये, हे सरस्वति नदीरूपेण विद्यमाने
ब्रह्मपति, हे शुतुद्रि एतन्नामकसरिद्वरे, हे आर्जिकीये एतन्नामकसरिद्वरे, हे मरुद्वृधे
एतन्नामकसरिद्वरे, यूयं मे व्यत्ययेन मया इमं मनःपूर्वकं वाचा पठ्यमानं स्तोमं
स्तुतिरूपमन्त्रसमूहं शृणुहि व्यत्ययेन शृणुत, श्रुत्वा च युष्मत् युष्मत्स्थानेभ्यः
आसचत, उपसर्गव्यवधानं सचतेर्दध्यञ्छ छान्दसम् । आगच्छत । मां पावयितुं यथा
वाञ्छितं दातुञ्च प्रकृतस्नानजलमध्यभागं प्रतीति शेषः । सन्निधयञ्च । कामिस्तह—
परुष्णी नाम नदी तथा परुष्ण्या । असिकनी नाम नदी तथा असिक्रिया । उभयत्र तृतीया

उद्धर्तव्यो वेगादिद्वातङ्को भवाम्बुधौ मग्नः ।

अब्धिपरायणयाज्यं सिद्धिमुत्थानां निधे त्वया सदयम् ॥ ५ ॥

दुष्कृतकर्मलसं दुष्टाशाशान्तधावनश्रान्तम् ।

प्रक्षाळय मामग्रे प्राप्तं मातस्तरङ्गहस्ताग्रैः ॥ ६ ॥

यामक्षरविश्लेषश्छान्दसः । वितस्ता नाम नदी तथा वितस्तया सह । सुषोमा नाम नदी तथा सुषोमया सह । प्रार्थयितुरयमाशयः—यद्यप्यहमेतन्मन्त्रोक्तानामनुक्तानाञ्च महानदीनां रोधांसि गत्वा चिरकालं स्थित्वा स्नात्वा पीत्वा च दिवसानपनेतुमक्षमं, तथापि अहं यत् कुत्रचित् हृदकूपाद्बुदकेन स्नानं कुर्वाणः एतन्मन्त्रेण गङ्गाया नदीः उपतिष्ठे । उपस्थिताश्चागत्य सन्निदधताम् । सन्निधाय च मदीयानाम्महतामप्ये नसां विनाशं विदधताम् । विधाय चैवं मामभिदधताम्, पूतोऽसि, शुद्धोऽसि, शुद्धस्य भौमान् भोगान् सकुटुम्बः सपरिवारः साश्रितवर्गश्च । भुक्त्वा चान्ते यद्येच्छं पुण्यकृतां लोकानाम्पुहीतीति । हीति प्रसिद्धौ । तस्मै तं पावयितुम् । क्रियार्थो पपदेत्यादिना चतुर्थी । तत्र तस्मिन् तोये । तथाच नारदीयवचनम्—‘यो गृहे स्वे स्थितोपि त्वां स्नाने संकीर्तयिष्यति । सोपि यास्यति नाकं वै इत्याह वरुणश्च ताम् ॥’ इति ॥ ४ ॥

उद्धर्तव्य इति ॥ अर्थात् भवाब्धेः । इद्वातङ्कः प्रवृद्धव्यथः । अब्धि परायणया अब्धिरेव परं मुख्यमयनं यस्यास्तया । अनेनाव्येरुद्धरणकुशलता द्योत्यते । सिद्धीति । अणिमादीनामाश्रयभूते इत्यर्थः । तदुक्तं काशीखण्डे—‘सिद्धयः सिद्धिलिङ्गानि स्पर्शल्लिङ्गान्यनेकशः । मासादा रत्नरचिताश्चिन्तामणिगणा अपि ॥ गङ्गाजलान्तस्तिष्ठन्ति कलिकन्मपभीतितः ।’ इति । अस्य व्याख्या—सिद्धय इति । अणिमाद्याः । सिद्धिलिङ्गानि सिद्धिदानि लिङ्गानि, प्रत्यक्षमाहात्म्यभाज्नीति वा । स्पर्शल्लिङ्गानि यत्सम्पर्केण लोहादयः सुवर्णानि भवन्ति, तादृशपाषाणघटितलिङ्गा नीत्यर्थः । स्पर्शमात्रेण धर्मार्थकाममोक्षसाधकानि लिङ्गानीति वा । रत्नरचिताः रत्नैर्विनिर्मिता इत्यर्थः इति ॥ ५ ॥

दुष्कृतेति ॥ दुष्टेति । दुष्टया आशया विषयवृत्त्यया आशान्तेषु दिग्गन्तेषु धावेन श्रान्तमित्यर्थः । अग्रे त्वत्पुरोभागे ॥ ६ ॥

मकराधिष्ठितदेहा मकराधिष्ठानभूतदेहा च ।

महतीधरमुखमहिते महतीं तनुतां विभूतिमभितो मे ॥ ७ ॥

घनशैवलकचपक्षं मधुकरकुरळं विलोलमीनाक्षम् ।

विकसितसारसवदनं विसबाहुलतं रथाङ्गवक्षोजम् ॥ ८ ॥

आवर्तनाभि मध्यं पुलिननितम्बं सुरापगे रम्यम् ।

कालारिभागधेयं कलये काशीविहारि ते रूपम् ॥ ९ ॥

कलियुगसाक्षादेवीं कलिकृतवाधाशमैकसंसेव्याम् ।

करधृतशङ्खसरोजां करवै चित्ते सदापि गङ्गे त्वाम् ॥ १० ॥

मकरेति ॥ मकराधिष्ठितदेहा मकरं वाहनभूतं मत्स्यम् अधिष्ठितः आ

श्रितः देहो यस्यास्सा । मकराधिष्ठानभूतदेहा मकराणामधिष्ठानभूतः आश्रयभूतः देहो यस्यास्सा । चकारो विरोधमुद्गावयति । देहस्य दिव्यप्राकृतभेदेन द्वैविध्यात् स्परिहारः । अत्र मकरशब्देन तदाख्यो निधिविशेषोऽपि प्रतीयते । तेन भूतिप्रदान सामर्थ्यं सूच्यते । महतीधरः श्रीनारदमुनिः । 'विश्वावसोस्तु बृहती तुम्बुरोस्तु कलावती । महती नारदस्य स्यात् सरस्वत्यास्तु कच्छपी ॥' इति वैजयन्ती । मुखपदेन ऋष्यन्तरादिपरिग्रहः । महिते संस्तुते, 'त्रैलोक्यपूजितपदां देवर्षिभिरभिप्युताम्' इति स्कान्दवचनात् । तनुतां भवती इत्यादिः ॥ ७ ॥

अथ युग्मेन प्राकृतं दिव्यञ्च रूपमेकोक्त्या स्तौति—घनेति ॥ घनो

निविडः शैवल एव कचपक्षः केशसमूहो यस्य तथाभूतम्, घनशैवल इव कचपक्षो यस्य तथाभूतमिति च । एवमुत्तररूपापि बोध्यम् । 'पाशः पक्षश्च हस्तश्च कलापार्थाः कचात् परे' इत्यमरः । मधुकरेति । मधुकराः भृङ्गा एव कुरळा अलका यस्य तथाभूतम् । 'कुरळश्चूर्णकुन्तलः' इति धरणी । आवर्तेति । आवर्त एव नाभिर्यत् तथाभूतं मध्यं यस्य तथाभूतमिति बहुव्रीहिगर्भो बहुव्रीहिः । विहारि विहरणशीलम् ॥ ९ ॥

कलीति ॥ कलियुगसाक्षादेवीं कलियुगे साक्षात् प्रत्यक्षां देवीमित्यर्थः ।

अनेन सेवासौकर्यमुक्त्वा दैवान्तरापेक्षया मुख्यत्वमप्याह—कलिकृतेति । कलिकृतवाधानां शमाय एकसंसेव्यां मुख्यसंसेव्याम् । करवै प्रार्थनायां लोट् ॥ १० ॥

तटिनीवर्यवरिष्ठा तटभूसक्तभक्तघोषाढ्या ।

तरणे दुरितसरस्वतरणे मरणे ममाग्रतो भूयाः ॥ ११ ॥

तरुणामृतनिप्यन्दा वरुणालयसन्निलीननिप्यन्दाम् ।

हरिणाङ्गधरालम्बामरुणे दृष्टे कदा भजान्यम्बाम् ॥ १२ ॥

धसितमखिलवेदा यस्य यत्पद्मवश्या

जगद्दुदयविनाशौ सर्पदेवैः सकम्पम् ।

मुकुलितकरपद्मैः स्थीयते यत्समीपे

हरशिरसि सदा त भात्रये भावलम्बम् ॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यामष्टादशस्तरङ्ग ।

तटिनीति ॥ तटिनीवर्यवरिष्ठा तटिनीवर्याणा महानदीना वरिष्ठा, 'गङ्गा

सर्वसरिद्योनि समुद्रस्यापि पूरणी । गङ्गाया न लभेत् साम्य काचिदत्र सरि

द्वरा ॥ अन्यतीर्थेषु गङ्गायास्मरण कार्यते नृनि । तस्माद्गङ्गासम तीर्थं न

हि ब्रह्माण्डगोळके ॥', 'तीर्थाना परम तीर्थं नदीना परमा नदी' इत्यादिस्मरणात् ।

तरणे इति सम्बुद्धयन्तस्तरणिशब्द । तरणिर्नौका । कस्मिन्नित्यत्राह—दुरितेति ।

दुरिताब्देरतिरमणे इत्यर्थः ॥ ११ ॥

तरुणेति ॥ तरुण पूर्ण अमृत सुधा नम्य निप्यन्द प्रवाह

यस्यास्ताम् । वरुणालयेति । वरुणालये समुद्रे सन्निलीन निप्यन्द प्रवाहो

यस्यास्तामित्यर्थः । अरुणे दृष्टे प्रभात इत्यर्थः । कटेति । पुनरिति शेषः ॥ १२ ॥

धसितमिति ॥ अखिलवेदा यस्य निश्चसित निश्वास, 'अस्य महता

भूतस्य निश्चसितमेतत्, यत् ऋग्मेदा यजुर्वेदम्सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसश्च' इति

बृहदारण्यकश्रुते । निश्चसितवदनायासेनाविर्भूतत्वाद्देवा निश्चसितमित्युपचारः । जग

दिनि । जगद्दुदयविनाशौ यत्पद्मवश्या यस्य पद्मसङ्काचत्रिकासार्थीनौ । तदुक्त

स्कान्दे—'यस्याक्षिपद्मसङ्कोचाज्जगत् सङ्काचमेत्यह । विष्ण्वर विकासाच्च यस्य

पूज्यतया न स ॥' इति । सर्वेति । सर्पदेवैर्मरुत परमेश्वरकृतस्वम्बमेतु

पालनस्वरूपसम्भावनाभयात् कम्पपूर्वं स्थीयते इति याचना । देवाना भीतिश्च

एकोनविंशस्तरङ्गः ।

जय जय भगवति गङ्गे जय जय सञ्जातसागरासङ्गे ।

जय जय शशधरमौले जय जय पापाद्रिभेददम्भोले ॥ १ ॥

अन्तर्यमयसि याऽखिलजन्तून् कर्मानुरोधतश्शश्वत् ।

अन्तकहन्तुरहन्तां सन्ततमगजे समाश्रयेऽहन्ताम् ॥ २ ॥

कलये चाक्षुपलीलाकलयेऽज्ञानस्य मोहिनीं भवतीम् ।

कलितार्कसुतासङ्गां कलितापभरप्रणाशिनीं गङ्गायाम् ॥ ३ ॥

आज्ञायते—‘एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः । भीषा स्माद्धातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषास्मादग्निश्चन्द्रश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः’ इति । भावलभ्यम् भक्तिप्राप्त्यम्, ‘भावप्राप्त्यमनीडाख्यम्’ इति धेताश्चतरश्रुतेः । अत्र ‘धसि तमखिलवेदा यस्य’ इत्यनेन शास्त्रयोनित्वात्सर्वज्ञत्वादिकं सूचितम् । यत्पक्षमवश्यावित्यनेन सृष्टिसंहारहेतुत्वमुक्तम् । तृतीयपादेन स्थितिहेतुत्वं सूचितम् । उक्तलक्षणे लक्षितस्य परमेश्वरस्य साक्षात्कारे अन्तरङ्गसाधनं भावलभ्यमित्यनेन दर्शितमिति विभागो द्रष्टव्यः ॥ १३ ॥

जय जयेति ॥ सञ्जातसागरासङ्गे सञ्जातः सागरे समुद्रे सागरेषु समर सुतेषु चासङ्गः प्रीतिः आ समन्तात्सम्पर्कश्च यस्यास्तथाभूते । गङ्गायास्सगर सुतेषु सम्पर्कः दग्धभस्मनि गङ्गाम्भसा क्लिन्न एव तेषामुद्गतेर्भस्मद्वारा बोध्यः । शशधरमौले शशधरः मौली यस्यास्तादृशि । गङ्गायास्तथात्वं प्रागुक्तम् । पापा द्रीति । ‘स्मरणादेव गङ्गायाः पापसङ्घातपञ्जरम् । शतधा भेदमायासि गिरिर्वज्रहतो यथा ॥’ इति स्मरणात् ॥ १ ॥

अन्तरिति ॥ अन्तर्यमयसि अन्तस्था प्रेरयसि, अन्तर्यामित्वात् । ‘एष त आत्मा अन्तर्यामी’ इति श्रुतेरिति भावः । कर्मानुरोधतः कर्मानुसरेण । अन्तक हन्तुः कालारातेः अहन्ताम् अहं सर्वोत्कृष्ट इति बुद्धिरहन्ता ताम् । तद्धेतु भूतामित्यर्थः । कारणे कार्योपचारः । अहन्तामिति । अहं तामिति छेदः ॥ २ ॥

कलये इति ॥ कलये ध्यायामि । चाक्षुपलीलाकलया कटाक्षलेनेन । ईशानस्य परमेश्वरस्यापि । ईशधातोस्ताच्छील्ये ज्ञानश्च । अथर्वशिरसि श्रूयते—

कालिमधिकृतजलमुक्कालिन्दीसङ्गमेन भासि त्वम् ।

शङ्करि कृतशशिभङ्गा शङ्करनारायणेन तुल्याङ्गा ॥ ४ ॥

अञ्चितहरणीवीक्षणसञ्चितमदहा कृपाधुनीमग्नः ।

मत्स्वान्ते कवलयतान्मलमालयं कटाक्षमीनस्ते ॥ ५ ॥

‘अथ कस्मादुच्यते ईशान इति । सर्वान् लोकान् ईशत इति । सर्वान् लोकान् ईशत ईशिनीभिः जननीभिः परमशक्तिभिस्तस्मादुच्यते ईशान इति’ इति । कथमीशिनीभिरिति बहुवचनम् । ‘एकैवानेकतां याति शिवशक्तिरुपाधितः ।’, ‘परास्य शक्तिर्विविधैव श्रुयते ।’ इत्यादिश्रुतिभिः परमशक्तेरग्निकाया बहुत्वावगते । जननीभिरित्यादि विवरणरूपं द्रष्टव्यम् । ईशानत्वञ्चास्य सृष्टिस्थितिसंहारकर्तृत्वादिरूपम् । कलितार्कसुतासङ्गां कलितः कृतः अर्कसुतायाः कालिन्दिनाः सङ्गः सङ्गमो यया ताम् । कलितापेत्यादि । कलेस्तत्रापवेशात्, प्रवेशे वा तस्याकिञ्चित्करत्वादिति भावः ॥ ३ ॥

कालिमेति ॥ कालिम्ना श्यामलवर्णेन धिक्कृतो जलमुक् जलधरो यया तादृश्याः कालिन्द्यास्तङ्गमेनेत्यर्थः । कालिन्द्याः कार्पण्यश्राप्तिर्वामनपुराणे स्मर्यते—‘ततः पपात देवेशः कालिन्दीसरितम्बुने । निमग्ने शङ्करे चापो दग्धाः कृष्णत्वमागताः ॥ ततः प्रभृति कालिन्द्या भृङ्गाञ्जननिमज्जलम् ।’ इति । पाप्मे तु यमुनोत्पत्तिप्रस्तावे स्मर्यते—सूर्यपत्नी संज्ञा नाम पुत्रार्थं बहुकालं मतप्यत् । सा प्रसन्नाद्ब्रह्मणः पुत्रं वव्रे । तां ब्रह्मोवाच—‘साक्षाद्दण्डधरो धर्मः सूर्यात्त्वयि भविष्यति । परित्रास्यति यो धर्ममधर्मं निहनिष्यति ॥’ ततः सा सूर्याद्गर्भं लब्ध्वा तपस्तेपे । ततः कदाचिदस्ताचले सूर्येण करैः स्पृष्टा सा गर्भं व्यसृजत् । स गर्भः सूर्यकरस्पृष्टत्वात् श्यामीभूय द्विषाऽपतत् । तत्र कठिनो भागो यमो, द्रवरूपा यमुना इति । कृतशशिभङ्गा कृतः शशिनश्चन्द्रस्य भङ्गः अभिमवः तिरस्कार इति यावत् । अर्थात् धावत्येन यया सा । गङ्गाया धावत्यं तृतीयतरङ्गे प्रतिपादितम् । शङ्करनारायणेन शङ्करनारायणमूर्त्या । इयद्य ‘तयोदशं हरेरर्धम्’ इति वानूलशुद्धोक्त्या महेश्वरस्य तयोदशी मूर्तिः । सा च दक्षिण भागे सिता, वामभागेऽसितेति बोध्यम् ॥ ४ ॥

अञ्चितेति ॥ अञ्चितं महितं यत् हरिणीवीक्षणं तस्य सञ्चितो यो मदः विलासावलेपस्तं हन्तीति तथाभूत इत्यर्थः । कृपाधुनीमग्नः कृपैव धुनी सरित्

तुहिनधराधराजातां शर्मसुमां धर्मपत्रिकाजाताम् ।
 द्विजजुष्टश्रुतिशाखां कैवल्यफलां नमामि लतिकां त्वाम् ॥ ६ ॥
 सममपि पुण्यं सुकृते समरहिते त्वन्निमज्जनाजाते ।
 सन्ततमन्तर्भूतं सन्तः प्राहुर्दुरात्मदुष्प्रापात् ॥ ७ ॥
 रम्भाकुचपरिरम्भैस्सम्भावनया हतोपि तीरे ते ।
 स्वर्वासी कामयेते स्वं वासं श्रीगिरीशकरुणाप्ये ॥ ८ ॥

तत्र मध्नः । मलं रागादिरूपम् । कवलयतादिति । मीनाः खलु जलगतमल
 मक्षकाः । ॥ ५ ॥

तुहिनेति ॥ शर्मसुमां शर्माणि ऐहिकसुखान्येव सुमानि यस्यास्ताम् ।
 धर्मपत्रिकाजातां धर्मा एव पत्रिकाजातं पुत्रसमूहः यस्यास्ताम् । द्विजजुष्टश्रुति
 शाखां द्विजां ब्राह्मणा एव द्विजाः पक्षिणः तैर्जुष्टास्सेविताः श्रुतय एव शाखा
 यस्यास्ताम् । कैवल्यफलां मुक्तिफलाम् । लतिकां त्वां त्वामेव लतिकांमिति व्यस्त
 रूपकम् ॥ ६ ॥

सममिति ॥ समं निखिलमपि कृच्छ्रचान्द्रायणादिजन्यं पुण्यम् अन्तर्भूत
 मिति योजना । कुतेत्याह—सुकृत इति । समरहिते निरूपमे इति सुकृत
 शेषणम् । अन्तर्भूतमिति । तथाच त्वयि खानं निखिलकर्मफलसाधकमिति तदेव
 महत्तरमिति भावः । तदुक्तं भगवत्पादैः—‘कृच्छ्रैः कोटिशतैः स्वपापनिधनं यच्चाश्च
 मेधैः फलं तत्सर्वं मणिकर्णिकासनपनजे पुण्ये प्रविष्टं भवेत्’ इति ॥ ७ ॥

रम्भेति ॥ रम्भाकुचपरिरम्भैर्वा सम्भावना सम्मानना तया हतः वशी
 कृतान्तरङ्गः अपि । स्वर्वासी स्वर्गवासी । स्वं वासं स्वकीयं वासम् । श्रीगिरीश
 करुणाप्ये इति । इदञ्च तीरविशेषणम् । अब्जम् इतिवत् सावधारणोऽयं
 निर्देशः । तथा च गिरीशकरुणामातलम्भे इत्यर्थः । तथाच वचनम्—
 तत्पुण्यैर्न तद्दानैः न तपोभिर्न तज्जपैः । न लभ्यं विविदैर्नृणाम् ।
 ईश्वरानुग्रहादेव काशीवासस्सुदुर्लभः । सुलभस्यान्मुने नूनं न वै सुकृतव
 इति

आसीनः शृणुयाद्यस्तावकतीरे तरङ्गनिध्वानम् । . . . ।

अमरीनूपुररणितं नन्दनसंस्थस जहनुजे शृणुयात् । . . . ॥ ९ ।

प्रणमति यः कुशली त्वां प्रवदति यस्त्वां तपोनिधिर्गङ्गे । "

स्मरति च यो धन्यस्त्वां विजयी स हि सेवते यस्त्वाम् ॥ १० ।

काकगणैर्निष्कुपितं कञ्चित्तमम्भ श्वभिः समीक्षेय ।

देहं तटजललुळितं देववधूभिः सुवीज्यमानस्त्वम् ॥ ११ ।

लीये स्मरहरजाये माये संकुलपङ्कजच्छाये ।

शरणे तावकचरणे वारणगमने कदाऽऽगमावरणे ॥ १२ ।

आसीन इति ॥ अमरीनूपुररणितम् अमरीणां समीपमागत्य परितस्तस्मिन् लासमात्मानं नन्दयन्तीनां देवाङ्गनानां नूपुररणितम् । शृणुयादिति । उभयत्र हेतुहेतु मतोर्लिङ्गं तावकंतरङ्गनिध्वानश्रवणस्य मरणानन्तरं स्वर्गसंप्रदत्तादिति भावः ॥ ९ ।

प्रणमतीति ॥ कुशली अतिशयितकुशलवान् । इदञ्च तपोनिधित्वादीनां प्युपलक्षणम् । एवमुत्तरत्वापि तत्तत्पदमितरेषामुपलक्षणं बोध्यम् । प्रवदति यस्त्वमिति । त्वन्नामानि प्रजपतीत्यर्थः । स हि स एव । सेवते इति । सेवकात् त्वत्पूजास्नानादिरूपा बोध्या ॥ १० ।

काकेति ॥ निष्कुपितं चञ्च्वा नितरामाकृष्टम् । देहम् उत्क्रान्तप्राणशरीरम् । तटजललुळितं तटजले त्वत्तीरजले लुळितं चलितम् । लुठन्तमिति यावत् । देववधूभिः सुवीज्यमानस्सन् समीक्षेयेत्यन्वयः । त्वत्तीरे मरणे वा, मृतशरीरस्य दैवात्त्वत्तीरप्राप्तावेव वा झटिति स्वर्गप्राप्त्या तद्देतुभूते त्वज्जलसङ्गे प्रार्थना पर्यवस्यतीति बोध्यम् । स्वमिति देहविशेषणम् । स्वकीयमित्यर्थः ॥ ११ ॥

लीय इति ॥ संकुलपङ्कजच्छाये इति चरणविशेषणम् । शरण इति । मम लोकानां वेत्यादिः । वारणगमने इति । वारणस्य गमनमिव गमनं यस्य तस्मिन्नित्यर्थः । आगमावरणे निगमनिगूढे । कदा लीये निरन्तरध्यानधारया ऐक्यं प्राप्तः कदा परमानन्दमनुभवेयमित्यर्थः ॥ १२ ॥

तुहिनधराधराजातां शर्मसुमां धर्मपत्रिकाजाताम् ।

द्विजजुष्टश्रुतिशाखां कैवल्यफलां नमामि लतिकां त्वाम् ॥ ६ ॥

सममपि पुण्यं सुकृते समरहिते त्वन्निमुज्जनाजाते ।

सन्ततमन्तर्भूतं सन्तः प्रादुर्दुरात्मदुष्प्राप्तात् ॥ ७ ॥

रम्भाकुचपरिरम्भैस्सम्भावनया हतोपि तीरे ते ।

स्वर्वासी कामयते स्वे वासं श्रीगिरीशकरुणाप्ये ॥ ८ ॥

तत्र मधः । मलं रागादिरूपम् । कवलयतादिति । मीनाः खलु जलगतमल
भक्षकाः । ॥ ५ ॥

तुहिनेति ॥ शर्मसुमां शर्माणि ऐहिकसुखान्येव सुमानि यस्यास्ताम् ।

धर्मपत्रिकाजातां धर्मा एव पत्रिकाजातं पूर्वसमूहः यस्यास्ताम् । द्विजजुष्टश्रुति
शाखां द्विजां ब्राह्मणा एवं द्विजाः पक्षिणः तैर्जुष्टास्सेविताः श्रुतय एव शाखा
यस्यास्ताम् । कैवल्यफलां मुक्तिफलाम् । लतिकां त्वां त्वामेव लतिकामिति व्यस्त
रूपकम् ॥ ६ ॥

सममिति ॥ समं निखिलमपि कृच्छ्रचान्द्रायणादिजन्यं पुण्यम् अन्तर्भूत

मिति योजना । कुतेत्याह—सुकृत इति । समरहिते निरुपमे इति सुकृत
शेषणम् । अन्तर्भूतमिति । तथाच त्वयि स्नानं निखिलकर्मफलसाधकमिति तदेव
महत्तरमिति भावः । तदुक्तं भगवत्पादैः—‘कृच्छ्रैः कोटिशतैः स्वपापनिधनं यच्चाश्व
मेधैः फलं तत्सर्वं मणिकर्णिकासनपनजे पुण्ये प्रविष्टं भवेत्’ इति ॥ ७ ॥

रम्भेति ॥ रम्भाकुचपरिरम्भैर्या सम्भावना सम्मानना तथा हतः वशी

कृतान्तरङ्गः अपि । स्वर्वासी स्वर्गवासी । स्वं वासं स्वकीयं वासम् । श्रीगिरीश
करुणाप्ये इति । इदञ्च तीरविशेषणम् । अलभक्ष इतिवत् सावधारणोऽयं
निर्देशः । तथा च गिरीशकरुणामात्रलभ्ये इत्यर्थः । तथाच वचनम्—‘न
तत्पुण्यैर्न तदानैः न तपोभिर्न तज्जपैः । न लभ्यं विविधैर्यज्ञैर्लभ्यमैशादनुग्रहात् ॥
ईश्वरानुग्रहादेव काशीवाससमुदुल्लभः । सुलभस्स्यान्मुने नूनं न वै सुकृतकोटिभिः ॥’
इति

आसीनः शृणुयाद्यस्तावकतीरे तरङ्गनिध्वानम् ।

अमरीनूपुररणितं नन्दनसंस्थसः जहनुजे शृणुयात् ॥ ९ ॥

प्रणमति यः कुशली त्वां प्रवदति यस्त्वां तपोनिधिर्गङ्गे ।

स्मरति च यो धन्यस्त्वां विजयी स हि सेवते यस्त्वाम् ॥ १० ॥

काकगणैर्निष्कुपितं कचलितमम्ब श्वभिः समीक्षेय ।

देहं तटजललुळितं देवधूमिः सुवीज्यमानस्त्वम् ॥ ११ ॥

लीये स्मरहरजाये माये संकुलपङ्कजच्छाये ।

शरणे तावकचरणे वारणगमने कदाऽऽगमावरणे ॥ १२ ॥

आसीन इति ॥ अमरीनूपुररणितम् अमरीणां समीपमागत्य परितस्सविल्लासमात्मानं नन्दयन्तीनां देवाङ्गनानां नूपुररणितम् । शृणुयादिति । उभयत्र हेतुहेतुमतोर्लिङ् तावकतरङ्गनिध्वानश्रवणस्य मरणानन्तरं स्वर्वासप्रदत्वादिति भावः ॥ ९ ॥

प्रणमतीति ॥ कुशली अतिशयितकुशलवान् । इदञ्च तपोनिधित्वादीनामप्युपलक्षणम् । एवमुत्तरत्रापि तत्तत्पदमितरेषामुपलक्षणं बोध्यम् । प्रवदति यस्त्वामिति । त्वन्नामानि प्रजपतीत्यर्थः । स हि स एव । सेवते इति । सेवा चात्र त्वत्पूजास्नानादिरूपा बोध्या ॥ १० ॥

काकेति ॥ निष्कुपितं चञ्च्वा नितरामाकृष्टम् । देहम् उत्क्रान्तप्राणशरीरम् । तटजललुळितं तटजले त्वत्तीरजले लुळितं चलितम् । लुठन्तमिति यावत् । देवधूमिः सुवीज्यमानस्सन् समीक्षेयेत्यन्वयः । त्वत्तीरे मरणे वा, मृतशरीरस्य दैवात्त्वत्तीरप्राप्तावेव वा झटिति स्वर्गप्राप्त्या तद्धेतुभूते त्वज्जलसङ्गे प्रार्थना पर्यवस्यतीति बोध्यम् । स्वमिति देहविशेषणम् । स्वकीयमित्यर्थः ॥ ११ ॥

लीय इति ॥ संकुलपङ्कजच्छाये इति चरणविशेषणम् । शरण इति । मम लोकानां वेत्यादिः । वारणगमने इति । वारणस्य गमनमिव गमनं यस्य तस्मिन्नित्यर्थः । आगमावरणे निगमनिगूढे । कदा लीये निरन्तरध्यानधारया ऐक्यं प्राप्तः कदा परमानन्दमनुभवेयमित्यर्थः ॥ १२ ॥

हरिकमलभवाभ्यां मार्गयद्भयासधस्ता-

दुपरि च बहुदूरं यस्य नादिर्न चान्तः।

कथमपि परिच्छेदो लिङ्गमूर्तेरनन्तं

भवमृपिमनघं तं संश्रये काशिकेशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यामेकोनविंशस्तरङ्गः ॥

हरीति ॥ हरिकमलभवाभ्यां परस्परं श्रेष्ठ्यै विवदमानाभ्याम्। मार्गयद्भगम् अर्थादाद्यन्तौ। अधस्तादिति। अधस्ताद्वरिणा उपरि कमलभवेनेति क्रमो विवक्षितः। यम्येति। विवदादप्रशमनार्थं तयोर्मध्ये महालिङ्गरूपेणाविर्भूतस्य, युवयोर्धेनाधस्तादुपरि वा गच्छता लिङ्गात्मन्तो ममादिस्तो वा दृश्येत, तस्य श्रेष्ठ्यमिति वादसमाप्ति कृतव्रतः परमशिवस्य। नादिः परिच्छेदः। नान्तश्च परिच्छेद इत्यन्वयः। तदुक्तं वायवीयसंहितायाम्—‘दिव्यवर्षसहस्राणि चरन् विष्णुरथो गतः। तान्नृकालं गतश्चोर्ध्वं तस्यान्तं ज्ञातुमिच्छया ॥ श्रान्तोऽत्यन्तमहद्भान्तमुप यातः पितामहः। तथैव भगवान् विष्णुः श्रान्तः संविग्नमानसः ॥ ह्येतेन महता तूर्णमर्णवादुत्थितोऽभवत्।’ इति। कथेयं मलयाचलखण्डे कौर्मादिष्वपि प्रसिद्धा। लिङ्गमूर्तेरिति। लिङ्गमूर्तेर्यस्येति सम्बन्धः। अनन्तमिति। अन्तः परिच्छेदः, स च कालदेशवस्तुभिः, तद्रहितमित्यर्थः। तत्र कालपरिच्छेदस्य ‘नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्’ इत्यादिश्रुत्या, ‘देशपरिच्छेदस्य ‘सर्वव्यापी च भगवान् तस्मात्सर्वगतः शिवः’ इत्यादिश्रुत्या, वस्तुपरिच्छेदस्य ‘एतदात्म्यमिदं सर्वम्’ इत्यादिश्रुत्या च प्रतिपादनात्। एतत् सद्रूपं ब्रह्मैव आत्मा स्वरूपं यम्य तद्वदम्। स्वार्थेऽप्यब्। तथाच ब्रह्मैव प्रपन्नस्य स्वरूपम्, तदन्यन्मिथ्येति श्रुत्यर्थः। नचोक्तं श्रुत्या ब्रह्मात्मकत्वलाभेऽपि घटः सन्नित्यादिप्रतीत्या ब्रह्मतादात्म्यत्वात्मेन तादात्म्यस्य च भेदसमानाधिकरणभेदरूपत्वात् कथं वस्तुपरिच्छेदराहित्यमिति वाच्यम्, भेदस्य प्रातीतिकत्वादभेदस्यैव वास्तवत्वादिति ध्येयम्। स्पष्टञ्चेदं प्रथमश्लोकव्याख्यानावसरे न्यायरत्नावल्याम्, भेदाभेदविचारावसरे लघुचन्द्रिकायाश्च। ध्वंसप्रागभावाप्रतियोगित्वं कालपरिच्छेदराहित्यम्, अत्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं देशपरिच्छेदराहित्यम्, स्वसमानसत्ताभेदाप्रतियोगित्वं वस्तुपरिच्छेदराहित्यमित्यपि बोध्यम्। अनेन

विंशस्तरङ्गः ।

विविधदिव्यविभूषणमण्डनं त्रिपथगे सुप्रमानवकन्दलम् ।

कुसुमसायकजीवनमद्भुतं नयनगोचरमातनु ते वपुः ॥ १ ॥

पदतले परिणद्धुमुमारतं दयितमाङ्गजपाश इवास्तृतः ।

परिचकास्ति शिवे कुटिलाञ्चलो मसृणदीर्घधनस्तव कुन्तलः ॥ २ ॥

महितमीश्वरि ये मकुटं श्रितास्तव न ते वलभिन्मणयोपि तु ।

कचकलापविसृत्वरसौरभप्रणयतः पतिता मधुपा ध्रुवम् ॥ ३ ॥

अन्तर्दर्शनाभावे हेतुरुद्भावितः । भवमिति । भूधातोः कर्तरि पचाद्यच् ।
वत्यस्तीति भवः सन्नित्यर्थः, 'सत्यं ज्ञानमनन्तम् ब्रह्म' इति श्रुतेः ।
इ, अन्तेरिदं रूपम् । अस्त्यस्माद्विश्वमित्यपादाने, अस्त्यस्मिन् विश्वमित्यधि-
रणे वा 'ऋदोरप्' इत्यप्रत्यये चिकीर्षित एव 'अस्तेर्भू' इति भ्वादेशे
व इति रूपम् । द्वितीये व्याख्याने जगदपादानत्वम्, तृतीये च जगदा-
परत्वमुक्तं भवति । ऋषिं निखिलवेदराशेरुपदेष्टारं सर्वज्ञम्, 'विश्वाधिको
हो महर्षिः' इति श्रुतेः । अनघं न विद्यते अघं पापं दुःखं वा यस्य
इ, 'एषा आत्मा अपगतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोकः' इति श्रुतेः । अल-
शेषणैः परमेश्वरासाधारणलिङ्गान्युक्तानि ॥ १३ ॥

विविधेति ॥ विविधदिव्यविभूषणमण्डनं विविधदिव्यविभूषणानां मण्डनमल-
परम् । ते वपुः नयनगोचरमातनु इति सम्बन्धः । अस्मिन्नुत्तरस्मिन् च तरङ्गे द्रुत-
लम्बितं वृत्तम् ॥ १ ॥

पदतले इति ॥ परिणद्धुं बन्धुम् । आस्तृत इत्यनेनान्वयः । आङ्गज-
शः कामदेवताकः पाशः । आस्तृतः विस्तारितः । कुटिलाञ्चलः बन्धनार्थ-
ने कृतवकनन्ध इति च प्रतीयते । मसृणेति । दीर्घः आपादलम्बीत्यर्थः । अनेन
जपाशबन्धनप्रयुक्तं दयितपीडापरिहारौत्सुक्यं ध्वन्यते ॥ २ ॥

महितमिति ॥ वलभिन्मणयः इन्द्रनीलमणयः । पतिताः आगत्य स्थिताः ।
भवमिति सम्भावनायाम् । सापहवोत्प्रेक्षा ॥ ३ ॥

तव ललाटमुदित्वरनिर्मलप्रभमराळधनाळकचुम्बितम् ।

यदि मृगाङ्गकलां विलिहेत्तमस्सुरधुनीह तथा तुलनां वहेत् ॥ ४ ॥

मृगमदस्य निजाननपङ्कजं मलिनयस्यगजे तिलकेन तत् ।

घटयितुं कथितलजकल्पितां शरदुदीर्णशशाङ्गसमानताम् ॥ ५ ॥

जयति ते निटिलाक्षजयोत्सुकस्मरकरादृतमध्यधनुस्समा ।

गिरिसुते कुटिला भ्रुकुटी जगन्नियमितं लघु चालितया यया ॥ ६ ॥

तव दृशोस्सदृशाधिकवस्तुनोर्विरहतः स्फुटपद्मतुलावचः ।

परशिवे दिवसाम्यमिव त्रयीकथितमम्य कथञ्चन नीयते ॥ ७ ॥

तवेति ॥ उदित्वरेति । उदित्वरा उदयशीला निर्मला प्रभा यस्य

तदित्यर्थः । पूर्णस्यैव मृगाङ्गस्य राहुग्रासाद्यदीति । विलिहेत् आस्वदेत् । तमः

राहुः । यद्यर्थोक्तौ च कल्पनमित्यतिशयोक्तिभेदः ॥ ४ ॥

मृगेति ॥ मृगमदस्य कस्तूर्याः । तद्रचितेनेत्यर्थः । तत् मलिनीकरणम् ।

घटयितुं सङ्गतां कर्तुमिवेति गम्योत्प्रेक्षा । कल्पितामिति । दूरे खलु वास्तविकं

समानत्वमिति भावः । उदीर्णेति । उदितेत्यर्थः । मलिनीकरणाभावे साम्याभावं

प्रकाशयति—शशाङ्केति ॥ ५ ॥

जयतीति ॥ निटिलाक्षेति । निटिलाक्षस्य जये उत्सुकः यः स्मरः तेन

करेण आदृतं गृहीतम् अत एव परोक्षभूतं मध्यं यस्य तथाभूतेन धनुषा समेत्यर्थः ।

भ्रुकुट्योर्मध्ये विच्छेदाद्विशिष्टधनुष उपमानत्वम् । जगत् प्रधानभूतं देवासुरम् ।

नियमितं स्वस्वपदस्थापितम् । स्रवतीति श्लेषः । लघु ईप्सु ॥ ६ ॥

तवेति ॥ सदृशाधिकवस्तुनोः सदृशवस्तुनः अधिकवस्तुनश्च विरहतः

अभावात् । स्फुटपद्मतुलावचः कवीनां विकसितपङ्कजसादृश्योक्तिः । परशिवे

इति । सप्तम्यन्तमिदम् । दिवसाम्यं दिवस्य गगनस्य साम्यम् । 'दिवं स्वर्गेन्तरीक्षे

च' इति विश्वः । त्रयीकथितमिति । श्रूयते हि 'आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः' इति ।

तादृशश्रुतिकथितमित्यर्थः । तथोक्तिर्भूतान्तरापेक्षया तस्यैवाधिककालस्थायित्वमिप्रायेण

यथा नीयते शास्त्रकारैः, तथा दृष्टवस्तुषु पद्मस्यैवाधिकगुणवत्तया प्रतिपत्तिसौकर्यार्थं

तस्यैवोपमानतया प्रतिपादनं युक्तमित्यभिप्रायेणैतद्वचनमपि नेयमिति पर्यवसितार्थः ॥ ७ ॥

अहमवैम्यसिताब्जयुगेन ते नलिनजोऽम्ब विधाय विलोचने ।

तदनु तद्धनकेसरराजिभिर्मृणपक्ष्मततिं कृतवानिति ॥ ८ ॥

श्रवणपूरनवोत्पललालसापरिचलद्भ्रमरभ्रममादधत् ।

अगसुते मृगशावकदेशिको जयति ते नयनाञ्चलविभ्रमः ॥ ९ ॥

महितकुण्डलकर्णसमाश्रयस्फुरदमन्दमदे कुमुदे सदा ।

उभयतः प्रतिरुध्य विलोचने विलसतस्तव देवि युयुत्सुनी ॥ १० ॥

अधरविम्बरसास्वदनोन्मिपत्कुतुककीरकचञ्चुपुटभ्रमम् ।

विदधती तिलपुष्पमनोहरा लसति जह्नुसुते तव नासिका ॥ ११ ॥

घृणिनिधानशतद्युतिनासिकामणिरवाप्य भवन्मुखपङ्कजम् ।

कलयोऽस्य भृशेश्वरि केवलं त्रिदशदृष्टिविपात् परिरक्षणम् ॥ १२ ॥

अहमिति ॥ अवैमि उत्प्रेक्षे । तदनु तदनन्तरम् । तदिति असिताब्जे

त्यर्थः । मृणपक्ष्मततिं स्निग्धाक्षिरोमपङ्क्तिम् ॥ ८ ॥

श्रवणेति ॥ श्रवणपूरः कर्णावतंस एव नवोत्पलम् अम्बाननीलारविन्दं

तत्र लालसा अतिवृष्णा । 'स महान् लालसा द्वयोः' इत्यमरः । तथा परिचलतां भ्रम

राणां भ्रमं नैल्यादिना तद्भ्रान्तिम् आदधत् आवहन् उत्पादयन्नित्यर्थः । मृग

शावकानां बालमृगाणाम् अर्थात् वीक्षणानां देशिकः विलासोपदेष्टा । नयनाञ्चल

विभ्रमः नेतान्तविलासः । कटाक्ष इत्यर्थः । रूपकभ्रान्त्योः संसृष्टिः ॥ ९ ॥

महितेति ॥ महिते कुण्डले ययोस्तथाविधयोः कर्णयोः समाश्रयात् समाश्रय

लाभात् स्फुरदमन्दमदे प्रकटाखर्वगर्वे । भास्करदत्तमृत्युवारकामौमकुण्डलवतो राधेयस्य

समाश्रयणमप्यत्र प्रतीयते । गन्धोत्प्रेक्षा ॥ १० ॥

अधरेति ॥ उन्मिपत्कुतुकेति । प्रवृद्धामिलापेत्यर्थः ॥ ११ ॥

घृणोति । घृणिनिधानस्य सूर्यस्य यच्छतं तत्समानद्युतियो नासिकामणिः नासा

भूषणवज्रमणिः । तादृशोपि नासिकामणिर्मुखपङ्कजस्य दृष्टिदोषजननायैव, न तु कान्ति

विशेषोपादानायेति भावः । दृष्टिबाधानिवृत्त्यर्थं मण्यादिधारणं लोके प्रसिद्धम् ॥ १२ ॥

विजयते मृदुलस्मितसंस्फुरद्विमलदन्तसमाञ्चलपेशलम् ।

तरुणशारदचन्द्रशतायुतद्युति महेश्वरि ते वदनाम्बुजम् ॥ १३ ॥

वचनमानसयोरगतेर्जगज्जननि यस्य विमुह्यति वर्णने ।

कविजनोपि तकद्भवदाननं मम दशोरतिथिर्भविता कदा ॥ १४ ॥

श्रुतिगणपरिणूतं सञ्चिताशेषपाप-

प्रशमनमतिशस्तं निस्तुलं जीवरत्नम् ।

विविधविष्टतिभेदैर्यत्प्रभावानुदारान्

प्रथयति ह्रस्पुर्यामच्युतार्च्यं तमीडे

॥ १५ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां विशदशस्तरङ्गः ॥

विजयत इति ॥ मृदुलेति । मृदुलस्मितेन मन्दहासेन संस्फुरद्भिः स्फुटं प्रकाशमानैः विमलदन्तानां समैः अनिमोनैः अञ्चलैः अग्रैः पेशलं मनोहरमित्यर्थः । वदनाम्बुजमित्युपमया सौगन्ध्यसौकुमार्यादयस्सूचिताः ॥ १३ ॥

वचनेति ॥ अगतेः अप्रसरात् । यस्य मुखस्य । विमुह्यति अजो भवति । असमर्थो भवतीति यावत् । तक्त् तत् । अव्ययसर्वनामामित्यकच् ॥ १४ ॥

श्रुतिगणेति ॥ 'अपि वा यश्चाण्डालश्च इति वाचं विसृजेत्तेन सह संवसेत्तेन सह भुञ्जीत' इत्यादिश्रुतिसमूहेत्यर्थः । परिणूतं स्तुतम् । दीर्घान्तात् 'णूस्तवने' इति धातोर्निष्पत्तिर्बोध्या । सञ्चितेत्यादि । तदुक्तम्—यद्व्यक्षरं नाम गिरेरितं नृणां सकृत् प्रसङ्गादधमाशु हन्ति तत्' इति, 'प्रसङ्गात् कौतुका लोभात् भयादज्ञानतोपि वा । शिव इत्युच्चरन्मर्यस्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥' इति च । मलयाचलखण्डेषि, 'प्राणप्रयातौ पाथेयं संसारव्याधिभेजम् । अनन्तदुःखग्रमनं शिव इत्यक्षरद्वयम् ॥' इति, ॥ 'नामोऽस्ति शम्भोर्या शक्तिः पापसंहरणे द्विज । तावत् पापानि कर्तुं वै को वा शक्तः कलौ युगे ॥ सदा समुच्चरेद्धीमान् शिव इत्यक्षरद्वयम् ।' इति च । 'अतिशस्तमिति । सर्वविद्यासूक्तमित्यर्थः । तदुक्तं शिवागमेषु—विद्यासु श्रुतिरुक्त्या रुद्रैकादशिनी श्रुतौ । तत्र पञ्चाक्षरी तस्यां शिव इत्यक्षरद्वयम् ॥ सर्वेषामपि वेदानां याज्ञुषो वेद उत्तमः । सप्तानामपि

एकविंशत्तरङ्गः ।

जयति मङ्गलसूत्रमगात्मजे वरगळे तव यद्वलतः शिवः ।

विकृतिमप्यनवाप्य जगद्भयं परिजहार निपीय महाविषम् ॥ १ ॥

काण्डानाञ्चतुर्थः काण्ड उत्तमः ॥ प्रश्नानामपि सप्तानां पञ्चमः प्रश्न उत्तमः ।
 एकादशानुवाकानामष्टमस्त्विष्टदायकः ॥ एकविंशतिमन्त्राणां पञ्चमन्त्रः परिकीर्तितः ।
 षण्णाम्मनूनां द्वावेव विशेषफलदायकौ ॥ तयोराद्यः परो मन्त्रो विमुक्तिफलदायकः ।
 तन्मध्ये जीवरत्नं स्याच्छिव इत्यक्षरद्वयम् ॥' इति । यद्वा, अतिश्रुतिमिति । नित्य
 मुक्तस्य शिवस्य नामधेयेषु अमृतत्वसाधनेषु अत्युत्कृष्टमित्यर्थः । तदुक्तं शिवरहस्ये,
 'पञ्चाक्षरी शिवपदेन विभाति रुद्राध्यायस्तथा लसति तेन चतुर्थकाण्डः । काण्डेन
 तेन च यजूः प्रथते च तेन ऋक्साममध्यमगतेन वि । ति रुद्रः ॥' इति । निस्तुल
 मिति । पुरा खलु विद्यातारतम्ये विवदमानेष्वृष्यादिषु ब्रह्मसभायां तारतम्य
 परीक्षार्थं सर्वास्वपि विद्यासु तुलामध्यारोपितासु रुद्रैकादशिनीघटकशिवशब्दस्यो
 र्कर्षदर्शनादिति भावः । जीवरत्नं शिव इति नाम । एतन्नाम शिवागमानां
 जीवातुत्वात् जीवरत्नसंज्ञया व्यवहरन्ति शिवागमविदः । विवृतिभेदैरिति । 'शेतेऽ
 स्मिन् जगदीहते दिशति च श्रेयः प्रजानामसौ शान्तिं याति समस्तमङ्गलगुण
 ग्रामैकसीमायते । इच्छाशक्तिमुपैति निर्मलतरश्चास्ते प्रकृत्येति च व्याचष्टे शिव
 नाम यस्य विभवं तस्मै परस्मै नमः ॥' इति पद्यप्रतिपादितवृत्तिभेदैरित्यर्थः ।
 अच्युतार्च्यमिति । लैङ्गे पितामहं प्रति शिववचनम्—'भवान्नारायणश्चैव शकः
 साक्षात् सुरेश्वरः । मुनयश्च सदा लिङ्गं सम्पूज्य विधिपूर्वकम् ॥ स्वं स्वं पदमनु
 प्राप्तास्तस्मात्सम्पूजयन्ति ते ।' इति । शिवपुराणेपि, 'ब्रह्मणा विष्णुना वापि रुद्रे
 णान्येन केन वा । लिङ्गाराधनमुत्सृज्य क्रियते स्वपदस्थितिः ॥' इति । कौमेपि मार्क
 ण्डेयं प्रति श्रीकृष्णस्य वचनानि—'भवता कथितं सर्वं तथ्यमेव न संशयः ।
 तथापि देवमीशानं पूजयामि सनातनम् ॥' इति । यद्वा, हरपुर्यामच्युतार्च्यं
 नित्यं काशीमागत्य विष्णुना पूजितमित्यर्थः । तथाच काशीखण्डे भुवं प्रति श्री
 कृष्णवचनम्—'वैकुण्ठनगरात् काशीं नित्यं विश्वेशमर्चितुम् । अहमायामि निय
 मात् जगदर्थं तदर्चिताम् ॥' अत्र तदर्चितां विश्वेशार्चितामिति कशीविशेषणम् ॥ १५ ॥

जयतीति ॥ यद्वलतः यस्य मङ्गलसूत्रम्य बलतो बलात् । विकृति
 मपि मूर्छादिविकारमपि । महाविषं कालकूटम् ॥ १ ॥

उरसिजौ तव सारसकोरकौ सुतनु कान्तिसरोवरशोभिनी ।
 जननि नाभिमहाहृदनिस्सरत्तनुरुहावलिकेवलनाळिकौ ॥ २ ॥
 उचितमेव कुचौ तव यत्किमर्थः कठिनघर्षणमातनुतस्समौ ।
 अनुचितन्तु सुवृत्तसमुन्नतौ गिरिसुते गिरिणाप्यसमेन तत् ॥ ३ ॥
 निगमसारसं परिपिय ते कुचयुगं स हि शान्तनवश्शिवे ।
 स्ववशमृत्युरभूच्च महारथो मुनिसमोपि च धर्मविदग्रणीः ॥ ४ ॥
 हृदयहारिणि बाहुलते ध्रुवं तव शिरीषसुमाधिककोमले ।
 सुमशरस्तनुते हि यतश्शिवे निजहरस्य दृढं गलयन्धनम् ॥ ५ ॥

उरसिजाविति ॥ सुतनुकान्तीति । निर्मलशरीरसुपमेत्यर्थः । नाभीति ।
 नाभिरेव महाहृदः सुपमासरसोऽशोष्यजलप्रदेशः तस्मान्निस्सरन्ती या तनुरुहावली
 रोमावल्लिरेव केवलनाळिका एकनालः ययोस्तावित्यर्थः । अत्रैकस्मिन्नाळे द्वौ कोर
 कावित्याश्चर्यं ध्वन्यते ॥ २ ॥

उचितमिति ॥ कठिनघर्षणं बलादुपमर्दनम् । औचित्ये हेतुमाह—
 समाविति । समयोर्मत्सरस्य स्वाभाविकत्वादिति भावः । अतः मात्सर्योपमर्दधोर
 मेदाध्यवसायः । सुवृत्तेति । सुवृत्तौ अतिशयेन वर्तुलौ समुन्नतौ चेत्यर्थः ।
 गिरिसुते इति । अनेन स्वाश्रयजनकत्वेन महनीयत्वादप्यनौचित्यं सूचितम् ।
 असमेन निम्नोन्नतभावशालिना, औन्नत्यादिना असदृशेनेति च । तत् कठिनघर्षणं
 मात्सर्यं च ॥ ३ ॥

निगमेति ॥ स्ववशमृत्युरिति । स्ववशः स्वाधीनः मृत्युः यस्य स इत्यर्थः ।
 स्वच्छन्दमृत्युरिति यावत् । महारथ इति । 'आत्मानं सारथिञ्चाश्वान् रक्षन्क्षत
 मायुधैः । यो युध्यत्ययुतेर्वीरैस्स महारथ उच्यते ॥' इत्युक्तलक्षणः । मुनिसम
 इति । साम्यञ्चाजन्मनैष्ठिकब्रह्मचर्यादिना ॥ ४ ॥

हृदयेति ॥ हृदयहारिणि मनोहरे । तथाच भवत्या शिवहृदयस्याप
 हरणात् कामस्य जयः सुसाध्यस्तम्पन इति भावः । कोमले मृदुले एव । उक्तमार्थं
 समर्थयति—सुमशरेति । यतः याम्याम् । निजहरस्य स्वहन्तुः । तथाच

उचितमेव सुवृत्तसमुन्नतं कुचयुगं तव मौक्तिकमालिकाम् ।
 सततमेव यदाद्रियते शिवे गुणवती महती विमला हि सा ॥ ६ ॥
 तव लसत्युदरे मुखपङ्कजश्वसनसौरभमारुहान्तरा ।
 अलिरुचिः श्वसनाशनवालिका द्युधुनि नाभिघिलान्तरनिर्गता ॥ ७ ॥
 रजतदामभिरद्विवरोपमस्तनयुगोद्वहनाय कृशोदरम् ।
 तव निचद्धमधैमि सुरापगे दृढतरं त्रिवलीपरिशोभितम् ॥ ८ ॥
 जघनजानुकटीप्रसृतोरु ते नमदमर्त्यकुलं न विमुह्यतु ।
 इति किमावृतमद्रिसुते महारजतराजिविराजितवाससा ॥ ९ ॥

बाहुलतयोश्चिरीषाधिकमार्दवाभावे पुरा प्रयुक्तस्य शिरीषकुसुमस्य पारप्यमसहमानेन
 कामं दग्धवता विलोचनेन दृढतरबाहुबन्धनं कथं सहेतेति भावः ॥ ५ ॥

उचितमिति ॥ सुवृत्तेति । सुवृत्तञ्च समुन्नतञ्च सुवृत्तसमुन्नतम् । वर्तुलाकारम
 ल्यौन्नत्यशालि चेत्यर्थः । सदाचारयुक्तं कुलीनत्वादिशालि चेति शब्दशक्त्या व्यज्यते ।
 गुणवती स्रग्गुम्फिता, विद्याविनयादिगुणसम्पन्ना च । महती स्थूलमुक्ताफल
 घटिता, कुलीनत्वादियुक्ता च । विमला काकपदादिदोषरहिता, अन्तर्बहिश्च मल
 शून्या च । हि यतः । तथाच अनुरूपत्वात्तदादरणं युक्तमिति भावः । आद
 रणौचित्यरूपस्यार्थस्य समर्थनादत्र काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ६ ॥

तवेति ॥ पङ्कजमिव मुखं मुखपङ्कजं तस्य श्वसनस्य उच्छ्वासरूपस्य सौ
 रभमारेण सौरभ्यातिशयेन हृतान्तरा अपहृतचित्तेत्यर्थः । तदास्वादनकामनयेति
 यावत् । अलिरुचिः श्वसनाशनवालिका कृष्णसर्पकुमारिका । नाभीति । नाभिरेव
 विलं द्वारं तदन्तरात्तदन्तर्भागात्निर्गतेत्यर्थः । रोमावलेर्नाभिकुहरादारब्धत्वात् ।
 अत्र अभेदातिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ ७ ॥

रजतेति ॥ अत्र त्रिवलीपु रजतदामत्वारोपनिबन्धना फलोत्प्रेक्षा । देव्याः
 शरीरस्य शरच्चन्द्रधवलत्वाद्रजतेति । उद्वहनायेति । भारवाहकानामुदरबन्धनस्य
 लोकसिद्धत्वादिति भावः ॥ ८ ॥

जघनेति ॥ प्रसृते जङ्घे । प्राण्यङ्गत्वात्समाहारः । आवृतमिति । समा
 वरणाभावे तद्दर्शनेन त्रिदशानां मोहः स्यादिति भावः । महाराजतेति । महा

तव पदाम्बुजयुग्मसमुलसत्कनकनूपुरमञ्जुलशिञ्जितम् ।
 नगसुते शृणवानि कदा पुनः पुनरपि प्रणताभयघोषणम् ॥ १० ॥
 गुरुतरोरुनितम्बभराद्युगी चरणयोर्मृदुळा तव लोहितम् ।
 वमति किन्तु गिरीन्द्रसुते करैः किमु करोति नमत्परिलाळनम् ॥ ११ ॥
 अहनि सारसमर्यमसेवया निशि समाधिवशेन जलाशये ।
 तव पदत्वमवाप्य पदं परं नतिपदं भवतीश्वरि नाकिनाम् ॥ १२ ॥
 विहितदुष्कृतकर्दमशोषणत्वरयदीयपरागकणैस्सुराः ।
 गिरिसुते प्रसितास्तव तत्सदा शरणमस्मि गतश्चरणाम्बुजम् ॥ १३ ॥

रजतस्य हेमः राजिः लेखा तदङ्कितदुकूलेनेत्यर्थः ॥ ९ ॥

तवेति ॥ पुनः पुनरपीति । अनेकवारमित्यर्थः । प्रणतेति । प्रणता
 नामभयस्य घोषणम् उच्चैरुक्तिरित्यर्थः । पदयोरम्बुजोपमया नूपुरे समुलसत्त्व
 विशेषणेन च तद्दिदृक्षापि सूचिता ॥ १० ॥

गुरुतरेति ॥ इदञ्च वमने हेतुः । मृदुळेति । भारासहत्वं द्योत्यते ।
 लोहितं रक्तं रक्तरूपञ्च । वमतीति । चिरं दुर्भरभारवहने शोणितोद्धारस्य दृष्ट
 त्वादिति भावः । उपेक्षान्तरमाह—किम्विति । मातृकरपरिलाळनसुखस्य नमद्भिरनुभूय
 मानत्वादुत्प्रेक्षा ॥ ११ ॥

अहनीति ॥ अर्यमसेवया आदित्यसेवया । आदित्याभिमुखमुदवासस्त
 त्सेवात्वेनाध्यवसितः, एवं रात्रौ निमीलनं समाधित्वेन च । तवेति । अस्य पदे
 इत्यत्रापि सम्बन्धः । पदत्वं चरणत्वमेव पदं प्रतिष्ठाम् । अवाप्येति । पदत्व
 मातेर्हेतोरिति भावः । नतिपदं नमस्कारस्थानम् ॥ १२ ॥

विहितेति ॥ विहिता कृता दुष्कृतमेव कर्दमस्तस्य शोषणे त्वरा यैस्तथा
 भूतैर्यदीयपरागकणैः पादसम्बन्धिरजोभिरित्यर्थः । प्रसितोत्सुकाभ्यामिति तृतीया । सुरा
 हरिहरादिदेवाः । प्रसिता उत्सुकाः । तादृशरजःकणेषूत्सुका इत्यर्थः । महा
 पवित्रत्वादिमहिमशालितया शिरसि धारणार्थं तच्छाभे जातोत्कण्ठा इति यावत् ।
 शरणमिति । शरणं गतः अस्मीति योजना ॥ १३ ॥

लसदुद।युधभूषणमास्थितप्रवरवाहनमीश्वरि तावकम् ।

अनघमाशिरसो वपुरापदादलनमाकलये विपदामिदम्

॥ १४ ॥

निरवधिकविभूति विष्णवे नैजपूजा-

विधिकृतनियमाय प्रीतितो दत्तवन्तम् ।

विजयविजयलोलं तीक्ष्णधारत्रिशूल-

प्रदलितकुरुसैन्यं स्थाणुमीडेऽविमुक्ते

॥ १५ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यामेकविंशस्तोत्रः ।

लसदिति ॥ लसन्ति उदायुधानि उच्छ्रितविविधायुधानि भूषणानि च यत्र तदित्यर्थः । आस्थितेति । आस्थितं प्रवरवाहनं येन तदित्यर्थः । अनघम् अवस्य पापस्य विरोधि, निर्दुष्टमिति च । आशिरसः शिरस आरभ्य । आप दात् पदमवधीकृत्य । आपदात् आशिरस इति च योजना । तेनोत्सुक्यातिरेकः सूचितः । विपदाम् आध्यात्मिकादिभेदेन विविधानामपि विपदाम् । दलनम्, 'सर्वापरप्रतिपक्षा' इति स्मरणात् । इदम् उक्तरूपं वपुराकलये इति योजना ॥ १४ ॥

निरवधिकेति ॥ दत्तवन्तमिति । पुरा किल मैनाके दुश्चरतपथर्यातोपि तात् परमेधरादितरदुर्लभा बहवो वरा विष्णुना प्राप्ताः । ते च वराः—'मत्प्रसादान्मनुष्येषु देवगन्धर्वयोनिषु । अप्रमेयबलात्मा च नारायण भविष्यसि ॥' इत्यादिपुराणवचनैः प्रपञ्चिताः । विजयविजयलोलं विजयस्य स्वभक्तावतंसस्य पार्श्वस्य विजये लोलं सतृष्णम् । अत एव तीक्ष्णधारत्रिशूलप्रदलितकुरुसैन्यम् । प्रवर्तमाने भारत सङ्गरे त्रिशूलेन निजशत्रून् निहृत्य पुरतः प्रयान्तं कञ्चित्पुरुषं दृष्ट्वा अर्जुनेन कोऽसौ गत्साहाय्यकारी पुरुष इति पृष्टे व्यासवचनानि शतरुद्रीये—'प्रजापतीनां प्रवरं तेजसां प्रवरं प्रभुम् । भुवनं भूर्भुवर्देवं सर्वलोकमहेश्वरम् ॥ ईशानमीश्वरं देवं दृष्टवानसि शङ्करम्.....तस्मिन् घोरे महारौद्रे सङ्ग्रामे रोमहर्षणे । द्रोणकर्णकृपैर्गुप्तां महोष्वासैः महारिभिः ॥ कस्तां सेनो महाराज मनसापि प्रधर्षयेत् । ऋते देवान्महोष्वासाह्नुहुरुषान्महेश्वरात् ॥नमप्युरुष्य कीन्तेय तस्मै शान्ताय वै सदा ॥' इत्यादीनि । एवंजातीयबहुस्थलीयनानावचनसिद्धार्थस्यानुवादोऽयमंशः । ननु 'मयैवेते निहताः पूर्वमेव निमित्तमाह्वं भव सव्यसाचिन्' इति सावधारणश्रीकृष्णवचनविरोध इति चेन्न । यतस्तत्तैवकारेण केवलमर्जुन एव व्यावर्तनीयः, 'निमित्तमाह्वं

द्वाविंशस्तरङ्गः ।

अपारकरुणाशरी परिगृहीतकाशीपुरी

मुनीन्द्रहृदयेचरी विषमनेत्रचेतौहरी ।

महेश्वरि वहिश्चरी जनिमतां तथान्तश्चरी

पदाब्जनतकिङ्करी मनसि भाहि मे शङ्करी

॥ १ ॥

भव सव्यसाचिन्' इति वाक्यशेषात्, -तत्र -शिवप्रसङ्गाभावाच्च । नन्वेवमपि 'मयैवेते निहताः' इत्यस्य श्रीकृष्णवचनत्वात्तत्कर्तृकमेव कुरुसैन्यहननं प्रतीयते, न तु शिवकर्तृकमिति कथमत्र 'तीक्ष्णधारतिशूलप्रदलित' इति विशेषणसामञ्जस्यमिति चेन्न, शैवमेव विश्वरूपं दधता श्रीकृष्णेन शिवाहम्भावभावनया तथोक्तत्वेनाविरोधात् । अधिकं तु ब्रह्मतर्कस्तवव्याख्यायां द्रष्टव्यम् । स्थाणुमिति । त्रिपुरविजयसमये सज्जीकृतचापस्मन् पुराणां योगं प्रतीक्ष्य निश्चलतया स्थित इति स्थाणुः । 'स्थो णुः, इत्युणादिसूत्रेण स्थाधातोर्णुर्भवतीत्यर्थकेन कर्तरि णुः । तथा चोक्तं द्रोणपर्वणि—'अतिष्ठत् स्थाणुमूतस्सन् सहस्रं परिवत्सरान् । यदा त्रीणि समेतानि अन्तरीक्षे पुराणि वै ॥ त्रिपर्वणा त्रिशल्येन तदा तानि विभेद सः ।' इति । कूर्मपुराणे तु, ब्रह्मणोऽर्थनानुसारं तन्मुखादाविर्भूतो नीललोहितमूर्तिर्ब्रह्मणा 'प्रजाः सृज' इति नियुक्तः 'स्वात्मना सदृशान् रुद्राग्निर्मलानीललोहितान् । जरामरणनिर्मुक्तान् ससर्ज परमेश्वरः ॥' ततस्तेन 'मा साक्षीरीदृशीरेव प्रजा मृत्युविवर्जिताः । अन्यास्सृजस्व मृतेश जन्ममृत्युसमन्विताः ॥' इति प्रार्थितः 'नास्ति मे तादृशः सर्गः सृज त्वं विविधाः प्रजाः ।' इति तमेव सृष्टीं नियुज्य ततः प्रभृति निवृत्तसृष्टि व्यापारो निश्चलः स्थितः । तेन स्थाणुनामा बभूवेत्युपाख्यायते । शैवलैङ्गादित्यपुराणादिष्वप्येवमेवोपाख्यातम् । तम् । स्थाणुशब्दार्थविचारविस्तरस्तु शिवतत्त्वरहस्ये द्रष्टव्यः

॥ १५ ॥

अपारेति ॥ अपारकरुणाशरी अपारा करुणाशरी करुणायाः प्रवाहः यस्याः सा । शरीशब्दः ढीपन्तोऽप्यस्तीति शब्दकल्पद्रुमे । मुनीत्यादि । महामुनिजनमनः

चञ्चन्मञ्जीरशिञ्जास्फुटतरकपटं सिद्धमन्त्रं जपन्तं

शस्तां शैलेशकन्ये नखररुचिमयीं भस्मधूळीं क्षिपन्तम् ।

मायाख्यानां पिशाचीं भयभयजननीं दूरमुचाटयन्तं

वन्दे पादं त्वदीयं त्रिभुवनशरणं मान्त्रिकं मन्त्रसेव्यम् ॥ २ ॥

विष्णुः पङ्कजसम्भवो मुनिगणः शक्रादयश्चागजे

वैकुण्ठे हरगानमद्भुततरं ग्राव्यामपि द्रावकम् ।

शृण्वन्तः पुळकावृता द्रुतदशामापुः किलोन्मूर्छिता

वन्दे तद्द्रवरूपिणीं सुखधृशापापहां त्वां विधेः ॥ ३ ॥

प्रकाशमानेत्यर्थः । बहिश्चरीति । बहिर्यामित्वेनेत्यर्थः । बहिरिन्द्रियप्रेरिकेति यावत् ।
जनिमतां प्राणिनामिति मध्यमणिन्यायेनान्वेति । अन्तश्चरीति । अन्तर्यामित्वेने
त्यर्थः । मनःप्रेरिकेति यावत् । इतस्तरङ्गत्रयं नानावृत्तम् ॥ १ ॥

चञ्चदिति ॥ चञ्चलतः चञ्चलस्य मञ्जीरस्य नूपुरस्य शिञ्जैव स्फुटतर. कपट
कैतवं यस्य तथाभूतमित्यर्थः । सिद्धमन्त्रं सिद्धः उपासनया स्वाधीनः फलप्रापण
योग्य इत्यर्थः । मन्त्रस्तम् । शस्तामिति । शस्तत्वञ्च विध्युक्तनिर्माणान्मन्त्राभिमन्त्रि
तत्वाच्च । नखररुचिमयीं नखकान्तिरूपाम् । धावळ्यात् पावनत्वाच्च रूपणम् । क्षिपन्त
मिति । उभयत्र हेतौ शता, जपविक्षेपयोरुचाटनार्थत्वात् । मायाख्यानां मायेत्याख्यानं
नाम यस्यास्तथाभूताम् । मायात्मिकामित्यर्थः । पादं पादमेव मान्त्रिकमिति रूपकम् ।
त्रिभुवनशरणं त्रिभुवनस्य वासस्थानत्वाद्रक्षणाच्च । 'शरणं गृहरक्षितोरिति' कोशः ।
मन्त्रसेव्यं मन्त्रेण सेव्यमिति व्यतिरेकः । 'मन्तारं त्रायते यस्मान्मन्त्र इत्यभि
धीयते' इति मन्त्रलक्षणं स्मृतम् ॥ २ ॥

विष्णुरिति ॥ ग्राव्यां शिलानामपि । सुखोन्मूर्छिताः आनन्देनात्यन्तं मूर्छिताः ।
द्रुतदशां द्रवीभावावस्थाम् आपुरिति योजना । किलेति पुराणप्रसिद्धौ । तद्द्रवरूपिणीं
तेषां यः द्रवः तद्रूपिणीम् । ब्रह्मवैवर्ते चतुर्विंशत्याध्याये जाह्नवीजन्मप्रस्तावात्मके वैकुण्ठे परमे
श्वरगमनं तत्कृतं गानधोपवर्ण्य तच्छ्रवणमात्रेण मूर्छाविचेतनत्वादिकं तच्छरीरप्रसृतैर्जलैर्वैकु
ण्ठस्य पूर्णत्वञ्च सप्रपञ्चं कथितवतो गोकुलकृष्णस्य राधां प्रति वचनम्—'शरीरजा सुराणां
सा यमूव सुरनिम्ना । मुक्तिदा च मुमुक्षुणां भक्तानां हरिभक्तिदा ॥' इत्यादि । सुरेत्यादि ।

मदकळकळहंसस्वच्छमुक्ताञ्चितश्रीः

सुरतटिनि हृदन्ते सन्दधानान् पुनाना ।

हरशिरसि लसन्ती श्लाघ्यमाना सुरेन्द्रै-

र्जयति सुकृतिगम्या तावकी वीचिमाला

॥ ४ ॥

नरसखकरजाताङ्गे विहितब्रह्माम्बुभाजनासङ्गे ।

कृतदुस्तिशैलभङ्गे गङ्गे सेवाकृतास्थनिस्तङ्गे

॥ ५ ॥

सप्तर्षिसुकृतसारे दुर्वाराघौघभङ्गकृतसारे ।

कृतनतकरुणासारे वन्दे विख्यातनिम्नगासारे

॥ ६ ॥

सुरवधाः मोहिन्याख्यायाः शापापहां शापहारिणीमित्यर्थः । विधेरिति कर्मणि षष्ठी । शापे अन्वेति । ब्रह्माणं दृष्ट्वा कामार्ता तिलोत्तमासहचारिणी मोहिन्याख्या स्वर्वेश्या सङ्गमाय प्रार्थयन्ती तेन तिरस्कृता 'इतः परं तव लोके अपूज्यता अस्तु', इति तं शशाप । ततः विष्णुवाक्यात् गङ्गास्नानेन तन्निवृत्तिश्च जाता इति तत्तैवोपवर्णिता कथाऽत्र सूचिता

॥ ३ ॥

मदकळेति ॥ मदकळा ये कळहंसास्त एव इव च स्वच्छाः मुक्ताः

मुक्ताफलानि ताभिरञ्चिता श्रीयस्यास्सेत्यर्थः । हृदन्ते मनसि वक्षःप्रदेशे च सन्दधानान् घ्रायतो बहतश्च । पुनाना परिशुद्धान् कुर्वती

॥ ४ ॥

युग्मेन स्तौति—नरसखेति ॥ नरसखस्य श्रीनारायणमहर्षेः कराज्जातम् अङ्गं

शरीरं यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । तथात्वञ्च प्राङ्निरूपितम् । सेवेति सेवायां कृता आस्था यैस्तथाभूता निस्तङ्गा विरक्ता यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । सप्तर्षीति । सप्तर्षीणां मरीच्यन्तिप्रमुखानां सुकृतं तद्रूपः सारः जलं यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । तेषां तलैव तपश्चरणादिति भावः । दुर्वारस्य अघौघस्य भङ्गं करोतीति भङ्गकृत् सारो बलं जलं वा यस्यास्तथाभूते इत्यर्थः । कृतेति । कृतः नतेषु करुणायाः आसारः प्रवाहो यया तथाभूते इत्यर्थः । विख्यातिते । विख्यातनिम्नगानां प्रसिद्धनदीनां सारे श्रेष्ठे इत्यर्थः । विख्याता चाऽसौ निम्नगासारा चेति विख्यातनिम्नगासारा इति वा । 'सारो बले स्थिरांशे च मज्जि पुंसि जले घने । न्याय्ये क्लीवं त्रिषु वरे' इति मेदिनी । त्वामिति शेषः ॥ ५, ६ ॥

भासां निधिः शिरसि भूषणमन्धकारे-
रस्त्वम्ब लोहिततनुः कृपयाऽनुकूलः ।

सौम्यो गुरुश्च भजतां कलयन् कवित्वं
मन्दो गतौ चरण इद्वतमशिशखी ते

॥ ७ ॥

भवत्याः पादाभ्यां प्रकृतिमृदुळाभ्यां प्रविकस-
जपारागव्रीळाकरणनिपुणाभ्यां किसलयैः ।
पराभूतैः पद्मैर्वनभुवि शिरीषैरपि महा-
तपांस्यारभ्यन्ते द्विजकुलपरीतैर्गिरिसुते

॥ ८ ॥

भासामिति ॥ ते चरणः कृपया अनुकूलः अभीष्टदानपरः यस्तु इति योजना । कीदृशः—भासां निधिः कान्तीनामेकास्पदम् । अन्धकारैरिति । हरस्तेत्यर्थः । कदाचिल्लीलार्थं देव्या शिवस्य नयनपिधाने कृते सर्वतः प्रवृत्ताचमसस्सम्भूतोऽयुरः कश्चिदन्धको नाम । स च देव्या स्वकृतनेत्रपिधानप्रवृत्ततमस्समुद्भूत इति पुत्रत्वेन परिगृहीतः । एवम्भूतस्यापि तस्य तामसस्याभाव्यात् द्रोण्युमेव मनिरासीत् । ततश्च तैलोक्यं तेनापहतम् । अम्बायै द्रोहोपि कृतः । ततो भगवता भैरवेण महायुद्धे निगृष्ट शूलाग्रे प्रोतो ललाटामिना चिरं तापितः । अनेन स कृतप्रायश्चित्तोऽभूत् । देव्या प्रथमं पुत्रत्वेन गृहीत इति दयया स भगवता गणाधिपत्ये स्थापित इत्येतावन्मात्रेणान्धकारिरित्युच्यते । इयं कथा वामनपुराणे उपान्याता, पाद्मादौ च । लोहिततनुः रक्तवर्णः । सौम्यः सोम इव सौम्यः शान्तादित्याद्यः, ततः प्रज्ञाद्यम् । सोमवत्पापहरो, मनोहरश्चेत्यर्थः । गुरुः सर्वोत्कृष्टः । ब्रह्मविद्याप्रदाता इति वा । कलयन् उत्पादयन् । गतौ मन्दः मन्दगामी । इद्वतमशिशखी प्रवृद्धाज्ञानदाहकः । अत्र क्रमेण सूर्यचन्द्रभौमबुधगुरुशुक्रशनैश्चरराहुकेतवः स्नेहमद्गया निबद्धाः । अतश्चरणे तदभेदप्रतीत्या चरणानुकूल्ये नवप्रहानुकूल्यमपि सिद्धमिति सूच्यते ॥ ७ ॥

भवत्या इति ॥ भवत्याः पादाभ्यां पराभूतैरिति योजना । वनभुवि अरण्यप्रदेशे, जलान्तरे इति च, पद्मानां जलेष्ववस्थितेः । 'पयः फीलान्ममृन् जीवन् भुवनं वनम्' इत्यमरः । किसलयादीनां वने स्वामाविष्ठी गन्धिनः पादपराम्नि

विलासी स्वर्गङ्गे तव चरणपद्मः शिवशिरो- ॥ १८ ॥

विष्णुः तव नेत्रे निशाकरदशां प्रथयति ॥

श्रितानां सर्वेषां प्रथयति हि नैशाकरदशाम् ॥ १९ ॥

कारुण्यं कलिलक्ष्यविष्णुविशिखप्रद्योतनाग्रैश्चर-

श्रीकाशीधनुस्सद्वगुणलते याचे तवान्यादृशम् ।

यद्वस्त्वन्तरमन्तरेण सहसा त्वत्पादसेवारत-

स्वान्तानां घटयेदनन्यसुलभानर्थानभीष्टाधिकान् ॥ १० ॥

हेतुकतपस्त्वेनाध्यवस्यते । अत्र भूशब्दो विस्तारं द्योतयति । ततश्च बहूनां किसलया
दीनां तपश्चरणसौकरी सूचिता । द्विजकुलपरीतैः द्विजाः पक्षिण एव ब्राह्मणाः
तेषां कुलैः परीतैः ॥ ८ ॥

विलासी इति ॥ चरणपद्मः नैशाकरदशां शशाङ्कसादृश्यं प्रथयति विस्तार
यतीति योजना । 'वा पुंसि पद्मं नल्लिनम्' इत्यमरः । अञ्जद्वेधीति । प्रादविलासपक्षे
तत्कान्त्यतिशायित्वात् तत्त्वम् । निशाकरपक्षे स्पष्टम् । तमः अज्ञानमन्धकारश्च ।
श्रितानां नयनकुमुदोल्लासनकर इति योजना । कुमुदानीव नयनानीत्युपमितसमासः ।
नैशाकरदशां निशाकरावस्थाम् । नैशाकरतादात्म्यमिति रूपकं वा । तदा
नयनान्येव कुमुदानीति यथाश्रुतमेव ॥ ९ ॥

कारुण्यमिति ॥ कलीति । कलिरेव लक्ष्यः यस्य तथाविधः विष्णुरेव विशिखः
शरः यस्य तथाविधं प्रद्योतनौ लोलार्ककेशवार्कौ अग्रे कोटी यस्य तथाविधश्च
यत् ऐश्वर्यम् ईश्वरपरिगृहीतं श्रीकाश्येव धनुः तत्र उल्लसद्गुणलते प्रकाशमान
मौर्वीलते इत्यर्थः । तदुक्तम्—'लोलार्ककेशवौ कोटी गङ्गा ज्या नगरं धनुः । कलि
र्लक्ष्यश्शरो विष्णुः शिवो धन्वी पुनानु माम् ॥' इति, 'जाह्नवी ज्या जगन्माता'
इति च । लोलार्कः केशवार्कश्च काशीस्थेषु द्वादशादित्येष्वन्यतमौ प्रसिद्धौ । सम्बुद्ध्या
गङ्गायाः कलिनाशकत्वं सूच्यते । अन्यादृशत्वमेवोपपादयति—यदिति । यत्
कारुण्यम् । यद्वस्त्वन्तरमन्तरेण कारणान्तरापेक्षां विनैव घटयेत् संपादयेत् । अन
न्यसुलभान् त्वदितरमर्थैरसुलभान् । त्वदितरेभ्यः असुलभानिति वा अर्थः ॥ १० ॥

श्रीपादोदकनामि, त्रिपुणचरणप्रक्षुण्णनात् पावने, तीर्थे स्नामि, विमोचयाधनित्रयात् कुल्यैश्च, मित्रैरिमम् ।

पादस्पर्शमहापराध इह मे तैलोक्यमातस्तत्रया

क्षन्तव्यश्वरणाहतिर्निजशिशोर्मातुः प्रमोदाय हि ॥ ११ ॥

स्नातस्त्वय्युपसि प्रलिप्तमसितः स्थित्वाऽक्षधारी तटे

गायत्रीमनुसान्ध्यकर्म विधिवत् जप्त्वा सहस्राधिकम् ।

त्वत्तीर्थैरभिव्यक्तं फालनयनं स्वेष्ट्येव माध्याह्निकं

कृत्वा श्रीमणिकर्णिके पुनरहं लप्स्ये कदा धन्यताम् ॥ १२ ॥

श्रीपादोदकनामितीति ॥ अत्र काशीखण्डवचनानि — 'गङ्गावरणयोर्विपु सम्भेदे स्वच्छमानसः । प्रक्षाल्य पाणिचरणं संचल स्नातवानथ ॥ तदा प्रभृति तृतीर्थे पादोदकमितितीरितम् । पादौ यदादौ शुभदौ क्षालितौ पीतवाससौ ॥ तत पादोदके तीर्थे ये स्नास्यन्ति हि मानवाः । तेषां विनश्यति क्षिप्रं पापं सप्त भवार्जितम् ॥' इति । पूर्वमस्य तीर्थस्य पञ्चनदसंज्ञा, पश्चात् पादोदकसंज्ञेन द्रष्टव्यम् । कुक्ष्यैरित्यादि । मम कुलोद्भूतैः वयस्यैश्च साकमित्यर्थः । पादस्पर्शेत्यादि । वस्तुतो निलम्प्यमाणे ज्ञायमपराधः, अपि तु प्रमोदस्थानमिदं निजेत्यादि ॥ ११ ॥

स्नात इति ॥, प्रातः, प्रातस्तु यत् स्नानं सज्जाते वारुणोदये । प्राजापत्यसमं ग्राहस्तन्महाघविघातकृत् ॥ प्रातः स्नानं हरेत् पापमलक्ष्मीं श्लानिमेव च ॥ इति काशीखण्डवचनादुपसीति ॥ प्रलिप्तमसित इति । प्रातः काले लेपनस्य विहितत्वात् । तथाच जागलिकी धृति — 'मध्याह्नात् प्राग्नलैर्युक्तं तोयं तदनु वर्जयेत्' इति । स्मृतिश्च — 'प्रातर्भूतिकरी भूतिरम्भोभिरभिगिश्रिता । अम्भोचिर हिता सायं सेयमहोविनाशिनी ॥' इति । 'उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं श्रद्धया नाचरन्ति ये । तैस्समाचरितं सर्वं विपरीतं न चान्यथा ॥ - धार्य त्रिपुण्ड्रं नित्यञ्च भस्मना चावगुण्ठनम् । त्रिपुण्ड्रधारणं मुक्त्वा कर्माणि कुरुते तु यः ॥ तेनैवाचरितं सर्वं व्यर्थञ्चानर्थकारणम् । अन्यथा सर्वकर्माणि न फलन्ति कदाचन ॥ अमिरित्यादिभिर्मन्त्रैर्भस्मनोद्धूलनं तथा । त्रिपुण्ड्रधारणं कृत्वा सन्ध्यावन्दनमाचरेत् ॥' इत्यादिवचनैः, 'भूत्यैवोद्धूलनं तिर्यक् त्रिपुण्ड्रस्य च धारणम् । नैव प्रमदितव्यं च अमादपि कदाचन ॥' इति वचनोपबृंहितया 'भूत्यै न प्रमदितव्यम्' इति तैत्तिरी

यकश्रुत्या च भस्मधारणस्य सर्वकर्माङ्गत्वाच्चेति भावः। विस्तरस्तु स्मृतिमुक्ता फलादौ द्रष्टव्यः। भस्मनो महिमातिशयश्च 'को वेद भस्मसामर्थ्यं महादेवाहते परः। दुर्बिभाव्यं यथा शम्भोर्माहात्म्यं भस्मनस्तथा॥' इत्यादिना महता प्रबन्धेन ब्रह्मोत्तरखण्डादौ प्रपञ्चितः। विस्तरभयान्नेह लिख्यते। स्थित्वेति। प्रातः काले स्थित्वैव गायत्रीजपस्य कर्नव्यत्वात्। तथाच छान्दोग्ये श्रूयते—'कस्मात् ब्राह्मणः सायमासीनः सन्ध्यामुपास्ते। कस्मात् प्रातस्तिष्ठन्। यः सायमासीनः सन्ध्यामुपास्ते, तथा वीरस्थानं जयति। यः प्रातस्तिष्ठन्, तथा स्वर्गं लोकं जयति' इति। शङ्खः स्मरति च—'पूर्वां सन्ध्यां जपेतिष्ठन्नासीनः पश्चिमां तथा' इति। अत्र स्मृत्यन्तरवचनान्यपि सुलभानि। अक्षधारी रुद्राक्षधारी। सर्वपापहरत्वात् गङ्गाप्रीतिकरत्वात्, सर्वकर्मातिशयसम्पादकत्वाच्च। तथाच श्रूयते—'अक्षाणां धारणात् पापं दिवारात्किञ्चित् हरेत्' इति। अष्टवक्त्रन्तु रुद्राक्षमष्टमात्राधिदैवतम्। वस्वष्टकप्रियञ्चैव गङ्गाप्रीतिकरं तथा॥' इति, 'रुद्राक्षधारको भूत्वा यत्किञ्चित् कर्म वैदिकम्। कुर्वन् विप्रः सदा भक्त्या महदामोति तत्फलम्' इति च। अधिकं देवीभागवतादौ द्रष्टव्यम्। गायत्रीमिति। प्रणवव्याहृतिसहितां गायत्रीमित्यर्थः, 'प्रणवाद्यास्तु सन्ध्यायां जपेद्व्याहृतिभिः सह' इति विश्वामित्रवचनात्। गायत्रीत्यन्वर्थसंज्ञा। तदुक्तं भगवता व्यासेन—'प्रतिमहादन्नदोषात् पातकादुपपातकात्। गायत्री प्रोच्यते तस्मात् गायन्तं त्रायते यतः॥' इति। गायत्र्याः सर्वोत्कृष्टतया जप्यत्वं मनुः स्मरति—'एकाक्षरं परं ब्रह्म प्राणायामः परं तपः। सावित्र्यास्तु परं नास्ति मौनात् सत्यं विशिष्यते॥' इति। अस्य व्याख्या—एकाक्षरं प्रणवः। परं ब्रह्म परब्रह्मस्वरूपम्। प्राणायामः व्याहृतयः। परं तपः तपस्साधनभूताः। सावित्र्यास्तु परमुत्कृष्टं न किञ्चिदस्ति, तस्मात्तेषां जपः कार्य इत्यर्थः। मौनं समाधिः। तस्मात्सत्यं जपः विशिष्यते इति। यमोपि, 'गायत्रीञ्चैव वेदांश्च तुल्याऽतोऽल्यत् प्रभुः। एकतश्चतुरो वेदान् साङ्गांश्च सपदकमान्॥ एकतश्चैव गायत्री तुल्यरूपा तु सा स्मृता।' इति। काशीखण्डेपि, 'न गायत्री समो मन्त्रो न काशीसदृशी पुरी। न विश्वेश्वरसमं लिङ्गं सत्यं सत्यं पुनः पुनः॥' इति। मणिकर्णिकायां गायत्रीजपस्य फलाधिक्यं तत्रैव स्मर्यम्—'जप्त्वैकामपि गायत्रीं सम्प्राप्य मणिकर्णिकाम्। लभेदयुतगायत्रीजपनस्य फलं स्फुटम्॥'

इति, 'चतुर्णामपि वेदानां पुण्यमध्ययनाच्च यत् । तत् पुण्यं जायते काश्या गायत्रीलक्षजप्यत ॥' इति च । अनुमन्यकर्म सन्ध्यापासनानन्तरम् । सन्ध्यापासनस्य गङ्गाया फलाधिनय स्मरति यास — 'ग्याता तीर्थे दशगुणा सहस्रं जाद्वी जले' इति । नारदीयेपि, 'सामान्यस्थानतो देवी तत्र सन्ध्याशुपासिता । पुण्यलक्षगुणं कर्तुं समर्था द्विजपावनी ॥' इति । त्रिधिवत् इति । जपविधिमाह व्यास — 'तिसन्ध्यन्तु जपेद्देवीं त्रिच्छिद्यैव पदतयीम् । अविच्छिन्ना जपद्यस्तु रोगव नरकं नरेत् ॥' इति । विष्णुरपि, 'अच्छिन्नपादा गायत्री ब्रह्महत्यां प्रयच्छति । छिन्नपादा तु गायत्री ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥ तस्मात् पादत्रयं छित्वा जपयज्ञं समाचरेत् ।' इति । स्मृतिरत्नावल्यामपि, 'अच्छिन्नपादं गायत्र्या नपः पुनः पुनः ये द्विजा । अधोमुखास्ते तिष्ठन्ति कल्पकादिशतान्यपि ॥' इति । 'त्रिनिधा जपयज्ञं स्यान्मानसोपाशुभाषिक । परश्रवणयोग्यो यस्स भाषिक उदीरित ॥ उपाशु रोष्ठस्पर्शादिमात्रं स्वश्रुतिगोचरं । यो जपस्त्रचलज्जिहादशनावरणा जपः ॥ मानसं स समाख्यातो जपश्रुतिविचक्षणैः । उच्चैर्जपाद्विशिष्टस्यानुपाशुर्दशभिर्गुणैः ॥ जिह्वाजपः शतगुणं सहस्रं मानसं स्मृतं ।' इति । अत्र व्याख्या — मानसेति । मानसं, उपाशु, भाषिक । भाषिक वाचिक । स्पर्शं स्पन्द । श्रुतिविचक्षणर्वेदज्ञैः । विशिष्टं अधिकं इति । 'पर्वमिर्गणयेत्सख्या नाक्षमालादिभिर्नृप । गायत्र्या वेदमूलत्वाद्देवपर्वसु गीयते ॥' इति विष्णुरहस्यस्मृतिः । एतत्सर्वं मनसि हृत्कोक्तमिदम् । वस्तुतस्तु स्नानादिष्वपि यथायोगमस्यान्वयः । स्नानादेरपि विधिनदेवानुष्ठेयत्वात् । जप्त्वेति । 'जकारो जन्मविच्छेदं प्रकारं पापनाशनं । तस्माज्जप इति प्रोक्तो जन्मपापविनाशनः ॥' इति विष्णुगृहस्ये जपपदार्थ उक्तः । सहस्राधिकमिति । 'सहस्रपरमा नित्यं शतमध्या दशावराम् । सावित्री वै जपद्विद्वान्प्राङ्मुखः प्रयतः शुचिः ॥' इति व्यासवचनात् । अत्र चन्द्रिकाया व्यवस्था कृता — "दशावरामित्यापद्विषयमाशौचविषयश्च, 'आपदाशौचया काले तिष्ठन्नपि जपेद्दश इत्याध्यायनवचनात्" । सहस्रपरमामिति । सहस्रकृत्व इति वचनं चान्प्रभ्यादिविषयम् । शतमित्यनुदितहोमिगृहस्थब्रह्मचारिविषयम् । ब्रह्मचारिणोपि सन्ध्ययोरभिकर्म चेति प्रागुदयादभिकर्मस्मरणादिति । तथाच योगयाज्ञवल्क्ये — 'ब्रह्मचार्याहिताग्निश्च शतमष्टोत्तरं जपेत् । दशापस्तु जपेद्देवीमष्टाविंशतिं वाष्टं वा' इति । सहस्रकृत्वो गायत्रीनपस्य फलं योगयाज्ञवल्क्येनैव स्मर्यते — 'जप्त्वा

शवरपतिकुले यल्लिङ्गनिर्माल्यमांस-

स्खलितशकलभुक्त्या कुक्कुटो लब्धजन्मा ।

निजनयनसरोजं प्रार्थ्य जातिस्मरोऽगात्

परमपदमुपास्यं विश्वनाथं तमीडे

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां द्वाविंशत्तः ॥

सहस्रं गायत्र्याः शुचिर्ब्रह्मवाहते ।' इति । अष्टोत्तरसहस्रजपस्यैवाचारात् सहस्राधिकमित्युक्तम् । त्वतोयैरभिषिच्येति । 'गङ्गोद्भूतेन तोयेन यो लिङ्गं स्नापयेत् सकृत् । सर्वपापविनिर्मुक्तश्चिवसारूप्यमाप्नुयात् ॥' इति । त्वय्येवेति । मणिकर्णिकायां माध्याह्निकस्य मुख्यत्वं स्मर्यते—'मध्याह्ने मणिकर्णिकास्नपनजं पुण्यं न वक्तुं क्षमः' इति । माध्याह्निकमिति । मध्याह्ने भवं माध्याह्निकं स्नानाचमनोपस्थानादिकम् । मध्याह्नकालश्च सार्धयामादूर्ध्वकालः । तदुक्तं चन्द्रिकायाम्—'सार्धयामादूर्ध्वं मध्याह्नः, तत्र माध्याह्निकानन्तरं तर्पणं कुर्यात्, तच्च देवर्षिपितृतर्पणमिति' इति । काशीखण्डेपि, 'समासाद्य च मध्याह्नमभियान्ति च नित्यशः । संस्नातुं सर्वतीर्थानि मुक्तिदां मणिकर्णिकाम् ॥' इति, 'पापानि पापिनां हत्वा महान्त्यपि बहून्यपि । काशीतीर्थानि मध्याह्ने प्रायश्चित्तचिकीर्षया ॥ पर्वस्वपर्वस्वपि वा नित्यं नियमवन्त्यहो । निर्मलानि भवन्त्येव विगाह्य मणिकर्णिकाम् ॥' इत्यादि च । त्रिमूर्त्यादीनामपि स्नानार्थं तत्रागमनादिकं तत्रोक्तम् । विस्तरभयात्तत्र लिख्यते ॥ १२ ॥

शवरेति ॥ शवरपतिकुले इत्यस्य लब्धजन्मेत्यत्र सम्यन्धः । यल्लिङ्गेति । यस्य परमेश्वरस्य लिङ्गं गमकं ज्ञापकम् । शिवमिति यावत् । यद्वा, लीयन्ते सर्वाण्यस्मिन्निति लिङ्गं सर्वदृश्यलयाधिकरणम् । 'लयनाल्लिङ्गमुच्यते' इति । 'तल्लिङ्गं शङ्करः स्वयम्' इति च मलयाचलखण्डोक्तेः । तस्य निर्माल्यं वनेचरेणापर्णान्निर्माल्यभूतं यन्मांसं तस्मात् स्खलितस्य शकलम्य भुक्त्येत्यर्थः । कुदिति कूजन् कुटति भुवं तुण्डेनेति कुक्कुटः । चरणायुधः । जातिं प्राक्परिगृहीतनानादेहादिकं स्मरतीति जातिस्मरः । परमपदं मुक्तिम् । पुरा शिवलिङ्गाराधकेन केनचिद्वनचरेण पालितः । कश्चित् कुक्कुटः भवामिमुक्तावशिष्टभगवन्निर्माल्यमांसशकलं दैवादशिनवास्तनमहिम्ना शवराजकुले तेन वनचरेण मारितो लब्धजन्मा

जातिम्बरः कण्ठपदीरनाम्ना प्रसिद्धो भक्तावतसो भूत्वा कालहस्तीश्वराय म्वचक्षुः
 श्रेणोत्पादितं चक्रपाणिरिव समर्प्य मुक्तोऽभवद्वितीयं कथा शिवभक्तशिलामादौ
 प्रसिद्धा अनेन क्रोडीकृता । तस्यैव वनेचरस्य पूजाक्रम 'मार्गावर्तितपादुका
 पशुपतेरङ्गस्य कूर्चायते गण्डूषाम्बुनिषेचनं पुररिपोर्विव्यामिषेकायते । किञ्चिद्भक्षित
 मांसशेषकवलो नव्योपहारायते भक्तिः किन्न करोत्यहो वनेचरो भक्तावतमायते ॥'
 इति भगवत्पादैः प्रदर्शितः । ननु शिवनिर्मात्यस्य चण्डमालाधिकारिकस्य 'चान्द्रायण
 शतं कार्यं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणात्' इत्यादिनिषेधवचनैर्नोऽप्यन्तः कथं तद्विज्ञानकृतो
 महिमातिशय इति चेन्न, चण्डाधिकारिताविरहस्थले तस्यावश्यं नोऽप्यन्तः । अत्र
 शिवपुराणवचनानि—'शृणुध्वं निर्णयं विप्राः शिवनैवेद्यभक्षणे । मालप्रामोदवे
 लिङ्गे रसलिङ्गे तथा द्विजाः ॥ पापाणे राजते स्वर्णे सुरसिद्धप्रतिष्ठिते । कार्दारि
 र्काटिके रत्ने ज्योतिर्लिङ्गेषु सर्वशः ॥ चान्द्रायणसमं प्रोक्तं शिवनिर्मात्यभक्षणम् ।
 चण्डाधिकारो नो यत्र भोक्तव्यं तच्च भक्तिः ॥ बाणलिङ्गे च लोटं च सिद्ध
 लिङ्गे स्वयंभुवि । प्रतिमासु च सर्वासु न चण्डोऽधिकृतो भवेत् ॥' इति । तत्रैव
 ज्योतिर्लिङ्गानि परिगणितानि । 'सौराष्ट्रे सोमनाथश्च श्रीशैले मल्लिकार्जुनः । उज्ज
 यिन्यां महाकालः ओंकारे चामरेश्वरः ॥ केदारो हिमवत्पृष्ठे डाकिन्यां भीमशङ्करः ।
 वाराणस्याश्च विश्वेशस्त्वग्भक्तो गौतमीतटे ॥ वैद्यनाथश्चित्तभूमौ नागेशो दारुका
 वने । सेतुपन्थे च रामेशो धूम्रमेशश्च शिवालये ॥ अवतारद्वादशकमेतच्छम्भोः
 परात्मनः ।' इति । यद्यपि काचिद्रेकी ओङ्कारेश्वरनिर्मात्याक्षतभक्षणान्न काश्चां
 मृता, किन्त्वन्यत्र मृता गृध्रमुखी भूत्वा पुनर्जनिमलमत । तदुक्तं काशी
 खण्डे—'एका भेकी मुने तत्र चरन्ती लिङ्गसन्निधौ । प्रदक्षिणे सदा कुर्यान्निर्मा
 त्याक्षतभक्षिणी ॥ सा तत्र मृत्युं न प्राप शिवनिर्मात्यभक्षणात् । क्षेत्रादन्यत्र मरणं
 जातं तस्यास्तदेनसा ॥' इति, 'वरं विषमपि प्राश्यं शिवस्य नैव भक्षयेत् ।
 विषमेकाकिनं हन्ति शिवस्त्वं पुत्रपौत्रकम् ॥ शिवश्चपरिपुष्टाङ्गा स्पर्शनीया न
 सायुभिः । तेन कर्मविपाकेन ततस्ते रौरवौकसः ॥ कश्चित् काकः समालोच्य
 मण्डूकां तामितस्तनः । पोष्ट्यश्मानामादाय चञ्चला क्षेत्राद्दुर्गतः ॥ वर्षाभ्यां तेन
 सा क्षिप्ता काकेन क्षेत्रवाक्षत । अथ सा फालतो भेकी नैवैर क्षेत्रमतमे ॥
 प्रदक्षिणीकरणतो लिङ्गस्य स्पर्शनादपि । पुण्यापुण्यवती जाता कस्या पुष्परतां

गृहे॥ शुभावयवसंस्थाना शुभलक्षणलक्षिता । परं गृध्रमुखी जार्त्ता निर्माल्याङ्गर्न
 भक्षणात् ॥' इति च, तथापि 'बाणलिङ्गे स्वयम्भूते प्राणलिङ्गे हृदि स्थिते ।
 अत्र कोटिगुणं पुण्यं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणात् ॥' इत्यादिवचनात्, 'रुद्रेणात्तमश्नन्ति
 रुद्रेण पीतं पिवन्ति रुद्रेण प्रातः जिघ्रन्ति' इति जाबालश्रुते, 'त्रिगुप्सातमश्नी
 यात् यदि पाप्मन् शिवानर्पितं भुङ्क्ष्व तदेनो भुङ्क्ष्व मलं भुङ्क्ष्व कृर्मि भुङ्क्ष्व
 अधो भुङ्क्ष्व अधो गच्छ गच्छ' इति कठश्रुतेश्च स्वयम्भूलिङ्गस्य ओङ्कारेश्वरस्य
 नैवेद्यभक्षणादनन्तमेव पुण्यम् । अस्या श्रुतेरयमर्थः—त्रिगु तिस्रः गावः चक्षुषि
 यस्य स लिणेत, तेन प्सातं भक्षितम् अश्नीयात् । हे पाप्मन् शिवानर्पितं
 यदि भुङ्क्ष्व अश्नीया तदा एन पातकम् । अथम् उपपातकम् । तच्छिवा
 नर्पितभोजने भवतीति । तथाचास्या उपवृक्षणं पात्रे—'असमर्प्योदनं शम्भो
 भुङ्क्ते खादति पाति चेन् । श्रमांसमस्थि मूलञ्च भुङ्क्ते खादति पाति च ॥'
 इति । अपिच, ब्राह्मणैश्शिवप्रसाद एव भोक्तव्य, नान्यदेवताप्रसादः, 'शम्भोर्नि
 र्माल्यकं शुद्धं भुञ्जीयात् सर्वतो द्विजः । अन्यदेवस्य निर्माल्यं भुङ्क्त्वा चान्द्रा
 यणं चरेत्' इति शैवे स्मरणात् । परन्तु 'लोभान्न धारयेच्छम्भो निर्माल्यं न
 च भक्षयेत्' इत्यादिवचनैर्निषिद्धात् लोभाद्भक्षणादेवमेव संवृतमित्याशयेनेयमुक्तिरिति
 ध्येयम् । स्पष्टञ्चैतत्तद्व्याख्यायाम् । अपि च, शिवनिर्माल्यग्रहणे चण्डाधिकार एव
 प्रतिबन्धः, तद्विरहस्थले तस्य नाग्राह्यता । तदुक्तं मलयाचलखण्डे—'बाणे रत्नमये
 रसेन्द्रकलिते स्वायम्भुवे स्फाटिके चण्डेशाधिकृतिर्न तत्र कलिता नैवेह निर्मा
 ल्यता । चण्डेशोऽस्ति हि यत्र तत्र हि भवेन्निर्माल्यमावेदितं भोज्यं नैव तु
 वैदिकैर्द्विजवरैः प्राणात्यये सङ्कटे ॥' इति । ननु 'अग्राह्यं शिवनिर्माल्यं पलं
 पुष्पं फलं जलम् । साळग्रामशिलासङ्गात् सर्वं याति पवित्रताम् ॥' इत्यादि
 वचनात् साळग्रामयोगाभावे शिवनिर्माल्यस्य सर्वत्रैव निषेधात् कथं बाणलिङ्गादि
 निर्माल्यस्याग्राह्यतेति चेन्न, अधिकारिभेदेन विरोधपरिहारात् । तथाहि शैवे
 जैमिनिः—'अनर्हम्मम नैवेद्यं पदाम्बु कुसुमं जलम् । इतीश्वरेण कथितमिति
 केचिन्महर्षयः ॥ वदन्ति तत् कथं स्वामिन् यथार्थं कथय स्व मे । व्यास
 उवाच—देवदेवस्य वचसो विषयोऽयं हि जैमिने । ये वीरभद्रशपिताः
 शिवभक्तिपराङ्मुखा ॥ शम्भोरन्यत्र देवेषु ये भक्ता येन दीक्षिता । तेषां
 मनर्हमीदृशम् तत्प्रसादचतुष्टयम् ॥' इत्यनेन त्रिविधानामेषां शिवप्रसादग्रहणा

नर्हस्यं प्रतिपादितम् । तदेवाम्राह्ममिति पूर्वोक्तेनाज्ञानात् , यैरेतैरपि यदा पञ्चायतन
पूजादौ साळग्रामेण सह शिवपूजा क्रियते, तदा तैरपि ग्राह्यमिति माळग्रामे
सुषरार्धेन बोध्यते इति विषयभेदान्न विरोधशङ्कापीति । तस्मात्सोभशून्येन श्रद्धा
युक्ता पूजकेन शुद्ध्यादिफलप्राप्तये चण्डांशातिरिक्तनैवेद्यादेर्महणं कार्यमिति सर्ववाक्या
विरोधेनैव सिद्धमिति विपश्चिनो विदाइकर्वन्त । विस्तरस्तु शिवार्चनाचन्द्रिका

गृहे ॥ शुभावयवसंस्थाना शुभलक्षणलक्षिता । पर गृध्रमुग्नी जर्तो निर्माल्योर्वर्त्त
भक्षणात् ॥' इति च, तथापि 'वाणलिङ्गे स्वयम्भूते प्राणलिङ्गे हृदि स्थिते ।
अत्र कोटिगुण पुण्य शम्भोर्नैवेद्यभक्षणात् ॥' इत्यादिवचनात्, 'रद्रेणात्तमश्नन्ति
रुद्रेण पीतं पिवन्ति रद्रेण घ्रातं जिघ्रन्ति' इति जानात्श्रुते, 'विगुप्सात्तमश्नी-
यात् यदि पाप्मन् शिवानर्पितं भुङ्क्ष्व तदेना भुङ्क्ष्व मत् भुङ्क्ष्व कृमि भुङ्क्ष्व
अथ भुङ्क्ष्व अधो गच्छ गच्छ' इति कठश्रुतेश्च स्वयम्भूलिङ्गस्य आङ्कारेश्वरस्य
नैवेद्यभक्षणादनन्तमेव पुण्यम् । अस्या श्रुतेरयमर्थः—त्रिगु तिस्र गाव चक्षुषि
यस्य स लिण्णत् तेन प्सातं भक्षितम् अश्नीयात् । हे पाप्मन् शिवानर्पितं
यदि भुङ्क्ष्व अश्नीया तदा एन पातकम् । अपम् उपपातकम् । तच्छिना
नर्पितभोजने भवतीति । तथाचास्या उपवृक्षण पात्रे—'असमर्प्योदनं शम्भो
भुङ्क्ते खादति पाति चेत् । श्मशानसन्धिं मूलं च भुङ्क्ते खादति पाति च ॥'
इति । अपिच, ब्राह्मणैश्चैव प्रसाद एव भोक्तव्यः, नान्यदेवताप्रसादः, 'शम्भोर्नि-
र्माल्यकं शुद्धं भुञ्जीयात् सर्वतो द्विज । अन्यदेवस्य निर्माल्यं भुङ्क्त्वा चान्द्रा-
यणं चरेत्' इति शैवे स्मरणात् । परन्तु 'लोभान्न धारयेच्छम्भो निर्माल्यं न
च भक्षयेत्' इत्यादिवचनैर्निषिद्धात् लोभाद्भक्षणादेवमेव सत्तमित्याशयेनेयमुक्तिरिति
ध्येयम् । स्पष्टञ्चैतद्व्याख्यायाम् । अपि च, शिवनिर्माल्यग्रहणे चण्डाधिकार एव
प्रतिबन्धः, तद्विरहस्थले तस्य नाग्राह्यता । तदुक्तं मर्यादचरण्डे—'वाणे रजमये
रसेन्द्रकलिते स्वायम्भुवे स्फाटिके चण्डेशाधिकृतिर्न तत्र कलिता नैवेद्यं निर्मा-
ल्यता । चण्डेशोऽस्ति हि यत्र तत्र हि भवेन्नर्माल्यमावेदितं भोज्यं नैव तु
वैदिकैर्द्विजवरैः प्राणात्यये सङ्कटे ॥' इति । ननु 'अग्राह्यं शिवनिर्माल्यं पत्रं
पुष्पं फलं जलम् । सालग्रामशिलासङ्गात् सर्वं याति पवित्रताम् ॥' इत्यादि
वचनात् सालग्रामयोगाभावे शिवनिर्माल्यस्य सर्वत्रैव निषेधात् कथं वाणलिङ्गादि-
निर्माल्यस्याग्राह्यतेति चेन्न, अधिकारिभेदेन विरोधपरिहारात् । तथाहि शैवे
जैमिनि—'अनर्हम्मम नैवेद्यं पदाम्बु कुसुमं जलम् । इतीश्वरेण कथितमिति
केचिन्महर्षयः ॥ वदन्ति तत् कथं स्वामिन् यथार्थं कथयस्व मे । व्यास
उवाच—देवदेवस्य वचसो विप्रयोऽयं हि जैमिने । ये वीरभद्रशपिता
शिवभक्त्यपराङ्मुखा ॥ शम्भोरन्यत्र देवेषु ये भक्ता येन दीक्षिता । तेषां
मनर्हमीदृशम् तत्प्रसादचतुष्टयम् ॥' इत्यनेन त्रिविधानामेषां शिवप्रसादग्रहणा-

नर्हत्वं प्रतिपादितम् । तदेवाग्राह्यमिति पूर्वविनाशानात् , यैरैतैरपि यदा पञ्चायतन
 पूजादौ सालग्रामेण सह शिवपूजा क्रियते, तदा तैरपि ग्राह्यमिति सालग्रामे
 सुतरार्थेन बोध्यते इति विषयभेदान्न विरोधशङ्कापीति । तस्माल्लोभशून्येन श्रद्धा
 चता पूजकेन शुद्ध्यादिफलप्राप्तये चण्डांशातिरिक्तनैवेद्यादेर्ग्रहणं कार्यमिति सर्ववाक्या
 विरोधेनैव सिद्धमिति विपश्चिनो विदाङ्कुर्वन्तु । विस्तरस्तु शिवार्चनाचन्द्रिका
 पुरुषार्थचिन्तामण्यादौ द्रष्टव्यः । उपास्यमिति । परमपदप्राप्त्यर्थमिति शेष ,
 जाबालोपनिषदि अविमुक्तोपासनस्य मुक्तिफलकत्वश्रवणात् । तथाहि—‘तस्मादवि
 मुक्तं निपेवेत’ इत्यविमुक्तोपासनं प्राणेषूक्तममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे येनासौ
 अमृतीभवति’ इति । तत्राविमुक्तोपासनं द्विविधम् आध्यात्मिकम् आधिभौतिकञ्च ।
 तत्र भ्रुवोर्ग्राणस्य च यस्सन्धिः, तस्मिन्नीश्वरोपासनमाध्यात्मिकम् । काश्यामविमुक्त
 श्लेते परमेश्वरदर्शनम् आधिभौतिकमिति शास्त्रव्यवस्था । एवञ्च तदेतद्विविधो
 पासनाफलमपि तारकब्रह्मविद्योपदेशद्वारा मुक्तिरेवेति मुक्तिफलकोपासनाविषयत्वं विश्व
 नाथस्येति । केचित्तु हरिपूजाया एव फलं मुक्तिः, न तु शिवपूजायाः, तस्या ऐश्वर्य
 ज्ञानादिमात्रफलकत्वात् । ‘आरोग्यं भास्करादिच्छेदूच्छ्रयमिच्छेद्दुष्टाशनात् । ईश्वरा
 उज्जानमन्विच्छेन्मोक्षमिच्छेज्जनार्दनात् ॥ यद्द्वारे मत्तमातङ्गा वायुवेगास्तुरङ्गमा ।
 पूर्णेन्दुवदना नार्यः शिवपूजाविधेः फलम् ॥’ इत्यादिस्मरणादित्याहुः, तन्न, उक्तश्रुत्या
 ‘यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः । तदा शिवमविजाय दुःखस्यान्तो भवि
 ष्यति ॥’ इति श्वेताश्वतरमन्त्रेण ‘सर्वोपनिषदामर्थश्चैव एव न चापरः । एकमेव हि
 तज्ज्ञानं तदज्ञानस्य नाशनम् ॥’ इति यामनपुराणवचनोपबृंहितेन, ‘शिवलिङ्गं तिसन्ध्य
 महरहरभ्यर्चयेत् । ध्यात्वा साम्बं मामेव’ इत्यादिजाबालश्रुत्या, ‘यस्तु पूजयते नित्यं
 लिङ्गं त्रिभुवनेश्वरम् । स सर्वमोक्षराज्यस्य क्षिप्रं भवति भाजनम् ॥ विद्या रूपं धनं
 सौख्यं सत्कुलं रोगनाशनम् । स्वर्गो राज्यञ्च मोक्षश्च शिवपूजाविधेः फलम् ॥ यस्य
 स्तुत्या लभ्यते सत्यलोको यस्यार्चातो मोक्षलक्ष्मीरदूरा ।’ इत्यादिवचनसहस्रेण च शिव
 पूजाया मोक्षफलकत्वावगमात् । यद्द्वारे इत्याद्युक्तवचनन्तु कामिना पूजाविषयमेव ।
 परन्तु विधिवत्कृतया देवतान्तरपूजयैव शिवाराधनवाञ्छा जायते इति विष्ण्वादि
 पूजाप्यावश्यकी । उक्तञ्च श्रीसूतेन—‘ओङ्कारस्य प्रसादेन विष्णोश्चैव प्रसादतः ।
 रुद्राराधनवाञ्छा स्यात्तदाराधनतः पुनः ॥ ज्ञानमानन्दमद्वैतं परं ब्रह्माधिगच्छति ।
 प्रसादादेव रुद्रस्य ज्ञानं मोक्षैकसाधनम् ॥’ इति । विस्तरस्तु श्रुतिसूक्तिमालादौ
 द्रष्टव्यः

गृहे ॥ शुभावयवर्मस्थाना शुभलक्षणलक्षिता । परं गृध्रमुखी जातो निर्माल्यार्घ्येन
 भक्षणात् ॥' इति च, तथापि 'वाणलिङ्गे स्वयम्भूते प्राणलिङ्गे हृदि स्थिते ।
 अत्र कोटिगुणं पुण्यं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणात् ॥' इत्यादिवचनात्, 'रुद्रेणातमश्नन्ति
 रुद्रेण पीतं पिवन्ति रुद्रेण घ्रातं जिघ्रन्ति' इति जाबालश्रुते, 'त्रिगुप्सातमश्नी-
 यात् यदि पाप्मन् शिवानर्पितं भुङ्क्ष्व तदेनो भुङ्क्ष्व मलं भुङ्क्ष्व कृमिं भुङ्क्ष्व
 अघं भुङ्क्ष्व अधो गच्छ गच्छ' इति कठश्रुतेश्च स्वयंभूलिङ्गस्य ओङ्कारेश्वरस्य
 नैवेद्यभक्षणादनन्तमेव पुण्यम् । अस्याः श्रुतेरयमर्थः — त्रिगुः तिस्रः गावः चक्षुःपि-
 यस्य सः त्रिणेत्रः तेन प्सार्तं भक्षितम् अश्नीयात् । हे पाप्मन् शिवानर्पितं
 यदि भुङ्क्ष्व अश्नीयाः तदा एनः पातकम् । अघम् उपपातकम् । तच्छिवा
 नर्पितभोजने भवतीति । तथाचास्याः उपवृत्तणं पाप्मे — 'असमर्प्योदनं शम्भोः
 भुङ्क्ते खादति पाति चेन् । श्रमांसमस्थि मूलञ्च भुङ्क्ते खादति पाति च ॥'
 इति । अपिच, ब्राह्मणेशिवप्रसाद एव भोक्तव्यः, नान्यदेवताप्रसादः, 'शम्भोर्नि-
 र्माल्यकं शुद्धं मुञ्जीयात् सर्वतो द्विजः । अन्यदेवस्य निर्माल्यं भुङ्क्त्वा चान्द्रा-
 यणं चरेत्' इति शैवे स्मरणात् । परन्तु 'लोभाज्ज धारयेच्छम्भोः निर्माल्यं न
 च भक्षयेत्' इत्यादिवचनैर्निषिद्धात् लोभाद्भक्षणदेवमेव संवृतमित्याशयेनेयमुक्तिरिति
 ध्येयम् । स्पष्टञ्चैतत्तद्व्याख्यायाम् । अपि च, शिवनिर्माल्यग्रहणे चण्डाधिकार एव
 प्रतिबन्धः, तद्विरहस्थले तस्य नाप्राप्तता । तदुक्तं मलयाचलखण्डे — 'वाणे रत्नमये
 रसेन्द्रकलिते स्वायम्भुवे स्फाटिके चण्डेशाधिकृतिर्न तत्र कलिता नैवेह निर्मा-
 ल्यता । चण्डेशोऽस्ति हि यत्र तत्र हि भवेन्निर्माल्यमावेदितं भोज्यं नैव तु
 वैदिकैर्द्विजवरैः प्राणायामे सङ्कटे ॥' इति । ननु 'अग्राह्यं शिवनिर्माल्यं पतं
 पुष्पं फलं जलम् । सालग्रामशिलासङ्गात् सर्वं याति पवित्रताम् ॥' इत्यादि
 वचनात् सालग्रामयोगाभावे शिवनिर्माल्यस्य सर्वत्रैव निषेधात् कथं वाणलिङ्गादि
 निर्माल्यस्याप्राप्त्येति चेन्न, अधिकारिभेदेन विरोधपरिहारात् । तथाहि शैवे
 जैमिनिः — 'अनर्हम्मम नैवेद्यं पदाम्बु कुसुमं जलम् । इतीश्वरेण कथितमिति
 केचिन्महर्षयः ॥ वदन्ति तत् कथं स्वामिन् यथार्थं कथय स्व मे । व्यास
 उवाच — देवदेवस्य वचसो विषयोऽयं हि जैमिने । ये वीरभद्रशपिताः
 शिवभक्तिपराः सुखाः ॥ शम्भोरन्यत्र देवेषु ये भक्ता येन दीक्षिताः । तेषां
 मनर्हमीदृशम् तत्प्रसादचतुष्टयम् ॥' इत्यनेन त्रिविधानामेषां शिवप्रसादग्रहणा

नर्हत्वं प्रणिपादितम् । तदेवाग्राह्यमिति पूर्वविनाशानात् , यैरेतैरपि यदा पञ्चायतन
 पूजादौ सालग्रामेण सह शिवपूजा क्रियते, तदा तैरपि ग्राह्यमिति माळग्रामे
 सुतरार्धेन बोध्यते इति विषयभेदान्न निरोधशङ्कापीति । तस्माद्योगशून्येन श्रद्धा
 चता पूजकेन शुद्ध्यादिफलप्राप्तये चण्डाशातिरिक्तनैवेद्यादेर्ग्रहणं कार्यमिति सर्ववाक्या
 विरोधेनैव सिद्धमिति विपश्चिनो विदाङ्कुर्वन्तु । विस्तरस्तु शिवार्चनाचन्द्रिका
 पुरुषार्थचिन्तामण्यादौ द्रष्टव्यः । उपास्यमिति । परमपदप्राप्त्यर्थमिति ज्ञेयः ,
 जावालोननिषदि अविमुक्तोपासनस्य मुक्तिफलकत्वश्रवणात् । तथाहि—‘तस्मादवि
 मुक्तं निषेवेत’ इत्यविमुक्तोपासनं प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे येनासौ
 अमृतीभवति’ इति । तत्राविमुक्तोपासनं द्विविधम् आध्यात्मिकम् आधिभौतिकञ्च ।
 तत्र भ्रुवोर्ग्राणस्य च यस्सन्धिः, तस्मिन्नीश्वरोपासनमाध्यात्मिकम् । काश्यामविमुक्त
 शेते परमेश्वरदर्शनम् आधिभौतिकमिति शास्त्रव्यवस्था । एवञ्च तदेतद्द्विविधो
 पासनाफलमपि तारकब्रह्मविद्योपदेशद्वारा मुक्तिरेवेति मुक्तिफलकोपासनाविषयत्वं विश्व
 नाथस्येति । केचित्तु हरिपूजाया एव फलं मुक्तिः, न तु शिवपूजाया, तस्या ऐश्वर्य
 ज्ञानादिमात्रफलकत्वात् । ‘आरोग्यं भाम्करादिच्छेदच्छिद्यमिच्छेद्भुताशनात् । ईश्वरा
 ज्ञानमन्विच्छेन्मोक्षमिच्छेज्जानार्दनात् ॥ यद्द्वारे मत्तमातङ्गा वायुवेगास्तुरङ्गमा ।
 पूर्णेन्दुवदना नार्यं शिवपूजाविधेः फलम् ॥’ इत्यादिस्मरणादित्याहुः, तन्न, उक्तश्रुत्या
 ‘यदा चर्मवटाकाश वेष्टयिष्यन्ति मानवा । तदा शिवमविजाय दुःखस्यान्तो भवि
 ष्यति ॥’ इति श्वेताश्वतरमन्त्रेण ‘सर्वोपनिषदामर्थश्चैव एव न चापरः । एकमेव हि
 तज्ज्ञानं तदज्ञानस्य नाशनम् ॥’ इति वामनपुराणवचनोपवृत्तितेन, ‘शिवलिङ्गं तिसन्ध्य
 महरहरभ्यर्चयेत् । ध्यात्वा साम्बं मामेव’ इत्यादिजावालश्रुत्या, ‘यस्तु पूजयते नित्य
 लिङ्गं त्रिभुवनेश्वरम् । स सर्वमोक्षराज्यस्य क्षिप्रं भवति भाजनम् ॥ विद्या रूपं धनं
 सौख्यं सत्कुलं रोगनाशनम् । म्वर्गो राज्यञ्च मोक्षश्च शिवपूजाविधेः फलम् ॥ यस्य
 स्तुत्या लभ्यते सत्यलोको यस्यार्चातो मोक्षलक्ष्मीरदूरा ।’ इत्यादिवचनसहस्रेण च शिव
 पूजाया मोक्षफलकत्वावगमात् । यद्द्वारे इत्याद्युक्तवचनन्तु कामिना पूजाविषयमेव ।
 परन्तु विधिवत्कृतया देवतान्तरपूजयैव शिवाराधनवाञ्छा जायते इति विष्ण्वादि
 पूजाप्यावश्यकी । उक्तञ्च श्रीसूतेन—‘ओङ्कारस्य प्रसादेन विष्णोश्चैव प्रसादतः ।
 रुद्राराधनवाञ्छा स्यात्तदाराधनतः पुनः ॥ ज्ञानमानन्दमद्वैतं परं ब्रह्माधिगच्छति ।
 प्रसादादेव रुद्रस्य ज्ञानं मोक्षैकसाधनम् ॥’ इति । विस्तरस्तु श्रुतिसूक्तिमालादौ
 द्रष्टव्यः

तयोर्विशस्तरङ्गः ।

कलानिधिसमप्रभा कलितमारदारत्रपा

प्ररूढकरुणाधुनी प्रमथनाथसम्मोहिनी ।

शिवे मनसिजत्रयीशिखरगूढतत्त्वात्मिका

प्रसन्नवदनातिथिर्मम दृशोः कदा वा भवेः ॥ १

तैलौक्यमोहनमहौपधिमोपधीश-

भूषेन्दुकान्तदृषदैन्दवकान्तिकेळिम् ।

लावण्यवारिधिसुधामसमायुधैक-

जीवातुवल्लिभगजे भवतीमुपासे ॥ २

पुराणैराम्नायैरपि जयति निर्व्याजकथित-

प्रभावा तीरे ते पुरमथितुराहोपुरुषिका ।

सदा सेव्या मयैस्तनुपतनतो यत्र गिरिशः

प्रतिज्ञायाकीटं दिशति सहसा मुक्तिमगजे ॥ ३

कलानिधीति ॥ कलितेति । कलिता कृता मारदाराणां कामपत्न्य-
रतेः त्रपा यथा सा । रत्यतिशायिसौन्दर्यशालिनीत्यर्थः । मनसिजेति । मान्मथो-
निपत्सारमूनेत्यर्थः । अतिथिरिति । दृशोरतिथिरिति सम्बन्धः । नयनगोच-
इत्यर्थः । भवेः, त्वमित्याक्षिप्यते ॥ १

तैलौक्येति ॥ ओपधीशभूषः शिवः स एव इन्दुकान्तदृषत् चन्द्रकान्तशि-
तस्याः ऐन्दवकान्तिकेळिं हर्षप्रदत्वात् कौमुदीविलासरूपाम् । लावण्येति । लाव-
सागरसम्भूतसुधारूपिणीमित्यर्थः । लावण्यलक्षणमुक्तमपस्तात् । असमेति । असमा-
विषमेषुः तस्य एकां मुख्यां जीवातुवल्लिं जीवनौपधलतिकाम्, अत्यन्तकामोद-
कत्वात् ॥ २

पुराणैरिति ॥ आम्नायैः जाबालादिश्रुतिभिः । जयति प्रयागादिमु-
स्थानेभ्योऽप्युत्कृष्टतया वर्तते । तेषां काशीप्रापणद्वारैव मुक्तिसाधनत्वादिति भावः

निव्याजेति । रुद्ररोदनादिवत् गुणवादत्वं विना कथिताः प्रभावा एकेन जन्मना मुक्तिप्रापकत्वादिरूपा यस्यास्सेत्यर्थः । तथाच पुराणादिमिरूपान्याता यत्प्रभावाः पारमार्थिका एवेति भावः । तदुक्तं काशीखण्डे—‘नार्थवादोऽयमुदितः स्तुति वादो न वै मुने । सत्यं यथार्थवादोऽयं श्रद्धेयस्सद्भिरादरात् ॥ उदाहरन्ति ये मूढाः कुतर्कबलदर्पिताः । काश्यां सर्वोऽर्थवादोऽयं ते विद्कीटा युगे युगे ॥’ इत्यादि । एकेन जन्मना मुक्तिप्राप्तिश्च—‘एक एव प्रभावोऽस्ति क्षेत्रस्य परमेश्वरि । एकेन जन्मना देवि मोक्षं प्राप्नोत्यनुत्तमम्’ इति मत्स्यपुराणवचनादिसिद्धा । श्वेतान्तरेषु न तथा मुक्तिप्राप्तिः । तथाच पाद्मवचनम्—‘अन्यत्र योगजानाम्भ्यां सन्यासा दथवाऽन्यतः । प्राप्यते तत् परं स्थानं सहस्रेणैव जन्मनाम् ॥’ इति । पुर मथितुराहोपुरुषिका पुरमथितुर्विश्वनाथस्य आहोपुरुषिका आत्मोत्कर्षाभिमानः । ‘आहो पुरुषिका दर्पाद्या श्वात्सम्भावनात्मनि’ इत्यमरः । अत तत्त्वेनाध्यवसिता श्रीकाशी । सदा सेव्येति । ‘तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत्, अविमुक्तं न विमुञ्चेत्’ इति श्रुत्या सर्वदा अविमुक्तसेवाविधानात् । सदा सेव्यत्वे हेतुः—मर्त्यैरिति । मरणधर्मि भिरित्यर्थः । तथाच मरणकालस्य निर्णेतुमशक्यतया मुमुक्षुभिः काशी कदापि न परित्याज्या इति भावः । तदुक्तं काशीखण्डे—‘अविमुक्तं न मोक्तव्यं सर्वथैव मुमु क्षुभिः । सापायां सम्पदं ज्ञात्वा सापायं कायमुच्चकैः ॥ चपलाचपलश्चायुर्मत्वा काशीं समाश्रयेत् ॥’ इति, ‘कायं विज्ञाय सापायं स्मृत्वा गर्भस्य वेदनाम् । त्यक्त्वा राज्यमपि प्राज्यं सेव्या काशी निरन्तरम् ॥’ इति च । तनुपतनतः शरीरपात माल्लेण । तदुक्तम्—‘वाराणस्यां ध्रुवा मुक्तिः शरीरत्यागमात्रतः’ इति । यत्त शिवाहो पुरुषिकायां काश्याम् । प्रतिज्ञायेति । प्रतिज्ञा काशीखण्डे—‘स्थिरा काश्या मिहैवैका प्रतिज्ञा हि मया कृता । अत्रैव मृतमात्राणां तिरश्चामपि देहिनाम् ॥ भक्तानामप्यभक्तानां पुण्यपापात्मनामपि । मुक्तिं दास्यामि सर्वेषां भक्तानामेव सा वहिः ॥’ इति । सा वहिरिति । काश्या अन्यत मुक्तिरित्यर्थः । सहसेति ॥ तत्क्षण एवेत्यर्थः, ‘नचातो व्यवधानवन्ति’ इत्यव्यवधानस्मरणात् । तथाच वचनानि गर्गसंहितायाम्—‘विश्वेश्वरस्य देवस्य काशी नाम्ना महापुरी । यत्र पापी मृतः सद्यः परं मोक्षं प्रयास्यति ॥’ इति । काशीखण्डे च लिखितमाध्याये, ‘नास्तीह दुष्कृतकृतां सुकृतात्मनां वा काचिद्विशेषगतिरन्तर्कृतां हि काश्याम् ।

चितं लिङ्गैस्तीर्थैर्विधिहरिमुखानामनुपमैः

स्वकीयाख्यैः प्रायः प्रतिपदमिदं ब्रह्मसदनम् ।

विमुक्तिस्थानानां वरममभयं देवयजनं

श्रयेऽहं दुष्प्रापं तटभुवि तवामर्त्यतटिनि

॥ ४ ॥

बीजानि कर्मजनितानि यदूपायां नाङ्कुरयन्ति हरदृग्बलितानि तेषाम् ॥' इति । अत्रैवं व्याख्या—नन्वेतत् काश्यां कृतपापानां कालभैरवयातनाश्रवणेन विरुध्यते ॥ न पापे प्रवृत्तिर्माभूदिति विभीषिकामात्रं तत् । भोगमात्रनाश्यानां प्रारब्धमहापातकानां सत्त्वात्कथमिदमिति न शङ्क्यम्, काश्याः प्रभावातिशयात् । तदुक्तं पात्रे—
'उपपातकिनश्चैव महापातकिनश्च ये । तेषां तत्क्षेत्रसामर्थ्यादधानि क्षयमाप्नुयुः ॥'
इतीति । वस्तुतस्तु, अत्र सहस्रेत्यस्य गर्गसंहितायां सद्य इत्यस्य च जन्मान्तर परिग्रहं विनैवेत्यर्थः । तत्र चाकृतपापानां तत्क्षणे मुक्तिः । कृतपापानान्तु काल भैरवयातनानन्तरम् । 'काश्यां कृतेन पापेन यातनामतिभीषणाम् । प्राप्य पश्चाद्विमुच्यन्ते क्षीणकल्मषशालिनः ॥' इति पात्रवचनादिति विशेषः ॥ ३ ॥

चितमिति ॥ चितं व्यासम् । विधिहरिमुखानां ब्रह्मकेशवप्रभृतीनाम् । तैः प्रतिष्ठितैर्निर्मितैश्चेत्यर्थः । अनुपमैः अत्युत्कृष्टैः । स्वकीयाख्यैः स्वकीया स्वसम्बन्धिनी आख्या येषां तैः । तथाचादिकेशवब्रह्मेशध्रुवेश्वरादिसंज्ञितैर्लिङ्गैः, विष्णुपादोदकध्रुवकुण्डादिसंज्ञितैस्तीर्थैश्च व्यासमित्यर्थः । अतथामृतानामपि केषाञ्चि तेषां तत्र सत्त्वात् प्राय इति । प्रतिपदं पदे पदे । तदुक्तं काशीखण्डे—
'तिलान्तरापि नो भूमिः काश्यां लिङ्गं विना कचित् ।', 'काश्यां लिङ्गान्यनेकानि मुने सन्ति पदे पदे', 'प्रसङ्गतो मयैतानि तीर्थानि कथितानि ते । भूमौ तिलान्तरायां यत्तत्र तीर्थान्यनेकशः' 'तीर्थानि सन्ति भूयांसि काश्यामत्र पदे पदे' इत्यादि । ब्रह्मसदनं ब्रह्म लोकः । ब्रह्मोपदेशमोक्षपाप्यादिसादृश्यनिबन्धनोऽयं काश्यास्तत्त्वेन व्यपदेशः । यथा 'अविमुक्तं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम्' इत्यादिजाबालश्रुतौ । साम्बनिबन्धनत्वञ्च स्मर्यते—'अभ्यस्य ब्रह्मसदनं श्रुत्या तात्पर्ययुक्तया । सर्वस्य बोध्यते जन्तार्मुक्तिरेकेन जन्मना ॥ तद्ब्रह्मलोकवाक्येन ब्रह्मलोकगता जनाः । यथा सर्वे विमुच्यन्ते तथैवात्मापि जन्तवः ॥ तत्र ब्रह्मोपदेष्टा स्यादत्र साक्षान्महेश्वरः । स तस्यापि परमाचार्यो यो ब्रह्माणमिति श्रुतेः ॥' इति । विमुक्तिस्थानानां परमं साक्षान्मुक्ति

माधनत्वादत्युत्कृष्टम् । तदुक्तं काशीखण्डे—‘काशी काशी च मायाख्या त्वयोद्धृता
द्वारवत्यपि । मधुराऽवन्तिका चैताः सप्त पुर्याऽत्र मोक्षदाः ॥ श्रीशैलो मोक्षदस्सद्यः
केदारोपि ततोऽधिकः । श्रीशैलाच्चापि केदारात् प्रयागं मोक्षदं परम् ॥ प्रयागा
दपि तीर्थाग्रघादविमुक्तं विशिष्यते । यथाऽविमुक्ते निर्वाणं न तथान्येष्वसंशयम् ॥
अन्यानि मुक्तिक्षेत्राणि काशीप्राप्तिकराणि च ।’ इति, ‘क्रियन्ति सन्ति नो
भूम्नां मोक्षक्षेत्राणि षण्मुख । परं मन्येऽविमुक्तस्य कोऽप्यङ्गोपि न तेष्वहो ।’
इति च । अभयं न विद्यते भयं यत् तत् । तदुक्तं काशीखण्डे—‘न यत्
काश्यां कलिकालजं भयं न यत्र काश्यां मरणात् पुनर्भवः । न यत्र काश्या
कलुषोद्भवं भयं कथं विमो सा नयनातिथिर्भवेत् ॥’ इति । अत्र व्याख्या—हे
विमो कथं सा काशी नयनातिथिर्नेत्रविषयः स्यात् । कीदृशी—यस्यां कलि
कालजं भयं नास्ति, कलेस्तत्त्वाप्रवेशात्, प्रवेशे वा तस्याकिञ्चित्करत्वात् । न
च तर्हीदानीं कथं तत्र कलिधर्मा दृश्यन्त इति वाच्यम्, तेषां स्वरूपाणां
काश्येकनिवासिनां प्रारब्धसत्त्वात् । न यत् काश्यां मरणात् पुनर्भवः, भवः
जन्म, मरणाव्यवहितसमये तत्त्वज्ञानेन कैवल्यप्राप्तेः । न यत्र काश्यां कलुषो
द्भवं भयम्, पापस्यात्रानुत्पादात् । तथाच स्मर्यते—‘ऊपरा पुण्यपापानां धन्या
वाराणसी पुरी’ इति । लैङ्गे च, ‘नाविमुक्ते नरः कश्चिन्नरकं याति कित्त्वपी ।
ईश्वरानुगृहीता हि सर्वे यान्ति परां गतिम् ॥’ इति । नच कालभैरवयातना
शास्त्रविरोधः, तस्याः पश्चाद्भावित्वात् । पातभयराहित्याद्वा अमयत्वम्, ‘काश्यां
पाताद्भयन्नास्ति’ इति स्मरणादिति । देवयजनं सर्वदेवा यत्र इज्यन्ते पूज्यन्ते
तत् । सर्वदेवानां स्वांशेनात्र निवासादिति भावः । यद्वा, सर्वे देवा यत्
विश्वेधरं यजन्ति पूजयन्ति तत् । दुष्प्रापमिति । ईश्वरानुग्रहात्तेन प्राप्यत्वात् ।
तदुक्तं काशीखण्डे—‘न तत्पुण्यैर्न तद्दानैर्न तपोभिर्न तज्जपैः । न लभ्यं विवि
धैर्धैर्लभ्यमैशादनुग्रहात् ॥ ईश्वरानुग्रहादेव काशीवासस्मुदुर्लभः । सुलभः स्या
न्मुने नूनं न वै मुकृतकोटिमिः ॥’ इति । अत्र, तत् क्षेत्रमिति व्याख्या ॥ ४ ॥

आविर्भूतः पुरारेर्मुनिसदसि रूपी वर्णिणं पद्मयोने-

रात्मान् सावलेपं सपदि विवदतो देवि शीर्षं नं

छित्वा तीर्थे त्वदीये दिशि दिशि विचरन् ब्रह्महत्यान्...

स्नातो मुक्तः कपालादपि यमवदितो राजते कालराजः ॥ ५ ॥

गङ्गाया माहात्म्यातिशयमाविष्कुर्वन् कालभैरव स्तोति—आविर्भूत इति ॥ पुरारेर्महेश्वरस्य । अनेन गर्वासहत्वं द्योत्यते । मुनिसदसि मेरुशृङ्गे 'किमेक तत्त्वमव्ययम्' इति पितामहं पृष्ठवतामृषीणां सदसि । रूपं कोपात् । आविर्भूत इत्यनेनान्वयः । रोपस्य हेतुं दर्शयन् कालभैरवाविर्भावप्रयोजनं दर्शयति—वर्णिणमित्यादि । आत्मानं वर्णिणं श्रेष्ठं सावलेपं सगर्वं विवदत यज्ञमूर्तिना नारायणेन सह महेशमाया मोहितत्वाद्वादं कुर्वन् पद्मयोनेरिति सम्बन्धः । तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे—'स मायया महेशस्य मोहितो लोकसम्भवः । अविज्ञाय परं भावमात्मानं प्राह वर्णिणम् ॥' इति । सपदीति छेदनक्रियाविशेषणम् । शीर्षं पञ्चमं शिरः, 'यदङ्गमपराधोति कार्यं तस्यैव शासनम्' इति न्यायात् । नखेन वामकनिष्ठिकाङ्गुलिनिस्त्रागेण । तीर्थे इति । स्नात इत्यनेनान्वेति । दिशि दिशीति । प्रतितीर्थं प्रतिलोकं प्रतिक्षेपितमित्यर्थः । विचरन् कापालिकव्रतमास्थितो भिक्षामादाय पर्यटन् । विचरणस्य निमित्तमाह—ब्रह्महत्यानुयात इति । ब्रह्महत्यायां भगवत्सृष्ट्या कन्यारूपिण्यां कराळमूर्त्यां ब्रह्महत्यायां अनुयात इत्यर्थः । तथाच तन्मोचनार्थं पर्यटनमिति भावः । वस्तुतस्तु लोकशिक्षार्थं भगवद्वचनात् पर्यटनमिति बोध्यम् । स्नात इति । वैकुण्ठपर्यन्तं पर्यटताप्यलब्धमोचनेनानेन ततः काशीमागत्य प्रपद्योपायमापृष्टस्यादिवेशवसज्ञस्य परमेश्वरस्य वचनादिति बोध्यम् । स्नातो मुक्त इत्यनेन स्नानाव्यवधानं स्नानेतरं नैरपेक्ष्यञ्च मोचनस्य लभ्यते । कपालात् शिरोविदलनसमये हस्ते दृढतरलमात्रं ब्रह्मणः कपालात् । अत एवास्य तीर्थस्य कपालमोचनसज्जेति बोध्यम् । अपि शब्देन ब्रह्महत्यापरिग्रहः । ब्रह्महत्यानिवृत्तिस्तु काशीप्रवेशमालेपेति ध्येयम् । यमवदिति । यम इव पापानां शास्तेत्यर्थः, काश्यां कृतपापानां कालभैरवस्यैव दण्डनं कर्तृत्वात् । इत इह काश्याम् । राजते काशीक्षेत्रसर्वाधिपत्येन वर्तते । कालराजं कालवद्राजत इति कालराजः । तदुक्तम्—'कालवद्राजते साक्षात् कालराजस्ततो भवान्' इति । तथाच त्वत्तीर्थस्नानेनैव कालराजस्यैतावान् प्राभव इति

शिष्यैः काशीमशापां निरवधिविभवामेत्य भिक्षामलब्ध्वा-

क्रुद्धं हा शप्तवन्तं सुरधुनि विविधं भक्तमातृप्तिं दत्त्वा ।

व्यासं या शैवशापग्लपितमथ मुहुः प्रार्थिताऽऽश्वास्य किञ्चि-

तत्क्षेत्वात् प्राहिणोत्ते तटभुवि सकृपां नौमि तामन्नपूर्णाम् ॥ ६ ॥

तिष्ठन् सीमासु सप्तस्वपि नगरमिदं मुक्तिलक्ष्मीनिकेतं

पट्पञ्चाशत्स्वरूपैस्तटगतमभितः पाति शम्भोर्धनं यः ।

ईशो येनान्धकादीनमरधुनि हतान् दृष्टिवाणैरहिंसीत्

हुंढि तं तत्प्रणूतं मुहुरखिलजगत्स्रधारं प्रणौमि ॥ ७ ॥

भावः । यमवद्राजत इत्युक्त्या कालराजपदन्युत्पत्तिः सूचिता । कालमैरवस्यायमुत्प
त्तिप्रकारः काशीखण्डे एकत्रिंशद्वाध्याये सविस्तरमुपवर्णित ॥ ५ ॥

शिष्यैरिति ॥ सहाधेयं तृतीया । अशापामिति । अत्र दत्तोपि शापः न
प्रभवतीत्यर्थः । निरवधिविभवामिति । अनेन भिक्षानवाप्तिर्भगवदाज्ञया देवी
कृतनिषेधादेवेति सूचितम् । क्रुद्धमिति । प्रथमदिने पर्यटनेनालम्भः सोढ, पर
दिनेप्यलम्भे क्रोधो जात इति भावः । शप्तवन्तमिति । शापप्रकारश्च काशीखण्डे—
'मा भूतैर्पूरुषी विद्या मा भूतैर्पूरुषं धनम् । मा भूतैर्पूरुषी मुक्तिः कार्शा व्यासः
शापकृतिः ॥' इति । भक्तमातृप्तिं दत्त्वेति । पुनः पुनरप्यटित्वा अलब्धभिक्षाय
श्रान्ताय शिष्यैः सार्धमाश्रमं प्रति प्रतिनिवृत्ताय व्यासाय मध्ये मार्गं प्राकृतस्त्रीरूपिण्या
गृहद्वारि निपण्णया देव्या अतिथित्वेनाहूय यथेष्टं भिक्षां दत्तेति पौराणिकी कथा ।
शैवशापेति । तत्प्रकारश्च तत्रैव, 'अद्य प्रभृति न क्षेत्ते मदीये शापवर्जिते ।
आवस क्रोधन मुने न वासे योग्यताऽहं ते ॥ इदानीमेव निर्गच्छ बहिः क्षेत्ता
दितो भव । त्वद्विधानां न योग्यं मे क्षेत्रं मोक्षैकसाधनम् ॥' इति । मुहुः
प्रार्थिता शापनिवृत्त्यर्थं व्यासेन पुनः पुनः प्रार्थिता । आश्चाम्येति । प्रत्यष्टमि
प्रतिचतुर्दशि च काशीप्रवेशनादेशेन शापसङ्कोचं कृत्वा किञ्चित् आश्चाम्येत्यर्थः ।
तटभुवीति । तीरस्थितामित्यर्थः । तथाच गङ्गाया माहात्म्यानिशयः सूचितः ।
इयं कथा काशीखण्डे पञ्चनवतितमोऽध्याये उपवर्णिता ॥ ६ ॥

तिष्ठन्निति ॥ सीमासु आवरणेषु । इदं नगरं श्रीकाशीम् । पट्पञ्चाश
त्स्वरूपैरिति । सप्तस्वावरणेषु प्रत्येकं नामरूपादिभेदैरष्टावष्टाविनि पट्पञ्चाशत्स्व

यस्याः पानीयपानादलभत परमं ज्ञानमीशो निजेन

प्रोत्खाताया हि लिङ्गस्नपनकुतुकिना दिव्यतोयेन यस्याः ।

सिक्तेऽस्मिन् सर्वतीर्थस्नपनजमगजे पुण्यमाप्नोति मर्त्यः

सेयं ज्ञानद्रवास्मिन् जयति तव तटे मुक्तिदा ज्ञानवापी ॥ ८ ॥

रूपैरित्यर्थः । धनमिति । अत्यन्तं प्रेमास्पदत्वात् धनत्वारोपः । ईश इत्यादि । येन हुंदिना । दृष्टिबाणैः क्रोधदर्शनबाणैः हतान् हतप्रायानेव अन्धकादीन् ईशः अहिंसीदित्यन्वयः । तथाच काशीखण्डे हुंदिं प्रति शिवस्य वचनम्—‘स्वदुष्टदृष्टि विशिखैर्निहतान् निहन्मि । दैत्यान् पुरान्धकजलन्धरमुख्यकांश्च ॥’ इति । हुंदिं तदाख्यं गणेशम् । तन्नामनिरुक्तिरपि तलैव—‘अन्वेषणे हुंदिरयं प्रथितोऽस्ति धातुः सर्वार्थं हुंदिततया तव हुंदिनाम्’ इति । अत्रेयं व्याख्या—हुंदिनाम् निर्वक्ति—अन्वेषणे हुंदिरिति । अयं हुंदिरिति धातुः क्रियाप्रतिपादकः लोके अन्वेषणे प्रथितः प्रसिद्धः अस्ति । अतः भक्तानां सर्वार्थहुंदिततया सर्वस्यार्थस्य हुंदिनं हुन्दनं यस्मात् स हुंदिनः । तारकादित्वादितच् । तस्य भावः सर्वार्थहुंदिनता तया सर्वा र्थालोचकतया धर्मार्थकाममोक्षान्वेष्टतया इत्यर्थः । यद्वा, साधारण्येन सर्वेषां सर्वार्थालोचकतया तव हुंदिनाम् । इदनुबन्धत्वान्नुमागम इति । तत्प्रभूतम् ईशस्तुतम् । अखिलजगत्सूत्रधारम् अस्य स्थावरजङ्गमात्मकस्थूलप्रपञ्चस्य धारको यः सूत्रात्मा हिरण्यगर्भो बाष्पात्मा तं धारयतीति तथा, तमित्यर्थ इति । तटगमित्यनेन गङ्गाया माहात्म्यं सूचितम् ॥ ७ ॥

यस्या इति ॥ परमं ज्ञानमिति । तदुक्तं काशीखण्डे—‘ईशानो जटिलो रुद्रस्तत् प्राश्य परमोदकम् । अवाप्तवान् परं ज्ञानं येन निर्वृतिमाप्तवान् ॥’ इति । निजेन आत्मना । लिङ्गेत्यादि । लिङ्गस्नपनकुतुकिना निजेन प्रोत्खाताया इत्यन्वयः । तदुक्तं तलैव—‘प्रविश्य क्षेत्रमेतत्स ईशानो जटिलस्तदा । लसत्त्रिशूलविमलरश्मिजालसमाकुलः ॥ आलुलोके महालिङ्गं वैकुण्ठपरमेष्ठिनोः । महाहमहिकायां प्रादुरास यदादितः ॥’ इत्युपक्रम्य ‘अस्येशानस्य तलिङ्गं दृष्ट्वेच्छेत्य भवतदा । स्नपयामि महलिङ्गं कलशैशीतलैर्जलैः ॥ चखान च त्रिशूलेन दक्षिणाशोपकण्ठतः । कुण्डं प्रचण्डवेगेन रुद्रो रौद्रवपुर्धरः ॥’ इति । हीति प्रसिद्धौ । सर्वतीर्थेत्यादि । तदुक्तं तलैव—‘ज्ञानोदतीर्थपानीयैर्लिङ्गं यः स्नपयेत्सुधीः । सर्व

या चक्रेण सुरारिणा विरचिता यस्यां शिरश्चालनान्
स्थाणोः कर्णमणिः पपात तपसामृद्धीक्षणानन्दिनः ।

तीर्थैः पापविमोचनार्थमखिलैर्नित्यं शिवे सेविता

सेयं श्रीमणिकर्णिकोत्तमतमा जागर्ति तीरे तव

॥ ९ ॥

सम्भ्रान्त्युद्भ्रान्तिनामप्रचलसहचरस्तावकैतत्तटस्थान्

दुष्टान् निष्कास्य दूरं सततमवति यः मञ्जनानञ्जनात् ।

सारूप्याधानदक्षं चिरनिचिततपस्साधितेशप्रसादं

यक्षेशं काशिरक्षानिस्तमविरतं नौमि तं दण्डपाणिम् ॥ १० ॥

तीर्थोद्कैस्तेन भुवं संस्नापितं भवेत्' इति । ज्ञानद्रवेति । तथाच तत्रैव विश्वे
श्वरवचनम्—'शिवं ज्ञानमिति श्रुयुः शिवशब्दार्थचिन्तकाः । तच्च ज्ञानं द्रवी
भूतमिह मे महिमोदयात् ॥ अतो ज्ञानोदनामैतत्तीर्थं तैलौक्यविश्रुतम् ।' इति, 'ज्ञान
रूपोऽहमेवात द्रवमूर्तिं विधाय च । जाड्यविध्वंसनं कुर्या कुर्या ज्ञानोपदेशनम् ॥'
इति च

॥ ८ ॥

येति ॥ मणिकर्णिकासंज्ञानिमित्तमाह—यस्यामित्यादिना । शिरश्चालने
हेतुं दर्शयति—तपसामित्यादि । तपसां विष्णुना चरितानां पञ्चाशत्सहस्रवर्षिकाणां
तपसाम् । उत्तमतमेति । 'अहं स्नाम्यत्र सततमुमया सह पर्वसु । ब्रह्मणा
विष्णुना सार्धं महेन्द्रादिसुरर्षिभिः ॥ सत्यं सत्यं पुनः सत्यं सत्यपूर्वमिदं वचः ।
मणिकर्णिसमं तीर्थं नास्ति ब्रशाण्डगोळके ॥ सर्वतीर्थावगाहाच्च यत् पुण्यं स्या
नृणामिह । तत् पुण्यं कोटिगुणितं मणिकर्ण्येकमञ्जनात् ॥' इत्यादिवचनात् ।

विस्तरस्तु काशीखण्डे द्रष्टव्यः

॥ ९ ॥

सम्भ्रान्तीति ॥ सम्यक् भ्रान्तिर्यस्मात्स सम्भ्रान्तिः । उलूखा भ्रान्ति
र्यस्मात्स उद्भ्रान्तिः । तौ दुष्टनिष्कासनाय दण्डपाणेः सहचरो प्रसिद्धौ । अत्र
दातेति । तथाच काशीखण्डे दण्डपाणिं प्रति महेश्वरवचनम्—'त्वमन्नदः फाशि
निवासिनां सदा' इत्यादि । सारूप्याधानदक्षं फाश्यामन्तफाले मत्तानां शिव
सारूप्योचितनेपथ्यविधानचतुरम् । तथाच तत्रैव भगवद्वचनम्—'त्वमन्यमूपां दुर
फाशिवासिनां गळे मुनीनां भुजगेन्द्रकर्णान्' इत्यादि । यक्षेशमिति । पूर्ण

अत्रागत्येशवाक्यात् प्रचुरतरपुरीभूतिदत्तायताक्षः

संपृज्यैशानलिङ्गं विरतमथ दिवोदासमुद्भास्य मायी।

यः श्रीमान् बिन्दुतीर्थे तव लसति शिवे मुक्तिदो माधवाख्या

नामार्धेनाग्निविन्दोर्विशदयति युता यं श्रवे श्रेयसे तम् ॥ ११ ॥

गौरीशाब्दानुसारं पुरमथनपुरं प्राप्य तत्तादृशश्री-

लास्ये लोलः किलास्मिन्नधितटमयि ते योऽनुमेनेऽधिवासम्।

तत्तद्भक्तानुकम्पाभरपरिकलितद्वादशात्मानमेन-

शान्त्यै वन्दे तमुज्जृम्भितनिखिलतमःखण्डनं चण्डभानुम् ॥ १२ ॥

भद्रसुतो हरिकेशो नाम यक्षश्रेष्ठस्तमित्यर्थः। चिरकालचरितेन घोरेण तपसा भगवन्तमाराध्य तत्प्रसादेन काशीपालनरूपं भगवत्कैङ्कर्यमवाप्तवानितीयं कथा काशी खण्डे द्वाविंश अध्याये समुपवर्णिता ॥ १० ॥

बिन्दुमाधवमनुसन्धत्ते—अत्रेति ॥ अत्र काश्याम्। आगत्य मन्दराद्रेः। ईशवाक्यात् ईशस्य मन्दराचलनिवासिनः परमेश्वरस्य वाक्यात् 'तथा त्वमपि मा कार्पीर्यथा प्राक् प्रस्थितैः कृतम्' इत्येवं रूपात्। भूतिदत्तेति। अनेन आयतयोरक्ष्णोस्साफल्यं निरतिशयपुरविभूतिदर्शनेनैव जातमिति सूचितम्। विरतं वैराग्ययुक्तम्। दिवोदासं तदाख्यं काशीपालं राजानम्। उद्भास्य अन्यथा परमेश्वरस्य देवानाञ्च काश्यां दुष्प्रवेशत्वादिति भावः। मायी मायया सौगतरूप धारी। श्रीमान् परिव्राजिकारूपधारिण्या लक्ष्म्या सहितः। मायी श्रीमांश्च सन् उद्भास्येति सम्बन्धः। कथान्तरं सूचयति—माधवाख्येत्यादि। माधवाख्या अग्निविन्दोः नामार्धेन नामैकदेशेन बिन्दुशब्देन युता सती यं विशदयति बोधयतीत्यन्वयः। तं बिन्दुमाधवम्। यच्छब्दयोर्द्वयोः प्रतिशब्दोऽयम्। अग्नि बिन्दुर्नाम कश्चिन्महर्षिश्चिरं काश्यां तपश्चचार। ततस्तस्य वरप्रदानार्थमाग्निर्भूतेन विष्णुना वरं प्रष्टोऽसौ 'मदाख्यार्थसहितनिजनाम्ना स्थिरमतैव निवस, एतदेव मद भिमतो वरः' इत्युक्तवान्। तदनुसारेण भगवान् बिन्दुमाधवाख्यस्सन् ततैव बिन्दु तीर्थमध्युवास। कथेयं काशीखण्डे सुस्पष्टा ॥ ११ ॥

गौरीशाब्देति ॥ आज्ञास्वरूपञ्च काशीखण्डे पट्चत्वारिंश अध्याये—'सर्वाश्च स्वरितो याहि पुरीं वाराणसी शुभाम्। यत्रास्ति स दिवोदासो धर्ममूर्तिर्मही

निश्चितदशशतारं सूर्यकोटिप्रभं यो
नयनसरसिजार्चासुप्रसन्नो रथाङ्गम् ।
दितिजहननलीलं शार्ङ्गिणे कालरूपं
व्यतरदतिकृपालुस्तं भजे काशिकेशम्

॥ १३ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां त्रयोविंशत्तरः ॥

पतिः ॥ तस्य धर्मविरोधेन यथा तत्क्षेत्रमुद्वसेत् । तथा कुरुष्व भो क्षिप्रं माघ
मंथाश्च तं नृपम् ॥' इत्यादि । उद्वसेत् उच्छिन्नं भवेदिति तद्व्याख्या । लोल
इति । लोलत्वादेवास्य लोलार्कसंज्ञेति स्मर्यते तत्रैव । 'तस्यार्कस्य मनो लोलं
यदासीत् काशिदर्शने । अतो लोलार्क इत्याख्या काश्यां जाता विवरवत् ॥'
इति । द्वादशात्मानमिति । द्वादशरूपमित्यर्थः । एषां नामानि च तत्रैवेत्यं
दर्शितानि—'लोलार्क उत्तरार्कश्च साम्बादित्यस्तथैव च । चतुर्थो द्रुपदादित्यो
मयूखादित्य एव च ॥ खलोत्कथारुणादित्यो वृद्धकेशवसंज्ञकौ ॥ दशमो विमला
दित्यो गङ्गादित्यस्तथैव च । द्वादशश्च यमादित्यः काशीपुर्या घटोद्वय ॥ तमोधि
केभ्यो दुष्टेभ्यः क्षेत्रं रक्षन्त्यमी सदा ।' इति । तमोधिकेभ्यः आत्यन्तिकताम
सेभ्य इति तद्व्याख्या ॥ १२ ॥

निश्चितेति ॥ नयनेत्यादि । नयनसरसिजार्चया स्वचक्षुषा कमलसहस्रं
पूरयित्वा विहितया अर्चयेत्यर्थः । सुप्रसन्नः नियमपरिपालनेन सम्प्रीतः । रथाङ्गं
सुदर्शनम् । दितिजहननलीलम् असुरनिग्रह एव लीला क्रीडा यस्य तम् । काल
रूपमिति । उक्तञ्च भगवत्पादैः—'आहुर्व्यस्य स्वरूपं क्षणमुखमखिलं सूरयः काल
मेतं ध्वान्तस्यैकान्तमनन्तं यदपि च परमं सर्वधाम्नाश्च धाम । चक्रं तच्चक्रपाणे
दितिजतनुगळद्रक्तधाराक्तधारम्' इत्यादि । व्यतरदिति । अत्रेयं विष्णुपुराणादि
स्पष्टा कथा विज्ञेया । एकदा देवेन्द्रः स्वबिरुदावलीभिः कैलासं गतः । तत्र
द्वास्थवेपं हरं प्रत्यजानन् समयं पृष्ट्वा तेन धिक्कृतः शक्रो भिया पपात ॥
ततः क्रुद्धस्य हरस्य ललाटाक्षिस्फुलिङ्गपरिणतो जलन्धरासुरो हृग्दत्तवरदर्पितस्सन् लोका
नपीडयत् । तमायुधाद्यप्रधर्षं जिघांसुभिरमरैरभ्यर्णितो हरस्सिद्धवेपधरः पृथिव्यां चक्रा
कारं पादाङ्गुष्ठेन लिखित्वा बलदिदृक्ष्येव 'इदमुद्धर' इत्युक्तस्तथा तदुद्धारमात्रेण सोऽसुरो

चतुर्विंशतस्कन्धः ।

वन्देऽत्र त्रिपुनारिगचनगरीमेतां शिवे पाननीं
देवीदेवममृन्विताभिर्गमितः संरक्षितां शक्तिभिः ।
ये नामात्रिपुनान्तं गर्भस्मर्त्तुर्भाता निरस्याखिलं

मृत्युं मित्रमित्र प्रतीक्ष्य कृत्तिनस्तद्भूषितां मुक्तिदाम् ॥ १ ।

अथ । नयनं कमण्डलुमग्राधनं कृतवते हरये ददौ । पुनर्देक्षयागे तच्चक्रं
दृष्ट्वा प्रयुक्तं श्रीमद्रमाळाख्यालकवलितम् । पुनः कालान्तरे एकस्य कमण्डलस्य
पानात्रियनकमग्राधनमङ्गीतेन मुकुन्देन स्वनेत्रमुपदीकृत्य प्रसन्नात् परमेश्वरात्
नयनं प्रापत् । त्रिपुराणे, 'एवमुक्त्वा ददौ चक्रं सूर्यायुतसप्तप्रभम् । नेत्रं च
नेत्रा जगता प्रमोदं पद्मसन्निभम् ॥ तदा लोकास्तु तं प्राहुः पद्माक्ष इति सुनता ।
'१५ नयनं चक्रं विष्णवे नीलगेहितं ॥ पद्मर्षि च कराभ्यां वै सुगुभाभ्यामुवाच
'इति । अष्टाष्टपुराणेच, 'चक्रं जलन्धरवधाय शिवेन पूर्वं यन्निर्मितं सवि-
भोष्टिगमानयान्ति' इति । तत्रैवोत्तरभागे हृदयश्रीवागस्यसंवादे, 'शरैरजेयमालोच्य
पीरमद्रं तनादेन । यत्पाक्षिपत्सहस्रारं चक्रं लोकभयङ्करम् ॥' इति च । तत्रैव विष्णु
पानम्—'वीरभद्रं महाभागं स्थाने तव पराक्रम । वज्रादपि महामीमं गिरि-
फाटिभेदेनम् ॥ दुर्धर्षमपि मच्चक्रं यत्त्वयाऽऽलिङ्गितं हठात् । तस्मादद्य
शिवप्रादकारिणं जहि दुर्धियम् ॥ कालान्तरे महेशस्य कृत्वा च बहुधा तपः ।
अथ प्राप्त्वापि मच्चक्रं त्वद्गुरोः परमेश्वरात्' इति । उक्तञ्च दीक्षितचरणै—
'नेत्रेण रोगेण साकं दशशतकमलैर्विष्णुना पूजितत्वात्समै चक्रप्रदानादपि च पशुपति
सर्पदेवमष्ट' इति, 'नेत्राभ्योजनसमर्पणेन हरये तुष्टो रथाङ्गं ददौ' इति,
'१७२२१ नयतो हि यम्यं चरणाद्गुप्ताग्रसम्पादिता रेखा काचन हेतुराजपदवीं प्राप्ता
अगतिस्तुता । नन्वा दैत्यमिदा तपोभिरुपदीकृत्य स्वकं लोचनम्' इति च ॥ १३ ॥

वन्दे इति ॥ अभित संरक्षिता शक्तिमिरिति । तथाच काशीखण्डे—
'सर्पोर्गोपवती देवी स्वशरीरसमुद्रवा । शक्तीकृत्वाद्यामास शतशोऽथ सहस्रशः ॥'
इति, 'तां काशीं परिरक्षन्ति चतुर्दिक्षुपतायुधा' इति च । मित्रमिव प्रतीक्ष्येति ।

संख्यातीतानि यानि त्रिदिवलिपुरीभूतलस्थैरनेकै-

लिङ्गानि स्थापितानि स्मरहरनगरे यानि तीर्थानि चास्मिन् ।

स्मृत्या प्राग्जन्मकोटीकृतदुस्तिचयोन्मूलविध्वंसकेभ्य-

स्तेभ्यो लोकोत्तरेभ्यः प्रणतिमुपगतस्सर्वदा सर्वदेभ्यः ॥ २ ॥

कृतकृत्यत्वादिति भावः । तदुक्तमभियुक्तैः—‘कृतकृत्याः प्रतीक्षन्ते मृत्युं प्रिय
मिवातिथिम् । प्रायेण, कृतकृत्यत्वान्मृत्योरुद्विजते जनः ॥’ यद्वा, काशीमरणस्य सद्यो
मुक्तिफलकत्वेन नितरां काम्यत्वादिति भावः । ननु काश्यां मरणसामान्यस्यैव
मुक्तिफलकत्वे उद्वन्धनादिना स्वयं मरणाश्रयणस्यैव युक्तत्वात् किमर्थं कालप्रतीक्षा,
नच दुर्मरणदोषः शङ्क्यः, ‘सूच्यग्रमात्रमपि नास्ति ममास्पदेऽस्मिन् स्थानं सुरेश्वरि
मृतस्य न यत् मुक्तिः । भूमौ जले वियति वाऽशुचि मध्यतो वा सर्पाभिदस्यु
पविभिर्निहतस्य जन्तोः ॥’ इति पाञ्चोक्त्या दुर्मरणस्याप्यत्र मुक्तिफलकत्वावग
मेन निर्दोषत्वादिति चेन्न, ‘कालेनोपरता यान्ति शिवसायुज्यमुत्तमम्’ इति मातस्य
वचनस्य, ‘त्यक्तासुरत्न स्वयमेव काले मामेव भक्तः प्रविशेद्विशङ्कः’ इति सन
त्कुमारवचनस्य चानुरोधेनात्महत्याव्यतिरिक्तदुर्मरणस्यैवात्माभिप्रेतत्वात् । काले
नेत्यस्य स्वरसतः उपरमे एवान्वयात् । प्रायोपवेशनाभिप्रवेशयोस्तु वचनान्तरबलादोषा
भावः । तदुक्तं मातस्ये—‘अग्निप्रवेशं ये कुर्युरविमुक्ते विधानतः । प्रविशन्ति
मुखं ते मे निस्सन्दिग्धं वरानने ॥’ ‘तथा कुर्वन्त्यनशनं ये तु मद्भक्ताः कृत
निश्चयाः । न तेषां पुनरावृत्तिः कल्पकोटिशतैरपि ॥’ इति । काशीखण्डेपि, ‘विना
त्मघातमीशानं त्यक्त्वा प्रायोपवेशनम् । नैश्वेयस्याः श्रियो हेतुस्तदस्तु जगदीश्वर ॥’
इति । प्रायोपवेशनं त्यक्त्वा आत्मघातं विनेति सम्बन्धः । स्पष्टञ्चैतद्विस्थली
सेतो ॥ १ ॥

संख्येति ॥ लिङ्गानीति । लिङ्गशब्दार्थनिरुक्तिरेवं पात्रे—‘लिङ्गं लिङ्गशरी
रस्य विश्लेषं गमयेत् परम् । तेन लिङ्गमिति ख्यातमपवर्गेकसाधनम् ॥’ इति ।
स्मृत्या स्मृतिमात्रेण । उन्मूलविध्वंसकेभ्यः उन्मूलं मूलरहितं यथा तथा विध्वंस
केभ्यः । सवासनं नाशकेभ्यः इति यावत् । सर्वदेभ्यः निखिलाभीष्टप्रदावृभ्यः ॥ २ ॥

सङ्गाद्विशेषयति यत् किल धृतपापा

सूर्यात्मजा च वरणा च सरस्वती च ।

तीर्थेऽत्र पञ्चनदनाग्नि कदा नु भूयः

स्नायामि केशवनुते तव दिव्यगङ्गे ॥ ३ ॥

भूयोऽसिसम्भेददशाश्वमेधपादोदकाभ्येत्य कदाऽत्र युष्मान् ।

पञ्चोत्तमान् पञ्चनदाश्रयेयं गाङ्गानहं श्रीमणिकर्णि हृष्टः ॥ ४ ॥

काशीसारं सकलकलुषोन्मूलनं मोहगाढ-

ध्वान्तच्छेदि तिपुररिपुणा मुक्तिलक्ष्म्याप्यमुक्तम् ।

अन्तर्गेहं तव करुणया किञ्च भूयोऽविच्छिन्नं

ज्योतीरूपं जननि जननोच्छित्तये संश्रयिष्ये ॥ ५ ॥

सङ्गादिति ॥ सङ्गात् स्वसङ्गात् । विशेषयति सर्वातिगं करोति । यत् पञ्चनदतीर्थम् । किलेति पुराणप्रसिद्धौ । पञ्चनदनाग्नि पञ्चानां नदीनां समाहारः पञ्चनदं तन्नाम्नि । नद्यश्च परिगणिताश्चत्वारः गङ्गा च । तदुक्तम्—‘वरणा धृतपापा च पुण्यतोया सरस्वती । गङ्गा च यमुना चैव पञ्चनद्योऽत्र कीर्तिताः ॥’ इति । अस्यैव नामान्तरं विष्णुपादोदकमिति । ‘अस्य तीर्थस्य उत्पत्त्यादिप्रकारः काशीखण्डे एकोनषष्टितमाध्याये सम्यगुपवर्णितः । केशवनुते आदिकेशवश्लाघिते इति तीर्थविशेषणम् । श्लाघा च तलैव—‘अगण्या अपि वैकुण्ठ गुणा विगणिता मया । क क्षीर नीरथौ सन्ति तावन्तो निर्मला गुणाः ॥ यावन्तो विजयन्तेऽत्र काश्यां पञ्चनदे हृदे ।’ इत्यादिरूपा ॥ ३ ॥

भूय इति ॥ भूयः कदा अत्राभ्येत्य युष्मानाश्रयेयमिति सम्बन्धः । अस्मिन् सम्भेदेत्यादि । एतानि पञ्च गङ्गासम्बन्धीनि महातीर्थानि प्रसिद्धानि ॥ ४ ॥

काशीति ॥ सकलेति । अन्तर्गेहकृतपापव्यतिरिक्तसकलपापनिर्मूलनमित्यर्थः । ‘अन्यक्षेत्रे कृतं पापं पुण्यक्षेत्रे विनश्यति’ इति प्रकृत्योक्तं ब्रह्मवैवर्ते—‘वाराणस्यां कृतं पापमन्तर्गेहे विनश्यति । अन्तर्गेहे कृतं पापं वज्रलेपो भविष्यति ॥’ इति ॥ ५ ॥

देवा हि सन्ति पथि तीर्थगणाश्च नेपां
सेवानुबन्धि शिवलिङ्गचयाञ्चितायाः ।

काश्याः प्रदक्षिणमनन्तफलप्रदं मे
किं साधयेन्न करुणा तव विश्वमातः

॥ ६ ॥

भक्त्यापगागळदुदारभवचरित्र-

गीतामृतानि ननु कर्णरसायनानि ।

कामं निपीय तटमेतदपेततापं

भूयः कदा पुनरहं स्थिरधीः श्रयिष्ये

॥ ७ ॥

सद्भिर्विमुक्तगाले प्राप्तुं ब्रह्मोपदेशमीशानात् ।

तीरे तव कृपयाऽस्मिन्नस्मत्प्राणाः प्रयान्तु मद्ग्रेण

॥ ८ ॥

भूयो भूधरपृष्ठघट्टनघनाघोषाद्गुहासा महा-

गर्तावर्तसहस्रवक्त्रविसरत्फेनोग्रदंष्ट्रावली ।

अञ्चन्मत्स्यसमाश्रिता परिचलद्वेणी तरङ्गच्छटा-

चञ्चत्खड्गलताऽम्ब संसृतिपिशाचोच्चाटनी जृम्भसे

॥ ९ ॥

देवा इति ॥ पथि प्रदक्षिणमार्गे । सेवानुबन्धीति प्रदक्षिणविशेषणम् । काश्याः पञ्चकोश्याः । अनन्तफलप्रदमिति । प्रदक्षिणमन्तर्गहकृतपापस्याप्यपनोदकं भवतीति बोध्यम् । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्ते—‘वज्रलेपच्छिदं ह्येतत् पञ्चकोशप्रदक्षिणम्’ इति ॥ ६ ॥

भक्त्येति ॥ भक्तिरेवापगा तस्या गळदित्यर्थः । नम्बित्यामन्त्रणे । कर्णरसायनानीति । कर्णसन्तर्पणानीत्यर्थः । भक्त्यापगागळदिति कर्णरसायनानीति च विशेषणभ्यां गीतामृतस्य प्रसिद्धामृताद्वचतिरेक उक्तः ॥ ७ ॥

सद्भिरिति ॥ विमुक्तगाले अस्मिन् तीरे इति योजना । मद्ग्रेण सुखेन । रोगादिकृतभूरिक्षेशं विना इति यावत् ॥ ८ ॥

भूय इति ॥ भूधरेति । भूधरपृष्ठे यत् घट्टनम् आस्फालनं तज्जन्य घनाघोष एवाद्गुहासो यस्याः सा । महेति । महागतेषु ये आवर्ताः जलभ्रमाः त एव सहस्रवक्त्राणि तेभ्यः विसरन्तो बहिःस्फुरन्ती ‘फेनोग्रदंष्ट्रावली’ यस्यास्तथा

मज्जन्मज्जदनेकलोकविविधव्यापारजातध्वनि-

प्रोन्मीलच्छ्रुतिमोहनं चलशिरस्तीरदृढमश्लाघितम् ।

मातस्तावकतुङ्गवीचिनिनदं त्वत्तीर्थनिर्मज्जना-

न्मुक्तानामनुमोदगानमिव किं श्रोष्यामि हृष्यामि च ॥ १० ॥

कारुण्यं तावकीनं जयति धरणिभृत्पुत्रि येनार्द्रिता त्वं

त्यक्त्वा धाम स्वमुच्चं विगणितग्रहदुर्धाध्वसञ्चारखेदा ।

मन्दस्मेराब्जवक्त्रा विविधगतिमहारोधमुद्धूय भूय-

स्तापं निर्वापयन्ती परिचलसि जगज्जीवनं साधयन्ती ॥ ११ ॥

इच्छन्ती भूचराघप्रशममिह नभोमार्गतोऽभ्यापयन्ती

गच्छन्ती कम्पयन्ती सुरतटिनि गभीरारवैर्दिग्विभागान् ।

व्याधूतोतुङ्गवीचीनिचयजयपटीमुत्क्षिपन्ती हरन्ती

रागाद्यग्रास्विर्गं मम मनसि वियद्वाहिनी व्याचकाधि ॥ १२ ॥

मृता । अञ्चदिति । अञ्चन्तं शोभमानं मत्स्यं समाश्रिता अधिष्ठिता, गङ्गाया
मत्स्यवाहनत्वात् । अञ्चन्मत्स्यैः समाश्रिता इति च । परीति । परिचलन्ती
वेणी प्रवाह एव इव च वेणी यस्यास्सा । अत्र विशेषणैः विशाचसमुत्सारकं
भीषणभीषणं रूपं प्रदर्शितम् ॥ ९ ॥

मज्जदिति ॥ विविधव्यापारेति । वस्त्रक्षालनादिनानाव्यापारेत्यर्थः । ध्वनीति ।
ध्वनिभिः प्रोन्मीलन्त्या श्रुत्या मोहनम् । श्रुतिर्नाम स्वरारम्भावयवः शब्दविशेषः ।
तदुक्तम्—‘प्रथमश्रवणाच्छब्दः श्रूयते ह्रस्वमात्रकः । सा श्रुतिः सम्परिज्ञेया स्वरा
वयवलक्षणा ॥’ इति । हृष्यामीति गानश्रवणेन हृष्यामीत्यर्थः ॥ १० ॥

कारुण्यमिति ॥ धरणिभृत्पुत्रीति । हिमवत्पुत्रि, राजपुत्रीति चार्थः ।
आर्द्रिता द्रवीभृता, पक्षे आर्द्रचित्ता । धाम स्वं स्वकीयं स्थानम् । मन्देति ।
मन्दस्मेरं अब्जमेव वक्त्रम्, पक्षे अब्जमिव वक्त्रं यस्याः सैत्यर्थः । मन्दस्मेराब्ज
वक्त्रा सती उद्धूयेति सम्बन्धः । तथाच मार्गरोधमसारं मत्वा संपहासमना
हत्यैव पुरोगतिरिति भावः । जीवनं जलम्, धान्यादिजीविका च ॥ ११ ॥

इच्छन्तीति ॥ भूचरेति । भूचराणां प्राणिनामधस्य पापस्य दुःख
प्रशममित्यर्थः । दिग्विभागानिति । दिग्विभागान् कम्पयन्ती सती गच्छन्तीति

अम्बापराधमखिलं दयया क्षमस्व-

संनारघोरतरसागरगाढमग्नम् ।

स्वलोकिवाहिनि समुद्धर मामनन्य-

नाथं तवाङ्घ्रिकमलं शरणं गतोऽस्मि

॥ १३ ॥

आहृत्यान्यकवीश्वरैर्विरचिताः सूक्तीः - सुधास्यन्दिनीः

कृत्वा वर्णपदादिभेदकलनैर्यत्नाद्विरूपाकृतीः ।

मातस्त्वत्पदपद्मयोरुपहरोम्पारोप्य चात्मीयतां

कारुण्यान्मम साहसं जडमतेरेतच्चया क्षम्यताम्

॥ १४ ॥

मेति । रागादय एव इव च उम्भाः अरयस्तेषां वर्गम् । वियद्वाहिनीति । वाहिनीशब्दोऽत्र
 द्यर्धकः । पक्षे सेनार्धकः । वियस्तेनेत्यर्थः । 'स्रवन्त्यामपि वाहिनी' इति, 'ध्वजिनी
 हिनी सेना पृतनानीकिनी चम्' इति चामरः । व्यचकाधीति । 'चकास्र दीप्ती' इति
 भातोः लोटि सिपि 'श्रद्धचः' इत्यादिना 'हेर्धो धि च' इति सकारलेपे चकाधि इति
 रूपम्

, ॥ १२ ॥

मञ्जन्मञ्जदनेकलोकविविधव्यापारजातध्वनि-

प्रोन्मीलच्छ्रुतिमोहनं चलशिरस्तीरदृमश्लाघितम् ।

मातस्तावकतुङ्गचीचिनिनदं त्वत्तीर्थनिर्मञ्जना-

न्मुक्तानामनुमोदगानमिव किं श्रोण्यामि हृष्यामि च ॥ १० ॥

कारुण्यं तावकीनं जयति धरणिभृत्पुत्रि येनाद्रिता त्वं

त्यक्त्वा धाम स्वमुचं विगणितबहुदीर्घाध्वसञ्चारखेदा ।

मन्दस्मेराब्जवक्त्रा विविधगतिमहारोधमुद्धूय भूय-

स्तापं निर्वापयन्ती परिचलमि जगज्जीवनं साधयन्ती ॥ ११ ॥

इच्छन्ती भूचराधप्रशममिह नभोमार्गतोऽभ्यापयन्ती

गच्छन्ती कम्पयन्ती सुरतटिनि गभीरासर्वैर्दिग्विभागान् ।

व्याधृतोतुङ्गचीचिनिचयजयपटीमुत्क्षिपन्ती हरन्ती

रागाद्युग्राखिणं मम मनसि वियद्वाहिनी व्याचक्राधि ॥ १२ ॥

भूता । अञ्चदिति । अञ्चन्तं शोभमानं मत्स्यं समाश्रिता अधिष्ठिता, गङ्गाया
मत्स्यवाहनत्वात् । अञ्चन्मत्स्यैः समाश्रिता इति च । परीति । परिचलन्ती
वेणी प्रवाह एव इव च वेणी यस्यास्सा । अत्र विशेषणैः पिशाचसमुत्सारकं
भीषणभीषणं रूपं प्रदर्शितम् ॥ ९ ॥

मञ्जदिति ॥ विविधव्यापारेति । वस्त्रक्षालनादिनानाव्यापारेत्यर्थः । ध्वनीति ।
ध्वनिभिः प्रोन्मीलन्त्या श्रुत्या मोहनम् । श्रुतिर्नाम स्वरारम्भावयवः शब्दविशेषः ।
तदुक्तम्—‘प्रथमश्रवणाच्छब्दः श्रूयते ह्रस्वमात्रकः । सा श्रुतिः सम्परिज्ञेया स्वरा
वयवलक्षणा ॥’ इति । हृष्यामीति गानश्रवणेन हृष्यामीत्यर्थः ॥ १० ॥

कारुण्यमिति ॥ धरणिभृत्पुत्रीति । हिमवत्पुत्रि, राजपुत्रीति चार्थः ।
आद्रिता द्रवीभूता, पक्षे आद्रिचिता । धाम स्वं स्वकीयं स्थानम् । मन्देति ।
मन्दस्मेरं अब्जमेव वक्त्रम्, पक्षे अब्जमिव वक्त्रं यस्याः सेत्यर्थः । मन्दस्मेराब्ज
वक्त्रा सती उद्धूयेति सम्बन्धः । तथाच मार्गरोधमसारं मत्वा सोपहासमना
दृत्यैव पुरोगतिरिति भावः । जीवनं जलम्, धान्यादिजीविका च ॥ ११ ॥

इच्छन्तीति ॥ भूचरेति । भूचराणां प्राणिनामधस्य पापस्य दुःखस्य च
प्रशममित्यर्थः । दिग्विभागानिति । दिग्विभागान् कम्पयन्ती सती गच्छन्तीति योजना

अम्बापराधमखिलं देयया क्षमस्व.

संसारघोरतरसागरगाढमग्नम् ।

स्वलोकवाहिनि समुद्धर मामनन्य-

नाथं तवाङ्घ्रिकमलं शरणं गतोऽस्मि

॥ १३ ॥

आहृत्यान्यकवीश्वरैर्विरचिताः श्रुतीः सुधास्यन्दिनीः

कृत्वा वर्णपदादिभेदकलनैर्यत्नाद्विरूपाकृतीः ।

मातस्त्वत्पदपद्मयोरुपहरोम्यारोप्य चात्मीयतां

कारुण्यान्मम साहसं जडमतेरेतत्त्वया क्षम्यताम्

॥ १४ ॥

रागेति । रागादय एव इव च उभाः धरयस्तेषां वर्गम् । वियद्वाहिनीति । वाहिनीशब्दोऽत्र नगर्थकः । पक्षे सेनार्थकः । धियस्तेनेत्यर्थः । 'स्वन्त्वामपि वाहिनी' इति, 'ध्वजिनी वाहिनी सेना पृतनानीकिनी चम्' इति चामरः । व्यचकाधीति । 'चकाव दीप्तौ' इति धातोः लोटि सिपि 'श्रद्धयः' इत्यादिना 'हेर्धो धि च' इति सकारलेपे चकाधि इति रूपम्

॥ १२ ॥

अम्बेति ॥ घोरतरेति । यादोगुणागाधत्वादिना महाभयङ्करेत्यर्थः । गाढेति ।

नितन्तेत्यर्थः

॥ १३ ॥

स्वकृतिं भगवत्यामर्पयन् क्षमां प्रार्थयते—आहृत्येति ॥ आहृत्य इतस्ततः

सम्पाद्य । अन्यकवीश्वरैः श्रीभद्राचार्यपाददीक्षितजगन्नाथप्रभृतिभिर्महाकविभिः । सुधा

स्यन्दिनीरिति । गुणान्तराणामप्युपलक्षणम् । कृत्वेति । यत्नाद्विरूपाकृतीः कृत्वेति

योजना । वर्णेति । वर्णानां तद्गतनामाक्षराणां पदानां सुप्तिङन्तरूपाणाम् । आदिना

अलङ्कारादिपरिग्रहः । भेदस्य व्यत्यासस्य फलनं करणं तत्स्थाने स्वयंकृतानां योजनं

तैरित्यर्थः । यथात्र यत्रेन । वर्णादिभेदफलनमपि महाश्रमसाध्यमिति भावः । विरूपा

कृतीरिति । तथापि विरूपीकरणमेव जातमिति भावः । आत्मीयतां स्वकर्तृकत्वम् ।

आरोप्य प्रकल्प्य । स्वकर्तृकत्वमभिमन्येत्यर्थः । परेषां तथा प्रतीतिमुत्पाद्येति यावत् ।

जडमतेरिति । स्वयं निर्माणे अगन्तव्यतायां हेतुगर्भमिदम् । एतत् अपहरणादिरूपम् ।

अत्र अनवद्यवपुषां परकीयकन्यकानां वर्णविनिमयपादभजनादिना विरूपीकरणरूपमल

शृवान्तस्य प्रतीत्या समाप्तोक्तिः

॥ १४ ॥

नमोऽस्तु जगदम्ब ते पदसरोरुहे निथलं

मनस्तु शशिभास्वरे वपुषि लोचनेऽभ्यर्चने ।

करौ स्तुतिविधौ वचो विविधमत्कथासु श्रुती

प्रदक्षिणविधौ पदे परमितो न याचे मनाः

॥ १५ ॥

अपजयमभिनीय श्रीधरान्नैजसेवा-

कलितविविधभूतेर्बाणसंग्रामभूमौ ।

व्यतनुत विशदां यः स्वीयभक्तानुकम्पां

भुवनकलनकेलिं विश्वनाथं तमीडे

॥ १६ ॥

इति गङ्गातरङ्गिण्यां द्वाविंशत्तरङ्गः ॥

नमोऽस्त्यति ॥ तुरेवार्थः सप्तम्यन्तैः सर्वैस्सम्यध्यते । लोचने इति ।

द्विवचनान्तेषु सर्वत्र स्तामिति वचनविपरिणामेन योजनीयम् । श्रुती श्रवणे ।

प्रदक्षिणविधाविति । 'वाचि स्तोत्रं हृदि ध्यानं करे चाञ्जलिरेव च । पदे चङ्क

मणं चैव चतुरङ्गं प्रदक्षिणम् ॥' इत्युक्तलक्षणस्य प्रदक्षिणपदमुख्यार्थत्वेऽपि चङ्क

मणमात्रमलं विवक्षितम् । स्तोत्रादीनां पदान्तरेणैव लाभादिति ध्येयम् ॥ १५ ॥

अपजयमिति ॥ अभिनीयेति । शिवस्य न वस्तुतः परामृतिः, किन्तु

औदासीन्यावलम्बनमेवेति भावः । नन्वत औदासीन्येनावस्थानमयुक्तम्, शिवेन

परमशाम्भवस्य बाणस्य पुत्रत्वेन परिगृह्य स्कन्दानुजोऽयमिति देव्यै समर्पितत्वात्,

स्कान्देनानुजत्वेनोपलालितत्वाच्चेति चेत्सत्यम्, तस्यासुरभावविलोपनार्थमेव भग

वता इत्थमाचरितमिति बोध्यम् । पुरा किल बाणासुरः ऊष्मलदोस्सहस्रवीर्यं

दर्पितः कण्डूभरप्रशान्त्यर्थं युद्धमतितरामभ्यर्थयमानः शिवेन वरदानव्याजेन शप्तः ।

तदुक्तं हरिवंशे—'ततः प्रहस्य भगवानब्रवीद्दृष्टपभध्वजः । भविता बाण युद्धं ते यदा

तच्छृणु दानव ॥ ध्वजस्यास्य यदा भङ्गस्तव तात भविष्यति । स्वस्थाने स्थापित

स्याथ तदा युद्धं भविष्यति ॥' इति । अत्र प्रहस्येत्युक्त्या, स्वगृहस्थापितमयूरध्वज

पतनरूपदुर्निमित्तोद्गमनानन्तरं युद्धं भविष्यतीत्युक्त्या च भाविनि युद्धे तस्यावश्यं

पराजयो भविष्यतीति सूचितम् । अत्रार्थे पुराणान्तरवचनान्यपि द्रष्टव्यानि । अपि

च भक्तावतंसस्य विष्णोः स्वाधिकमहिमाविष्करणार्थमुचितमेवौदासीन्यं परमेश्वरस्य ।

रीतिमिमांसेवानुसारं भारतयुद्धे अनायुध एव पाण्डवजयान्तं युद्धं निर्वर्तयिष्या

भीति स्वप्रतिज्ञामपहंय 'त्वामायुधं ग्राहयिष्यामि' इति स्वभक्तस्य भीष्मस्य प्रतिज्ञां पालयन् भगवान् श्रीकृष्णोऽपि । तदेकं दीक्षितैः—'शैली च ते समुदिता शशिखण्डचूडं भक्ते विभावयसि यद्वयतोऽधिकत्वम् । आदाय चक्रंमभिदीप्य नदीतनूजं यामेव सोऽप्यनुससार यदुप्रवीरः ॥' इति । विविधभूतेरिति । 'कदाचित् समरं प्राप्य भविष्यसि ममाधिके.' इत्युक्तं द्रोणपर्वणि । हरिवंशे पारिजातहरण सामर्थ्यलाभार्थं शिवं प्रसादितवन्तं कृष्णं प्रति 'पुरा मैनाकमाश्रित्य तपस्त्वमकूरो र्यदा । तदा मम वचः कृष्ण संस्मृत्य स्थैर्यमाप्नुहि ॥ अवध्यस्त्वमजय्यश्च मत्तश्शूरतरस्तथा । भवितासीत्यवोचं यत्तत्तथैव न चान्यथा ॥' इति । एव मादिवर्चनसिद्धनानाविधमहिमाकरादित्यर्थः । भुवनेति । भुवनानां कर्त्तृत्वं करणं प्रसनञ्च केळिः लीला यस्य तथाभूतम् । अनेनापि पराजयामिनीतिमात्रमिति सूचितम् । विस्तरस्तु ब्रह्मतर्कस्तवव्याख्यायां द्रष्टव्यः ॥ १६ ॥

संस्मृत्य नानागमकाननान्तात् पुष्पाणि भवत्या कलितो मयाऽयम् ।
टीकाप्रसूनाञ्जलिरम्ब भूयात्तवामितामोदविधानहेतुः ॥

इति गङ्गातरङ्गिणीटिप्पण्यां चतुर्विंशस्तरङ्गः

विश्वनाथाष्टकम् ।

विभुवनमखिलं यद्व्याप्तमित्यादरेण
प्रणमति शतरुद्री पावनी वेदसारः ।

अपि च बहुविधं यद्विश्वविश्वाधिपत्यं
प्रथयति भज चेतस्तं सदा काशिकेशम्

॥ १ ॥

त्रिभुवनमिति ॥ यद्व्याप्तं येन व्याप्तम् । अन्तर्यामिरूपेण उपादानरूपेण चेति भावः । इतीति । मत्वेति गम्यते । अत एवाप्रयोगः । आदरेण भक्तिश्चदायतिशयेन । अत एव द्वितीयाद्यनुवाकेषु प्रतिमन्त्रमादावन्ते च नमस्कारः कृतः । प्रणमति श्वपचादिप्रत्येकरूपेण सामान्यरूपेण च नमति । शतरुद्रीति । शतं रुद्राः प्रतिपाद्यत्वेनास्यामिति व्युत्पत्त्या शतरुद्रीयपरा । अत्र शतपदमानन्त्यपरम्, 'शतमनन्तं भवति' इति श्रुतेः । 'शतं सहस्रममुतमित्यनन्तस्य वाचकम्' इति निखण्डूक्तेश्च अनन्ताश्चेह रुद्राः प्रतिपाद्यन्ते, 'सहस्राणि सहस्रशो ये रुद्रा अधिमूष्याम्, ये चेमां रुद्रा अभितो दिक्षु श्रिताः सहस्रशः' इति श्रवणात् । पावनीति । 'यः शतरुद्रीयमधीते सोऽमिपूतो भवति, कृत्याकृत्यात् पूतो भवति' इत्यादिश्रुतेः, 'मयं पीत्वा गुरुदारांश्च गत्वा स्तेयं कृत्वा ब्रह्महत्यां च कृत्वा । भस्मच्छत्रो भस्मशय्याशयानो रुद्राध्यायी मुच्यते सर्वपापैः ॥' इति शातातपवचनात्, 'एकादशगुणान् वापि रुद्रानावृत्य धर्मवित् । महापापैरपि स्पृष्टो मुच्यते नात्र संशयः ॥' इत्यत्रिवचनात्, 'सुरापी स्वर्णहारी च रुद्रजापी जले स्थितः । सहस्रजीर्णजापी च मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥' इति याज्ञवल्क्यवचनाच्च । इदमुपलक्षणं पुरुषार्थमिद्वैरपि, 'अथैनं ब्रह्मचारिण ऊचुः—किञ्जल्प्येनामृतत्वं ब्रूहीति । मोक्षसाधनजप्यप्रक्षे सहोवाच याज्ञवल्क्यः शतरुद्रीयेणेति इति, 'एतानि ह वा अमृतस्य नामधेयानि, एतैर्ह वा अमृतो भवति' इत्यादिश्रुत्या नानापुराणोपभृंहितया

मोक्षसाधनत्वसिद्धेः । 'वृक्षस्य मूलसेकेन शाखाः पुष्प्यन्ति वै यथा । शिवे रुद्रजपात् प्रीते प्रीता एवान्यदेवताः ॥ अतो रुद्रजपादेव भुक्तिमुक्ती प्रसिद्धयतः ॥' इति सूतसंहितोक्तरीत्या परमेश्वरं प्रीणयतः श्रीरुद्राध्यायिनः तदवयवेन्द्रादिप्रीति फलभूतस्वर्गादितुच्छफलापेक्षासत्त्वे तेषां फलानामहमहमिकया स्वत एव पुरोऽव स्थानस्य 'यद्यदिच्छन् जपेत्तत्तदामोति हि न संशयः', 'तदेतत् पापक्षयार्थं व्याधि मोचनार्थं श्रीकामदशान्तिकाम आयुष्काम आरोग्यकामश्च कुर्यात्, एतत् सर्वं मामोति' इत्यादिवचनसिद्धत्वाच्च । वेदसार इति । सर्वेषां वेदानां सारः प्रधानमित्यर्थः । अयं भावः—'सर्वोपनिषदां सारं रुद्राध्यायं च दत्तवान् । सर्वोपनिषदां सारो रुद्राध्यायस्समर्थितः ॥ भोगार्थिनो मुमुक्षोर्वा प्रायश्चित्तार्थिनोपि वा । रुद्रोपनिषदं मुक्त्वा गतिरन्या न विद्यते ॥' इत्यादिपुराणवचनैरुपनिषत्सारत्वे सिद्धे सुतरां वेदसारत्वसिद्धिः । एवं कूर्मे, 'अध्यायं शतरुद्रीयं यजुषां सारमुत्तमम् । जपस्वानन्यचेतस्को मय्येवासक्तचेतसा ॥ ब्रह्मचारी मिताहारो भस्मनिष्ठः समाहितः । जपेदामरणाद्गुह्यं स याति परमां गतिम् ॥' इति वसुमनसं राजपि प्रति परमेश्वरवचनम् । तत्र यजुषां सारमिति यजुस्सारत्वेनैव यजुर्वेदोत्तमत्वे सिद्धे पुनरुत्तमपदम् ऋग्वेदाद्यपेक्षयाप्युत्तमत्वलाभायेत्यर्थात् सर्ववेदोत्तमत्वसिद्धिः । एवमानुशासनिके पर्वणि, 'वेदे चास्य विदुः प्राज्ञाः शतरुद्रीयमुत्तमम्' इति वचनेन, 'वेदे चास्य समाम्नातं शतरुद्रीयमुत्तमम्' इति वचनेन, 'विद्यासु श्रुतिरुत्कृष्टा रुद्रैकादशिनी श्रुतौ' इति शिवागमरहस्यवचनेन, 'वेदसारेण देवेशं महान्तं समुपासते' इति शिवभक्तविलासवचनेन च कण्ठत एव श्रीरुद्रस्य वेदोत्तमत्वं प्रतिपादितमिति । बहुविधमिति । तथाच श्रूयते—'नमो हिरण्यवाहवे नमो भवस्य हेत्यै जगतां पतये नमः' इति च । अत्र भाष्यम्—इत्थं नमो हिरण्यवाहवे इत्यादिभिः पञ्चमिर्मन्त्रैः दिगादिकतिपयवस्त्वाधिपत्यदर्शनपूर्वकमीश्वरो नमस्कृतः, इदानीं प्रतिवस्त्वाधिपत्यपूर्वकनमस्कारस्याशक्यतया जगत्पतित्वेन तन्नमस्कर्तुं षष्ठो मन्त्रः प्रयुक्तः नमो भवस्येति । भवः संसारः तस्य छेदने हेतिः आयुधम् । संसारवृक्षस्य छेत्तेत्यर्थः । स्थावरजङ्गमानां लोकानां स्वामी जगतां पतिः तस्मै नम इति

दिंतिजविजयदत्तान् ग्राहयामास कृत्वा
 दहनमपि समीरं कुण्टशक्तीं तृणेपि ।
 निजचलममरान् यो यक्षरूपी मृडान्याः
 सुविदितनिजतत्त्वं नौमि तं काशिकेशम् ॥ २ ॥

उदयति कृतवादाः स्वर्णिणः कौस्तुभादौ
 कटुतरगरले तु प्राद्रवद्दूरदूरम् ।
 द्रुहिणमुखनुतो यो विष्टपे क्लिष्टचेष्टे
 तदपिददविशङ्कं नौमि तं विश्वनाथम् ॥ ३ ॥

तलवकारिणामुपनिषदि पुरा देवासुरयुद्धे स्वस्वमहिम्नैव जयो जात इति
 गर्विष्ठानां देवानां दर्पमपनेतुं तेषां पुरतो यक्षरूपेण शिवः प्रादुर्भूय निजस्वरूप
 जिज्ञासूनां देवानां प्रेरणया समीपमागतस्य सकलजगद्दहनसामर्थ्यमदावलिप्तस्याग्नेः
 पुरतस्तृणमेकं निधाय तावन्मात्रमपि दग्धुं तस्यासामर्थ्यम्, तथैव वायोस्त
 च्छालयितुमप्यशक्तिमापाद्य स्वयं तिरोदधे । ततः कोऽसौ यक्षरूपी दिव्यः पुरुष
 इति जिज्ञासया खिद्यतां देवानां पुरस्तात्तत्स्वरूपोपदिदिक्षया परब्रह्मविद्याधिदेवता भग
 वती हैमवती उमा स्वयमाविर्भूय 'परमेश्वर एव यक्षरूपेणादिरासीत्' इत्युपदिदेश ।
 देवाश्च पारमेश्वरमेव तं जयमहिमानमन्वजान्नित्युपाख्यानं श्रूयते । प्रपद्यित
 श्वैतद्ब्रह्मगीतायां चतुर्थाध्याये । तदेतत् संक्षेपतो निबध्नाति—दितिजेति ॥
 मृडान्याः पार्वत्यास्तकाशात् । तदुपदेशादिति यावत् । सुविदितेति । सुविदितः देवैः
 सम्यक् ज्ञातः महिमा यस्य तम् । तथाच श्रूयते—'सा ब्रमेति होवाच, ब्रह्मणो
 वा एतद्विजये महीयध्वमिति । ततो ह वै विदाम्भकार ब्रमेति' इति । अत्रैवं व्याख्या—
 सा ब्रमेति होवाचेति । ब्रमेव यक्षरूपेण युष्मन्मोहशमनाय प्रादुर्भूतम्, अतो
 ब्रह्मसम्बन्धिनि विजये निमित्ते पूजां प्राप्नुवत । अस्माभिरेव विजयः कृत इति
 दुरभिमानमत्यक्तव्य इत्यर्थः । ततो ह वैवेति । तदुपदेशादेव ब्रमेति ज्ञातवानिन्द्र
 इत्यर्थ इति ॥ २ ॥

उदयतीति ॥ उदयति आविर्भवति सति । कृतवादा इति । कृतः प्रकान्तः
 मनेदं ममेदमित्येवंरूपः परस्परफलहो यैस्तादृशा इत्यर्थः । कौस्तुभादाविस्थादि

गृहपतिनृपसूनुश्चेतगोपोपमस्यु

प्रभृतिषु परिदृष्टस्फीतभक्तानुकम्पम् ।

हरिमुखनिनुधाळीसेमितामस्त्युपास्य

चपलहृदय काश्यामाश्रयाकाशकेशम्

॥ ४ ॥

पदेन अप्सरोगणदिपरिग्रह । विष्टपे इति । हरिमुखादिदेवसङ्घे इत्यर्थः ।
 द्विष्टचेष्ट इति । द्विष्टा ऊर्मतापाददुदृशका चेष्टा स्वस्ववृत्तयो यस्य तस्मिन्नित्यर्थः ।
 तदुक्तं व्यासेन — 'यः क्षीराब्धेर्मन्दराघातजाता ज्वालामाली कालवृटोऽतिभीमा ।
 तं सोढुं वा कोऽपरोऽमून्महेशाद्यत्कीलामि कृष्णतामाप विष्णु ॥' इति ॥ ३ ॥

गृहपतीति ॥ गृहपति तन्नामा विश्वानरनाम्न काशीमागत्य वर्षमेक
 परमेश्वरसदृशपुत्रकामनया वीरेश्वरलिङ्गसेवा कृतवत् कस्यचित् ब्राह्मणस्य तद्वरप्रभा
 वेण शुचिष्मत्या जात एक पुत्र । श्रीनारदमुखादवगतासन्नमृत्यु स बाल पर
 मेश्वरमाराध्य मृत्योर्मेचन हविर्भोक्तृत्वदिवपालकत्वादिक चावापेत्युपाख्यायते
 काशीखण्डे एकादशाध्याये । अयमेव गृहपतिर्विश्वानर स क्षादक्षि । नृपसूनु
 भद्रसेननामककाशीराजस्य सुधर्मनामा पुत्र । द्वादशवयस्कस्यास्य राजकुमारस्य मृत्यु
 निवारणकथा ब्रह्मोत्तरखण्डे सविस्तर प्रपञ्चिता । श्वेतो नाम शिलादनामकमुने मृत्यु
 ज्ञयसुतकामनया चिरकाल विहिततपसा प्रसन्नात् परमेश्वराह्वय पुत्र । तदुक्तं
 काशीखण्डे—'मृत्युज्ञय सुत लेभे शिलादोप्यनपत्यवान्' इति । अस्यैव श्वेतकेतुरिति
 नामान्तरम् । अयमेव नन्दीति प्रसिद्ध परमशाम्भव । अयं काशीमागत्य चिरकाल
 परमेश्वरमाराराध । तदन्तरे कालागतेन यमेन पाशवद्धं पूजाव्यग्रं तं लिङ्गादानि
 र्भूय विश्वनाथो ररक्षेति लैङ्गे उपाख्यायते । परमेश्वरो निजाराधनरत श्वेत स्वपुर नेतु
 मागत यमं वामपादेन निहत्य तस्मै चिरञ्जीवित्वं गाणपत्यादिक च ददाति कथा
 सारेपि स्पष्टा । श्वेतपरित्राणाय भगवान् वामपादेन यमं निहतवानिति यो वाम
 पादेन जघान कालम्' इति शरभश्रुत्याप्यगम्यते । गोप श्रीकरनामा कश्चिद्रूपिका
 सूनु । यः कञ्चन पापाणखण्डं संस्थाप्य तत्र शिवपूजां कलयत् भोजनार्थं पुनः
 पुनराह्वानेप्यनागमनात् कुपितया निजमात्मा पूजोपकरणस्य विनाशनात् रिश्वत
 पञ्चहायनम्यास्य शिवभक्तभ्योपाख्यायिका ब्रह्मोत्तरखण्डाद्विज्ञेया । उपमन्युरिति तस्य

अभयवर्कुठारान् विभ्रतं पाणिपत्रै-

र्मृगमपि नल्लिनस्थं पञ्चवक्त्रं त्रिनेत्रम् ।

शशिधरमतिदीप्तं व्याघ्रचर्मन्तरीयं

स्फटिकरुचिमुपासे काशिकेशं प्रसन्नम्

॥ ५ ॥

कथेत्यं निगुफिता दीक्षितचरणैः—‘क्षीरं स्वादु निपीय मातुलगृहादृत्वा स्वकीयं गृहं क्षीरालामवशेन खिन्नमनसे घोरं तपः कुर्वते । कारुण्यादुपमन्यवे निरवधिं क्षीरा म्बुधिं दत्तवानार्तत्राणपरायणस्त भगवान् गङ्गाधरो मे गतिः ॥’ इति । काशी खण्डेपि, ‘क्षीरार्णवाधिपतितामुपमन्सुरवाप्तवान्’ इति । ‘उपमन्योर्महादेवः क्षीरार्णव मुपानयत्’ इति ब्रह्माण्डपुराणेपि । प्रभृतिपदेन विरिञ्चिनगरस्थस्य शिव पूजकवर्गान्तर्गतस्य कस्यचिद्ब्राह्मणस्य बालकः परिगृह्यते । उक्तञ्च दीक्षिते न्द्वैरेव—‘बालं शैवकुलोद्भवं परिहसत्स्वजातिपक्षाकुलं खिद्यन्तं निजमूर्ध्नि पुष्पनिचयं दातुं समुद्यत्करम् । दृष्ट्वा नम्रशिरा विरिञ्चिनगरे पूजां तदीयां बहन्नार्तत्राणपरायणस्त भगवान् गङ्गाधरो मे गतिः ॥’ इति । हरीति । हरिमुखविबुधाळीसेवितः यः अगस्तिः अगस्त्यमुनिः, ‘अगस्तिः स्यादगस्त्यश्च’ इति द्विरूपकोशात् । तेन उपास्य मित्यर्थः । अनेन शिवस्य निखिलदेवोपास्यत्वेनोत्कर्षः प्राक्तः । रामायणे अगस्त्या श्रमाभ्याशे लक्ष्मणं प्रति श्रीरामचन्द्रेण शिवं विना सर्वदेवानामगस्त्योपासकत्वमुक्तम् । रामलक्ष्मणयोराश्रमप्रवेशानन्तरं शिवव्यतिरिक्तविष्ण्वादिनिखिलदेवानां तत्र स्थान विशेषाः फविना उक्ताः, न तु शिवस्य । तदुक्तं दीक्षितेन्द्रैः—‘रामायणे हि कलशप्रभ वाश्रमस्था देवादयोपि तमुपासत इत्युदीर्य । स्थानानि चात्र मधुजिन्मधवमुखानां तस्याश्रमे निगदितानि न ते कपदिन् ॥’ इति । ततश्चागस्त्योपासनार्थमागत्य तत्र स्थितेभ्योऽन्यदेवेभ्यः शिवोपासकस्यागस्त्यस्योत्कर्षः सिद्धश्चेति सुतरां तदुपास्यस्य शिवस्येति बोध्यम् । आकाशकेशमिति । गङ्गाधारणसमये आकाशबद्धिशालः जटावलयरूपः केशो यस्य तम् । शिवमित्यर्थः ॥ ४ ॥

पञ्चाक्षरमन्त्रमूर्तिसदाशिवरूपेण विश्वनाथमनुसन्धत्ते—अभयेति ॥ यद्यप्यत्र ध्येयस्य सदाशिवस्य दशैव भुजाः, तथापि जपकाले चतुर्भुजत्वेनैव ध्येयत्वम् । तदुक्तं कामिके—‘जपकाले तु मन्त्रस्य ध्येयो देवश्चतुर्भुजः । वरामभयपरश्चण लसत्करसरोरुहः’ इति । मृगमिति । अयं मृगः देवदारुवनस्थमुनिकृत्ताग्निचारा

दुत्पन्नः । यथोक्तं स्कान्दे—‘ततो मृगसमुत्थाय शीघ्रमागच्छदम्बरात् । सर्वान्
 ज्ञानविहीनांस्तान् मृगतुल्यानिव ब्रुवन् ॥, आदाय वामहस्तेन, दधारे शश्च निश्चलम्’
 इति । मन्त्रशास्त्रे तु मृगोऽयं वेदस्वरूप इति प्रसिद्धम् । यथोक्तं मृत्युञ्जय
 ध्याने—‘स्वकरकलितमुद्रापाशवेडाक्षमालम्’ इति । अत्र वेदो मृगः, ग्रन्थान्तरे
 ‘मुद्रापाशमृगाक्षसूत्रविलसत्पाणि हिमांशुप्रभम्’ इति समानप्रकरणे स्पष्टतया तद
 मिधानात् । पञ्चवक्त्रमिति । प्रदक्षिणं कुर्वत्यास्तिलोत्तमाया दिदृक्षया चतसृषु
 दिक्षुत्पादितानि, चत्वारि मुखानि प्रागवस्थितमूर्ध्वमुखमेकमित्याहत्य पञ्चवक्त्राणि ईशान
 तत्पुरुषाधोरवामदेवसद्योजाताख्यानि । तथा चोमामहेश्वरसंवादे तिलोत्तमाया उत्पत्ति
 प्रकारमुक्त्वा महेश्वरवचनम्—‘तथैव तां दिदृक्षुश्च चतुर्वक्त्रोऽभवं प्रिये । ऐन्द्रं
 मुखमिदं पूर्वं तपश्चर्यापरं सदा ॥ दक्षिणं मे मुखं दिव्यं रौद्रं संहरति प्रजाः ।
 लोककार्यकरं नित्यं पश्चिमं मे मुखं प्रिये ॥ वेदानधीते सततमद्भुतञ्चोत्तरं मुखम् ।
 एतत्ते सर्वमाख्यातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥’ इति । विस्तरस्तु शिवतत्त्वरहस्ये
 द्रष्टव्यः । ‘विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतौमुखो विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात्’ इति श्रुत्या
 सहस्रवक्त्रत्वेपि जपकाले पञ्चवक्त्रत्वेन ध्येयमिति पूर्ववत् सङ्गतिः । त्रिणेतमिति ।
 त्रीणि सोमसूर्याग्निरूपाणि नेत्राणि यस्य तम्, ‘स्फुटितनलिनसंस्थं चन्द्रबह्वर्कनेत्रम्’
 इति शिवागमस्मरणात् । अतिदीप्तमिति । विविधालङ्कारादिभिरुज्ज्वलमित्यर्थः । व्याघ्र
 चर्मन्तरीयमिति । दारुकावनस्थमुनिकृताभिचारोत्पन्नव्याघ्रस्य चर्म अन्तरीयं वस्त्रविशेषः
 यस्य तं तथा । यथोक्तं स्कान्दे—‘ततो व्याघ्रो महान् क्रुद्ध आजगाम नखायुधः ।
 तेपामृपीणां मर्मस्थः कोपोऽयं निर्गतो यथा ॥ तच्चादाय त्वचं भित्त्वा तदा चर्म
 म्वरोऽभवत् । शुशुभे चर्मणा तेन नानावर्णयुतेन च ॥’ इति । उपासे ध्यायामि ।
 ध्येयता च बोध्यते—‘तत्पुरुषाय विद्महे, महादेवाय धीमहि, तन्नो रुद्रः प्रचोदयात्’
 इति । अत्र भाष्यम्—अथ ‘विद्महेभिः कुठारं मृगमभयवरौ सुप्रसन्नो महेशः’
 इत्यागमप्रसिद्धमूर्तिधरं महेशं प्रार्थयते । सर्वत्र गायत्रीमन्त्रेषु बहुलं लिङ्गादिव्यत्ययः ।
 तत्पुरुषाय तम् आगमसिद्धं पुरुषाकारं महादेवं जानीमो ध्यायेम । तत् तस्मिन् ध्याने
 अस्मान् रुद्रः प्रेरयतु इति

कमलभवमुखानामंशिनं तुल्यभृन्नां
विविधजनिनिदानं काशिकेयं स्वतन्त्रम् ।
अजनुपमुपगत्य स्वान्तं रुद्रं विशङ्कं
कटुकलिलकुपौवाङ्गीतिभारं जहीहि

॥ ६ ॥

कमलेति ॥ अंशिनमिति । तिमूर्त्यपेशया उत्कृष्टमित्यर्थः । मैत्रेयोप
निपदि श्रूयते—‘अथ यो ह खलु वामास्य राजसोऽयः, असौ स योऽयं ब्रह्मा ।
अथ यो ह खलु वा वास्य तामसोऽयः, असौ स योऽयं रुद्रः । अथ
यो ह खलु वा वाऽस्य सत्त्विकोऽयः, असौ स योऽयं विष्णुः’ इति । अनया
श्रुत्या परस्य रुद्रादिसंज्ञितस्य रजोगुणाद्युपहिता अंशभेदा ब्रह्मादय इति स्फुट
तरमभिहितम् । ननुक्तश्रुत्या अंशवाचकत्वेन संप्रतिपन्नस्य रुद्रपदस्य अंशिनि उपाधि
भेदमित्ते परतत्त्वे कथमिह प्रयोग इति चेन्न, शिवशम्भुरद्वैतानन्देश्वरमहादेवादिशब्दा
नामधर्वशिरश्शाखादिदृष्टप्रयोगनिर्वचनाभ्याम् तत्पदवाच्यत्वस्य अंशिन्यभ्युपगन्तव्य
त्वात् । नच अधर्वशिखाप्रतिपाद्यो गुणिरुद्र एवेति शङ्क्यम्, तत्र तद्विभूतिषु ब्रह्मनारा
यणयोरिव गुणिरुद्रस्यापि पाठात् । नच तत्र विभूतिमध्यान्नातरुद्रशब्दो गुणि
रुद्रांशमृतरुद्रान्तरपरोऽस्त्विति वाच्यम्, ब्रह्मविष्णुसामिध्यान्नातरुद्रशब्दस्य संहर्तृमूल
रुद्रपरत्वौचित्यात्, ‘यत् प्राये श्रूयते यच्च तत्तादृगवगम्यते’ इति न्यायात् । अपि च
यादृशं रूपं यानि च नामानि परशिवस्य, तदेव रूपं तान्येव च नामानि गुणि
रुद्रस्य । तदुक्तं सूत्रसंहितायाम्—‘तसायःपिण्डवद्विप्रा रुद्रमूर्तिः परस्य तु । मूर्त्यतुल्या
मूर्तिभ्यो लक्षणैर्मुनिसत्तमाः ॥ परतत्त्वस्य नामानि प्रत्यासत्त्या मुनीश्वराः । विमूर्ती
नां तु रुद्रस्य चाभिधानानि सुव्रताः ॥’ इति । शिवपुराणेपि संहाररुद्रमहात्म्यं
प्रस्तुत्योक्तम्—‘स एव भगवानीगस्तेजोराशिर्निरामयः । अनादिनिधनो धाता
मृतसङ्कोचको विभुः ॥ परमैश्वर्यसंपुक्तः परमेश्वरमावितः । तच्छब्दव्याधिष्ठितः
शश्वत्चिह्नरवि निहितः ॥ तन्नामनामा तद्रूपस्तत्कार्यकरणे क्षमः । तत्तुल्य
व्यवहारश्च तदाज्ञापरिपालकः ॥’ इत्यादि । दीक्षितेन्द्रैरपि, ‘त्वदोपम्यं नामा
कृतिचरितवेपप्रभृतिभिस्त्वदीयप्रत्यासत्त्यतिशयकृतव्यास्य भगवत्’ इति परमशिव
संहाररुद्रयोर्नामाधैवयुक्तम् । तुल्येति । उक्तञ्च फालिदामेन—‘एकैव मूर्ति
विभिदे त्रिधा सा सामान्यमेषां प्रथमावरत्वम् । विष्णोर्हरस्तस्य हरिः कदाचि

द्वेधास्तयोस्तावपि, धातुराद्यौ' इति । ब्रह्मविष्णुरुद्राणामन्योन्यतुल्यत्वं कौर्मप्युक्तम्—
 'क्वचिद्ब्रह्मा क्वचिद्रुद्रः क्वचिद्विष्णुः प्रशस्यते । नानेन तेषामाधिक्यं न्यूनत्वं वा
 कथञ्चन ॥' इति । तेषां परस्परोत्कर्षापकर्षविवादे महान् दोषोप्यस्ति । तथा
 चोक्तं वायुसंहितायाम्—'अयं वरस्त्वयन्नेति संरम्भाभिनिवेशिनः । यातुधाना
 भवन्त्येव पिशाचाश्च न संशयः ॥' इति । कर्मविपाकशास्त्रेपि, 'ब्रह्मविष्णुरुद्राणां
 भेदमुत्तमभावतः । साधयेदुदरव्याधियुक्तो भवति मानवः ॥' इति । विविध
 जनीति । जनीनां वैविध्यं च पूर्वापरीभावादिभेदेन । तदुक्तं शिवपुराणे वायु
 संहितायाम्—'त्रयस्ते कारणात्मानो जाताः साक्षान्महेश्वरात्' इत्युपक्रम्य 'तपसा
 तोषयित्वा तं पितरं परमेश्वरम् । ब्रह्मनारायणौ पूर्वं रुद्रः कल्पान्तरेऽसृजत् ।
 कल्पान्तरे पुनर्ब्रह्मा रुद्रविष्णुजगन्मयः । विष्णुश्च भगवांस्तद्वद्ब्रह्माणमसृजत् पुनः ॥
 नारायणं पुनर्ब्रह्मा ब्रह्माणं च पुनर्भवः । एवं कल्पेषु कल्पेषु ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥
 परस्परस्माज्जायन्ते परस्परजयैषिणः । तत्तत्कल्पान्तवृत्तान्तमधिकृत्य मह
 र्षिभिः । प्रभावः कथ्यते तेषां परस्परसमुद्भवात् ॥' इति । निदानं साक्षात्
 कारणमित्यर्थः । काशिकेशमिति । कलेः काश्याप्तप्रवेशेन, प्रवेशे वा तस्याकिञ्चि
 त्करत्वेन भीतेरनवकाशादिति भावः । तदुक्तम्—'ततो हि काशी कलिकाल
 वर्जिता' इति । अपि च, 'कलौ विश्वेश्वरो देवः कलौ वाराणसी पुरी । कलौ
 भागीरथी गङ्गा' इति । स्वतन्त्रं कर्माद्यवश्यम् । अजनुपं न विद्यते जनुः जननं
 यस्य तम् । तथाचाथर्वोपनिषदि श्रूयते—'सर्वमिदं ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते संप्रसू
 यन्ते, सर्वाणि चेन्द्रियाणि सह भूतैः । न कारणम्' इति । स्मर्यते च,
 'अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः' इति । अथ मूर्तितयोत्तीर्णस्य परमेश्वरस्य उमा
 सहायत्वादिविशिष्टविग्रहत्वश्रवणात् कथं जननशून्यत्वम्, विग्रहपरिग्रहस्यैव जन्यर्थ
 त्वादिति चेदत्र केचित्—तादृशविग्रहस्य नित्यत्वाद्युपगमात् परमेश्वरस्याजनिमत्त्व
 विरोधः । उमार्धविग्रहस्यापि पार्वतीकृतं यदष्टोत्तरस्तोत्रपठनम् तज्जन्यत्वे पुरुषवीर्य
 कणोत्पन्नशरीरराहित्यस्यैवात्र जन्यर्थतया न विरोधः, 'अप्राकृतशरीरं तमतिमन्मथ
 रूपाणम् । घृतरीतिघनीभूतसच्चिदानन्दविग्रहम् ॥' इति शिवपुराणवचनेन, 'नास्त्यस्य
 देहे रुधिरं न मांसं नास्थि किञ्चन । प्रतिबिम्बमिवाकाशे शक्रचापमिवान्वरे ॥
 ज्योतिर्मयतया सिद्धमिदं सादाशिवं यपुः ॥' इति शिवागमवचनेन च परम

अनुचितविषये न कृता यस्य दृष्टा

कचिदपि कृपया यो बोधसौरुष्ये ददाति ।

ब्रज-शरणमनिद्रामोहशोकादिकं तं

हृदय हरनगर्या शुद्धसत्त्वस्वरूपम्

॥ ७ ॥

शिवशरीरस्याप्राकृतत्वप्रतिपादनात् । रामकृष्णादिवैष्णवशरीराणां दशरथवसुदेवादि
पुत्रपवीर्योत्पन्नत्वान्नैतादृशत्वम् । न च 'सर्वे नित्याश्चाश्रिताश्च देहास्तस्य महा
त्मनः' इत्यादिवचनेन वैष्णवशरीरस्य नित्यत्वप्रतिपादनात् कथमिदमिति शङ्क्यम्,
तादृशवचनानां मूलभूतपरमेश्वराभेददृष्ट्या स्तवनपरतया नेयत्वात् । दृश्यन्ते चैवं
जातीयानि स्तवनमात्रपराणि वचनानि । यथा शिवपुराणे संसाररुद्रमाहात्म्यं
प्रस्तुत्य, 'स एष भगवानीशस्तेजोराशिर्निरामयः । अनादिनिधनो धाता मृत
सङ्कोचको विभुः' इत्यादीनि । कट्टिति । दुष्प्रधर्मेत्यर्थः । ॥ ६ ॥

अनुचिनेति ॥ न दृष्टेति । ननु त्रिपुरादिजगद्रोहिणां वधमूलस्य क्रौर्य
स्योचितविषयत्वेपि ब्रह्मपञ्चमशिरोदळनादिमूलं तदनुचितविषयमेवेति चेदुच्यते—
निग्रहस्तावद्विधिः, अनुग्रहोद्देश्यकः, तदनुद्देश्यकश्च । आचोपि विधिः, निग्रा
हानुग्रहोद्देश्यकः तदितरानुग्रहोद्देश्यकः, उभयानुग्रहोद्देश्यकश्च । तत्राद्यः सदाचा
रानुवर्तनाच्चर्यः पुत्रनिष्पादिनिग्रहः । स तु गुण एव । द्वितीयो वह्नितरानुग्रहोद्दे
श्यकश्चेन्न दोषः । यथा मृगयया व्याघ्रादिवधः । चोरवध उभयानुग्रहार्थः ।
अतः पुत्रादिनिग्रहवद्ब्रह्मादिनिग्रहोप्युचितविषय एव । तथाचोक्तं शिवपुराणे—
'ये पुनर्निग्रहाः केचिद्ब्रह्मादिषु निदर्शिताः । तेषां लोकहितायैव कृताः
श्रीकण्ठमूर्तिना ॥' इत्युपक्रम्य 'सर्वोपि निग्रहो लोके न च विद्वेषपूर्वकः । न हि
द्वेष्टि पिता पुत्रं यो निगृह्णापि शिष्येत् ॥' इति । बोधसौरुष्ये ददातीति ।
जाबालोपनिषदि, 'रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे, येनासावमृतीभूत्वा मोक्षीभवति'
इत्यविशुक्तोपासनया प्रसन्नस्य शिवस्योपासनावसानकालेषु संसारतारकप्रणवार्धभूतपरब्रह्म
विद्याप्रदत्वं श्रूयते । तस्याश्च विद्यायाः फलं जीवन्मुक्तिमुत्तररूपं परममुक्तिमुत्तर
रूपञ्च कमप्यममृतीभवनमोक्षीभवनशब्दाभ्यामभिधीयते । जीवन्मुक्तिमुत्तरञ्च निर
तिशयानन्दरूपब्रह्मवगत्या तत्प्रयुक्ततुच्छविषयमुखवैतृष्ण्येन चोद्भवः मुक्तिमुत्तररूपमेव ।
यदाहुः—'यच्च काममुखं लोके यच्च दिव्यं महत् सुखम् । तृष्णाक्षयमुत्तरस्यैते

वदति यमखिलानां दैवतं दैवतानां

पतिमपि च पतीनामीश्वरश्चेश्वराणाम् ।

स्फुटमनुदयवाणी शाश्वतं पाशुपत्यं

श्रयति च हरपुर्या तं भजे चीतरागम् ॥ ८ ॥

नार्हतः षोडशीं कलाम्' इत्यादि । इदमेव शिवस्य ज्ञानप्रदत्वम् । 'स नो देवः शुभया स्मृत्या संयुनक्तु' इति तैत्तिरीयोपनिषदि, 'स नो बुद्ध्या शुभया संयुनक्तु' इति श्वेताश्वतरोपनिषदि च तत्प्रार्थनाद्वारा प्रतिपाद्यते । तत्र शुभत्वं जीवन्मुक्तिपरममुक्तिसुखप्रदत्वमेव, जाबालश्रुत्यैकार्थ्यात् । अनेन शिवस्य 'महान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्यैव प्रवर्तकः' इति श्वेताश्वतरश्रुतिसिद्धं तामसत्त्वविरोधिसत्त्वप्रवर्तकत्वलक्षणं सात्त्विकत्वमुक्तम्, 'सत्त्वात् सुखं च ज्ञानञ्च' इति ज्ञानसुखयोः सत्त्वाधीनत्वस्मृतेः । अनिद्रेत्यादि । अनेन तमसाभिभूतिर्निरस्ता । तं विश्वनाथम् । शुद्धसत्त्वस्वरूपमिति । केवलसत्त्वगुणात्मकम् । 'सत्त्वं देवा हरादयः' इति वासिष्ठरामायणे देवतिर्यङ्मनुष्यादिषु सत्त्वादिगुणविभागे शिवस्य प्राधान्येन सत्त्वमयत्वमुक्तम् । अपि च, सत्त्वं मायागतं सत्त्वं स्वरूपं शरीरं यस्य तमित्यर्थः । तथाच सूतसंहितावचनम्—'यस्य मायागतं सत्त्वं शरीरं स्यात्तमोगुणः । संहाराय तिमूर्तीनां स रुद्रः स्यान्न चापरः ॥ तथा यस्य तमः साक्षाच्छरीरं सात्त्विको गुणः । पालनाय तिमूर्तीनां स विष्णुस्स्यान्न चापरः ॥' इति । विस्तरस्त्वत्र ब्रह्मतर्कस्तव व्याख्यायां दष्टव्यः ॥ ७ ॥

वदतीति ॥ अनुदयवाणी नित्यवाणी श्रुतिः वदतीति योजना । दैव

तानां जगदाराधनीयानाम् । पतीनां जगत्पालकानाम् । ईश्वराणां जगन्नियन्तृणाम् ।

अत्र सर्वत्रापि अखिलानामिति विशेषणं योज्यम् । 'तमीश्वराणां परमं महेश्वरं

तं दैवतानां परमं च दैवतम् । पतिं पतीनां परमं परस्ताद्विदाम देवं भुवनेशमी

द्वयम् ॥' इति श्वेताश्वतरोपनिषन्मन्त्रार्थोऽत्रानुसंहितः । एतेन भगवतः शाश्वतपाशुपत्य

श्रयणोपपत्तिर्दृशिता । शाश्वतं पाशुपत्यमिति । पाशुपत्यं हि सर्वान् जीवान्

प्रत्यापिपत्यरूपं सर्वेश्वरत्वमेव । 'आत्मानः पशवः प्रोक्ताः सर्वे संसारवर्तिनः । तेषां

पतित्वाद्देवेशः शिवः पशुपतिः स्मृतः ॥' इति शैवलैङ्गादिपुराणोद्धोषात् स्वापे

क्षया उत्कृष्टादेव वरादानं लोके दृष्टम् । तथाच 'तमीश्वराणाम्' इत्यादिश्रुत्या सर्वोत्कृष्टस्य परमेश्वरस्य वरदातुः कस्यचिदभावात् पाशुपत्यमवश्यं नित्यमेवाङ्गी कार्यमिति भावः । ननु तर्हि 'सोऽब्रवीद्वरं वृणा, अहमेव पशुपतिरसानि' इति पाशुपत्यवरणश्रुतेः का गतिरिति चेदुच्यते—अनयैव श्रुत्या भगवतः पाशुपत्यस्य नित्यत्वमवगम्यते, अस्य तिवाक्यस्य प्रवृत्तेः पूर्वमेव पाशुपत्यवरणने भान्यम्, 'सोऽब्रवीत्' इति भूतार्थान्यथानुपपत्तेः । अतो यत्र यत्त अनादिकालप्रवृत्तेषु पूर्वपूर्व कल्पेषु इदं वाक्यं पठ्यते, ततस्ततः पूर्वसिद्धेन पाशुपत्येन भाव्यमित्यस्मादेव वाक्यात् पाशुपत्यमनादीति सिद्धयति । स्मर्यते च पाशुपत्यस्य नित्यत्वं लिङ्गपुराणे—'स्वतःसिद्धं पाशुपत्यं युष्माकं पशुतापि च । तदत्र दर्शयाम्यथ पण वन्धविनोदतः ॥' इति । इत्थञ्च यथानित्यसिद्धतत्तदेवताकर्मसम्बन्धप्रत्यापनद्वारा तत्तत्सन्निधिश्रुतो वरवरणार्थवादः कर्मप्रशंसैव । एवमयमपि नित्यसिद्धपशुपतिभाव प्रत्यापनद्वारा कर्मप्रशंसारूपोऽर्थवादः 'प्रजापतिरात्मनो वषामुत्खिदत्' इति वाक्य वदसन्तमेवार्थमभिदधातीति गुणवाद एवाङ्गीकरणीयः । एवमेवार्थवादतामङ्गीकृत्यैव 'त इषुं समस्कुर्वताग्निमनीकं सोमं शल्यं विष्णुं तेजनम्' इति त्रिपुरसंहारोपकरण तथा रुद्रशेषभूताया इषोरध्वयवतां देवैस्तदिच्छयैव नीतत्वेन श्रुतम्य विष्णोरत्यन्तापकर्षः समापन्नवपि परिहरणीय इति । श्रयतीति । यमित्यनुपपद्यते । वीतरागमिति । अनेन निरतिशयस्वात्मानन्दनित्यास्वादप्रयुक्तनिरीहृतयापि भगवतः पाशुपत्यवरणासम्भवः सूचितः । नित्यतृप्तत्वस्याप्युपलक्षणमिदम् । शिवशास्त्रेष्वाज्जायते च, 'सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमनुसक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभो विधिज्ञः षडाहुरङ्गानि महेश्वरस्य ॥ ज्ञानं विरागतैर्धर्मैः तपः सत्यं क्षमा धृतिः । शम्भुत्वमात्मसम्बोधो ह्यधिष्ठातृत्वमेव च ॥ अव्ययानि दशैतानि नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे ।' इति । विस्तरस्तु श्रुतिसूक्तिमालादौ द्रष्टव्यः ॥ ८ ॥

इति विश्वनाथाष्टकं सम्पादयामास

सम्पूर्णम् ॥

शुद्धपत्रम् ।

पुटम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
३	७	भव्ये	भव्ये
५	१३	भुवनानि	भूतानि
८	१	यिक	यीक
"	१२	भिपजं	भिपजां
"	२२.	तामिति	तेति
९.	२	रजः पदे	रजपदे
१५	१८	देरुप	देरप्युप
१७.	१३	त्वेता	त्वेना
२१	४	रक्षति	रक्षन्ति
२२.	१२	नन्य	नान्य
२३	२३	णवा	णखा
२४	६	णवः	णखः
"	१४	झेष्ट	झेष्टे
"	१९	संख्याक	संख्याका
२३	१	क्रम	क्रम
"	१०	देक	देकं
४२	१८	न्वङ्ग	त्वंङ्ग
४३	१२	वांसू	पांसू
४४	१५	श्यान्त्य	श्यन्त्य
४७		श्लोकी पूर्वापरव्यत्ययेन पठनीयी	
५१	१७	जमि	जैमि
५१	२७	वेत्य	वेत्य
५२	२३	तीत्य	ति तदित्य
५३	२४	भरां	भारां
५४	१५	याद्य	याध्य
"	"	क्षम्	क्षः
५५	२८	शानां	शानं
५८	९	पुंसा	इति पुंसा

पुटम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
५९	२०	पार्वती	पार्वति
६०	१९	स्सर्वे	स्सर्वे
६४	७	यस्मात् दातं तोद्यं	यस्मादाकामतो धाम्
"	१३	द्व्याभा	द्व्याद्यभा
"	१५	मेदज	खेदज
"	२४	एक	ऐक
६६	१०	तोवि	तोऽवि
"	२४	स्थानत्	स्थानात्
६९	१७	सावपि मे	सावपि
"	१८	प्विधि	प्विति
७०	१७	श्रयणा	श्रयणासम्भवा
"	२३	पदास	पादस
७४	१५	परम्	परमम्
७५	१४	ळाना	ळानं
७७	१९	धम	धम
७८	२	सुपुम	सुपम
"	१४	दुर्लभाम्	दुर्लभत्वेन प्रसिद्धाम्
"	२४	तीति	सीति
८३	२१	परत्व	परत्वा
८४	५	मक्षर	मनश्चरं
२०	१२	वीर्य.	वीर्य
"	२४	वाम्य	वास्या
९१	११	गर्मकालस्य	यद्वा, गर्मकालस्य
९५	१५	र्वत्या	र्वत्या
९६	२२	रजात	रजात
९९	१४	भूते इत्य	भूतेत्य
"	२३	र्मदर्थेऽ	र्मदर्थे
१०३	५	किन्नु	किन्न
"	१९	पादा	पादोक्ते

पुटम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१०३	२३	किन्वि	किन्ने
१०६	२	कजि	कति
१०७	१५	रजाः	रजा
१०८	१८	श्यावा	श्याभावा
११३	१५	रिता	रितं
११८	६	पीतः	पीतं
१२१	२१	नारदः	नारद
१२३	१६	मनुक्तं	मनुपक्तं
१२५	७	वाराण	वारण
१२६	२४	तो बु	तोऽबु
१३२	१७	दर्शती	दगती
"	१२	जनासः	जनासः
१३४	१६	स्वात्मन्	स्वात्मन्त्र
"	२२	स्वात्मन्	स्वात्मन्त्र
१३५	१३	बन्ध	बद्ध
"	१६	बन्धा	बद्धा
"	१८	भ्यो विद्या	भ्योऽविद्या
१३८	२	भित्तो	भिनो
१३९	१५	ताब्दे	ताब्धे
१४०	८	मिश्र	मिश्रे
१४५	१२	ओदुपदेष्टा	ओर्द्रेष्टा
१५०	२४	मार्थ	मर्थ
१५१	२५	मिति	मिति
"	२६	राज	रज
१५३	२४	नमपु	नमपु
१५५	२४	मुखोन्	उन्म
१६३	२६	द्यत	द्यतः
१६६	११	मर्थ	मर्थ
१७६	२३	तयोर्भगवनी	तनो दयावनी

पुटम् १०४ पङ्क्तिः २५, उपमा इत्यनन्तरं, क्रमिकान्मित्यनेन तरङ्गाणां सातत्वं द्योत्यते । तेन निरोधनस्य तथात्वमित्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १०९-पङ्क्तिः ७, भवतीत्यनन्तरं, तथाच भरतः—‘वज्रिण्या मुद्रया शक्रं पद्मिण्या दर्शयेद्विधिम् । शङ्खिण्या केशवं रुद्रं शिरस्यञ्जलिमुद्रया ॥’ इतीत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १०९ पङ्क्तिः १८, श्रुतिः इत्यनन्तरं, यद्यप्येवं सति ‘ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये’ इत्याद्योपध्यादिनमसां, तद्वत् ‘श्वभ्यः श्वपतिभ्यश्च वो नमः’ इत्यादिनिकृष्टनमसां च श्रुतिबोधितानां नमस्कारानर्हत्वाद्व्यर्थत्वापत्तिः, तथापि अष्टमूर्तेर्भगवतोऽधिष्ठानतया सर्वस्यास्य जगतः सामान्यतो विशेषतश्च नमस्तत्ताव्यप देशो भक्तियोगप्रयुक्त एव । तथाच सर्वेषां नमसामीश्वरताप्रयुक्तविधया, तत्सन्निकर्षताप्रयुक्तविधया वा अवसानभूमित्वं परमेश्वरस्यैव । उक्तञ्च हरदत्ताचार्यैः—‘द्वेषा नेमो विमृशतः प्रतिभाति लोके वेदेषु वा विषमलोचन नान्यरूपम् । यत्तन्नमस्त्वयि तदीश्वरताप्रयुक्तं त्वत्सन्निकर्षविहितं यदनीश्वरेषु ॥’ इति । अधिकं तु श्रुतिसूक्तिमालायां द्रष्टव्यम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ११० पङ्क्तिः १३, सूच्यते इत्यनन्तरं, भजे इति । भज-सेवा याम् । सेवा चात्र पूजादानहोमादयो विंशाक्षरमनुनैव कार्या । तथाचोक्तं काशी खण्डे—‘नमः शिवायै प्रथमं नारायण्यै पदं ततः । दशहरायै पदमिति गङ्गायै मन्त्र एव हि ॥ स्वाहान्तः प्रणवादिश्च भवेद्विंशाक्षरो मनुः । पूजा दानं जपो होमोऽनेनैव मनुना स्मृतः ॥’ इतीत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ११० पङ्क्तिः १४, पतन्तीत्यनन्तरं, तथा वा पाठः इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १३१ पङ्क्तिः ११, भाव इत्यनन्तरं, जागर्षति । अत इति शेषः इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १३५ पङ्क्तिः २२, इति वा इत्यनन्तरं, चक्रपाणिरित्यादावपि व्यधिकरणो बहुव्रीहिः । पदानतासङ्गे पदानताः असङ्गाः विरक्ता यस्यास्तथा भूते इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १४३ पङ्क्तिः २२, लीय इति इत्यनन्तरं, ‘विभाषा कदा कदाः’ इति भविष्यति लङ् इत्यपि योजनीयम् ॥

टम्	पङ्क्ति	अशुद्धम्	शुद्धम्
१७६	२३	झवा	झवा
१७९	२५	रन्ता	रन्ती
१८१	१२	शङ्कय	हुङ्कय

विश्वनाथाष्टकम् ।

३	६	प्राद्रवद्	प्राद्रवन्
३	१८	मृढा	मृडा
"	१९	महिमा	निजतत्त्वं
७	६	वामा	वावा
"	१८	मूर्त्यतुल्या	मूत्या तुल्या
८	४	वर	पर
"	५	ब्रह्म	यो ब्रह्म
"	१०	रुद्रविष्णु	रुद्रविष्णू
११	५	निवाक्य	श्रुतिवाक्य

अनुबन्धः ।

पुटम् ५ पङ्क्तिः १३, तथाच श्रुतिः इत्यनन्तरं, 'पादोऽस्य विश्व भूतानि, त्रिपादस्यामृतं दिवि' इति । अत्र भाष्यम्—अस्य पुरुषस्य विश्वा सर्वाणि भूतानि कारुण्यवर्तानि प्राणिजातानि पादः चतुर्थोऽशः । अस्य पुरुषस्य अवशिष्टं त्रिपात् स्वरूपममृतं विनाशरहितं सत् दिवि द्योतमानात्मके स्वप्रकाशस्वरूपे । व्यवतिष्ठत इति शेषः । यद्यपि 'सत्यं ज्ञानमनन्तम्' इत्यान्नातस्य तस्य परब्रह्मणः इयताया अभावात् पादचतुष्टयं निरूपयितुमशक्यम्, तथापि जगदिदं परब्रह्मस्वरूपापेक्षया अल्पमिति विवक्षितत्वात् पादत्वव्यपदेशः इति इति योजनीयम् ॥

पुटम् १३ पङ्क्तिः १०, भजनीयमित्यनन्तरं, स्फुरदित्यनेन देवस्य इत्यस्य सवितुः इत्यन्तान्वय इति सूचितम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १९ पङ्क्तिः १८, रज्जितामित्यर्थ इत्यनन्तरं, विशेषणाभ्यां दर्शने औत्सुख्यं सूच्यते इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ३८ पङ्क्तिः २२, काशीविशेषणम् इत्यनन्तरम्, इति तद्व्याख्या इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ६० पङ्क्तिः २१, काश्यामित्यनन्तरं, गङ्गास्नानपूर्वकम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ९४ पङ्क्तिः १४, अपराधिनम् इत्यनन्तरं, श्रुतिस्मृत्योर्गङ्गाया आज्ञात्व कथनं वक्ष्यमाणपञ्चरूपतया अनेदमाश्रित्येति बोध्यम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ९४ पङ्क्तिः २३, इत्यर्थ इत्यनन्तरं, रजनीशब्द इकारान्तोप्यस्तीति शब्दकल्पद्रुमे स्पष्टम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ९४ पङ्क्तिः २४, प्रसिद्धमित्यनन्तरं, तथाच शाकुन्तले—'सरसिजमनुविद्धं शैवलेनापि रम्यम्' इति इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ९५ पङ्क्तिः १८, सुचिरम् इत्यतः पूर्वं, मुनिवर्यैरिति । मुनिवर्यैरपीत्यर्थ इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १०४ पङ्क्तिः २५, उपमा इत्यनन्तरं, क्रमिकानित्यनेन तरङ्गाणां सातत्यं द्योत्यते । तेन निरोधनस्य तथात्वमित्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १०९-पङ्क्तिः ७, भवतीत्यनन्तरं, तथाच मरतः—‘वज्रिण्या मुद्रया शक्रं पद्मिण्या दर्शयेद्विधिम् । शङ्खिण्या केशवं रुद्रं शिरस्यज्जलिमुद्रया ॥’ इतीत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १०९ पङ्क्तिः १८, श्रुतिः इत्यनन्तरं, यद्यप्येवं सति ‘ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये’ इत्याद्योषध्यादिनमसां, तद्वत् ‘श्वभ्यः श्वपतिभ्यश्च वो नमः’ इत्यादिनिरूपणममा च श्रुतिबोधितानां नमस्कारानर्हत्वाद्व्यर्थत्वापत्तिः, तथापि अष्टमूर्तेर्भगवतोऽधिष्ठानतया सर्वस्यास्य जगतः सामान्यतो विशेषतश्च नमस्यताव्यपदेशो भक्तियोगप्रयुक्त एव । तथाच सर्वेषां नमसामीश्वरताप्रयुक्तविधया, तत्सन्निकर्षताप्रयुक्तविधया वा अवसानभूमित्वं परमेश्वरस्यैव । उक्तञ्च हरदत्ताचार्यै—‘द्वेधा नेमो विमृशतः प्रतिभाति लोके वेदेषु वा विषमलोचनं नान्यरूपम् । यत्तन्नमस्त्वयि तदीश्वरताप्रयुक्तं त्वत्सन्निकर्षविहितं यदनीश्वरेषु ॥’ इति । अधिकं तु श्रुतिसूक्तिमालायां द्रष्टव्यम् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ११० पङ्क्तिः १३, सूच्यते इत्यनन्तरं, भजे इति । भजः सेवायाम् । सेवा चात्र पूजादानहोमादयो विंशाक्षरमनुनैव कार्या । तथाचोक्तं काशीखण्डे—‘नमः शिवायै प्रथमं नारायण्यै पदं ततः । दशहरायै पदमिति गङ्गायै मन्त्र एव हि ॥ स्वाहान्तः प्रणवादिश्च भवेद्विंशाक्षरो मनुः । पूजा दानं जपो होमोऽनेनैव मनुना स्मृतः ॥’ इतीत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् ११० पङ्क्तिः १४, पतन्तीत्यनन्तरं, तथा वा पाठः इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १३१ पङ्क्तिः ११, भाव इत्यनन्तरं, जागर्षीति । अत इति शेषः इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १३५ पङ्क्तिः २२, इति वा इत्यनन्तरं, चक्रवाणिरित्यादावपि व्यधिकरणो बहुव्रीहिः । पदानतासङ्गे पदानताः असङ्गाः विरक्ता यस्यास्तथा श्रुते इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १४३ पङ्क्तिः २२, लीय इति इत्यनन्तरं, ‘विभाषा कदा कदा’ इति भविष्यति लट् इत्यपि योजनीयम् ॥

पुटम् १६७ पङ्क्तिः २३, मुक्तिरित्यर्थः इत्यनन्तरम्, अनन्यसाध्या मुक्तिरत्र तृणवल्लभ्यत इत्युक्तं शिवोत्कर्षमञ्जर्याम्। तल हि, 'यदातुं कृतलोभ एव परमं धाम स्वमेक्तान् पुरा' काकुत्स्थोप्यतिसन्दधे स भुवनान्यन्यानि सृष्ट्वा तदा। आवेधो मशकं तदेव तृणवद्देवविमुक्ते तु यः स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥' इति इत्यपि योजनीयम्॥

पुटम् १७७ श्लोकः २, श्लोकोऽयमेवं पठनीयः—

संख्यातीतानि यानि त्रिपुरहरहरिश्चामृडानीस्वरूपे
लिङ्गानि स्थापितानि त्रिभुवननिलयैर्यानि तीर्थानि गङ्गे ।

काश्यां स्मृत्यैव नानाजनिकृतदुरितव्यूहविध्वंसकेभ्य-

स्तेभ्यो लोकोत्तरेभ्यः प्रणतिमहमितः सर्वदा सर्वदेभ्यः ॥ इति ।

अस्य व्याख्या—संख्येति ॥ त्रिपुरेत्यादि । गङ्गे इत्यस्य विशेषणमेतत् । गङ्गायाः शिवावभेदात् पञ्चरूपत्वं नारदीये उक्तम् । यथा—'यथा शिवस्तथा विष्णुर्यथा विष्णुस्तथाब्रह्मा । उमा यथा तथा गङ्गा चात्र भेदो न विद्यते ॥ विष्णुरुद्रान्तरं यश्च गङ्गागौर्यन्तरं तथा । लक्ष्मीगौर्यन्तरं यश्च प्रव्रजे मूढधीस्तु सः ॥' इति । लिङ्गानीति । लिङ्गशब्दार्थनिरुक्तिरेवं पाद्ये—'लिङ्गं लिङ्गशरीरस्य विश्लेषं गमयेत् परम् । तेन लिङ्गमिति रूपात्मपवर्गेकसाधनम् ॥' इति । स्मृत्या स्मृतिमात्रेण । विध्वंसकेभ्यः विशेषेण सवासनं नाशकेभ्यः । सर्वदेभ्यः निखिलाभीष्टप्रदातृभ्यः इति ॥

पुटम् १७९ पङ्क्तिः, २३ भूय इति इत्यनन्तरं, भूयः पुनः । अस्य षट्त्वेत्यनेन सम्बन्धः इत्यपि योजनीयम्॥

विश्वनाथाष्टकम् ।

पुटम् १ पङ्क्तिः १४, श्रुतेरित्यनन्तरम्, अतः कृत्याकृत्यादिति । कृत्यस्य अकृत्यात् अकरणादित्यर्थः । इदञ्च अकृत्यस्य करणादित्यस्याप्युपलक्षणं बोध्यमित्यपि योजनीयम्॥

पुटम् ६ पङ्क्तिः २२, महेशः इत्यनन्तरम्, 'सर्वालङ्कारयुक्तः सरसिज निलयो व्याघ्रचर्माक्षवासाः । ध्येयो मुक्तापरागामृतरसकलिताद्रिप्रभः पञ्चवक्त्रस्यक्षः कोटीरकोटीघटिततुहिनरोचिष्कलालुङ्गमौलिः ॥' इत्यपि योजनीयम्॥

BHAVAN'S LIBRARY

This book should be returned within a fortnight from the date
last marked below:

Date of Issue	Date of Issue	Date of Issue	Date of Issue